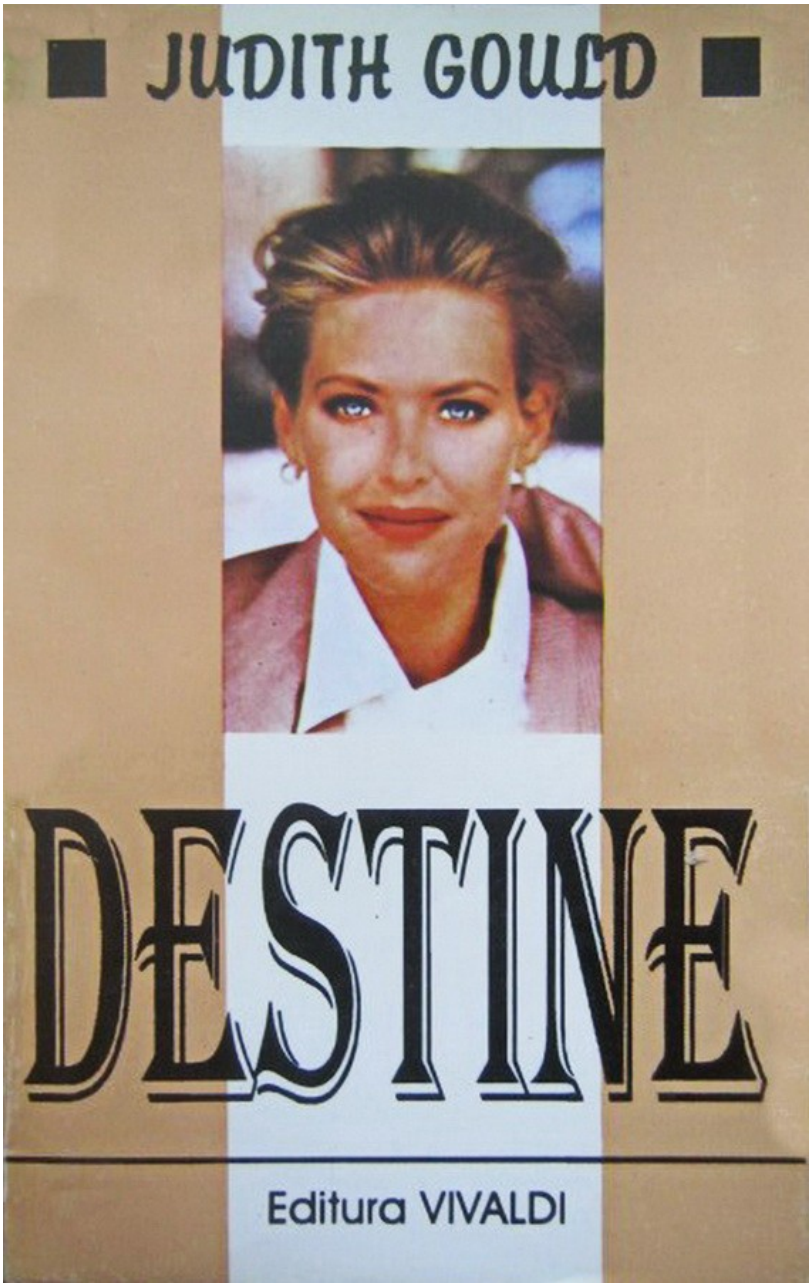

JUDITH GOULD
DESTINE
Editura VIVALDI
„Această carte este dedicată cu afecţiune lui Gladys

Allison, care mi-a dat posibilitatea să debutez, cu mulţi ani în urmă"

Recviem

Quebeck, Texas 14 august 1985

1

Masiva maşină Lincoln Continental parcurgea în goană, kilometri de asfalt dintre Brownsville şi Quebeck. Stând alături de soţul ei, pe bancheta maronie de piele, Dorothy-Anne Cantwell privea in gol, având întipărită pe chip o expresie încremenită. Oriunde îşi arunca privirile, dădea peste spaţiile larg deschise ale Texasului, peste întinderile câmpurilor irigate şi ale crângurilor de citrice, presărate, parcă din întâmplare, cu mici oraşe lipsite de personalitate. Nu erau nici măcar adevărate oraşe, gândea ea, ci mai degrabă mănunchiuri de oase triste, scorojite şi murdare, arse de-a lungul anilor de razele unui soare nemilos. Cerul, apăsător şi cenuşiu, se întrezărea ameninţător deasupra peisajului monoton. Circulau fără greutate, de fapt, zăriseră doar câte o maşină sau câte un camion trecând ocazional. Priveliştea indispunea printr-o uniformitate plictisitoare, transpunându-te într-o stare de hipnoză. în plus, aceste locuri, mult prea îndepărtate de Manhattan, îi păreau lui Dorothy-Anne cu atât mai străine. Privirea ei alunecă într-o parte, în spre urna mare, aflată lângă ea pe banchetă. Nu era o urnă de crematoriu obişnuită, sobră, simplă, turnată într-o anume formă, ci una cu totul deosebită: argintiul pur fusese fasonat într-o bogăţie de detalii, în stil rococo, cu spirale şi lustruit de mână, până căpătase un luciu orbitor. In părţi, urna se termina prin mânere identice, sculptate delicat sub forma unor frunze de iederă, care se continuau în ghirlande până în dreptul postamentului, modelat la rându-i, asemenea unei frunze.

Buccellati, cel care o crease, îi făcuse să se simtă mândri. încet, Dorothy-Anne întinse mâna pentru a atinge urna. Aproape că se aştepta să simtă căldura radiată de trupul străbunicii ei, dar metalul rămânea implacabil de rece şi neted. Urna cântărea cel putin trei kilograme, însă

pumnul de cenuşă, pe care-l conţinea era aşa de uşor… Cu numai trei zile în urmă, străbunica ei. fusese în viaţă. Discutaseră împreună,, ba chiar îi zâmbise lui

Dorothy-Anne şi o sărutase. Cu numai trei zile în urmă…

*

Acum, din fiinţa ei nu mai rămăsese decât cenuşa. Dorothy-Anne îşi întoarse capul, lacrimile înceţoşându-i ochii. Găsea alinare în aceste lacrimi, după trei zile de nesomn şi de mâhnire adâncă, ştiind că nu se poate lăsa pradă suferinţei. Dacă ar fi plâns acum, nu s-ar mai fi putut opri mult timp. Şi, mai întâi de toate avea o datorie de împlinit. Simţi o zvâcnire uşoară înăuntrul pântecului şi ştergându-şi ochii cu încheietura mâinii, îşi schimbă cu grijă poziţia corpului, îngreunat de copilul pe care-l purta. „Ce n-aş fi dat ca străbunica să fi trăit mai mult ca să-mi vadă copilul”, îşi zise ea ouamărăciune.

Copilul trebuia să vină pe lume exact peste trei săptămâni. închizând ochii, îşi puse mâna pe pântec pentru a-i simţi mişcările: o lovitură neaşteptată de picior, apoi alta, urmate de o forfotă liniştită şi continuă. De obicei, loviturile lui de picior îi stârneau un sentiment de comuniune puternică şi afectuoasă. Dar acum, istovit peste măsură, propriul trup i se părea, în mod bizar, străin şi detaşat. îşi simţea copilul mişcându-se şi cu toate acestea se întreba dacă nu era vorba de corpul altcuiva.

— Iubito? Te simţi bine?

Tresărind, deschise ochii şi se întoarse spre Freddie, soţul ei. în tot acest timp, el se uitase fără întrerupere, când la Dorothy-Anne, când la şoseaua pe care-o străbăteau, încruntându-se preocupat.

— Mi-e bine, îl asigură ea încet.

îi zâmbi şi-i atinse braţul, căutând să-l liniştească. El ştia că nu fusese în stare să doarmă de când murise străbunica ei, şi că nu dorea să-l alarmeze, arătându-i cât era de epuizată şi slăbită.

— Nu te îngrijora, iubitule. Sunt bine. Doar puţin obosită.

Apoi îşi lăsă capul uşor pe siiportul scaunului. Mai rămăseseră doar câteva săptămâni, îşi spuse ea. Doar câteva săptămâni până când ii va dărui lui Freddie copilul mult aşteptat. Dar acest gând trezi în mintea ei istovită o nelinişte sâcâitoare, care nu-i dădea pace. Ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai avea la dispoziţie cele câteva săptămâni? Ce-ar fi dacă naşterea s-ar produce mai devreme? Cum ar fi dacă copilul ar veni pe lume mâine sau chiar astăzi? îşi căută din nou o poziţie mai comodă, clătinând capul, ca şi cum ar fi putut astfel înlătura momentul de panică. Nu se va lăsa copleşită de îngrijorarea doctorului Danvers. E adevărat că el este specialistul, chiar unul dintre cei mai buni în materie, însă atitudinea lui fusese exagerat de protectoare, când p sfătuise să reniunţe la călătoria *m* Texas. La unmia urmei, mai avea trei săptămâni până la termen, iar doctorul Danvers nu putea înţelege importanţa ultimei dorinţe a străbunicii ei. De fapt, ea nu-i pretinsese prea mult lui Dorothy-Anne, când îi ceruse să-i împrăştie cenuşa în Quebeck, locul de baştină al lui Elisabeth-Anne. Dorothy-Anne îi înţelesese rugămintea şi ştia că trebuie să i-o împlinească cât mai repede posibil. Ultima dorinţă a străbunicii devenise o datorie sfântă pentru Dorothy-Anne. Sufletul acesteia trebuia să-şi găsească, în sfârşit, liniştea, atât de mult aşteptată şi atât de greu câştigată. închise ochii, încercând din nou să scape din starea de agitaţie, de frământare continuă.

Dintr-o dată, realiză că-i va fi* greu să se elibereze de această povară chinuitoare, să treacă peste mâhnirea copleşitoare şi peste pierderea profund resimţită, care aproape că-i produceau dureri fizice. Şi, pe neaşteptat.

O amintire îi reveni în minte, făcând-o să schiţeze un zâmbet. în definitiv, cum ar putea uita vreodată pe străbunica ce ii dăruise de ziua ei 30 de milioane de dolari?

Totul se întâmplase cu ocazia celei de-a noua aniversări a zilei de naştere a lui Dorothy-Anne, cu aproape unsprezece ani în urmă. îşi dădea seama că acel moment

1 se întipărise atât de bine în memorie, încât va putea să întoarcă timpul înapoi, retrăind acea zi, chiar dacă ar ajunge la o sută de ani…

…17 octombrie 1974, o zi de toamnă obişnuită care totuşi păstra o semnificaţie aparte. Aflată în imensa casă din Tarrytow, Dorothy-Anne privea pe fereastra dormitorului ei, cu bărbia sprijinită pe braţe. In curte, grădinarii lucrau de zor, adunând cu grebla frunzele aurii, căzute. Dar ea nu-i urmărea pe ei din priviri, ci aştepta să zărească maşina străbunicii ei. Ca întotdeauna, maşina urma să treacă de gardul viu, înalt, care străjuia la capătul drumului de acces. Se îmbrăcase deja şi astepta de peste o ora. Nanny, guvernanta, ii îngăduise să poarte rochia ei favorită, de culoare roşie, cu guler din dantelă, bine apretat şi cu nasturi strălucitori, din strasuri. La urma urmei, nu se întâmpla în fiecare zi să-şi sărbătorească cea de-a noua aniversare sau ca străbunica să vină, în mod special, s-o ia şi s-o conducă în oraş, pentru a celebra evenimentuU împreună, „în stil marew. Dorothy-Anne aruncă o privire spre ceasul de porţelan aşezat pe pervaz. Inima ei tresări. Era ora unu şi douăzeci şi şapte de minute. Mai rămăseseră doar trei minute până când maşina străbunicii ei urma să se ivească în zare. Dorothy-Anne ştia acest lucru cu siguranţă, deoarece Elizateh-Anne Hale nu întârzia niciodată. Dorothy-Anne stătea pregătită să ţâşnească, urmărind cu încordare ultimele trei rotaţii graţioase ale minutarului. La unu şi jumătate fix îşi lipi şi mai mult nasul de geamul ferestrei, răsuflarea ei conturând un adevărat nimb de ceaţă, lat-o, maiestuoasa maşină RoM’s-Royoc, vopsită în galben şi negru, îşi făcu apariţia. Capota strălucitoare cu însemnul ei caracteristic din crom şi farurile imense, asemenea unor ochi miraţi, tocmai se desluşeau prin gardul viu. Ţâşni ca o furtună din cameră şi alergă cu toată viteza de-a lungul holului mochetat. Când ajunse în dreptul scărilor, se sui pe balustrada netedă cu o îndemânare care dovedea o practică îndelungată. Se echilibră cu grijă şi apoi,se lăsă să alunece de-a lungul scării late. în dreptul palierului de la

etajul întâi, o zări pe Nanny, care o fixa cu o privire dezaprobatoare şi severă. Imediat, Dorothy-Anne apucă strâns marginile balustradei şi îşi opri brusc alunecarea, simţind cum îi iau foc palmele. Coborî încet de pe balustradă, continuându-şi restul drumului cu demnitatea unei doamne. îi zâmbi timid lui Nanny, dar nu i se răspunse la fel. De fapt, nu-i păsa prea mult. Nanny nu era o femeie rea, chiar dacă zâmbea cam rar. Dorothy-Anne era fascinată de înfăţişarea ei. Nanny avea peste cincizeci de ani, ochi cenuşii şi părul cărunt, iar din profil, trupul ei se asemăna uimitor de mult cu harta Africii. Masivitatea bustului şi «coapselor sale, ascunse sub rochia neagră pe care io purta în orice împrejurare, contrasta în mod izbitor cu picioarele ei subţiri şi bine făcute. Nanny o cercetă din priviri şi fără să scoată o vorbă, <îi -întinse haina din caşmir, de culoare cafeniu-roşiaitică, ajutând-o s-o îmbrace. Apoi, Dorothy-Anne făcu câţiva ipaşi înapoi, aşteptând inspecţia şi ultimele observaţii. Aproape că putea vedea cum Nanny bifează în minte fiecare punct de pe lista ei de control, cu un exagerat simţ critic: părul bine pieptănat şi îngrijit, nasturii încheiaţi şi tivul drept. De abia acum urma testul final. Nanny se apropie şi se aplecă astfel încât faţa »ei ascuţită se afla la numai câţiva centimetri de cea a lui Dorothy-Anne.

— Suflă, ordonă ea.

Supusă, Dorothy-Anne deschise gura şi răsuflă drept în faţa lui Nanny. Ochii guvernantei sclipiră. Se îndreptă, băgă mâna în buzunarul rochiei şi scoase o bomboană albă şi tare ca piatra. Dorothy-Anne o acceptă fără împotrivire, o desfăcu din învelitoarea de celofan şi-i întinse ambalajul lui Nanny. Pe urmă strecură bomboana mentolată în gură şi o înghesui într-o parte a obrazului. Gustul ei tăios, asemănător cu cel al medicamentelor pra extrem de neplăcut, dar Dorothy-Anne se abţinu să facă vreo grimasă. Nanny se aplecă din nou ^şi începu să încheie nasturii de la haina fetiţei.

— Să ai grijă cum te porţi, o avertiză ea cu asprime.

— Când te urci în maşină să spui: „Bună ziua,

străbunică. Este foarte frumos din partea ta că m-ai invitat”.

Dorothy-Anne încuviinţă solemn.

— Dacă primeşti un cadou, deschide-l încet, nu te grăbi.

Nanny îi aruncă o privire plină de înţeles,

— Nu sfâşia ambalajul!… Şi nu uita să spui: „Mul ţumesc, străbunică. O să-l păstrez întotdeauna, ca pe o comoară”,

Dorothy-Anne încuviinţă din nou. Bomboana mentolată o făcea să saliveze, dar se abţinea să înghită. în acest fel, gustul neplăcut nu se putea răspândi. Toate observaţiile fiind făcute, o urmă pe Nanny spre intrarea principală şi se /dădu la o parte, când valetul deschise uşa dublă din lemn de mahon. Când păşi afară, simţi pe obraz o adiere proaspătă, răcoroasă şi plăcută. Un vânt rece bătea dinspre;valea răului Hudson, împrăştiind norii albi şi făcând zadarnică munca grădinarilor, care se încăpăţânau totuşi să strângă frunzele în continuare. De îndată ce auzi uşa închizându-se în spatele ei, Dorothy-Anne se aplecă deasupra balustradei şi scuipă bomboana mentolată în spatele arbuştilor de tisa, unde se adunase deja o grămăjoară «mai veche. Apoi îşi şterse buzele cu dosul palmei şi scoase un strigăt de bucurie, alergând pe trepte până la maşina care o aştepta.

Patruzeci de minute mai târziu, maiestuoasa maşină se opri în faţa hotelului Palace, situat pe Fifth Avenue şi aparţinând familiei Hale. Ambii portari coborâră cu repeziciune treptele acoperite cu un covor roşu, împiedicându-se practic unul de celălalt în goana de a (deschide uşa musafirilor. Dorothy-Anne păşi cu aftenţie pe bordură, împinse portiera cu ambele mâini şi se postă lângă maşină. Cu ochi miraţi, privea hipnotizată spre portari. Erau gemeni, iar îmbrăcămintea -la fel de identică îi făcea şi mai greu de deosebit: uniforme albastru deschişr cu două şiruri de nasturi strălucitori de aramă, având pe umeri epoleţi aurii cu franjuri. Max, şoferul, se îndreptă tăcut spre portbagaj de unde scoase scaunul rabatabil ou

rotile al lui Elizabeth-Anne. Dorothy-Anne nu mai văzuse niciodată vreun bărbat, care să fie la fel de masiv cum era Max. Japonez de origine, îşi purta cu mândrie umerii imenşi şi burta enormă, iar înfăţişarea sa impresionantă se datora faptului că fusese luptător de sumo, cu mult timp în urmă. Dorothy-Anne considera că Max era un nume amuzant pentru un luptător de sumo, dar străbunica îi explicase că numele primului ei şofer fusese Max şi după aceea le spusese la toţi ceilalţi la fel. în timpul drumului de la Tarrytown spre oraş, infirmiera străbunicii, domnişoara Bumt, stătuse în faţă lângă Max. Acum, luă în tăcere scaunul şi-l readuse la poziţia lui. îl ţinea strâns de mânere, în timp ce Max intrase pe jumătate in Rolls Royce.

— Sunteţi gata, doamnă Hale? întrebă el.

Străbunica îl privi cu asprime, dar nu se mişcă.

— Sunt la!fel ca întotdeauna, rosti ea-u vocea ei clară şi tăioasă.

Max o luă în braţe, o scoase din maşină şi o aşeză, la fel de grijuliu, în scaunul cu rotile. Apoi, îi înfăşură picioarele cu o pătură. Dorothy-Anne urmărea ritualul cu deosebită atenţie, fiind fascinată ca întotdeauna de orice lucru care o privea pe Elizabeth-Anne. O idolatriza pe străbunica ei, dându-şi seama, chiar la vârsta ei fragedă, că* bătrâna Hale era o femeie cu totul deosebită. Deşi, Elizabeth-Anne rămăsese paralizată de la mijloc în joş, nimeni nu o auzise vreodată plângându-se şi nici nu lăsase impresia celor din jur că nu s-ar fi putut descurca singură. Când putuse să meargă, o făcuse cu o demnitate de neclintit, iar acum că era ţintuită într-un scaun cu roţile, îşi păstrase încă ţinuta regală „înaltă şi suplă îşi purta părul argintiu coafat cu multă grijă. Lumina blândă a după-amiezii scotea în evidenţă fiecare din cer optzeci şi unu de ani, întipăriţi pe chipul ei, asemeni dungilor fine de pe suprafaţa unuzi tablou vechi, cercetat printr-o lupă. Totuşi, lumina nu-i releva doar vârsta, ci şi puterea unică şi nemărginită. Tocmai această constatare te frapa cel mai mult când o priveai. Nu se putea să nu rămâi impresionat de expresia ei inconfundabilă, ce degaja o forţă, o hotărâre

de neclintit. Era o femeie care se simţea bine, in lux şi decoruri sofisticate, şi era, în acelaşi timp, şi unul dintre cei mai versaţi şi bogaţi oameni de afaceri, fondatoarea unui imperiu multinaţional, care cuprindea peste 400 de hoteluri luxoase, răspândite *m* întreaga lume.

— Mulţumeşte –, Max, îi spuse Elizabeth-Anne pe un ton categoric, odată ce se văzuse instalată confortabil în scaunul ei pe rotile. îşi aţinti ochii de un albastru senin asupra lui Dorothy-Anne şi ridicând sprâncenele o întrebă:

— Mergem?

Dorothy-Anne dădu din cap aprobator.

Elizaberth-Anne Hale ridică mâna într-un gest autoritar, insă plin de graţie.

— Domnişoară Bunt?

Infirmiera *se* dădu la o parte, lăsându-i pe portarii gemeni să preia scaunul cu rotile. Ei îl împinseră uşor pe rampă, în vreme ’ce Dorothy-Anne şi domnişoara Bunt îi urmau, urcând treptele acoperite cu covorul roşu. Scaurnul cu rotile ajunse rla capătul rampei şi fu preluat, din nou de domnlişoara Bunt, care o împinse pe străbunică spre uşile scânteietoare de sticlă ale hotelului Palace, deschise deja de cei doi portari.

Dorothy-Anne observă că uşile erau flancate,de arbuşti ornamentali, cu o formă perfect iotundă şi aşezaţi în vase de alamă. Dintr-o dată, un amănunt legat de cele două vase de metal, îi atrase atenţia. Pentru prima dată remarcă cele două litere H înlănţuite, gravate în alamă, strălucind ca aurul: Hotelurile Hale.

Această ultimă constatare o făcu să se simtă extrem de importantă. Străbunica era reprezentanta familiei Hale. Cu un sentiment de mândrie, realiză că şi ea era la fel.

Elizabeth-Anne reţinuse terasa tropicală în exclusivitate, astfel încât amândouă să poată lua prânzul nestingherite. Imensa terasă, acoperită cu sticlă, reprezenta pentru Dorothy-Anne cel mai palpitant loc din lume. Decorat cu fântâni arteziene, pâlcuri de plante exotice şi palmieri impunători, restaurantul dădea oricui senzaţia că se află la tropice.

în timpul prânzului, un cvartet de viori cânta discret, conferind un plus de vrajă întregii atmosfere.

Prânzul în sine fu simplu, dar delicios: coktail de creveţi, salată din lăptucă şi avocado, homari şi spanac sote. Elizabeth-Anne vorbea prieteneşte cu Dorothy-Anne, care golea fericită farfuriile, una după cealaltă. Când prânzul luă sfârşit, trei chelneri şi un şef de sală aduseră un tort glasat, aranjat cu rafinament. Nouă (lumânări mici, dispuse în cerc, răspândeau o lumină plină de farmec. Cvartetul începu să interpreteze melodia,, Mulţi 4ani trăiască –, de îndată ce tortul fu aşezat ceremonios, in faţa lui Dorothy-Anne.

Străbunica se alătură cvartetului, vocea ei răsunând surprinzător de ’clară şi melodioasă. La tort serviră îngheţată de vanilie şi şampanie Dom Perignon; străbunica îi permise chiar lui Dorothy-Anne să bea jumătate din paharul cu şampanie nediluată.

După ce chelnerii strânseră farfuriile de desert şi cvartetul se retrase, rămăseseră singure. Străbunica ’inspectă cu privire terasa, iar Dorothy-Anne o urmărea din ochi. Doi bărbaţi, ce purtau genţi diplomat, se îndreptau spre masa lor.

— Domnilor, spuse Elizabeth-Anne, gesticulând cu mândrie, v-o prezint pe strănepoata mea, domnişoara Dorothy-Anne Hale.

Bărbaţii îşi întoarseră privirea spre ea şi-i întinseră mâna pe rând. Dorothy-Anne rămase pe scaun şi le strânse mâna cu politeţe. Amândoi păreau să aibă în jur de şaizeci de ani, pielea obrajilor uscată şi bolnăvicioasă trădându-ie vârsta, fără echivoc.

— Domnul Berns’tein, domnul Morris, continuă prezentările Elizabeth-Anne. Vă rog, luaţi loc.

în timp ce ei se conformau, aşezându-şi genţile diplomat lângă scaune, Elizabeth-Anne îşi sprijini coatele pe masă. Se uită cercetător la Dorothy-Anne şi îi pricepu imediat îngrijorarea.

— Domnul Bernsltein şi domnul Morris sunt avocaţi, îi explică ea.

Dorothy-Anne îşi luă un aer solemn, iar Elizabeth-Anne râse, amuzată de această situaţie.

— Nu te uita la ei cu ochii ăştia, draga mea, o puse ea la punct. Nu au venit să te aresteze…

Zâmbi şi luă o înghiţitură de cafea.

— Ei sunt aici, pentru a-ţi înmâna cadoul de ziua ta.

— Iubito?

Vocea părea să vină de undeva din spaţiu, pierzându-se in noianul ameţitor de amintiri şi crâmpeie, parcă scoase dintr-un film color.

— Iubito…

EJra o voce caldă, bine cunoscută şi îndrăgită de Dorthy-Anne. Deschise ochii şi astfel firul amintirilor se frânse brusc, revenind în prezent.

— Eşti trează, dubito? Mi se părea că vorbeşti î/i somn.

— Nu… nu, visam doar. Mă simt,bine.

îi'zâmbi liniştitor, dar adevărul era că nu şe mai simţea sigură de nimic. Tocmai călătorise pe calea gândului, cu zece ani în urmă şi,amintirea i ise păruse atât de reală, încât nu mai era sigură dacă nu cumva visa acum, în schimb. Dar, nu, întinderile câmpurilor irigate se perindau în goană, iar durerea din sufletul ei încă mai persista.

— Am ajuns, iubito!

Privi spre Freddie *şi* încercă să jzâmbe,ască, apoi se întoarse să contemple priveliştea. Realiza cu surprindere că se lăsase în voia gândurilor vreme îndelungată, fiindcă, în acest răstimp, ziua se /stinsese, eufundându-se tot mai mult în liniştea amurgului, iar Freddie se îndepărtase deja de şoseaua principală, japucând-o pe un drum lăturalnic, uitat de,lume. Cerul se întuneca din ce in ce, umbrele nopţii se întindeau, iar văzduhul era tulburat de nori groşi, negri ca smoala, care prevesteau furtună. Acolo sus, ei păreau de un gtalben ciudat, ca şi când soarele ar fi încercat să se strecoare în'afară.

— Se apropie furtuna, spuse Freddie. O să fie cumplit! îşi aprinise o ţigară şi inhală apoi fumul, trăgând

adânc, iar vârful căpătă astfel o strălucire portocalie, contrastând cu seara ce se lăsase.

Deodată privirea lui iDorothy-Anne fu atrasă de o firmă veche, cu vopseaua mâncată de vreme, o relicvă a artei pop. Era uriaşă, dreptunghiulară, cu o coroană ţâşnind în sus. Beculeţele din vârful coroanei se spărseseră de mult, iar vântul îşi ploaia şterseseră vopseaua aurie. Acum marginea coloanei arăta ca o gură cu dinţii ascuţiţi, încercând să înghită cerul. Privi atentă firma luminoasă nâpustindu-se spre ea şi citi încetişor literele, care se agăţau ou hotărâre de ceea ce mai rămăsese din fiirima de odinioară…

Firma rezistase chiar mult timp, după ce hotelurile Hale împânziseră ţara ca ciupercile după ploaie şi după ce o agenţie publicitară de pe Madison Avenue descoperise noua siglă cu cei doi H îngemănaţi. Şi toate se petrccuseră tare demult, pentru că înainte de orice altceva fuseseră doar motelurile.

Motelul acesta se înălţa în faţă, pe marginea drumului şi nu merita să pierzi vremea privindu-l. Mai existau încă alte mii de asemenea moteluri pe toate drumurile de-a lungul ţării, pe drumuri vechi, uitate de lume acum, când se construiseră noile autostrăzi.

Motelul nu părea a fi altceva decât un şir de barăci dărăpănate, separate de garaje, singura lor trăsătură mai deosebită fiind acoperişurile înclinate, din tablă ondulată. Odată de mult, ele fuseseră vopsite portocaliu şi străluceau noi-nouţe, dar acum erau mâncate de rugină.

Şi totuşi acest motel era deosebit faţă de toate celelalte. Era Motelul Hale şi aici se născuse imperiul visat de Elizabeth-Anne.

Oare cum a fost posibil se întreba Dorothy-Anne, plimbându-şi privirea asupra motelului, în timp ce Freddie încetini şi opri maşina. întrebarea aceasta i se învârtea ameţitor în minte, până la extenuare. Cum a putut un amărât de motel să fie izvorul unui întreg şir de hoteluri de lux? Cum a putut o femeie singură să aibe energie să ridice

una. din cele mai mari averi independente, numai şi numai din aceste clădiri?

Ca şi când răspunsul s-ar fi aflat în urna Buccellati, Dorothy-Anne, o strânse mai tare în braţe cât mai aproape de copilul din pântecele ei. Argintul nu mai era rece şi fără viaţă. Părea că simte o căldură strecurându-se din urnă spre ea.

Freddie o ajută să coboare din maşină şi ea insistă să ducă urna in braţe în timp ce înaintau în întunecimea tot mai deasă care învăluia drumul ce mergea spre motel. Se mişca încet, ca într-un vis, mai ameţita ca niciodată. Se împiedică şi Freddie îi luă urna din mână, în timp ce simţea pe frunte o transpiraţie rece, străină.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi, în timp ce Freddie desfăcea capacul urnei şi i-o întinse în tăcere.

Nu scoase nici ea niciun cuvânt. In jurul lor,* vântul începuse să bată mai tare în timp ce norii se năpusteau tot mai ameninţători.

încetişor înclină urna şi vântul prinse cenuşa în vâltoarea sa şi apoi o împrăştie iute într-un lung norişor gri. în acel moment, primii stropi mari de ploaie începură să cadă purtând cenuşa din nou spre pământ.

Abia atunci înţelese Dorothy-Anne de ce dorise Elizabeth-Anne ca cenuşa ei să fie împrăştiată în acel loc. Totul trebuie să sfârşească unde a început. In aceeaşi clipă se îndoi sub lovitura durerii ce-i străpungea pântecele.

£

Doamna Ramirfez auzi urletul tunetului din ’bucătăria motelului Hale. Ridicându-şi trupul voluminos din scaunul de bucătărie se îndreptă spre fereastră şi despărţind draperiile scrută întunericul.

Cerul devenise negru-albăstrui în timp ce se lăsa noaptea şi fulgerele se apropiau tot mai mult. In curând potopul va începe, culcând la pământ holdele şi inundând canalele de irigaţie. Furtunile erau foarte rare în aceste locuri, dar ea trăise aici toată viaţa şi putea prevede vremea după durerile din gleznele ei umflate, cu mult mai sigur decât şarlatanii aceeia de la T.V.

După-amiaza fusese umedă, sufocantă, aşa cum nu mai înainte de furtună se întâmplă să fie vremea. Muncitorii mexicani care tunseseră tufele de citrice din grădină plecaseră devreme, grăbindu-se să ajungă acasă înainte de începerea furtunii. Se întreba dacă soţul şi fiul ei vor fi rămas în Mexican Town, la fratele ei, aşteptând să treacă furtuna.

Continuă să scruteze întunericul şi deodată, în ciuda beznei de afară zări. maşina parcată la marginea drumului. Apoi îi zări pe cei doi, femeia şi bărbatul. Veneau încetişor dinspre pădurice, femeia mergând greu cu picioarele depărtate în timp ce bărbatul o susţinea şi ea se clătina sub povara durerii.

Un fulger înspăimântător brăzdă cerul şi lumina din căsuţă se stinse. Nemulţumită doamna Ramirez scăpă o înjurătură; ca şi când furtuna n-ar fi fost de ajuns, acum se produsese şi o pană de curent.

Aşteptă câteva clipe pentru ca privirea să i se obişnuiască iar cu întunericul, dădu scaunul la o parte şi se îndreptă spre sobă, unde fasolea şi slănina pentru masa de seară fierbeau încetişor. Găsi lumânarea şi chibriturile şi scăpărând un băţ de chibrit pe peretele căsuţei, aprinse lumânarea. Odaia se lumină încetişor şi deasupra capului auzi bătaia ploii în acoperişul de metal. După zgomotul pe care-l făceau, păreau să fie stropi mari de ploaie, grei de genul celor ce-ţi plesnesc peste faţă dacă eşti prins în ploaie.

în acel moment auzi bătaia la uşă şi încruntându-se se îndreptă spre ea şi deschise. în lumina tremurătoare a lumânării îl zări pe bărbatul înalt şi chipeş susţinând sau mai degrabă, cărând femeia ce purta o urnă de argint în braţe. Erau uzi până la piele şi în spatele lor ploaia cădea continuu ca o cortină argintie.

— Repede, intraţi până ce nu e totul ud, spuse în grabă doamna Ramirez. Vocea îi era groasă cu un puternic accent mexican.

Odată ce-i văzu înăuntru, doamna Ramirez închise uşa bine şi ridică lumânarea şi înţelese că în acel moment

cuvintele nu-şi mai aveau rost. Privi spre Freddie Cantwell şi spuse:

— A sosit timpul, nu-i aşa?

— Nu ştiu, cred că da, spuse cu vocea sugrumată de teamă. Eram în pădurice când a scos un ţipăt şi s-a prăbuşit. Acum şi-a mai revenit.

— Ajută-mă, spuse Felicia Ramirez, în timp ce o luă pe Dorothy-Anne de celălalt braţ şi împreună cu Freddie o duseseră în dormitor. Puse lumânarea pe comoda zgâriată şt Freddie îşi aşează uşurel soţia pe pat. Aşează urna pe comodă şi apoi se aplecă deasupra lui Dorothy-Anne şi-i dădu părul încetişor de pe fruntea înfierbântată.

— Are temperatură, spuse in timp ce privea îngrijorat spre doamna Ramirez.

— Cât de dese sunt contracţiile? întrebă femeia.

— Nu ştiu, răspunse Freddie şovăielnic. A fost doar una şi a trecut*

— O vom aştepta pe următoarea şi apoi vom număra minutele dintre ele.

— Unde este telefonul, întrebă Freddie, în timp ce lua lumânarea.

— în camera de alături. Lasă lumânarea aici. Voi mai aduce altele. Nu este bine ca o femeie căreia i-a venit timpul să nască să stea pe întuneric. Dacă pruncul intră în lume pe întuneric va fi totdeauna orb.

Freddie puse jos lumânarea speriat de superstiţia femeii şi porni după ea. In acel moment Dorothy-Anne îl prinse de braţ. Se întoarse îi privi ochii mari, strălucitori şi-i auzi vocea stinsă:

— Freddie, nu mă lăsa singură, te rog, şi-i strânse şi mai tare braţul.

— Voi sta cu tine iubito, dar mai întâi săj dau un telefon.

— încearcă să te relaxezi. Ai nevoie de putere, îi spuse strângându-i mâna încetişor.

— Voi încerca, spuse dând uşurel din cap şi închizând ochii, pradă oboselii care o cuprinsese, în timp ce paşii lui se îndepărtau.

*

— *

Sera din Hale Palace nu era deloc liniştită. Deşi domnul Bernstein îşi scosese documentele din servietă, papagalii şi păsărelele vesele continuau să ciripească. Dorothy-Anne îşi aminti cum domnul Bernstein mai trecuse odată cu privirea peste hârtii, înainte de a le înmâna domnului Morris care le mai cercetă şi el o dată. In cele din urmă, cei doi bărbaţi se arătară mulţumiţi şi domnul Bernstein se întoarse spre Elizabeth-Anne, îşi prinse mâinile una de cealaltă, tuşi delicat şi întrebă:

— Sunteţi sigură că doriţi să încheiem afacerea?

— Domnule Bernstein, după cum vedeţi am depăşit vârsta de optsprezece ani. Din moment ce am drept de vot şi am dreptul să consum băuturi alcoolice, consider că am şi dreptul să dispun de banii şi bunurile mele după cum doresc, glumise ea, intr-un fel solemn.

— Desigur, desigur, răspunse domnul Bernstein împăciuitor. Privi spre Dorothy-Anne care tresări, în momentul când i se adresă:

— Domnişoară Hale?

— Da domnule!

— Bunica dumneavoastră a hotărât să vă ofere... ei bine, a hotărât să vă ofere un dar generos pentru aniversarea dumneavoastră.

Domnul Morris clătină din cap solemn în timp ce spunea:

— Da, într-adevăr, un dar foarte generos.

— De fapt, continuă domnul Bernstein, este atât de valoros acest dar încât deşi vei intra în stăpânirea lui imediat ce vor fi semnate aceste documente, nu vei putea dispune efectiv de bani decât atunci când vei împlini optsprezece ani. Sper că înţelegi ce vreau să spun?

— Adică îl va administra altcineva pentru mine.

Deşi se văzu că este surprins de răspuns, domnul Bernstein îşi reveni imediat.

Surâzând, Elizabeth-Anne se lăsă pe spate în scaunul ei de invalid şi în zâmbetull ei se puzteia citi câ't eisite de

mândră, dar vocea rămase calmă.

— Domnule Bernstein, să trecem peste formalitatea citirii documentelor. Trupul meu nu arată prea viguros, în schimb mintea mea[1] este sănătoasă şi ştiu ce am de făcut. Să semnăm deci actele!

Dând din cap, Freddie se îndreptă spre'telefon, ridică receptorul, dar nu auzi tonul. Bătu nervos în furcă şi se întoarse spre Felicia.

— Este mort.

— Lasă-mă pe mine, spuse luându-i receptorul din mână, ascultă şi bătu din nou în furcă. După câteva minute închise:

— Este din cauza furtunii. Trebuie să fie o defecţiune pe linie.

— Ce ne facem acum? întrebă Freddie.

— Maşina ta! Nu poţi merge în oraş?

— Este înţepenită în nisip. M-am speriat când Dorothy-Anne a leşinat în pădurice şi m-am repezit la maşină, am încercat s-o pornesc brusc dar m-am afundat şi mai tare în nisip.

N-o pot urni din loc. Nu ai maşină? o întrebă în timp ce-şi trecea degetele prin păr cu disperare.

— Soţul meu are maşină, dar nu s-a întors încă acasă. Pe o asemenea furtună s-ar putea să rămână în oraş. Pe o vreme ca aceasta şi pe întuneric este greu de condus cinci mile.

— Ce ne facem? întrebă Freddie în şoaptă. Nu ne-am gândit nicio clipă că se va stârni o asemenea furtună… sau că Dorotly-Anne ar putea să nască tocmai acum.

Punând o mână încetişor pe umărul lui Freddie, doamna Ramirez spuse cu o mândrie calmă

— Sunt femeie şi am adus pe lume şase copii şi chiar am ajutat la naşterea multor altora. Ştiu ce am de făcut. Du-te şi stai cu soţia ta şi încurajeaz-o, până când eu voi

---

1

* *

Acolo este telefonul, spuse Felicia Ramirez în timp ce aprindea lumânările, îndreptându-şi degetul gros spre bucătărie.

pregăti apă fierbinte şi prosoape curate. Va fi o noapte lungă,

Când Felicia se întoarse în dormitor, Dorothy-Anne se trezise şi se răsucea în pat; încercă să se ridice* dar capul îi căzu înapoi pe pernă. O nouă contracţie îi îndoi trupul de durere. Speriată deschise ochii mari şi trase adânc aer în piept. Freddie îi prinse mâna îngrijorat, dar doamna Rşmirez îi zâmbi încurajator.

— Este bine. Contracţiile sunt lâ interval mare una de cealaltă, spuse privindu-şi ceasul. Voi avea timp suficient să pregătesc cele necesare până când va începe cu adevărat naşterea.

Dorothy-Anne se prăbuşi extenuată în pat odată ce durerea trecu. Felicia ridică pătura ce-o acoperea şi cu – mişcări blânde dar sigure începu să o controleze eu îngrijorare. Era obişnuită cu formele ei generoase sau ale verişoarei sale, făcute anume pentru a da naştere la copii, dar această femeie avea şoldurile înguste şi oasele prea fine.

Ii făcu semn lui Freddie şi trăgându-l de o parte îi şopti în aşa fel încât, tânăra femeie să nu o audă:

— E tare mică şi dilatatia nu este normală.

*

Mică. Şoapta pluti spre Dorothy-Anne prin ceaţa ameţitoare a amintirilor. Da, mică într-adevăr. Semnase hârtiile avocaţilor cu scrisul ei şcolăresc şi aşteptase în timp ce ei parafau ca martori. Apoi cei doi avocaţi, cu ţinuta lor ţeapănă o felicitaseră pentru darul primit şi plecaseră. Domnişoara Bunt împinse scaunul străbunicii şi la un semn,, al ei se retrase. Zgomotele de pe Fifth Avenuc se stinseră brusc. Nimeni nu scotea o vorbă.

— Dorothy-Anne, priveşte, Dorothy-Anne. Priveşte Hale Palace, îi şopti străbunica emoţionată.

Ascultătoare Dorothy-Anne lăsă capul pe spate şi privi hotelul. Tone şi tone de beton albicios se înălţau zvelte, ca o prăjitură de nuntă. Se ridicau maiestuos, şiruri nesfârşite de balcoane şi terase, până la cele două turnuri, care explodau în sus, spre cer, încercând să zgâ» râie norii

răzleţi1, ce pluteau uşor pe cerull albastru. După câteva clipe lăsă privirea în jos şi şi-o îndreptă spre străbunica ei. O privea întrebătoare.

— Totul este al tău, murmură Elizabeth-Anne, strângând mâna nepoatei sale, ochii ei albastru-marin strălucind tinereşte. Hale Palace este al tău acum, al tău şi numai al tău. La mulţi ani, Dorothy-Anne!

— Acum pentru că te-ai trezit, îţi voi face un control intern spuse doamna Ramirez şi întorcându-se spre Freddie îi ceru să aducă un vas cu apă caldă.

Freddie plecă spre bucătărie, fericit că poate da un cât de mic ajutor, pe când doamna Ramirez, aşezându-se pe marginea patului, prinse mâinile reci şi umede ale tiner.ei femei.

— Te mai doare?

— Da, şopti Dorothy-Anne, privind în ochii întunecaţi, apoşi ai femeii.

— Unde te doare?

Dorothy-Anne se întoarse uşor şi în cădere, pătura lăsă să se vadă sânii mari, plini, maturi, în timp ce cu mâna tremurândă arătă spre spate:

— Aici mă doare!

— Spatele? Aruncându-i o privire îngrijorată, doamna Ramrez ridică pătura provocându-i fiori reci tinerei femei.

— Nu mai este mult, remarcă doamna Ramirez tocmai când Freddie se întorcea cu vasul de apă fierbinte. Luă vasul din mâna lui, îl puse pe comodă şi strângând din buze îşi cufundă mâinile în apa aburindă, fără să scoată o şoaptă, se spălă cu grijă, lăsând apoi apa să se zvânte.

Dorothy-Anne se lăsă în tăcere pe spate şi-şi desfăcu picioarele în timp ce doamna Ramirez îngenunche In faţa ei. Degetele femeii erau aspre, străine şi când le simţi pătrunzând adânc în ea se încordă.

— Te rog, relaxează-te, şopti doamna Ramirez. Voi încerca să nu-ţi fac niciun rău.

Zâmbind uşor, Dorothy-Anne îşi muşcă buzele de durere.

Felicia Ramirez încercă să-şi înăbuşe nemulţumirea

când degetele ei o făcură să înţeleagă că dilataţia nu era încă normală şi că mai -aveau de aşteptat. Se aplecă peste Dorothy-Anne şi-şi aşeză urechea pe pântecele rotund, ascultând cu încăpăţânare bătăile inimii copilului, separate de ale mamei. Acesta era un semn bun.

Trăgând pătura peste Dorothy-Anne, îşi aminti că, în urmă cu mulţi ani, când îl născuse pe Cesar, cel de-al doilea fiu al ei, moaşa controlase poziţia în care se afla copilul. Coborî pătura şi cu o mână pe pântecele tinerei femei, iar cu cealaltă în interiorul ei, cercetă cu grijă poziţia copilului. Deodată simţi că i se taie respiraţia şi cercetă din nou. Da, era adevărat. Copilul nu se afla în poziţie bună. Repetă încă o dată mişcarea ca să se asigure. Da, nu greşise.

Se retrase şi făcându-i semn lui Freddie să o urmeze spuse:

— Trebuie să merg să mă spăl. Odată ajunşi în bucătărie, se întoarse brusc spre el şi cu mâinile ridicate ca ale unui chirurg spuse grav, cu ochii plini de teamă:

— Copilul este întors pe o parte. Ar fi trebuit să iasă mai întâi capul şi mişcându-şi mâinile în lumina lumânării îi arătă lui Freddie ce voia să spună. Copilul tău este aşezat de-a latul pântecelui mamei sale.

înainte ca Freddie să poată răspunde, se auzi geamătul slab din dormitor şi se întoarseră repede la Dorothy-Anne.

— Ce este? întrebă Freddie îngrijorat.

— V-am auzit vorbind în şoaptă, răspunse Dorothy-Anne fără putere. Fruntea îi era încă udă de transpiraţie şi ochii erau sticloşi. Copilul, copilul meu va muri, nu-i aşa?

— Nu vorbi asemenea prosti, spuse doamna Ramirez aspru, făcându-şi cruce repede.

— Ba da. Este adevărat. Ştiu că voi fi pedepsită şi că voi pierde copilul.

Freddie, deşi surprins de cuvintele soţiei sale care aproape îşi pierduse cunoştinţa, îi mângâie fruntea încet şi şopti:

— Pedepsită, pentru ce? N-ai făcut niciodată niciun

rău.

— Ba da, gemu Dorothy-Anne şi simţi cum o învăluie teama, dorinţa de a scăpa, spunând acum tot adevărul. Tu nu ştii Freddie. Numai străbunica ştia şi ea mi-a purtat de grijă totdeauna, dar acum s-a dus şi eu va trebui să plătesc.

— Dorothy-Anne, vorbeşti fără sens.

— Nu, Freddie, acum voi plăti spuse ea cu respiraţia şuierătoare, în timp ce durerile păreau să înceapă din nou.

— Dar pentru Dumnezeu, pentru ce să plăteşti?

— Pentru că... pentru că mi-am ucis mama. Mi-am ucis mama şi străbunica ştia şi ea a fost singura care?., şi vocea i se pierdu.

— Singura care ce a făcut?

— Singura care a înţeles, spuse Dorothy-Anne, vocea pierzându-i-se intr-o şoaptă.

EfaaMt-A nne în ziua in care Elizabeth-Anne Hale sosise în Manhattan împreună cu cei patru copii ai săi, mercurul termometrului arăta aproape 40° şi oraşul New York semăna cu un furnal incandescent. Asfaltul străzilor se topise transformându-se in mâzgă, iar clădirile uriaşe de beton păreau contorsionate de aerul fierbinte prins între pereţii lor înalţi.

— încotro mergeţi? întrebă taximetristul oprit în faţa gării Penn, în timp ce Elizabeth-Anne se aşează pe locul din faţă, alături de el. Şoferul urmărea plictisit cum cei patru copii se înghesuiau pe locurile din spate, dar când îşi întoarse privirea spre Elizabeth-Anne, rămase fără grai.

Nu era o femeie frumoasă la cei treizeci şi trei de ani pe care-i avea, dar emoţia pe care o trăia îi dădea o strălucire deosebită. Avea o faţă plăcută, cu trăsături fine, dar care exprimau hotărâre, nas drept şi ochi strălucitori, luminoşi, de culoare albastru-verzui ca marea. în ciuda strălucirii deosebite a ochilor, părul lung auriu de culoarea spicului de grâu, mătăsos şd bogat era adevărata podoabă a acestei femei. îl purta strâns în ace, pieptănat în aşa fel incât nicio şuviţă nu era nelalocul ei. Talia îi era pusă in evidenţă de bluza albă şi fusta lungă din pânză de culoare

gri. Singura podoabă era medalionul de la gât, o panseluţă încastrată în sticlă, darul de logodnă primit de la soţul ei.

întorcându-şi spre şofer faţa bronzată şi ochii mari strălucitori, întrebă:

— Puteţi să-mi recomandaţi un hotel bun şi nu foarte scump?

— Sigur, sunt o mulţime de hoteluri în oraş, răspunse şoferul, privind prin oglinda retrovizoare pe cei patru copii din spate şi portbagajul maşinii care era pe jumătate deschis din cauza grămezii de bagaje. Cred că hotelul Mşdison Squire este ceea ce căutaţi. Nici ieftin dar nici foarte scump.

— Deci să mergem în Madison Squire, spuse femeia, gândind că vor sta in acest hotel măcar în acea noapte, oricât ar fi de scump. Călătoria fusese obositoare şi oricum primul lucru pe care avea de gând să-l facă era să găsească un apartament pentru ea şi copii.

— De unde veniţi, întrebă şoferul taxiului.

— Texas, răspunse Eiizabeth-Anne, cu o voce clară şi vioaie.

— Nici în ruptul capului nu vă înţeleg pe voi oamenii de la ţară care doriţi să vă petreceţi vacanţa în oraşe murdare şi zgomotoase când aveţi acasă aer proaspăt şi tort ce doriţi?

— Nu am venit în vacanţă. Ne-am mutat aici.

— Eu abia aştept să mă pensionez şi să mă mut într-o căsuţă undeva la ţară, spuse şoferul, unde să fie şi cald.

— Şi noi suntem obişnuiţi cu căldura.

— Da, ştiu că este destul de cald in Texas. Cu ce vă ocupaţi acolo? Eraţi fermieri?

— Fermieri? râse cu un ton uşor mustrător. Texas nu înseamnă numai fermieri şi ferme! Mai înseamnă şi o mulţime de alte lucruri. Zâmbi uşor, întoarse capul, privind clădirile care fugeau pe lângă ea şi-şi lăsă mintea să zboare în trecut.

* *

Elizabeth-Anne fusese proprietara unei pensiuni, a unei cafenele şi a unui motel în Quebeck, Texas. Vânduse

pensiunea şi cafeneaua şi lucru pe care nu avea de gând să-l spună nimănui, în poşetă avea.un cec în valoare de treizeci de mii de dolari. Acest cec avea să fie izvorul din care visele vor prinde viaţă şi vor da un început noii ei vieţi şi a copiilor ei. Totodată motelul fusese lăsat pe mâini bune şi avea să-i aducă un venit frumos. Cu toate acestea în minte, Elizabeth-Anne privea viitorul ei şi cel al copiilor cu mult curaj %

Se întoarse şi uitându-se spre copii, observă că aceştia erau pierduţi în admiraţia clădirilor uriaşe şi a mulţimii de oameni îmbrăcaţi elegant, care se înghesuiau pe trotuare.

îşi cercetă din ochi copii, începând cu cel dintâi născut, Regina. îşi mângâie fiica cea mare cu privirea şi sufletul ei se umplu de mândrie. Regina, la cei şaisprezece ani ei ei, promitea să devină o femeie frumoasă, amintindu-i mamei sale de ea însăşi pe vremea când îşi purta părul auriu, fluturând liber până la talie. Doar pistruii din jurul nasului mai aminteau că este încă o copilă, căci ţinuta, seriozitatea şi hotărârea din privirea ei erau ale unei tinere femei.

Apoi privirea i se îndreptă spre Charlotte-Anne cea mai frumoasă dintre fiicele ei, şi care venise cel mai greu pe lume. Avea şi ea un păr auriu deosebit de fin, mătăsos, pielea netedă ca porţelanul, buze palide şi ochii de un albastru-verzui, foarte deschis, care te fermecau şi în acelaşi timp te făceau să nu te simţi la largul tău. Tenul şi ochii ei deosebiţi o făceau să fie intr-adevăr o frumuseţe de neegalat.

Rebecca, cea mai mică dintre fiice, avea unsprezece ani şi era cea mai sensibilă dintre copii. Nu avea nici frumuseţea surorii ei Charlotte-Anne şi nici inteligenţa Regjnei, dar avea o fermitate proprie ei, care umbrea aceste lipsuri. în timp ce surorile ei erau o combinaţie reuşită, adunând tot ce era mai bun în părinţii lor, Rebecca era voinică, cu o faţă greoaie, osoasă, ca a tatălui şi cu ochi albaştru închis şi sprâncene blonde ca ale mamei ei. Elizabeth-Anne o iubea cel mai mult nu numai pentru că

era cea mai mică dintre fiicele ei şi cea mai puţin frumoasă, ci şi pentru că lipsa ei de încredere în sine, vulnerabilitatea o făceau să depindă mai mult ca celelalte de mama ei.

Şi în sfârşit, micuţul Zaccheus, care abia împlinise patru ani şi care era copia în miniatură a tatălui său, Zaccheus Hale. Văzându-i privirea albastră, inteligentă, zâmbetul enigmatic, simţi cum i se strânge inima de bucurie şi durere în acelâşi timp şi mângâie buclele blonde ale fiului ei. Dar el păru să nu observe, ochii lui albaştri urmărind cu aviditate viaţa oraşului. Da, într-adevăr, era fiul lui Zaccheus – ochii, buzele, amintiri vii pe care ea le păstra ca pe o comoară de preţ.

Clătinându-şi capul cu tristeţe îşi spuse că totuşi erau o familie minunată, chiar dacă erau lipsiţi de tată.

Il pierduse pe Zaccheus de patru ani, patru ani de când zilele fericite ale căsniciei ei se sfârşiseră brusc.

Zaccheus, fiul ei, nu se născuse încă. atunci când dragostea cu care fusese conceput a fost brusc distrusă, ca un bibelou de cristal izbit cu ură de podea. El nu se născuse când tatăl lui dispăruse.

Zaccheus Jr. fusese totul pentru ea. După ce părinţii ei, fermieri în Quebeck, muriseră, fusese crescută de o mătuşă, o femeie bună şi iubitoare de la care Elizabeth-Anme moştenise cafeneaua şi pensiunea. Rămasă fără mătuşa ei, muncise din greu singură şi abia când l-a întâlnit pe Zaccheus şi-a dat seama ce înseamnă să trăieşti cu adevărat, să te bucuri de viaţă. Zaccheus era fiu de fermieri din Midwest venit în Texas în căutarea norocului, un tânăr strălucitor, inteligent, vorbăreţ, dar ştiind să te asculte cu plăcere şi fruifios, atât de frumos încât şi acum simţea o durere adâncă in inimă când îşi amintea de el. Se îndrăgostiseră la prima vedere şi deşi foarte tineri amândoi, el se dovedise a fi un soţ minunat, un tată iubitor şi răbdător, un iubit şi prieten perfect.

Şi pe neaşteptate, dureros de repede şi de absurd, totul se destrămase din cauza unui accident stupid. Zaccheus urmărea lucrările de construcţie a motelului, pe

care ei îl ridicau pe marginea noii şosele. Fusese visul ei, deşi construirea motelului înghiţea a.proape toate economiile lor. Zaccheus fusese încântat de idee şi convins că le va aduce noroc. Deşi începuse de câteva luni, lucrările mergeau greu din cauza lipsei de materiale, pe care depozitele Sexton nu păreau dispuse să le livreze. Curând aveau să rămână fără bani şi nu reuşeau, nici ea, nici Zaccheus să găsească o soluţie. Ştiau că Sexton face totul intenţionat, deoarece, el, cel mai bogat proprietar din ţinut, stăpân necontestat al tuturor afacerilor, nu era încântat de apariţia concurenţei în afaceri datorată familiei Hale.

Târziu, într-o noapte, Zaccheus plecase la şantier să-l întâlnească pe Sexton şi să pună la punct livrarea materialelor. Dar cei doi bărbaţi începuseră să se certe şi Zaccheus îl văzu pe Sexton năpustindu-se cu furie asupra lui, împiedicându-se de o ţeavă ieşită în afară şi zdrobindu-şi capul în cădere.

Fiind singurii care ar fi fost avantajaţi de moartea lui Sexton, Zaccheus a înţeles că nimeni nu va crede în nevinovăţia lui şi dispăru, lăsând o scrisoare în care povestea ce s-a întâmplat şi o ruga pe Elizabeth-Anne să-l ierte pentru că o părăsea pe ea şi pe copii. Nu avea puterea să le distrugă şi lor viaţa alergând hărţuiţi prin lume şi o ruga să ducă ea la împlinire visul născut de iubirea lor – motelul.

Şi deşi trecuseră patru ani, ochii i se umplură de lacrimi la amintirea acelor vremuri. Trecuseră patru ani de muncă şi frământări, de luptă cu greutăţile financiare, cu singurătatea şi cu grija pentru copiii ei. Reuşise cu mult succes, dar îşi dăduse seama că nimic nu-i aducea nicio bucurie. Simţea că trebuie să plece din Texas, să lase în urmă amintirile dureroase şi să caute un loc unde visele ei îi vor oferi o împlinire totală.

„Te rog Zaccheus”, gândi, strângând în mod inconştient medalionul de la gât, „te rog, oriunde ai îi, aminteşte-ţi de mine şi de dragostea mea, te rog luptă pentru libertatea ta şi bucură-te de noua ta viaţă şi te rog

să nu uiţi că pentru mine şi copii eşti o amintire dragă şi nepieritoarei în timp ce taxiul se îndrepta spre Hotelul Madison, aflat între Madison Avenue şi Strada 37 amintirile începură să se estompeze. Elizabeth-Anne trase adânc aer în piept, îşi îndreptă spatele şi se pregăti să înfrunte curajos viaţa cea nouă şi trepidantă care se deschidea înaintea ei şi a copiilor ei.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth-Anne în timp ce plătea şoferului de taxi. Eu şi copiii ne descurcăm singuri cu bagajele.

Portarul privi dispreţuitor hainele ei simple, provinciale şi îi ignoră.

Elisabeth-Anne ajutată de fiicele ei luară bagajele din portbagaj şi apoi priviră în tăcere cum taxiul se depărta, simţindu-se îngrozitor de singuri. Convingerea ei fermă că viitorul se deschidea luminos înaintea lor păru să se risipească la fel ca ceaţa sub adierea uşoară a vântului. Mamă a patru copii, fără soţ, într-un oraş străin înconjurată de mulţimi de oameni şi clădiri imense, cum nu mai văzuse niciodată, se simţea dureros de singură.

Zâmbind curajos ca nu cumva.teama ei să se strecoare şi în sufletul copiilor, îşi lăsă capul pe spate şi privi cele treizeci şi patru de etaje, înălţându-se ameninţător deasupra lor. Deşi coloanele şi frontoanele in stil clasic o făceau să se simtă şi lipsită de importanţă, totuşi construcţia i se părea frumoasă. Abia mai târziu avea să afle că numai intrarea principală era atât de generos decorată, restul clădirii fiind din cărămidă, înegrită de vreme.

— Hai să intrăm, îşi îndemnă copiii mai înainte de a constata că o părăseşte curajul. Ridică două din cele mai grele valize, fetele luară fiecare câte una şi Zaccheus Jr. îşi purta cu grijă cutia pe care o umpluse cu jucăriile îndrăgite.

Se opriră în faţa uşii turnante şi se întrebau cum să treacă prin ea împreună cu bagajele, când portarul sări în ajutor deschizând o#uşă de sticlă ascunsă, alături de cea turnantă.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth-Anne cu un zâmbet recunoscător, în timp ce faţa lui rămase impertubabilă.

Traversând holul impunător, Elizabeth-Anne îşi aminti că este proprietara motelului Hale din Quebeck şi privi în jur cu interes profesional, remarcând faptul că Madison Squire nu avea un aspect primitor tocmai datorită eleganţei excesive.

Puse jos valizele şi cu un gest reflex mângâie medalionul de la gât în timp ce ochii îi alunecau cercetător asupra pereţilor de marmură strălucitoare, a candelabrelor impresionante din cristal şi a canapelelor şi scaunelor stil Ludovic al XVI-lea. Elizabeth-Anne însoţită de Regina se îndreptă spre recepţie cu un zâmbet dezarmant lăsând pe ceilalţi trei copii să se afunde în moliciunea minunatelor fotolii şi canapele.

Privind spre omul de la recepţie, un ins cu o faţă acră şi arogantă, îi spuse zâmbind:

— Vă rog, dorim două camere, una cu două paturi şi una cu trei.

— Şapte dolari două camere şi mă tem că nu avem locuri libere decât la etajul doi, fără ferestre, numai cu luminator. Pe canicula aceasta, veţi fi acolo ca în cuptori… De ce nu încercaţi să mergeţi la alt hotel? o întrebă dispreţuitor omul în timp ce-i examina hainele curate dar sărăcăcioase.

— Sunt bune şi acelea, mulţumim, răspunse Elizabeth-Anne zâmbind încă; deşi remarcase cheile din spatele bărbatului, chei care arătau că sunt multe locuri libere în hotel.

— Dacă insistaţi…

Recepţionerul ar fi vrut să mai adauge ceva, dar privirea hotărâtă a femeii îl făcu să renunţe.

— Şapte dolari în avans, spuse în timp ce le dădu cheile şi apăsă soneria pentru a chema liftierul.

— Nu mulţumesc, ne descurcăm şi singuri.

— Cum doriţi, răspunse recepţionerul dezaprobator.

— Mulţumesc domnule…

— Smythe.

— Mulţumesc, domnule Smythe. Eliziabeth-Anne ridică valizele urmată de copii şi se îndreptă spre scările de marmură, când auzi în spatele său cum domnul Smythe îşi dregea vocea în mod semnificativ şi se întoarse întrebător spre el:

— Liftul este în partea cealaltă. Sunaţi şi va sosi imediat.

— Mulţumesc, domnule Smythe.

Omul nu răspunse nimic, căci nu mai era nevoie; privirea lui spunea tot ce gândea: ţărănoi amărâţi.

Copiii merseră la culcare imediat, obosiţi de călătoria lungă şi de emoţiile prin care trecuseră. Recepţionerul avea dreptate. Era înăbuşitor aerul aici, sus, darv dacă se apleca puţin în afara geamului putea zări un mic colţ din Manhattan şi zgârâie-norii strălucitori în noapte.

Oare ce căuta ea aici in cel mai mare oraş din lume, plin de contraste unde nu cunoştea pe nimeni? Oare de ce-şi părăsise prietenii pentru a se -arunca în vârtejul vieţii din New York, unde toţi se grăbeau la treburile lor şi unde nu vedeai un zâmbet pe chipul oamenilor?

Ofta şi recunoscu că doar ambiţia o adusese în acest oraş, dorinţa de a-şi împlini visele pe care micul Quebeck nu i le-ar fi permis niciodată. Dorea cu ardoare să construiască, să creeze ceva măreţ şi acest lucru îl putea îndeplini numai în mijlocul acestei mulţimi de oameni in continuă mişcare, in mijlocul acestei atmosfere pline de energie, de dorinţa de a realiza cât mai mult.

Zâmbi, mirându-se de propria ei îndrăzneală şi îşi aminti că in timp ce alte fete de vârsta ei visau să apară un Făt-Frumos care să le ducă în castelul lui, unde să trăiască fericite până la adânci bătrâneţe, ea visa să devină stăpâna unui hotel măreţ. Şi visul ei avea un alt fel de romantism, deosebit de al celorlalte fete. tn visul ei era stăpâna unui hotel cum văzuse odată, de mult, copil fiind, şi hotelul era un palat strălucitor, plin de oaspeţi. Oaspeţii ei. Camere somptuoase, mese elegante, orchestre cântând Încetişor şi ca în mijlocul oaspeţilor ei, în holul elegant al celui mai mare hotel din lume.

Cu trecerea anilor, imaginile deveneau tot mai clare: trăsurile se transformau în automobile, gazul făcea loc curentului electric, doar luxul şi măreţia visului rămâneau neschimbate şi nu dorea numai un hotel, ci mai multe, mult mai multe şi toate să fie ale ei.

Pensiunea, cafeneaua şi motelul din Texas erau doar începutul. Ştiuse acest lucru totdeauna. Erau primul pas în drumul pe care pornise şi de aceea se afla în New York. Ştia că oricât de irealizabil părea visul ei, ea va reuşi să fie la fel de strălucitor ca şi luminile de pe Broadway, mai strălucitor chiar.decât luminile din Manhattan, căci aici plutea in aer succesul şi prosperitatea ce părea la îndemâna oricui. Născută in Texas, o adevărată americană, Elizabeth-Anne, nu avea să înţeleagă decât peste mulţi ani, că şi ea era tot o imigrantă ca cei veniţi pe insula Ellis, din Grecia, din Lituania. Acum însă ştia un lucru cert: aici era norocul ei; aici va reuşi să-şi împlinească visul.

Dar mai întâi avea nevoie de casă pentru ea şi copii şi abia după aceea va porni să cucerească marele oraş.

2

Elizabeth-Anne Hale şi Ludmila Koshvalesena Romaschkova nu aveau nimic comun dar destinele lor aveau să se unească în casa din Grammercy Park.

Clădirea zveltă, cu cinci etaje, elegantă, cu faţada din granit alb şi ferestre înalte şi luminoase îi fusese lăsată Ludmilei de un prevăzător amiral al Imperiului rus, care fugise de frica bolşevicilor şi a cărui amantă fusese timp de şaptesprezece ani. Nenorocirea făcuse ca în ziua când Ludmila era pe punctul de a se căsători cu amiralul şi de a deveni stăpâna milioanelor din banca elveţiană, a celor patru tablouri realizate de Cari Faberge şi a aceste case, amiralul să sufere un atac cerebral. Numai o luptă aprigă, luptă în care dăduse piept cu ura îndepărtatelor rude şi a întregii comunităţi ruse o ajutase pe Ludmila să câştige moştenirea acestei case după atâţia ani închinaţi amiralului. Obţinuse această casă în care locuiseră împreună şi nimic altceva şi acesta fusese motivul pentru care, rămasă fără niciun alt venit, hotărâse să transforme

cele trei etaje în apartamente şi să le închirieze.

Bătând a şasea oară în uşă, Elizabeth-Anne auzi vocea aspră, răguşită cu puternic accent străin:

— Cine este?

— Am văzut anunţul cu aparatamente de închiriat, răspunse Elizabeth-Anne, încercând să acopere cu vocea ei lătrăturile nervoase ale clinilor aflaţi de partea cealaltă a uşii.

— Cine?

— Doresc să văd apartamentul, ţipă şi mai tare.

— De ce nu spui aşa? se auzi vocea de dincolo de uşă în timp ce lacătele şi broaştele erau desfăcute lăsând numai un lanţ gros la uşă.

O pereche de ochi mari gri-albastru, fardaţi strident o examinau atent:

— Ei te-au trimis? întrebă femeia cu glas bănuitor.

— Ei, care ei?

— Bolşevicii!

— Ah, nu, nu bolşevicii, răspunse Elizabeth-Anne stăpânindu-şi un mic zâmbet.

— Bine. Uşa se deschise brusc în zgomotul lanţului izbit de canat şi cele două femei se afiară una în faţa. celeilalte.

Elizabeth-Anne o privi pe femeia mărunţică din faţa ei şi-şi dădu seama că nici dacă ar fi fost mult mai înaltă de un metru cincizeci, cât măsura în realitate, nu ar fi fost mai impunătoare; avea o ţinută plină de demnitate, care-ţi amintea de vremurile de altă dată. Chiar şi accentul puternic era al unei persoane elegante şi era plăcut căci te ducea cu gândul la palate înconjurate de zăpezi strălucitoare, la diademe bătute cu pietre scumpe şi veştminte împodobite cu hermină. Elizabeth-Anne se simţi puternic atrasă de această persoană, care avea Intr-adevăr un trecut remarcabil.

în momentul întâlnirii lor, zilele minunate, pline de glorie trăite de Ludmila în Rusia se stinseseră de mult, dar ea continuase să păstreze graţia, eleganţa acelor vremuri, făcând timpul să stea în loc. Era la fel de frumoasa ca in

urmă cu cincisprezece ani şi silueta perfectă era pusă in evidenţă de corsetul inalt. Numai faţa uşor ofilită ar fi putut să-i trădeze vârsta. Era îmbrăcată după moda rusească din anii de dinaintea revoluţiei din 1917 şi deşi rochiile artistic brodate şi şalurile groase, poate prea groase pentru New York, erau din loc în loc mâncate de molii şi îşi pierduseră din claritatea culorilor, totuşi avea o eleganţă de neegalat. La gât purta colierul de malachit pe care amiralul i-l dăduse a doua zi după ce se cunoscuseră şi care în mijloc avea un diamant încrustat în aur fin.

Efectul pe care-l produse această apariţie se putea citi pe faţa lui Elizabeth-Anne, care rămăsese fără glas.

— Ei, ce mai aştepţi, intră.

Elizabeth-Anne privi în jos cu teamă să nu calce pe vreunul din cei patru căţeluşi albi spaniei, care foiau printre picioarele stăpânei lor.

— Nu te teme, spuse Ludmila, copiii ştiu când trebuie să se dea la o parte. Repede, intră mai repede, şi o trase pe Elizabeth-Anne înăuntru trântind uşa cu hotărâre şi începând să o ferece.

— Vă temeţi de hoţi? întrebă Elizabeth-Anne.-

— De hoţi nu, răspunse Ludmila rotindu-şi ochii albaştri, nu de hoţi mi-e teamă. Nu, sunt mult mai răi cei de care mă tem. In primul rând mă tem de Roşii şi apoi de Albi. De hoţi mă pot feri uşor.

Se încruntă teatral şi apoi trăsăturile i se înmuiară şi zâmbind spuse:

— Hai să bei un ceai cu «mine şi apoi îţi voi arăta apartamentul şi porni spre salon urmată de cei patru câini.

Salonul întunecos, plin de mobile era la fel de fascinnant ca şi stăpâna casei. Arăta mai mult ca o cameră de muzeu prăfuită decât ca un salon, şi se vedea limpede că mobilele Îngrămădite aici împodobiseră cu graţie şi eleganţă cele cinci etaje ale clădirii, cu mult timp în urmă. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul din salon Elizabeth-Anne putu să observe două piane mari, trei canapele, patru console, un candelabru stil Napoleon, două birouri, un dulap baroc, un scrin medieval, o masă stil

elisabetan, papagali de Meissen, lămpi de cristal, scaune cu picioare asemănătoare ghearelor de pasăre, icoane de argint îngrămădite una peste alta, tapiserii, fotografii cu rame de argint, toate putând să stârnească invidia unui colecţionar de artă. Dar indiferent de câtă nevoie ar fi avut de bani Madame Romaschkova, nu s-ar fi despărţit de aceste obiecte de artă, dragostea ei pentru frumos fiind mai puternică decât nevoile materiale.

— Acesta este ceai adevărat, spuse Ludmila în timp ce turna ceaiul negru, tare, din samovar şi-i întinse lui Elizabeth-Anne o ceaşcă fină încrustată în argint.

Ludmila la rândul său îşi sorbi ceaiul instalată confortabil într-un fotoliu îmbrăcat în catifea verde din timpul lui Napoleon al IH-lea, privind-o pe Elizabeth-Anne aşezată într-un fotoliu cu spătar înalt stil Regence cu tapiserie Auhusson. In cele din urmă puse ceaşca pe marginea unei măsuţe încrustată cu sidef şi lăsându-se pe spate într-o poziţie cât mai confortabilă spuse cu hotărâre:

— Şi acum să-mi povesteşti totul despre tine.

— Totul? Despre mine? se arătă surprinsă Elizabeth-Anne. Nu e nimic important de ştiut despre mine.

— Există totdeauna ceva interesant; eşti măritată sau nu?

Elizabeth-Anne lăsă ceaşca pe măsuţă şi răspunse şovăielnic:

— Da, sunt... singur.

— Soţul tău nu e cu tine? Eşti divorţată?

— Nu... divorţată.

— Ah, bărbaţii! şi Ludmila scuturâ capul cu mânie. Uneori stau şi mă întreb de ce noi femeile îi suportăm? Dar te rog să-ţi faci singură un mare bine. Când vei dori să alegi un bărbat să fie un rus. Sunt cei mai buni, spuse înclinând capul cu hotărâre.

— Voi încerca să ţin minte lucrul acesta, spuse Elizabeth-Anne* zâmbind.

— Cu ce te ocupi? continuă Ludmila în timp ce-şi alegea cu grijă o ţigare şi apoi o puse într-un portţigaret lung şi-o aprinse. Ai copii?

— Patru, răspunse Elizabeth-Anne.

— Patru?

— Da, de ce? Sper că nu vă deranjează?

— Copiii sunt gălăgioşi, murdari şi fac o mulţime de lucruri rele, răspunse încruntându-se, Ludmila. Cine vrea un apartament trebuie să fie fără copii.

— Ei bine, atunci ar trebui să plec, spuse Elizabeth-Anne şi se ridică zâmbind în semn de scuze. Mulţumesc pentru ceai. A fost minunat.

— Doar ai gustat! arătă Ludmila spre ceaşcă. Stai jos şi termină ceaiul. Este păcat să nu-l bei.

— Dar trebuie să plec, îmi pare rău. Trebuie să găsesc un apartament şi nu am timp de pierdut.

— Dar cine spune că-ţi pierzi timpul. Vom merge sus să-ţi arăt apartamentul. Nu e prea încăpător pentru cinci persoane, dar e plăcut.

— Dar... am crezut că nu închiriaţi la persoane cu copii.

— De obicei nu închiriez, răspunse Ludmila trăgând din ţigară cu un aer maiestuos. De câte ori cineva mă contrazice în privinţa copiilor, îmi spun „Ludmila fii atentă să nu dai de necazuri”, dar dacă îmi spune că trebuie să plece, atunci ştiu că totul va fi bine. Şi acum te rog să-ţi termini ceaiul, mai spuse, privind-o pe Elizabeth-Anne prin perdeaua de fum.

3

Elizabeth-Anne privi spre Regina şi zâmbi plină de speranţă.

— Ei, ce spui?

— Este plăcut şi cred că ne vom simţi bine aici, răspunse Regina privind in jurul ei.

Elizabeth-Anne respiră uşurată.

— Acesta este şi motivul pentru care am vrut să vezi, tu prima apartamentul. Voiam să ştiu ce gândeşti. Este mai mic decât ceea ce aş fi dorit eu pentru noi şi chiar prea scurpp, dar este o zonă liniştită şi şcolile sunt foarte bune şi Cel mai mare avantaj este parcul Gramerey, care este un parc particular. Numai cei ce locuiesc în preajma lui au

chei şi pot intra. Voi aveţi nevoie de aer proaspăt şi de un loc pentru joacă unde să fiţi în siguranţă.

— Dar ne mai trebuie.un dormitor nu-i aşa? întreba Regina.

— Voi renunţa eu la dormitor pentru că parcul mi se pare a fi un noroc pentru voi. Voi dormi în salon, pe canapea. Şi mobila pe care Ludmila ne-a închiriat-o este minunată. Nici nu merită să mai aducem mobila din Quebeck, având în vedere cât ar costa transportul.

— Ceea ce este important cu adevărat este că tu să te simţi bine şi să fii mulţumită, mamă.

— Da şi ştiu că şi voi toţi veţi fi mulţumiţi, spuse Elizabeth-Anne strângându-şi în braţe fiica. Este o mare schimbare în viaţa noastră şi aceasta mă face să mă tem de viitor.

— Dar nu ai vrea să se întâmple altfel, nu-i aşa?

— Da, ai dreptate, aprobă Elizabeth-Anne. Hai să-ţi arăt salonul şi porni spre holul îngust oprindu-se în faţa uşii pentru a-l admira cu încântare. Era o încăpere mică dar înaltă, cu un cămin de marmură, ferestrele cleschizându-se spre grădina Ludmilei, în spatele casei. Stând la fereastră, la lăsarea serii, în linişte ai fi putut crede că te afli într-o oază plină de pace şi nu în cel mai mare şi mai agitat oraş din lume.

Dar în apartament niijiic nu mai amintea de locul de unde veneau. Din moment ce se hotărâseră să trăiască în Manhattan, Elizabeth-Anne dorea ca şi căminul ei sa reflecte această hotărâre, ll dorea în pas cu timpurile moderne, plin de viaţă şi totuşi amintind de trecutul de care era puternic legată. In acelaşi timp dorea ca acest nou cămin al lor să fie ca o fortăreaţă în care ea şi copiii să se simtă în siguranţă, un loc care să fie izolat de orice provocare din afară, provocare la lupta pe care o simţeai imediat ce păşeai în lumea plină de energie din afara casei. Dădu pereţilor din salon o nuanţă de albastru deschis şi lăsă tavanul alb. Cu ajutorul câtorva piese masive, solide din mobilierul Ludmilei incluzând două oglinzi mari, aurite şi un covor luminos bej, reuşi să creeze iluzia de

spaţialitate în acea cameră mică.

Un perete întreg al salonului era ocupat de o bibliotecă cu cărţi, având coperţi bogat colorate care măreau luminozitatea camerei.

Cărţile tratau subiecte diverse şi întâlneai între ele şi romane ale Lui Charles Dickens dar şi lucrări controversate de psihiatrie şi Elizabeth-Anne înţelese că acum avea posibilitatea să-şi completeze educaţia, având şansa de a citi cât mai mult. Oricum, salonul era o cameră simplă, plăcută şi uşor de păstrat curată, datorită bucătăriei în care puteau servi toţi masa.

— Nu ştiu, mamă, cum ai reuşit, dar casa arată într-adevăr ca un cămin.

In acea după-amiază de vară târzie, Central Park era plin de familii venite la picnic, copiii jucându-se cu mingea, dădace severe împingând cărucioare şi din când în când vedeai câte un poliţist în uniformă albastră plimbându-se încet.

Dacă nu s-ar fi zărit zgârie-norii scăldaţi în lumina aurie a amurgului, ai fi putut crede că te afli într-unul din acele decoruri pastorale, cum văzuse Elizabeth-Anne în urmă cu o săptămână, la muzeul vizitat împreună cu cei mici.

îşi privi copiii cum se fugăreau plini de încântare şi deşi nu dorea să le strice plăcerea de a se juca îi chemă hotărâtă să le comunice marea veste.

Copiii se apropiară şi Zaccheus se aşeză lângă ea în timp ce Charlotte-Anne protestă:

— Dar este încă devreme mamă! Chiar trebuie să plecăm?

— Nu, nu încă, dar am să vă spun ceva ce vă priveşte şi pe voi. Pe urmă puteţi merge la joacă din nou.

în timp ce fetele se aşezau lângă ea, Elizabeth-Anne le privi feţele cu atenţie şi spuse:

— Am aşteptat câteva zile, înainte de a mă hotărî să vă spun. Mi-am găsit o slujbă. Voi începe de luni.

Charlotte-Anne o privea cu gura deschisă de uimire şi când îşi recăpătă vocea întrebă pe un ton neîncrezător:

— O slujbă? Dar credeam că avem suficient de mulţi bani la bancă din veniturile motelului pentru ca tu să nu fii nevoită să munceşti?

— Da, într-adevăr avem. Dar avem şi vise, pe care trebuie să * le transformăm în realitate, atât voi cât şi eu. Nu mă priviţi în felul acesta, nu sunt chiar atât de bătrână.

— Vise, ce fel de vise? întrebă Regina.

— Veţi afla în curând.

— Şi unde ai de gând să munceşti? fu rândul Rebeccăi să întrebe.

Elizabeth-Anne se întoarse şi le arătă clădirea albă, elegantă ce părea să se ridice dintre copaci, ca un castel din poveşti.

— La hotelul Savoy Piaza.

— Şi ce vei face acolo? întrebă Regina.

Indreptându-şi spatele şi aşezându-şi mâinile îr>

poală Elizabeth-Anne spuse:

— Voi fi cameristă!

— Cameristă! exclamă inspăimântată Charlotte-Anne. Dar este o muncă murdară, mamă. In Quebeck numai mexicanii muncesc în felul acesta.

— In caz că nu ai observat, acesta nu este Quebeck, draga mea, şi de fapt nici nu intenţionez să lucrez prea mult timp.

— Dar, de ce vrei să munceşti la urma urmelor, întrebă Rebecca?

— Pentru că vreau să văd cum merg lucrurile într-un mare hotel. *

— Bine, dar în acest caz putem închiria un apartament pentru un timp, continuă Rebecca.

— Nu, nu este acelaşi lucru! Vezi tu draga mea, vreau să văd totul din poziţia celui care munceşte într-un hote], înţelegi? Vreau să aflu cum funcţionează şi ce înseamnă să conduci un mare hotel.

Copiii o priviră, vădit surprinşi de ce auzeau.

— Ceea ce este într-adevăr neplăcut este faptul că voi începe prin a lucra în schimbul de noapte, adică de la;ora zece seara până la şase dimineaţa. Totuşi vreau să cred că

acest lucru nu va crea mari schimbări în viaţa noastră. în timp ce voi veţi fi la şcoală eu mă voi odihni. In timp ce voi veţi dormi, eu voi munci. Când vă veţi trezi dimineaţa, voi fi acasă, să vă pregătesc micul dejun şi mă voi trezi când vă întoarceţi de la şcoală.

— Dar totuşi nu înţeleg de ce doreşti aşa de mult să lucrezi într-un hotel, continuă Charlotte-Anne. Nu poţi găsi o altă slujbă?

— Vrei să spui altceva decât cameristă? Aş putea spăla vase la bucătărie sau se poate găsi de lucru la toaleta doamnelor. Ce ai prefera? întrebă Elizabeth-Anne privindu-şi fiica cu încordare.

— Nu este chiar atât de amuzant ceea ce spui, răspunse Charlotte-Anne.

— Nici nu am dorit să spun ceva amuzant. Ceea ce doresc este să muncesc în diferite hoteluri şi acesta este doar începutul.

— Sper că nu vei da publicităţii această dorinţă, murmură nemulţumită Charlotte-Anne.

Deci acest lucru o supăra pe fiica ei, gândi Elizabeth-Anne, înăbuşindu-şi un suspin din cauza nemulţumirii pe care o simţea. Ştia, acum, că Charlotte-Ane va spune tuturor colegelor de şcoală că familia ei este independentă din punct de vedere financiar.

— Nu văd nicio ruşine în faptul că cineva munceşte şi-şi câştigă existenţa în felul acesta.

— Mamă, încercă Rebecca timid să intre în vorbă, dacă vrei, eu te pot ajuta, cred că mi-ar place mult mai mult decât să merg la şcoală.

— Cred că deocamdată cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să mergi la şcoală, spuse Elizabeth-Anne, îmbrăţişându-şi fiica.

Privindu-le nedumerită, Charlotte-Anne se ridică şi se îndepărtă, aşe-ându-se pe iarbă la umbră. Nici când fraţii ei îşi reîncepură jocul nu li se alătură.

Prima ei zi de muncă a fost un dezastru. Toate în jurul ei păreau să o reţină pe loc. Era într-adevăr un drum pornit cu stângul şi când te gândeşti că plănuise totul până

la ultimul moment, dar o mulţime de lucruri se iviseră în timp oe se pregătea să iasă pe uşă, Zaacheuş, care adormise deja, fu trezit de cearta ivită pe neaşteptate între Regina şi Charlotte-Anne. După ce arbitră disputa dintre fiicele ei, Elizabeth-Anne îngână un cântec de leagăn pentru a-l linişti pe Zaccheus. In momentul când ieşi pe uşă, se pornise ploaia şi a trebuit sa se întoarcă să-şi ia umbrela. Şi peste toate acestea s-a adăugat întârzierea metroului şi. blocarea trenului pentru câteva minute, în tunel.

Năvălind, pur şi simplu, prin uşa pentru personalul hotelul Savoy Piaza a reuşit să ajungă la vestiarul cameristelor chiar în momentul în care, colegele din schimbul de noapte, îmbrăcate în uniformele lor albnegru apretate, se aliniau milităreşte în aşteptarea doamnei Winter, şefa lor. Elizabeth-Anne privi vestiarul şi cameristele aliniate şi încercă să scoată o vorbă, dair una dintre ele, o negresă mică de înălţime, îi făcu semn să tacă şi să se alinieze, căci paşii iuţi şi hotărâţi ai doamnei Winter răsunau de-a lungul holului. Rămase aliniată cu celelalte fete, căci ar fi întârziat în mod sigur dacă încerca să se schimbe şi atunci concedierea ar fi fost un fapt împlinit. Camerista cea mică de înălţime, cu ochi negri veseli, îi făcu loc lângă ea chiar în momentul în care doamna Winter intra în vestiar, cu privirea fioroasă a unui sergent nemulţumit de subordonaţii lui.

Cameristele încremeniseră în poziţie de drepţi, cu busturile avântate înainte precum porumbeii în zbor şi cu bărbiile în aer.

Doamna Winter se aşează fix în mijlocul şirului şi le măsură cu privirea pe fiecare, din cap până în picioare.

— Bună seara, doamnelor, spuse ea cu un ton aspru.

— Bună seara, doamnă Winter, răspunseră cameristele într-un cor răsunător.

Elizabeth-Anne rămăsese cu privirea pierdută pe această femeie mică, aproape pitică, dar cu o atitudine agresivă îmbrăcată cu o rochie de lână neagră, cu o croială simplă şi sobră.

Părul, altădată blond, de culoarea mierii, începuse să încărunţească, ochii arătau ca două lame de oţel şi buzele strânse cu încăpăţânare o făceau să pară întruchiparea severităţii. Plimbându-şi privirea asupra şirului de cameriste, ajunse şi la Elizabeth-Anne şi fruntea i se încruntă de supărare:

— Ce înseamnă asta? întrebă cu un ton îngheţat.

Elizabeth-Anne înaintă un pas în afara şirului şi încercă să o lămurească.

— Mi s-a spus să mă prezint…

— Taci! răsună glasul doamnei Winter ca un foc de armă.

Elizabeth-Anne simţi că începe să-i clocotească sângele în vine, că valurile de căldură ce o inundau îi făcuseră obrajii purpurii şi pentru un moment crezu că nu a auzit bine. Nu-şi amintea să-i mai fi vorbit cineva în felul acesta şi mila pe care o simţea din partea micuţei cameriste, aflată lângă ea, nu făcea altceva decât să înrăutăţească situaţia.

Celelalte cameriste păreau să respire uşurate căci doamna Winter îşi găsise o victimă şi ele se aflau în afara interesului ei. Uimită de propria atitudine, Elizabeth-Anne se întoarse în tăcere la locul ei.

— Trageţi capul înapoi şi priveşte înainte; presupun că eşti o tânără doamnă, şi nu o broască ţestoasă, şuieră doamna Winter.

Deşi ochii îi fulgerau de mânie, căci nu se aşteptase la un asemenea comportament, Elizabeth-Anne făcu ce i se ceruse.

„Păstează-ţi cumpătul. Ai nevoie de această slujbă. Numai câteva zile, sau săptămâni, cel mult şi apoi vei merge în altă parte”, încercă ea să se liniştească.

Paşii doamnei Winter răsunară din nou în liniştea încăperii până când femeia mărunţică ajunse în faţa ei.

— Numele tău. Şi tonul nu era interogativ, ci era o comandă.

— Elizabeth-Anne Hale.

— Vorbeşte mai tare şi nu uita cuvântul „doamnă”.

Deşi de abia o cunoscuse, Elizabeth-Anne simţi un dispreţ adânc faţă de această femeie şi fu hotărâtă să o evite cât mai mult posibil în viitor, dar acum nu răspunse decât atât.

— Da, doamnă.

— Presupun că cei de la personal, te-au trimis la mine.

— Da, âoamnă, aşa este.

— Sunt sigură că aşa este, răspunse doamna Winter sec. începutul nu este prea bun, doamnă Hale. Te voi urmări îndeaproape şi dacă ţii să-ţi păstrezi această slujbă, este bine să fii atentă cum te porţi.

4

— Numele meu este Dallas, spuse micuţa negresă, cu accent texan, ridicând un vraf de prosoape pe care i le dădu lui Elizabeth-Anne, în timp ce ea lua unui asemănător de mare şi cu piciorul lovi uşa dulapului, închizându-l.

— Eşti din Texas? întrebă surprinsă Elizabeth-Anne.

— Da.

— Şi eu tot din Texas vin.

— Adevărat? îşi arată Dallas încântarea. Atunci sâ fim strâns unite, iubito, căci doamna Winter pândeşte orice prilej pentru a ne concedia. Asta o face să se simtă puternică, cum şi este de fapt.

— în cazul acesta trebuie să încercăm să nu facem nicio greşală.

— Se vede că eşti nou venită, drăguţă, spuse Dallas rostogolindu-şi ochii negri. Nu contează cât de tare încerci să nu greşeşti, doamna Winter tot găseşte ea o greşală. Ştii ce nu înţeleg? Ce caută o femeie albă, tânără şi frumoasă într-un loc ca acesta? Există o mulţime de slujbe în oraşul acesta şi multe din ele numai pentru albi.

— Toate slujbele sunt la fel, nu există nicio diferenţă între ele, fie că eşti cameristă sau administratoare ca doamna Winter. Ea are doar salariu mai mare.

— Dumnezeule mare, ai dreptate! Aş âa orice să. ştiu cu căţi bani a plecat acasă joi, spuse Dallas clătinând din cap.

Dar un zgomot de chei şi şoapte le atraseră atenţia că doamna Winter trebuie să fie pe aproape şi într-adevăr apăru după un colţ, îndreptându-se direct spre ele. Cele două femei nu mai scoaseră o şoaptă până nu s-au simţit în siguranţă într-o cameră neocupată unde schimbau prosoapele.

— Mă vei ajuta, Dallas, să învăţ toate secretele de aici, nu-i aşa? întrebă Elizabeth-Anne încetişor.

— Sigur că da. N-a spus doamna Winter că trebuie să te învăţ totul? Oricum te-aş fi ajutat. Dar primul lucru pe care trebuie să ţi-l spun şi să-l ţii minte este faptul că de câte ori auzi clinchetul cheilor, trebuie să ştii că doamna Winter este pe aproape. In al doilea rând este bine să-ţi cumperi o pereche de pantofi comozi pentru că pantofii aceştia îţi vor omorî picioarele.

In fiecare noapte care a urmat, Elizabeth-Anne a muncit peste puterile ei. Nu credea că totul este chiar atât de greu. Permanent era în picioare şi practic nu avea timp pentru o mică pauză. O durea mijlocul înfiorător de tare şi singurul lucru pe care părea că trebuie să-l facă era să se aplece şi să care. Din prima zi de muncă a simţit un profund respect pentru Dallas. Micuţa femeie nu se plângea niciodată de nimic şi veselia ei era contagioasă şi pentru aceasta, Elizabeth-Anne ii era adânc recunoscătoare.

Curând află că schimbul de noapte era istovitor deoarece, noaptea, hotelul lucra cu un număr mai mic de personal. Regreta şi faptul că nu putea să vorbească şi cu alte cameriste în afară de Dallas şi simţea că mai sunt o muRime de lucruri pe care nu le cunoştea.

încercând s-o ajute, Dallas îi povesti din propria ea experienţă şi modul cum rezolvase ea problemele ivite. Ii povesti despre bărbatul gol de care abia scăpase, despre inelul pierdut de o clientă şi găsit, căzut pe covorul gros, despre femeia care a născut fără medic deoarece era ocupat cu un alt bolnav. Toate acestea o făcură să-şi dea seama că existau mii de posibilităţi ca ea să greşească şi doamna Winter să aibă şansa de a pune capăt disputei

dintre ele printr-o concediere.

Dar lucrul care o nemulţumea cu adevărat, era faptul că oricât de mult şi din greu ar fi muncit, era foarte departe de a şti cu adevărat cum merg lucrurile într-un hotel. Oameni ca doamna Winter, ca portarii, funcţionarii, şeful de sală erau oameni cu multă experienţă şi acesta era motivul pentru care fuseseră angajaţi. Oricât ar îi încercat n-ar fi reuşit să înţeleagă şi să înveţe prea repede mecanismul care făcea ca acest hotel să meargă ca un ceas. Dar un lucru învăţase la Savoy Piaza şi anume că trebuie să foloseşti experienţa fiecărui angajat.

Şi totuşi nu dorea să renunţe. Trebuia să-i arate doamnei Winter că Elizabeth-Anne Hale nu-i chiar atât de uşor de doborât.

Când ajungea dimineaţa acasă, în zori, ar fi dorit să se prăbuşească în pat şi să se cufunde într-un somn adânc, dar acest lucru nu era ’posibil. Trebuia să pregătească mai întâi micul dejun pentru copii, să-i trezească şi să-i vadă plecaţi la şcoală. Nu înţelegea nici ea cum reuşeşte să se descurce, dar ştia că trebuie să reuşească. Să fii propriul tău stăpân şi să-ţi conduci afacerile într-un mic oraş era mult mai uşor, gândea Elizabeth-Anne, decât să munceşti într-un hotel mare şi să fii nevoită să răspunzi la toate capriciile oaspeţilor. Programul şi îndatoririle fiecărei cameriste erau minuţios întocmite. Dar pentru că nu puteai să refuzi nicio dorinţă a clientului, atribuţiile păreau să se dubleze.

— Arăţi tare obosită! încearcă să dormi mai mult, spuse Dallas într-una din dimineţi.

Elizabeth-Anne zâmbi şi nu spuse nimic.

Ge era de spus? Că avea patru copii şi un cămin propriu de îngrijit?

Mult mai târziu avea să afle că situaţia prietenei ei era şi mai grea. Dallas nu deţinea economii în bancă, avea şase copii şi soţul ei era în închisoare şi pentru a face faţă cheltuielilor ziua făcea curăţenie la diferite familii.

Când Elizabeth-Anne află toate acestea se simţi vinovată că îndrăznise să se lamenteze că se află într-o

situaţie cu adevărat grea.

In ziua când a primit al treilea salariu se gândi că s-a produs o minune, care îi dăduse puterea să reziste atâta timp în această slujbă.

In cele două săptămâni cât lucrase singură nu se produseseră evenimente deosebite. Cele cincisprezece camere de la etajul şase de care răspundea ea, erau locuite de câţiva oameni de afaceri, o văduvă în vârstă, câteva cupluri şi o familie cu doi gemeni. Fusese chemată la cele mai diferite ore: atunci când gemenii avuseseră „un accident*4 în pat, odată a trebuit să cureţe după un om de afaceri care vomase fiind beat, altă dată, doamna văduvă o chemase deoarece se simţea singură şi nu avea cu cine vorbi. Dar nimic din tot ce făcuse nu-i dăduse prilejul doamnei Winter să-i reproşeze ceva şi cu toate acestea, doamna Winter părea tot nemulţumită.

De câte ori se întâlnea cu Dallas, şi anume la intrarea şi la ieşirea din schimb, prietena ei zâmbea cu înţeles dar nu scotea un cuvânt. Numai în ochii ei se putea citi: „Bravo, te descurci de minune*, dar avertismentul era şi el acolo, limpede: „Doamna Winter obţine totdeauna ce doreşte.

*

* *

Era joi seară şi toţi erau adunaţi în jurul mesei ovale din bucătărie, servind cina.

Fetele erau amabile şi bine dispuse, ca de obicei, dar; Charlotte-Ânne părea să fie mult mai atentă cu Rebecca şi Zaccheus pe care, de obicei, căuta să-i pună în situaţie de inferioritate.

Elizabeth-Anne o privi cum îl ajuta pe Zaccheus tăindu-i carnea în bucăţele mici şi întrebând-o grijulie pe Rebecca dacă nu doreşte cartofi sau sos pentru friptură.

Rebecca, la fel ca şi mama lor o privi, pe Charlotte-Anne cu atenţie, neştiind ce se întâmplă de fapt.

Când terminară de mâncat Charlotte-Anne se ridică prima să strângă masa şi se oferi să spele vasele, lucru neobişnuit pentru felul ei de a fi.

Elizabeth-Anne îşi privea fiica curioasă, să vadă ce urmează, pentru că ştia că toate acestea urmăresc un ţel anume.

După ce spălă vasele şi lăsă totuil curait în bucătărie, Charlotte-Anne se duse spre mama ei, care se pregătea să plece în schimbul de noapte la Savoy Piaza. Dregându-şi vocea, spuse pe un ton uşor linguşitor, neobişnuit la ea:

— Mama, ştii că mi-am făcut o mulţime de prietene la şcoală şi că ultimele sâmbete le-am petrecut în casele lor.

— Da ştiu, răspunse Elizabet-Anne, în timp ce se privea critic în oglindă şi urmărea şi chipul fiicei ei în aşteptare a ceea ce avea de spus.

— Şi ştii că fiecăreia din noi îi vine rândul să invite. Este ca o petrecere în pijama, deşi numai Theresa are suficiente paturi. în alte cazuri, punem pe jos saltelele şi pături şi…

— Şi acum vrei şi tu să iii gazda unei asemenea petreceri? întrebă Elizabeth-Anne. Ei atunci o vom avea dacă aşa doreşti

— Cât mai curând, mama, te rog.

— Cât de curând?

— Se poate în această sâmbătă? întrebă Charlotte-Anne cu speranţă în glas.

— Sâmbăta aceasta? Dar asta înseamnă poimâine! Nici nu avem timp suficient pentru pregătiri.

— Oricum tu vei fi la muncă şi atunci mă voi ocupa eu de tot, promise Charlotte-Anne, imediat.

— Dar tu eşti prea mică. Ceilalţi părinţi vor dori să aveţi pe cineva cu voi care să vă poarte de grijă.

— Am vorbit deja cu mătuşa Ludmila şi mi-a promis să mă ajute. Chiar s-a bucurat să nu mai fie singură într-o sâmbătă seara. Ştiu că trebuia să-ţi spun din vreme, dar te rog-nu-ţi face griji.

Oftând, Elizabeth-Anne zâmbi fiicei sale:

— Perfect. Sunt mulţumită atâta timp cât +n şi prietenii tăi vă simţiţi bine şi nu-i deranjaţi pe ceilalţi din somn.

Charlotte-Anne se însenină la faţă şi-şi îmbrăţişă

mama.

— Mulţumesc, mamă, mulţumesc din suflet, spuse sărutând-o zgomotos.

— Mă bucur pentru tine şi-ţi voi pregăti o cină minunată şi poate şi o prăjitură delicioasă.

— Ba nu, voi pregăti eu totul.

— Nu, tu bucură-te de petrecerea ta.

— Nu, te voi ajuta şi eu, poţi fi sigură.

— La ce oră vă întâlniţi voi de obicei pentru asemenea petreceri?

— Şase, şase şi jumătate, răspunse Charlotte-Anne

— Bine. Voi putea în sfârşit să le cunosc şi eu pe prietenele tale despre care vorbeşti atât de des. Sunt la fel de nerăbdătoare ca tine.

— Şi ele doresc să te cunoască, mamă. Le-am povestit despre tine.

— Le-ai vorbit despre mine? – se arătă surprinsă Elizabeth-Anne.

— Da, aşa in general, spuse Charlotte-Anne, coborându-şi timid privirea şi glasul în acelaşi timp. Şi sper că nu le vei spune că pleci la lucru, te rog mamă, nu-i aşa?

Elizabelh-Anne îşi privi fiica cu nedumerire. Intr-adevăr Charlotte-Anne nu se împăcase niciodată cu faptul că mama ei mergea să muncească. Se întreba, în acelaşi timp, oare ce le povestise colegelor ei despre familia Hale. Charlotte-Anne era foarte inspirată când era vorbă să ţeasă poveşti.. Ii plăcea ca în orice ocazie să-i impresioneze pe ceilalţi şi să acorde o mare importanţă familiei ei şi in special ei înseşi. Tocmai din cauza acestei trăsături de caracter, la început nici nu a vrut să audă de apartamentul din Gramency Park, care i se părea neîncăpător, ca mai apoi când a văzut care sunt avantajele acestuia, să încerce să dea de înţeles că ea ar fi fost cu ideea mutării în acel loc.

Elizabeth-Anne oftă uşor. Uneori simţea că nu o poate înţelege pe Charlotte-Anne. îi părea o străină şi credea că s-ar putea să nu o înţeleagă niciodată. Totuşi era fiica ei, o

iubea şi era sigură că şi Charlotte-Anne o iubea în felul ei.

5

Lăsând în urmă conversaţia veselă şi hohotele de râs ale copiilor, Elizabeth-Anne închise uşa şi coborî în grabă. Era nouă şi jumătate şi era deja târziu. Dacă se va întâmpla ca metroul să vină cu întârziere, era sigură că va trebui să se explice în faţa doamnei VVinter.

Dar spre norocul ei trenul veni la timp şi mulţumind stelei ei protectoare intră pe uşa hotelului la vreme,^ reuşind chiar să schimbe câteva cuvinte cu Dallas.

— Doamne, arăţi minunat îi spuse Dallas în timp ce-i admira rochia. Eşti foarte elegantă în seara aceasta. Se întâmplă ceva deosebit?

— Nu chiar, doar că una dintre fiicele mele a organizat o mică petrecere pentru prietenele ei.

— Arăţi într-adevăr minunat.

— Mulţumesc, Dallas.

Ecoul paşilor doamnei Winter le făcu să-şi întrerupă conversaţia şi se grăbiră să-şi ocupe locul în şirul deja format de celelalte cameriste pentru inspecţia de seară Şi pentru că totul părea să-i meargă de minune, Elizabeth-Anne îşi ocupă locul cu mândrie şi cu o ţinută bătăioasă, având la fel de multă încredere în ea ca şi celelalte cameriste mai vechi ca ea în slujbă.

După terminarea inspecţiei, cu bustvil scos în afară, plină de importanţă doamna Winter le spuse:

— Am fost avertizată, că in această seară trebuie să dăm o mare atenţie etajului şase, în special apartamentului patrusprezece care se află in grija dumitale, doamnă Hale.

Elizabeth-Anne, încercă să-şi ascundă stinghereala. Faptul că doamna Winter continua să i se adreseze cu „doamnă Hale”, ei şi celor două-trei irlandeze, în timp ce negreselor li se adresa simplu, cu numele mic, o făcea pe Elizabeth-Anne să nu se simtă la largul ei.

— Din această cauză, continuă doamna Winter, în seara aceasta voi face nişte schimbări în program. Minnie, tu te vei ocupa de etajul cinci în locul lui Dallas şi de al tău. Dallas tu vei avea în grijă etajul şase al doamnei Halle,

iar dumneata doamnă Hale, deoarece până acum te-ai descurcat onorabil, te vei ocupa exclusiv de apartamentul patrusprezece. Vei fi pregătită să răspunzi la orice apel. Este limpede?

— Da doamnă, răspunse repede Elizabeth-Anne.

— Sunteţi libere să mergeţi la locurile voastre, spuse doamna Winter şi întorcându-se spre Elizabeth-Anne şi Dallas adăugă: In seara aceasta avem un oaspete cu adevărat deosebit, domnişoara Lola Bori.

Dallas scoase un strigăt uşor de surprindere şi chiar şi Elizabeth-Anne tresări de emoţie. Lola Bori era o legendă vie, cea mai cunoscută vedetă a filmului, femeia cea mai des imitată şi ale cărei toalete erau copiate de milioane de femei din întreaga ţară.

— Este absolut necesar ca totul să meargă fără nicio greşală şi ca orice dorinţă a domnişoarei Lola Bori să fie împlinită pe loc. Totodată, trebuie ca domnişoara Bori să fie protejată de indiscreţia publicului şi fotografilor şi să se bucure de linişte. Au fost angajaţi oameni în plus pentru asigurarea protecţiei ei, dar în cazul în care totuşi un intrus ajunge la etajul şase, este obligaţia dumitale, doamnă Hale, să o protejezi pe domnişoara Bori faţă de eventualele neplăceri.

— Da, doamnă.

— Foarte bine, sunteţi libere, spuse doamna Winter făcând un gest scurt de concediere.

— Nu pot să cred, spuse Dailas în timp ce se îndreptau spre lift. Lola Bori pe care am văzut-o în zeci de filme, să fie atât de aproape, să o pot vedea în realitate. Doamne, nici nu mă vor crede când le voi povesti celor de acasă.

— Ai grijă cui ii spui, o atenţionă Elizabeth-Anne.

— Da, ai dreptate. Şi totuşi nu pot să cred. Gândeşte-te, Lola Bori in acest hotel, ea, o adevărată figură de legendă.

în apartamentul luxos de la etajul şase, Lola Bori, era beată şi deprimată. Ginul băut făcea ca totul în jurul ei să plutească intr-o ceaţă ameţitoare. Se ridică cu greu de pe

canapea, dar picioarele nu voiau să o asculte. Strângând din dinţi, încercă să se concentreze asupra mersului.

— Gin. îmi trebuie mai mult gin, îşi spuse îndreptându-se spre uşă şi bâjbâind după clanţă.

— La naiba, injură încet: apoi sprijinindu-şi capul de uşă începu să plângă uşor. Nu gin îi trebuia. Avea nevoie de cineva să o liniştească.

Se îndreptă din nou spre canapea, dar privind spre oglindă, zări chipul ciudat care o privea.

— Nu, nu sunt eu. Nu pot fi eu, îşi spunea în timp ce caricatura din oglindă îi imita fiecare gest. Rujul se întinsese pe gura altădată perfect fardată în formă de inimioară, ochii albaştri, frumoşi, erau acum umflaţi, obrajii altădată încântători, erau traşi, cu gropi adânci, părul blond era răvăşit.

Se uita cu uimire la chipu] din oglindă şi nu putea să creadă că este al ei.

— Aceasta nu este Lola Bori, îşi spunea printre suspine zdrobitoare. Nu poate fi ea.

Simţea agonia. Cariera ei era absolut sfârşită. Sperase că totdeauna va fi regina filmului, că va rămâne pe piedestalul care o făcea să se creadă deasupra tuturor. Nu se simţise niciodată singură, nu avusese nevoie de nimeni până acum, dar nici nu se gândise vreodată la duşmanul care o zdrobea: filmul vorbit.

Se prăbuşi ameţită pe canapea cu o privire pierdută. Era terminată pentru totdeauna. Şi acest lucru se întâmplase doar cu câteva ore înainte, când nenorocitul acela de producător, Iosef von Richter, stătuse aici pe canapea şi-i azvârlise tot adevărul în faţă, cu brutalitate.

— Nu vei primi acest rol, îi spuse cu accentul lui aspru, german. Nu vei juca in „Război şi pace”.

— Glumeşti, Iosef, îi răspunsese Lola Bori, în glumă. Dar tonul şi sinceritatea din vocea lui, îi dăduseră fiori reci.

— Nu draga mea, răspunsese el cu blândeţe. Cariera ta s-a sfârşit. De aceea mă aflu aici. Fii mulţumită că a durat atât de mult’timp, adăugă, ferindu-şi privirea de a ei.

La început încercă să zâmbească, dar ştiu că acesta era adevărul. Se temuse de ziua aceasta şi ea venise, acum. Nu mai vedea nimic altceva decât norul negru care o învăluia, treptat, înăbuşind-o. încercă să-şi păstreze calmul, dar vocea îî era şuierătoare.

— Deci, acesta este motivul pentru care am dat proba vorbită?

— Da. Ai un chip minunat Lola, dai* vocea nu este bună. Este stridentă. Te poate duce la dezastru, poţi ajunge de rasul admiratorilor tăi.

— Ar trebui să te omor, ticălos împuţit, ţipă Lola Bori ridicându-se în picioare. Ar trebui să te omor, spuse printre suspine, prăbuşindu-se.

— La premiera filmului,, Femeia din spatele vălului", care va avea loc mâine, tu şi admiratorii tăi veţi vedea ultimul film al Lolei Bori. îmi pare rău Lola.

Plânse îndelung, apoi ştergându-şi ochii încercă să ia o ţinută cât mai demnă.

— Am crezut că steaua mea norocoasă va străluci veşnic, spuse aproape cerându-şi scuze.

— Ai strălucit timp îndelungat în multe filme, nimic nu este veşnic; lucrul acesta este posibil numai pe ecran, spuse Von Richter cu chipul împietrit, numai ochii exprimând tristeţea ce-o simţea.

„Nimic nu durează o veşnicie4i. Acum aceste vorbe o izbeau din nou, mereu, ecoul lor venind din orice colţ întunecat al camerei. Clătinându-şi capul cu durere şi cu ochii înlăcrimaţi, recunoscu că totul se sfârşise.

Dar cum era oare posibil?

Nu se simţise aşa singură, aşa părăsită şi vulnerabilă de foarte mulţi ani. Către cine să se îndrepte pentru înţelegere? Cine ar putea să-i mângâie inima rănită?

Cine ar putea s-o îndrume pe drumul cel bun acum când totul era pierdut?

Şi deodată ideea salvatoare îi răsări în minte: Larry. Larry, fostul ei soţ, marele om de afaceri, regele investitorilor.

Era atât de energic şi de puternic, iar în timpul

căsniciei lor o adorase, o iubise cum nimeni altul n-o mai făcuse vreodată. Şi divorţul fusese ideea ei, nu a lui, care refuzase. Dar oare o mai iubea? Dacă da, atunci mai avea o şansă. Nu se mai văzuseră de ani îndelungaţi, dar ştia că este în New York, încă necăsătorit şi chiar mai bogat ca altădată.

Inima începu să-i bată cu emoţie, ca atunci când păşea în faţa camerelor de filmat. Josef calculase greşit. Ultimul rol nu-l jucase încă. Il va ademeni pe Larry, se vor căsători din nou şi ea, Lola Bori va deveni stăpâna uneia din cele mai cunoscute averi din New York.

Emoţia păru să o întoarcă la viaţă şi ajutată de ginul băut mai înainte, smulse telefonul. Ceru centralei să-i facă legătura la casa lui Larry, care fusese şi a ei odată, de mult, şi al cărei număr secret îl mai ştia încă.

Cu greu reuşi să-ţi stăpânească neliniştea şi se purtă grosolan cu valetul care răspunse. Dar în momentul când auzi glasul lui Larry, atât de rece şi politicos, o trecură fiori de spaimă.

— Lola? Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de tine, Larry, spuse încercând să articuleze cât mai limpede fiecare silabă.

Pauza care urmă a fost atât de lungă, încât s-a temut că el a închis.

— Şi eu am avut nevoie de tine, odată, demult, Lola, răspunse Larry fără nicio urmă de regret, ca o constatare.

— Ştiu Larry. Am fost o proasta. Te rog! Hai să mai încercăm o dată. De dragul amintirilor.

— îmi pare rău Lola, veni răspunsul lui, cu un glas molatic. Unele lucruri nu pot Ii reîncepute de unde au fost lăsate. Nici eu, nici tu nu suntem Dumnezeu ca să putem întoarce morţii la viaţă. Aşa a fost să fie. Vieţile noastre n-au putut să rămână împletite. Acum te rog să…

— Larry, izbucni Lola cu spaimă trebuie să te văd. Sunt teribil de singură. Şi înspăimântată. Nu mai rezist, Larry. Dacă nu am pe cineva să mă asculte, atunci… ei bine, atunci mă omor.

— încă o încercare de sinucidere regizată? întrebă cu

răceală Larry.

— Nu, Larry, de data aceasta totul va fi adevărat, îţi jur. Vocea i se subţiase şi incepu să plângă. S-a terminat, Larry, totul s-a terminat. Sunt terminată ca actriţă.

— De ce? Totdeauna ţi-a plăcut munca ta. De ce renunţi? întrebă Larry cu blândeţe în glas.

— Din cauza filmului sonor. Vocea mea. Nu le place nenorocita mea de voce.

— îmi pare rău, nu am ştiut.

— Nici eu. înţelegi, Larry, totul s-a sfârşit cu adevărat. Numai tu mi-ai mai rămas.

— Unde te afli?

— Hotelul Savoy Piaza.

— Am câţiva oaspeţi, dar în curând vor pleca.

— Mulţumesc Larry, spuse Lola printre lacrimi. Voi spune personalului, ştii, ei încearcă să mă protejeze…

— Spune-le doar numele de Larry, simplu. Nu avem nevoie de reporteri care să ne spioneze acum. Răul pe care ni l-au făcut pe vremuri a fost suficient. Nu avem nevoie de publicitate din nou.

— înţeleg, Larry, îţi promit că aşa voi face.

— Bine. într-o oră sunt la tine.

6

Emma Roesch nu avea niciun inel de logodnă care să-i împodobească mâna, avea o slujbă la Savoy Piaza ca telefonistă de noapte şi un iubit care lucra ca fotograf pentru un ziar obscur de scandal şi care-i promitea că se vor căsători atunci când va putea să întreţină o familie.

— Iubito, nu putem să ne căsătorim acum, îi repeta mereu Emmei. Nu am destui bani economisiţi. Ziarele de scandal nu oferă salarii mari angajaţilor lor.

— Dar îmi voi păstra slujba. Cu banii câştigaţi de amândoi ne-am putea descurca, Barney. Multe alte familii tinere au mai puţin şi se descurcă totuşi.

— Bine, dar eu vreau o soţie şi o familie. Vreau să-ţi ofer o casă frurpoasă şi o mulţime de copii. în momentul când voi da marea lovitură, ne căsătorim. Dar până atunci te rog să aştepţi.

— Voi face tot ce se poate, aprobă ea cu neîncredere.

— Şi pentru că ai adus vorba, poate chiar poţi să ajuţi cu ceva.

— Cum să te ajut? se oferi ea plină de încredere.

— Deci, tu lucrezi la Savoy Piaza, da? O mulţime de oameni importanţi stau acolo. Ce-ar fi dacă asculţi din când în când o convorbire? Dacă afli ceva important mă suni, eu vin cu aparatul de fotografiat şi am reuşit, iubito.

— Este prea periculos, Barney, pot să-mi pierd slujba, se arătă ea mai puţin entuziasmată.

— Nu şi dacă eşti foarte atentă. Priveşte totul ca pe o investiţie.

Şi făcuse aşa cum ii ceruse el, dar până acum totul fusese lipsit de interes. Acum însă era altceva. Când închise linia telefonică a Loiei Bori se gândi din nou la Barney. Această conversaţie pc care abia o auzise era atât de importantă încât o lasase fără glas. Dar îşi reveni pe dată.

Ce altă ştire putea fi mai senzaţională, ca una legata de Lola Bori?

Privi în jur cu grijă pentru a se asigura că este într-adevăr singură şi făcu legătura cu numărul lui Barney. Tâmplele îi pulsau de emoţie. In sfârşit, Barney va da marea lovitură, salariul îi va fi mărit, şi ea va îmbrăca rochia de mireasă.

— Barney, şopti ea cât mai încet. îţi aminteşti ce mi-ai cerut, odată, demult?

*

* *

Când soneria apartamentului patrusprezece de la etajul şase răsună în odaia cameristelor, Elizabeth-Anne se grăbi de-a lungul culoarului, spre Lola Bori. Elizabeth-Anne era o persoană cu picioarele pe pământ şi încă de copil fusese obişnuită să acorde importanţă laturii realiste a vieţii, nea vând timp să viseze cu ochii deschişi. Şi totuşi văzuse şi ea câteva filme cu Lola Bori, deci nu era chiar total insensibilă la strălucirea unei asemenea stele. Dar în momentul în care o văzu pe Lola Bori in realitate, toate

iluziile pe care le-ar fi putut avea se risipiră ca fumul.

„Nu poate fi una şi aceeaşi persoană cu mărea stea” gândea Elizabeth-Anne uluită. Această băbătie cu părul ei atât de blond încât părea alb şi cu ochii umflaţi, împleticindu-se din cauza băuturii, cu halatul de mătase, curgându-i pe umeri, nu putea fi una şi ace-eaşi persoană cu vedeta strălucitoare văzută pe ecran.

Lola Bori, cu mâinile în şold, o examina pe Elizabeth-Anne din cap până in picioare.

— Aştept un oaspete, spuse în timp ce ridica capul şi îşi îndrepta gâtul frumos de lebădă. Te rog să anunţi funcţionarul de la recepţie şi să-l conduci pe vizitator direct la mine fără întârziere.

— Da doamnă, răspunse Elizabeth-Anne.

— Numele oaspetelui meu este Larrv Larry şi atât. Va veni singur. Nimeni altcineva nu trebuie să urce. Se clătină uşor pe picioarele nesigure şi se sprijini elegant de uşă. Sper că totul e limpede?

— Da doamnă.

Anunţată de funcţionarul de la recepţie Elizabeth-Anne aştepta lângă lift.

Când uşa liftului se deschise, lăsă să treacă, spre surpriza ei, un omuleţ ţinând în mână un obiect învelit cu o pânză. Era îmbrăcat cu nişte haine ponosite şi nu părea să fie genul de vizitator pe oare să-l aştepte Lola Bori.

Dar de fapt nici Lola Bori nu era ce părea a fi.

— Eu sunt Larry, spuse omuleţul ieşind din lift.

Elizabeth-Anne îl#conduse pană la uşa apartamentului patrusprezece şi aşteptă până vocea înfundată îi răspunse:

— Intră!

Elizabeth-Anne deschise uşa şi păşind alături făcu loc vizitatorului să intre, apoi închise repede uşa.

Lola Bori, în faţa oglinzii, îşi pieptăna părul cu uitarea de sine a omului beat.

— Ai venit mai devreme, Larry spuse cu glas alintat. Nici n-am avut timp să mă pregătesc… şi întorcându-se spre vizitator, simţi cum păleşte. Cine eşti tu? Ce cauţi

aici? bolborosi ea.

Barney smulse pânza care ascundea aparatul de fotografiat, declanşatorul ţăcăni, lumina fulgeră în cameră şi imortaliză chipul deprimat al unei stele în cădere.

în toţi anii de când lucra la Savoy Piaza, urcând treptele ierahiei de la cameristă, apoi la ajutor de administrator şi în cele din urmă Ia administrator de noapte, nimeni nu o văzuse pe doamna Winter pradă unei asemenea stări de agitaţie. Faţa cu pete mari purpurii era dovada furiei. Păşea nervos în sus şi în jos, prin faţa celor doi vinovaţi: Elizabeth-Anne şi John Holmes, funcţionarul de noapte de la recepţie.

Retras în umbră, in spatele ei se afla un bărbat străin. Era înalt cu păr negru strălucitor, uşor cărunt la tâmple. Deşi îmbrăcat într-un costum elegant de seară şi o pelerină largă se observau uşor umerii laţi şi coapsele înguste. Faţa, in ciuda trăsăturilor aspre, era totuşi frumoasă, cu un nas drept, mare şi buze senzuale. Ochiul drept era de un albastru adânc, cel stâng fiind acoperit cu un bandaj negru. Ochiul şi-l pierduse în urma unui accident de vânătoare şi bandajul ii dădea aspectul unui pirat neînfricat.

Stătea drept, ţeapăn, fără să clipească şi îi urmărea cu atenţie pe Holmes şi: pe Elizabeth-Anne, care nu-i putea citi nicio emoţie pe chip, mai ales din cauza bandajului.

— Acesta este domnul aşteptat de domnişoara Bon, şuieră printre dinţi doamna Winter. Cum aţi putut să-] confundaţi pe bădăranul acela pe care l-aţi lăsat să intre, cu acest domn, nu pot înţelege.

Holmes îşi plecă încet capul, dar Elizabeth-Anne îşi păstră bărbia avântată bătăios înainte iar ochii păreau două lame de oţel. Numai cele două pete uşoare, roşiatice din obraji îi trădau emoţia pe care doamna Winter o interpreta ca teamă şi ruşine, dar care nu erau decât dovada unei furii greu de stăpânit, îndreptată către doamna Winter pentru umilinţa la care-i supunea în faţa acestui străin.

— Doctorul a fost nevoit să-i administreze un sedativ

uşor domnişoarei Bori, continuă doamna Winter. îşi îndreptă privirea cruntă către podea, apoi îşi încrucişă braţele, mişcând nervos din degete. Nu ştiu ce explicaţie am putea da. Cum ai putut să aduni atâta prostie, domnule Holmes? Cum ai putut lăsa un fotograf să urce în hotel? Apoi, continuă, întorcându-se spre Elizabeth-Anne. Şi dumneata cum l-ai putut conduce în camera domnişoarei Bori? Este revoltător. Este ruşinos. Niciodată nu mi s-a întâmplat un asemenea lucru în toţi anii de când lucrez aici, continuă scuturându-şi capul dezgustată.

— N-am ştiut că este fotograf. A spus că se numeşte Larry, încerca Holmes să se apere, cu faţa cenuşie de spaimă.

— Chiar domnişoara Bori mi-a spus să-l conduc pe un anume Larry în camera ei. Cum ar fi putut cineva să se folosească de acest nume, adăugă Elizabeth-Anne cu un ton calm.

Ignorând întrebarea ei, doamna Winter strângând pumnii, continuă:

— Problema care se ridică este că niciunul din voi nu aţi bănuit nimic rău. Acest lucru mi se pare de necrezut.

— Nu aveam niciun motiv să bănui ceva rău, îi răspunse Elizabeth-Anne. Şi în afară de asta, se ştie că domnişoara Bori este… ei bine, este puţin excentrică. De ce să fi bănuit ceva în neregulă?

Chiar în acel moment, doi din oamenii de pază intrară in încăpere şi doamna Winter se întoarse spre ei.

— Am terminat verificarea întregului hotel, spuse unul din ei vădit neliniştit. Fotograful este de negăsit. Unii spun că 4-ar fi văzut ieşind pe uşa dinspre Strada 59.

— Mulţumesc, răspunse cu răceală administratoarea. Eraţi amândoi de pază în hol când a sosit impostorul şi nu l-aţi observat. Deci puteţi să vă alăturaţi celor doi vinovaţi. Ce am de spus vă priveşte şi pe voi.

Vădit încurcaţi cei doi oameni c[e pază se aliniară lângă Elizabeth-Anne şi Holmes.

— Chiar din acest moment toţi patru sunteţi concediaţi şi conducerea nu vă va reprimi sub niciun motiv

şi încă un amănunt: nu veţi primi nicio referinţă.

— Dar nu e vina noastră, strigă Holmes. Am nevoie de această slujbă. Soţia mea aşteaptă un copil.

— Cu atât mai mult ar fi trebuit să fii mai atent.

— Doamnă, interveni bărbatul din umbră, cu o voce blândă dar fermă, păşind în lumină.

Doamna Winter îl privi întrebător.

— Ceea ce s-a întâmplat este cu adevărat foarte ne plăcut, dar având în vedere faptul că cineva a împrumutat identitatea mea şi că nu hotelul – ci eu şi domnişoara Bori am avut de suferit, cred că am dreptul să spun ceva. (

— Fără îndoială, domnule, răspunse doamna Winter, încercând să rămână calmă, dar cu un ton de uşoară iritare în voce.

Bărbatul continuă netulburat.

— Cred că aţi observat că domnişoara Bori nu se simte bine. A trecut prin mari neplăceri şi greşala este a mea pentru că nu mi-am spus numele complet.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, dar nu siânteţi *h*.

— Vinovat? spuse bărbatul ridicând mâna ca să o oprească. Este clar că aceşti patru angajaţi ai hotelului nu au nicio vină. Bănuiesc că cineva care a ascultat convorbirea dintre mine şi domnişoara Bori a anunţat presa. Acela este adevăratul vinovat.

Faţa albă a doamnei Winter, deveni purpurie. Pentru o clipă Elizabeth-Anne crezu că femeia va leşina.

— Cred spuse din nou străinul, având în vedere tot ce s-a spus aici, că toţi am avut destule necazuri în această seară. Din întâmplare sunt prieten cu proprietarul acestui hotel şi cred că o vorbă bună despre toţi patru ca şi asigurarea că eu şi domnişoara Bori nu avem

±

nicio reclam.aţie de făcut, vor aranja lucrurile în mod satisfăcător pentru toată lumea. Este mult mai bine aşa decât să lăsăm să plouă cu pedepse.

Doamna Winter părea să ezite. în sufletul ei se dădea lupta intre furie, că i-a fost autoritatea ştirbită, teamă că acest bărbat va trece peste ea şi va vorbi cu stăpânul

hotelului şi uşurare că, el şi domnişoara Bori nu o socoteau pe ea vinovată de cele întâmplate.

— Dacă aşa doriţi dumneavoastră domnule… îngăimă ea.

— Da, aşa doresc, răspunse străinul cu un zâmbet larg.

— Prea bine, domnule. Doamna Winter bătu din palme adăugând:

— Mergeţi la locurile voastre. Dar vă avertizez – şi-şi îndreptă degetul ameninţător spre cei patru angajaţi – că dacă se va mai întâmpla ceva asemănător în viitor… Ameninţarea rămase nerostită. Cei trei bărbaţi ieşiră din încăpere cu feţele radiind de bucurie.

— Ei £>ine, ce mai aştepţi, o întrebă pe Elizabeth-Anne cu răceală.

Privind-o pe administratoare drept în ochi, cu o privire rece dar cu vocea sigură şi calmă, Elizabeth-Anne spuse:

* – Cu tot respectul aş vrea să vă spun că ne datoraţi scuze.

Doamna Winter o privi uimită şi întrebă:

— Scuze?

— Ba mai mult, din acest moment îmi dau demisia din această slujbă. Condiţiile de muncă sub conducerea dumneavoastră sunt de nesuportat. Dacă aş fi stăpânul acestui hotel nu v-aş lăsa să vă purtaţi în acest fel cu angajaţii mei. Poate ceilalţi au mare nevoie de aceste slujbe, dar eu, mulţurhesc iui Dumnezeu, nu sunt intr-o situaţie disperată.

— Netrebnică ce eşti! şuieră doamna Winter. Cum îndrăzneşti să-mi nesocoteşti bunăvoinţa?

— Dumneata eşti o netrebnică, doamnă Winter. Şi cat priveşte bunăvoinţa, adevărul este că nu prea ai avut de ales… Noapte bună.

— Călătorie sprâncenată ii aruncă doamna Winter cu furie. Am ştiut din primul moment că nu eşti bună de nimic. la-ţi hainele de la vestiar şi să nu mai pui piciorul în acest hotel. Şi nu-ţi mai schimba uniforma. Ieşi imediat.

— Cu plăcere, doamnă.

Conştientă de privirea amuzată a străinului, Elizabeth-Anne intră tremurând în vestiar. Când ieşi, avea haina pusă peste uniformă şi-şi ducea hainele grămadă în braţe. Atât doamna Winter cât şi străinul dispăruseră.

In momentul când ajunsese pe Strada 58 îndreptându-se în grabă spre staţia de metrou Lex, o maşină porni urmărind-o. Aruncă o privire spre şoferul Rolls-Royce-ului şi trecu mai departe.

— Domnişoară!

Privi spire maşină enervată. Era străinul din hotel.

— N-am nimic de spus. N-aţi făcut destul rău dumneavoastră şi nepreţuita domnişoară Bori în această zi? se revoltă cu îndârjire.

Şi întorcându-şi capul plecă grăbită.

— Mulţumesc, voi lua metroul, şi-şi continuă drumul cu pas iute, aruncând din când în când câte o privire spre maşină.

— Eşti o persoană foarte independentă, nu-i aşa? Întrebă străinul cu un ţon provocator.

— îmi place să cred că da, răspunse privind înainte.

Fără să.spună altceva, traversă Madison Avenue pe neaşteptate, părând că-şi continuă drumul pe Strada 58. Dar brusc, se răsuci pe călcâie şi se retrase câţiva paşi înapoi pe Madison Avenue dispărând după colţ şi rămânând în umbră. Ştia că Rolls-ui trebuia să meargă înainte sau să întoarcă in Madison şi deci nu mâi putea să o urmărească.

Când văzu luminile maşinii intrând în trafic respiră uşurată şi-şi îngropă faţa în hainele din braţe. Pentru o clipă lacrimi de deznădejde ii ţişniră din ochi. Era, în acelaşi timp, furioasă din cauza nedreptăţii suferite, dar nu atât pentru ea cât pentru cei trei bărbaţi suferea mai mult; deoarece ei aveau o nevoie disperată să rămână in acele slujbe în ciuda umilinţelor îndurate.

Totodată, furia ei se îndrepta şi către domnişoara Bori şi prietenul ei Larry care îi păreau principalii vinovaţi. în aceea clipă înţelese că toţi angajaţii hotelului nu erau

decât nişte pioni in mâna oaspeţilor. Dacă Larry nu s-ar fi purtat ca un domn adevărat, toţi ar fi fost aruncaţi pe drumuri. Şi totuşi dacă n-ar fi apărut el, nimeni nu ar fi fost pus într-o situaţie atât de neplăcută. Dacă n-ar exista aceşti Larry şi Lola, atât de numeroşi, din păcate, ea una nici nu le-ar simţi lipsa. Şi în timp ce cobora scările metroului se hotărî să nu se mai gândească la ei, aşa cum nici Larry. credea ea, nu se mai gândea la ceea ce s-a întâmplat.

*

* *

Şi totuşi greşea. Când Rolls-ul galben-negru oprea in faţa casei impozante din Strada 74, bărbatul aşezat pe locul din spate privea înaintea lui gânditor. „Dumnezeule, ce femeie. Avea ceva deosebit… un aer de independenţă, uşor de remarcat. Siguranţă de sine şi chiar o uşoară aroganţă. Nu părea de loc o simplă cameristă. Şi atunci cine ar putea fi această femeie?”

Ar fi vrut să ştie mai multe lucruri despre ea, şi-şi puse in gând să se ocupe de această problemă, dar soarta a vrut să fie altfel. In dimineaţa următoare Lola Bori a fost găsită moartă în apartamentul ei de la Savoy Piaza din cauza unei doze mari de somnifere şi Larry fu chinuit în zilele ce urmară numai de amintirea fostei sale soţii.

în ceea ce o priveşte pe Elizabeth-Anne, ea nu putea să şi-l şteargă din amintire. Deşi îl văzuse doar câteva minute, nu putea totuşi să-şi alunge din memorie imaginea lui foarte vie: ochiul acela albastru intens ce abia clipea, trupul înalt şi elegant, încrederea în sine pe care o respira fiecare gest.

Nechemată, imaginea bărbatului cu un singur ochi apărea zi şi noapte in mintea ei şi ca sub bagheta unui magician se ivea în faţa ei, aşa cum îl văzuse în seara aceea.

Nu acelaşi lucru se întâmpla cu Zaccheus. Erau dese zilele când oricât ar fi încercat să-l cheme în amtintire, nu-i apărea aşa de viu ca străinul de la Savoy Piaza. Deşi petrecuseră atâţia ani împreună, îi era greu să şi-l

reamintească cât mai bine cu putinţă. De fiecare dată ceva lipsea pentru ca totul să fie clar în mintea ei, iar acel ceva nu-l putea desluşi.

Toate acestea îi dădeau un puternic sentiment de nemulţumire şi vinovăţie. Zaccheus nu dispăruse decât de patru ani. încă mai era soţul ei în faţa legii dar şi în sufletul ei, in plus era şi tatăl copiilor. Nu avea niciun drept să-l alunge din amintire şi să lase un străin să ocupe acel loc sfânt din sufletul şi mintea ei.

Cu toate acestea, parcă exista o consipraţie împotriva ei, ca străinul să-i bântuie toate visele. Pe de o parte, era bandajul acela negru pe care-l purta cu siguranţă şi mândrie; era dovada unui suflet independent şi îndrăzneţ, atât de asemănător cu al ei. Pe de altă parte, era firea lui dreaptă, lucru pe care ea n-ar fi vrut să-l recunoască. Luase apărarea angajaţilor de la hotel în faţa doamnei Winter şi ea ştia, în adâncul sufletului, că acest lucru nu era minor, se cerea curaj pentru aşa ceva. Şi mai era şi felul în care îi vorbise, gura aceea senzuală cu un zâmbet aproape demonic. Dar ceea ce făcea ca totul să se păstreze atât de viu in amintirea ei era mănunchiul de întâmplări care se adunaseră în acele douăzeci şi patru de ore. Mai întâi fusese incidentul cu fotograful şi cu doamna Winter. Acesta fusese urmat de cearta violentă cu Charlotte-Anne în momentul sosirii acasă. Şi ca să fie sigură că acea noapte va fi de neuitat, soarta făcuse ca ziarele de dimineaţă să se ocupe numai de sinuciderea Lolei Bori. Şi fotografia, acea blestemată de fotografie, care adusese toate necazurile, însoţea toate articolele.

Toată această succesiune de. evenimente contribuise ca noaptea să rămână imprimată in memorie. Şi Larry era sufletul acelor amintiri.

Nu se gândise o clipă că lucrurile vor lua o altfel de întorsătură. îşi luase acea slujbă numai din dorinţa de a se familiariza cu modul de funcţionare a unui mare hotel. Părăsise slujba purnai datorită doamnei Winter şi modului ei de a se purta cu personalul, ca şi datorită faptului că nu mai avea nimic de învăţat în privinţa meseriei de

cameristă.

Mergând spre casă, cu metroul, îşi dorea doar câteva ore de odihnă şi singurătate, un somn bun din care să se trezească proaspătă şi cu un moral optimist. Dar acest lucru era departe de ceea ce avea să urmeze, când a intrat în casă puţin după miezul nopţii. îşi simţea picioarele grele şi abia urca scările târându-şi paşii. Se opri o clipă pe palier să-şi tragă sufletul, căci emoţiile prin care trecuse o epuizaseră şi fizic şi sufleteşte.

In apartament luminile erau aprinse şi petrecerea fiicei ei era în plină desfăşurare. Se auzeau vocile gălăgioase ale fetelor şi se zărea lumină pe sub uşă.

îşi căută cheia, mutând maldărul de haine şi deschise uşa. în primul moment, nimeni nu o auzi intrând. Când pătrunse în salon o văzu pe Ludmila adormită în fotoliu cu capul căzut într-o parte pe un umăr şi cu mâinile odihnindu-se în poală. Adormise cu gura deschisă şi sforăia răsunător. Charlotte-Anne şi prietenele ei erau aşezate pe un morman de pături şi perne, râzând şi vorbind. Ascultau sforăitul Ludmilei, şopteau între ele şi apoi izbucneau în râsete vesele.

In momentul în care ochii lor o întâlniră pe Elizabeth-Anne, râsetele încetară.

— Mamă, nu ştiam că te întorci.aşa curând! spuse surprinsă Charlotte-Anne.

— Nici eu nu ştiam când am plecat, zâmbi Elizabeth-Anne.

— Credeam că ai fost invitată să-ţi petreci noaptea în Southampton, răspuitse fiica ei, punând accentul pe Southampton.

Elizabeth-Anne îşi privi fiica cu uimire. Era pentru prima dată când Charlotte-Anne o făcea părtaşă la una din minciunile ei. Ar fi dorit să pună capăt la asemenea situaţii dar nU atunci şi de faţă cu invitatele fiicei ei. Trebuia să aştepte până a doua zi, când fetele vor fi plecat.

Charlotte-Anne se întoarse către prietenele ei spunând:

— Mama primeşte mereu invitaţii să petreacă

sfârşitul de săptămână la ţară. De ce te-ai întors aşa curând? întrebă cu o voce şoptită. S-a întâmplat ceva rău?

— Nimic din ce nu ar putea să aştepte până mâine. Surorile tale şi Zaccheus dorm?

Dând afirmativ din cap. Charlotte-Anne observă hainele din braţele mamei sale. Le înşfăcă cu repeziciune şi întorcându-se către prietenele ei se prefăcu că le examinează cu atenţie.

— Dar bine mamă, acestea sunt hainele pe care le-ai lăsat la Southampton vara trecută. Ce drăguţ din partea doamnei Belmout că le-a păstrat! Şi încercând să zâmbească continuă:

— Dar cred că ar fi fost mai bine dacă-ţi împrumuta o valiză. în acelaşi moment, aruncă hainele într-un colţ cu repeziciunea celei oare vrea să scape de ceva neplăcut, în spatele ei, fetele invitate îşi aruncau priviri curioase. Intre timp, fără să se gândească, Elizabeth-Anne începu să-şi descheie haina, lăsând să apară mânecile lungi, negre ale uniformei şi gulerul alb, mahşetele şi şorţuleţul apretat. Se prăbuşi istovită într-un fotoliu, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. în ciuda minciunii aruncate dp Charlotte Anne, se simţea bine, din nou, acasă.

Dintr-o dată deveni conştientă de murmurul fetelor. Deschise ochii şi observă cum colege fiicei ei îşi aruncau priviri cu înţeles şi vorbeau toate odată într-un mod agitat. Charlotte-Anne se afla lângă uşă, albă de furie.

Surprinsă, Elizabeth-Anne îşi privi fiica:

— Charlotte-Anne, ce se întâmplă?

— Nimic, murmură ea privind în altă parte.

Elizabeth-Anne privi în jurul ei cu nedumerire, căci simţea o tensiune crescândă. Nu înţelegea ce se întâmplă dar fu conştientă de faptul că Chorlotte-Anne fusese exclusă din cercul ei de prietene. Şi acest lucru se întâmplase în propria ei casă.

Fata, care părea că are mai mare autoritate asupra celorlalte, privea întreaga scenă cu o faţă de nepătruns, cu bărbia ridicată şi ochii căprui, reci. Se ridică şi făcu semn că petrecerea s-a terminat.

— Este târziu doamnă Hale, spuse fără să o privească direct pe Elizabeth-Anne. Ştiu că hotărâsem să stăm toată noaptea... dar acum trebuie, totuşi, să plecăm, continuă în timp ce prietenele ei confirmau, înclinând uşor capul.

— Dar de ce? întrebă Elizabeth-Anne, privind nedumerită. Credeam că vă distraţi de minune, continuă examinând faţa fiecăreia din invitate.

— Noi, adică... eu... nu mă simt prea bine. Ne vom strânge lucrurile şi vom căuta un taxi. Vom merge la mine acasă.

Elizabeth-Anne privi spre fiica ei care tremura ca şi când ar fi avut un acces de friguri.

In timp ce fetele se pregăteau să plece, Ludmila se trezi şi rostogolindu-şi ochii nedumerită, cu accentul ei atât de personal întrebă:

— Ce se întâmplă? Cât este ceasul? S-a făcut deja dimineaţă?

După ce fetele ieşiră, Charlofcte-Anne explodă:

— Cred că voi muri! O, Doamne, niciodată nu voi mai putea să dau ochii cu ele. Nici la şcoală nu voi mai putea merge.

— De ce? întrebă mirată Elizâbeth-Anne.

— Vrei să spui că nu înţelegi nimic din de se întâmplă?

— Nu, cred că nu, răspunse Elizabeth-Anne cu o voce calmă.

Charlotte-Anne se întoarse spre mama ei cu o privire ce exprima o ură adâncă. Lacrimile îi brăzdau obrajii stacojii de furie şi gura altă dată frumoasă, se schimonosise de durere şi furie.

— Priveşte-te, mamă, şuieră ea. Ai intrat în casă afişându-ţi plină de mândrie uniforma, nu înţelegi? Uniforma ta de cameristă!

Uluită, Elizabeth-Anne se privi şi îşi dădu seama că rămăsese îmbrăcată ou uniforma. Tot ce se întâmplase părea atât de îndepărtat incât şi uitase de aceasta. Şi acum Charlotte-Anne era convinsă că ea dorise să facă acest lucru pentru a o umili.

— Nu înţelegi? Acum toate ştiu că nu eşti decât o biată cameristă. Din acest motiv au plecat şi nici nu vor dori să mai aibă vreo legătură, cu mine.

— Draga mea, dar înţelege, nu am vrut să-ţi stric petrecerea. Crede-mă, am avut o noapte cumplită şi pur şi simplu…

— Tu ai avut o noapte cumplită! exclamă Charlotte-Anne, cu gâtul umflat de furie. Te urăsc!

— Nu crezi că dacă le-ai fi spus adevărul, în loc să brodezi toate acele minciuni, ar fi fost mai bine?

— Sigur, tu ai un răspuns la tot ce se întâmplă, nu-i aşa? Am şi eu un răspuns pentru tine mamă: te urăsc, înţelegi, *te urăsc*.

Albă la faţă, mută de uimire, nevenindu-i să creadă ce auzise, rămase în picioare privindu-şi fiica. Poate îşi avea şi %a partea ei de vină, epuizată de emoţiile prin care trecuse, dar reacţia fiicei ei părea să întreacă măsura.

Draga mea, te rog, te rog mult, încearcă să te liniştеşti, să încercăm să lămurim lucrurile…

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată. Niciodată cât voi trăi, suspină Charlotte-Anne, ascunzându-şi faţa în mâini şi alergând spre baie unde se încuie,, trântind uşa cu atâta forţă încât tremurară pereţii.

Ameţită, Elizabeth-Anne privi în urma ei fără să poată scoate o vorbă.

Ludmila, oftând uşor, se ridică din fotoliu şi spuse cu vocea încă răguşită de somn:

— Cred că ar trebui să-i lăsăm timp să se liniştească. Să mergem deci la mine. Legea prohibiţiei este în vigoare, dar eu tot mai am câteva sticle de Bordeaux din 1909. Hai să le gustăm ’ spuse, bătând-o uşor pe umăr pe Elizabeth-Anne.

*

* *

Privind vinul din paharul elegant de cristal al Ludmilei, Elizabeth-Anne părea hipnotizată de strălucirile rubinii.

— Hei, vinul trebuie băut şi nu privit cum se

invecheşte.

Elizabeth-Anne zâmbi în chip de scuză şi sorbi.

Vinul era uşor şi aromat, ciudat de ameţitor. Simţea cum îi linişteşte fiecare încordare a trupului.

— Aşa, acum este mult mai bine. Şi hai să recapitulăm. Deci fetele au părăsit petrecerea şi Charlotte-Anne te învinovăţeşte pe tine pentru acest lucru, mai mult, ţi-ai pierdut şi slujba. O zi nu tocmai bună, spuse Ludmila clătinând din cap.

— Aşa este, dar ce pot face acum? răspunse, cu o voce pierdută, Elizaibeth-Anne. Singurul motiv pentru care mi-am luat această slujbă a fost dorinţa de a şti cum se lucrează într-un mare hotel. Dar iată, totul s-a terminat.

Ludmila o privi uimită, cu un aer acuzator:

— De ce nu mi-ai spus acest lucru de la început? Ţi-aş fi putut spune chiar şi eu că nu lucrând ca simplă cameristă poţi învăţa să conduci un hotel. Pentru a deschide un hotel ai nevoie de altceva şi acel ceva se numeşte bani. Asta este tot. îţi cumperi hotelul şi angajezi oameni, care să-ţi conducă hotelul. îşi aprinse o ţigară şi se înfăşură în fumul ei ca într-un nor.

— Bani! repetă Elizabeth-Anne cu un râs- uşor mustrător. Banii sunt singurul lucru insuficient totdeauna.

— Dar spuneai că ai ceva bani economisiţi, continuă Ludmila privind-o prin fumul gros. Câţi ai? Mulţi?

— Mulţi?! repetă Elizabeth-Anne cu o voce neschimbată Pentru unii ar fi mulţi, pentru alţii puţini. Dar pentru un hotel? spuse cu glas amar.

— Mi-ai spus că primeşti bani în fiecare săptămână din încasările motelului… Bun! Şi îţi sunt de ajuns aceşti bani? Primind aprobarea tăcută a tinerei femei, Ludmila continuă;

— Ce sumă ai în bancă? Te rog să înţelegi că nu tc întreb din curiozitate. Vreau doar să ştiu dacă este o sumă suficient de mare. Elizabeth-Anne tăcea. Ceea ce depusese în bancă era sfânt; era un secret pe care nu-l împărtăşeai nici prietenilor.

— Crede-mă, vreau doar să te ajut, repet Ludmila cu

glas blând. Se aplecă înainte spre Elizabeth-Anne şi-i cuprinse mâinile. Zâmbind încurajator. Pot fi zeci sau sute de mii; nu mă interesează. Ceea ce vreau să ştiu este ce se poate face cu aceşti bani. înţelegi?

— Da, cred că da. îşi retrase mâinile din cele ale Ludmilei şi sorbi vinul rămas în pahar.

— Nu văd de ce aş face un secret din acest lucru, mai ales când este vorba de tine. Am depus în bancă aproape treizeci de mii de dolari.

— Treizeci de mii! Dumnezeule, atunci de ce te temi? Faţa ridată a Ludmilei străluci de bucurie. Ai destui bani pentru ceeea ce doreşti.

— Pentru un hotel? Pentru aşa ceva ai nevoie de sute de mii.

Ludmila ridică un deget mustrător.

— Nu şi dacă ai. curajul să rişti puţin.

Nu cred că mi-ar place să risc, răspunse Elizabeth-Anne, încet. Nu-mi place să mi risc banii. Nu sunt o jucătoare.

— Şi dacă deschizi un hotel, nu rişti? întrebă cu o uşoară viclenie Ludmila?

— Da, presupun că aî dreptate;

— Perfect, spuse ea, relaxând u-se în fotoliu şi scoţând un nou nor de fum.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci, continuă Ludmila, este să schimbi banca. Există un bărbat la East

Manhattan Sarungs Bank oare te poate ajuta. Numele lui este Vladimir Nikolşky. îi ştiu de când trăiam amândoi în Rusia. Este singurul rus alb cu care mă mai văd din când în când. El este cel care te va îndruma spre succes şi-ţi va indica cum să te fereşti de posibile eşecuri. Dar mai întâi… şi rămase gânditoare. Ochii ei albaştri o examinau pe Elizabeth-Anne din cap până în picioare.

— Da, cred că da…

— De ce mă priveşte în felul acesta? întrebă cu o privire le fel de cercetătoare Elizabeth-Anne.

— Pentru că este necesar să faci o impresie bună, răspunse femeia cea vârstnică. Trebuie să arăţi ca o

femeie plină de succes, înainte de a fi într-adevăr plină de glorie. Deci trebuie să te transformi.

— Să mă transform?

— Da, răspunse Ludmila aprobând din cap în timp ce stingea ţigara în vasul fin Imari, folosit în loc de scrumieră. Se hotărâse. Ştia ce are de făcut.

7

Lester Lottoman, director adjunct la East Manhattan Sanings Bank, îşi muşcă buzele gânditor şi ochii săi trecură, din nou, în revistă coloanele de cifre care exprimau mişcările de capital ale băncii. După câteva minute îşi scoase ochelarii frecându-şi ochii obosiţi şi puse de o parte registrul. Uneori se întâmpla ca toate verificările, balanţele conturilor şi calculele făcute să-l răsplătească pentru tenacitatea muncii lui. Această răsplată era materializată prin greşelile de calcul trecute cu vederea de altcineva sau chiar de el. Dar se mai întâmpla ca uneori, aşa cum era cazul acum, cifrele să se înlănţuie cuminţi şi să-l plictisească de moarte.

— Domnule Lottoman, aceasta este doamna Elizabeth-Anne Hale, făcu prezentările domnul Nikolsky, arătând spre femeia cu care intrase în birou. Sper că vei avea grijă să primească”toate informaţiile bancare de care are nevoie.

Lester Lottoman privi spre Elizabeth-Anne, clătinând uşor din cap, se ridică pe jumătate şi arătându-i fotoliul de lângă birou, îi spuse.

— Vă rog luaţi loc.

— Vă voi aştepta în biroul meu împreună cu doamna Romasehkova. Când terminaţi de vorbit, vă rog să veniţi şi dumneavoastră, îi spuse Nikolsky cu o scurtă înclinare a capului.

— Mulţumesc, răspunse Elizabeth-Anne ocupând fotoliul indicat. Era îmbrăcată elegant, şi avea o ţinută mândră.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domană Hale? întrebă domnul Lottoman care de cum o văzuse intrând în birou simţise un val de simpatie pentru această tânără

femeie.

— Am treizeci de mii de dolari depuşi în.această bancă şi un venit lunar relativ mare din încasările motelului din Texas a cărui proprietară sunt. Ceea’ce doresc este să intru în lumea afacerilor hoteliere, aici în New-York.

— înţeleg că doriţi să cumpăraţi un hotel.

— Da şi mi s-a spus că există posibilităţi să-mi sporesc fondurile, atât cât să pot cumpăra un hotel.

— Vreţi să spuneţi că doriţi să investiţi?

— Da, răspunse Elizabeth-Anne respirând adânc. Domnul Nikolsky a avut amabilitatea să mă prezinte dumneavoastră deoarece ştie că sunteţi rudă cu un mare bancher oare se ocupă de investiţii.

— Da, Lawrance Hochstetter of Hochstetter Stremmel este cumnatul meu.

— In cazul acesta mi-ar face plăcere să-l întâlnesc. Sunt hotărâtă să fac investiţii serioase, domnule Lottoman, atât timp cât îmi asum un risc rezonabil.

Directorul adjunct o privea atent înţelegând că această femeie atrăgătoare şi deosebit de inteligentă se pricepea la afaceri. Cumnatul său va fi încântat să o cunoască şi domnul Nikolsky va aprecia orice ajutor dat de Lester prietenei sale.

— întâmplarea face ca domnul Hochstetter să dea o petrecere chiar în seara aceasta, în casa sa din oraş. Cred că am putea participa şi noi.

— Numai dacă nu deranjez, spuse Elizabeth-Anne, cu nehotărâre în glas. Nu vreau să deranjez.

— Nu deranjaţi pe nimeni. La ora opt voi veni să vă iau.

li dădu adresa şi-şi strânseră mâinile. După ce ea ieşise, încă mai privea în urma ei cu o privire visătoare. Era ceva deosebit în demnitatea liniştită cu care se purta, care-l atrăgea. Lester Lottoman era poate primul care căzuse sub vraja ei, dar în mqd sigur, nu era ultimul.

— Regina? Charlotte-Anne? Nu e nimeni acasă? Ascultă o clipă, apoi ridicând din umeri, scoase cheile din

uşă. Ridică pungile pline de cumpărături, le duse în salon şi se reîntoarse în hol pentru a se convinge ca uşa era închisă.

Ascultă liniştea din casă. Era liniştea aceea specifică caselor goale. Se gândi că probabil Regina îşi luase surorile şi fratele la plimbare. îi lipsea bun-venitul copiilor şi povestirile lor despre ceea ce făcuseră în absenţa ei. Şi touşi era recunoscătoare pentru acest moment de linişte..

După ce plecaseră de la bancă se despărţise de Ludmila şi făcuse cumpărături. Avea nevoie de o rochie de seară pentru petrecerea din casa Hochstetter din seara aceea, deşi se temea că nu va fi la fel de elegantă ca ceilalţi oaspeţi.

Elizabeth-Anne puse cheile în vasul de porţelan de pe măsuţa din hol, îşi scoase pălăria şi ochii ei întâlniră în oglindă o altă persoană. în primul moment tresări, apoi înţelese că nu era decât propria ei imagine. Zâmbi uşor propriului ei chip. încă nu se obişnuise cu noua ei persoană, cu acea femeie care rezultase în urma transformării gândită de Ludmila.

Privi chipul din oglindă, studiindu-l.

Oare se schimbase aşa de mult sau erau noile şi haine şi coafura? Să fi fost de vină umbrele din holul aflat în semiîntuneric?

Se apropie mai mult de oglindă. Nu, se schimbase cu adevărat în cele trei luni de când ea şi copiii se mutaseră în acest nou cămin. Acum era îmbrăcată elegant, îngrijit şi asta o datora Ludmilei. Prietena ei avusese dreptate. Hainele elegante, alese cu bun gust, fac viaţa mai uşoară, în magazine, restaurante, la bancă înfăţişarea ei ii determina pe cei din jur să-şi dea silinţa să-i fie pe plac.

Dar trebuia să Recunoască faptul că transformarea era mult mai dâncă. Figura ei căpătase o maturitate care până acum îi lipsise. Radia o încredere în sine, care însoţită de senzualitatea ei înnăscută, îi dădea Un aer aproape regesc.

Pentru început Ludmila îi schimbase coafura. Insistase să folosească serviciile unui coafor de lux, Ia

modă, urmând ca mai târziu să păstreze singură stilul pieptănăturii. Nu au ales nici stilul anilor ’20, cu părul tuns scurt, excentric şi nici stilul mai puţin cochet, dar practic aL coafurii pe care o avea la Quebeck. Acum îşi purta părul despărţit de o cărare pe mijlocul capului, ascunsă de pălăriile de catifea, de forma unui coif. Urechile erau acoperite de două şuviţe de păr blond, încolăcite sub formă de coc mic de fiecare parte a capului. Părul frumos, strălucitor, galben ca grâul de Kansas, făcea inutilă purtarea cerceilor. Sprâncenele blonde erau acum uşor subliniate cu ajutorul unui creion sub forma a două.arcuri şi ochii păreau mai adânci datorită fardului aplicat în mod discret. Ultimul artificiu era un strat uşor de ruj, şi el, discret. Toate aceste mici retuşuri însemnau totuşi foarte puţin faţă de ceea ce însemna pentru ea şi pentru încrederea pe care o dobândise în propria persoană, schimbarea stilului de a se îmbrăca.

Hainele pe care le purtase in Texas i se păreau acum şi incomode şi urâte. Alesese toalete elegante, de calita-te, în culori oare să-i scoată în evidenţă calităţile trupului şi care nici nu depăşiseră posibilităţile ei materiale. Datorită Liidmilei reuşi să se îmbrace cât mai elegant şi să rămână în limitele bugetului propriu.

Prietena ei o luase pentru cumpărături în magazinele ieftine din Lawer East Side, care erau pline cu mărfuri la mâna-a-doua.

— Mulţi emigranţi evrei săraci au rude bogate. Ele îşi ajută rudele sărace oferindu-le aceste haine, o învăţase Ludmila.

Pe strada Livezii, prin zumzetul produs de tocmeala pentru preţuri, de cărucioarele împinse de negustorii ambulanţi şi vânzătorii de pe marginea trotuarelor, acolo, a reuşit Elizabeth-Anne să găsească toaletele pe care le purta acum, la magazinul „Seligman – mărfuri la mânaa-doua”. Chiar dacă erau la mâna-a-doua erau totuşi de bună calitate şi aerul uşor sofisticat, pe care-l răspândeau asupra ei, era însă de mâna întâi.

— Nu lipsesc decât doi nasturi, spusese Marty

Seligman, proprietarul magazinului, arătând spre bluza fără guler, cu mâneci bufante ce se trângeau în jurul încheieturii mâinii. Bluza arăta minunat, dar Elizabeth-Anne ezita deoarece nasturii erau diferiţi şi ar fi fost foarte greu de găsit alţii la fel.

— Pentru dumneavoastră am aceşti nasturi minunaţi pe care îi vând aproape pe nimic, continuă Seligman.arătându-i ei şi Ludmilei o cutie conţinând o garnitură de nasturi perlaţi.

Şi Ludmila insistase să încheie târgul.

Elizabeth-Anne descoperi, spre încântarea ei, că bluza arăta mult mai frumoasă după ce ea şi Ludmila schimbaseră nasturii. Şirul de butonaşe de culoarea perlei, aşezate cuminţi pe materialul de culoarea cafelei cu lapte era tot ce poate fi mai frumos şi iăcea inutilă asortarea oricărei bijuterii. Din aoeel moment aceasta deveni bluza ei favorită. Era brodată cu mătase de aceeaşi culoare şi tivul se termina cu o garnitură croşetată, care împreună cu nasturii, oferea un plus de eleganţă.

Orice altă persoană ar fi purtat această bluză cu q fustă asortată, dar nu şi LudmiLa. Şi Elizabeth-Anne înţelese de ce, aşa încât aleseră împreună o fustă plisată de lână de culoare alburie, nu foarte lungă, trecând uşor peste genunchi, un model original al Casei de Modă Worth din Paris. înainte de a fi cumpărata de Elizabeth-Anne, fusta fusese purtată de o văduvă corpolentă din Carnegie Hill, dar câteva mici retuşuri o făcuseră să arate perfect. Pentru jachetă, Ludmila insistase din nou pentru o culoare contrastantă şi alesese una din lână, de culoarea cireşii.

Elizabeth-Anne aruncă şi ghetele demodate cu şire-’ turi lungi. Ea şi fetele purtau acum pantofi uşori din piele moale, cu tocuri joase şi barete peste gleznă. Deci era îmbrăcată ca orice doamnă din înalta societate şi cu foarte mici cheltuieli.

încheind examinarea propriei persoane, intră în salon. Din hol răsunară voci:

i

— Mami? Eşti acasă?

Vocea veselă a Rebeccăi, încântată ca de fiecare dată când sosea acasă, o făcu să-şi dea seama că cea mai mică dintre fiicele ei nu era încă stăpânită de capriciile vârstei ca cele două surori mai mari copleşite deja de problemele adolescenţei. Ca fire, Rebecca era cea care semăna cel mai mult mamei ei. Era simplă, deschisă, cea mai puţin înclinată spre ceartă dintre copii, rareori întorcând cuiva cuvântul şi mai presus de toate, cea mai sensibilă. Uneori un gând ascuns nu-i dădea pace şi anume că Rebecca ar fi copilul ei preferat şi de câte ori acest gând o încolţea, se chinuia să-l izgonească din minte.

îi iuţesc pe fiecare din ei mai mUJt decât pe ceilalţi, îşi spunea. Dar de fapt îi iuibesc pe toţi la fel de mult.

Dar aceste gânduri nu-i luară mult timp şi se grăbi să se întoarcă în hol şi să o îmbrăţişeze pe Rebecca:

— Ce faci, iubito?

— Perfect, zâmbi cu toată, faţa Rebecca începând să povestească în grabă:

— Regina ne-a luait la plimbare până la Grand Central Station, dar Zaccheus a obosit şi l-am cărat fiecare pe rând în braţe şi Charlotte-Anne se plângea că a făcut băşici la picioare... trase o gură de aer... şi acum trebuie să sosească şi ele, adică Charlotte-Anne, Regina şi Zaccheus, nu picioarele, râse de gluma făcută.

EJiz>abeth-Anne râse şi ea ciufulind părul fiicei sale.

— Se pare că aţi avut o după-amiază amuzantă.

— Aşa este. Şi am fost foarte atenţi. A avut Regina grijă de asta. Nu am vorbit cu persoane necunoscute. Am văzut vitrine cu lucruri extraordinare. Un tricou despre care Charlotte-Anne a spus că şi-ar da şi viaţa numai să fie al ei. Dar este prea scump! Oftă cu un aer de om mare.

— Dar, ştii mami, ar arăta grozav pe Charlotte-Anne, spuse cu o sclipire jucăuşă în ochi care făcu inima mamei ei să se topească de dragoste.

— Poate mi-l arăţi şi mie, spuse1 ea, gândindu-se să-l cumpere şi să-l păstreze pentru Charlotte-Anne până la Crăciun.

Nu mai er.a decât o lună până la sărbătorile de iarnă.

Elizabeth-Anne se întoarse spre uşă auzindu-i pe ceilalţi năvălind în casă. Regina îl ducea în braţe pe Zaccheus, care adormise deja.

— Bună, mami, spuse încetişor ca să nu-şi trezească fratele.

— Bună, iubito.

— Bună, spuse şi Charlotte-Anne printre dinţi, privind în jos şi îndreptându-se spre camera ei.

Elizabeth-Anne o privi în tăcere. Trecuseră multe zile de la oearta lor, dar Charlotte-Anne se purta de parcă aceasta s-ar fi Întâmplat de câteva ore. Era mereu posacă şi nu seoate decât cuvintele strict necesare.

„Poate câteva zile încă şi supărarea va treceu se gândea Elizabeth-Anne. Dar chiar şi numai acest gând îi dădea destulă nelinişte. Nu-i plăceau certurile şi urmările lor neplăcute; puneau sentimentele la prea mare încercare şi de aceea o durea atitudinea fiicei ei,

Rebecca cotrobăi prin pungile cu pachete:

— Ai făcut cumpărături?

— Da, trebuie să merg la o petrecere.

Rebegea luă pungile şi începu să le golească. Scoase un fluierat plin de admiraţie, când descoperi rochia de seară cumpărată tot de la magazinul lui Seligman. Rochia era din crepe bej şi avea un jabou în formă de V care cobora de la umeri, până la tiv. Mânecile erau lungi, evazate. Rochia era vaporoasă şi clasică prin simplitate şi cădea minunat ca o revărsare de ape şi mai ales nu avea nicio urmă care să arate că nu e nouă. Numai o mică pată aproape de gât, pată ce putea fi acoperită cu o broşă, ar fi putut trăda provenienţa ei.

— Este minunată, spuse Rebecca. Apoi cu un ton serios întrebă:

— La ce petrecere te duci, mami?

— Este o petrecere la care se va discuta despre afaceri. Un domn care lucrează pentru o bancă m-a invitat la o sindrofie, pentru a cunoaşte un investitor. De aceea mă duc. Nu vă las singuri numai pentru a mă distra.

— Acest domn este drăguţ? întrebă Rebecca aşezând

rochia pe scaun.

— Nu ştiu, spuse Elizabeth-Anne privind-o uimită. Nu m-am gândit la acest lucru.

Rebecca insistă:

— Este drăguţ?

— Ţi*am spus, nu ştiu.

— Mama!

— Da, iubito.

— Sunt mulţi ani de când nu l-am mai văzut pe tata,

— Ştiu acest lucru, draga mea, răspunse blând Elizabeth-Anne.

— Nu-l vom mai vedea oare niciodată?

— Ba da, sper că da, draga mea, şopti Elizabeth-Anne cu ochii în lacrimi.

— > Şi eu sper mami. Ştii care-i cel mai dureros lucru?

Elizabeth-Anne clătină din cap.

— Eu, eu… nici măcar nu pot să-mi amintesc cum ’ arată, spuse Rebecca cu faţa scăldată în lacrimi. Tu-ţi aminteşti, mami, nu-î aşa?

încercând să zâmbească, cu sufletul tremurând spuse:

— Da, desigur, draga mea. îmi amintesc.

Dar în timp ce-şi strângea fiica în braţe, Elizabeth-Anne nu reuşea in ciuda eforturilor, să-şi contureze imaginea clară a lui Zaccheus Hale.

In timp cev se învârtea în jurul ei examinând-o cu un ochi critic, Ludmila părea pierdută în gânduri.

— Rochia este minunată, dar ai grijă să nu te înţepi cu acele de siguranţă.

— Promit să fiu atentă. Trebuia să ai privirea ascuţită a Ludmilei pentru a observa unde materialul moale, mătăsos nu cădea bine şi trebuia îndreptat în aşa fel încât să nu se observe.

— Pantofii nu sunt exact ce ar trebui, dar sunt buni. Dar bijuteriile… broşa nu se potriveşte de loc, spuse Ludmila privind cu un ochi critic şi fluturându-şi mâna în aer nemulţumită.

Elizabeth-Anne privea nedumerită broşa prinsă pe rochie, aproape de linia gâtului. Primise cameea de la mătuşa ei şi o păstra cu multă grijă, dar înţelese că Ludmila are dreptate.

— Este singura broşă pe care o am şi pata trebuie ascunsă intr-un fel.

— Nu-ţi face griji. îţi împrumut eu una. Ce haină vei purta?

Elizabeth-Anne arătă haina de pe scaun.

— Aceea, oh, nu, nu se poate, niciodată! exclamă Ludmila scandalizată.

— Dar este singura pe care o am potrivită cu vremea de afară, se opuse Elizabeth-Anne.

— Îţi împrumut eu şi o haină.

— Dar mi se potriveşte?

— De ce? Din cauza înălţimi mele? Ludmila părea adânc jignită. Haina pe care ţi-o voi da este pentru iernile ruseşti. Mie:mi-este lungă, ajunge până la pământ. Chiar şi mânecile sunt prea lungi. Se va aşeza minunat pe tine! Cât este ceasul?

Privind spre pendula de pe cămin spuse:

— Va veni să mă ia în mai puţin de un sfert de oră.

— Un sfert de oră! exclamă Ludmila speriată. Dar nu mai avem niciun minut de pierdut. Mă întorc imediat.

Elizabeth-Anne o zări pe Ludmiia năpustindu-se practic pe scări. Se întreba cu sinceritate ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut-o prietenă pe această rusoaică mititică şi energică.

După câteva minute, respirând din greu. Ludmila apăru cărând cu greutate pe scări două casete mari de bijuterii şi deasupra lor o haină splendidă din blană albă de râs, din pădurile Rusiei.

— Ludmila, nu pot accepta aşa o haină! Este imposibil! protestă Elizabeth-Anne cu vocea gâtuită de emoţie.

— Trebuie să accepţi!

— Dar nu pot. Este o comoară…

— Da, adevărat! Valorează foarte mult. Dar taci

odată, avem puţin timp! încercă Ludmila să pună capăt protestelor protejatei ei.

— Dar… dar dacă o pierd?

— S-o pierzi? ochii Ludmilei se îngustară. Nu ştiu să existe o femeie pe lume care să fi pierdut o haină de blană. Şi punând casetele pe masă continuă:

— Acum trebuie să găsim bijuteria cea mai potrivită, şi aplecându-se deasupra casetelor începu să caute. Elizabeth-Anne scoase un ţipăt de uimire. Ludmila se plângea totdeauna că nu are bani şi dacă se întâmpla ca un chiriaş să nu plătească la timp chiria, se văita că va suferi un atac de cord, de supărare şi totuşi, aceste casete conţineau bijuterii care ar fi putut să răscumpere şi un regedin sclavie. Diademe din diamante, cordoane cu rubine, perle toate formele şi dimensiunile, inele cercei, brăţări şi broşe, toate reprezentând daruri primite de Ludmila de la amiral. Totul era aruncat la întâmplare, încât multe şiraguri de perle erau încurcate şi niciun cercel nu era pus alături de perechea sa.

— Da, am găsit, asta este! strigă Ludmila cu încântare, ridicând o broşă. Este minunată, nu-i aşa, spuse fără să-şi ascundă încântarea. A fost realizată la St. Pe-’ tersburg de Edward Wilhelm Schramm, care lucra pentru Faberge. Este o operă de artă, nu-i aşa?

Rămasă fără glas, Elizabeth-Anne aprobă din cap. Ridică încetişor broşa: o elipsă de email bătută cu diamante şi rubine pe care se încrucişau un diamant şi un rubin în stil bizantin.

— Nu poţi să spui în cuvinte cât este de frumoasă, murmură Elizabeth-Anne.

— Deci, pune-o. Nu, nu aşa, lasă-mă pe mine şi desfăcând cameea, prinse broşa rusească, exact pe locul unde trebuia. Dându-se un pas înapoi, bătu uşor din palme.

— Minunat. Şi acum haina. Ridică blana şi o ţinu în aşa fel încât Elizabeth-Anne să o îmbrace.

Ludmila avea dreptate. Blana era mult prea mare pentru statura ei mică, dar ei îi venea minunat, puţin peste genunchii lui Elizabeth-Anne…

— Dumnezeule, eşti de o frumuseţe ameţitoare, oftă Ludmila încântată.

Elizabeth-Anne se întoarse spre oglindă şi rămase uluită de eleganţa propriei ei persoane.

— Niciodată nu-ţi voi putea mulţumi îndeajuns… Eşti zâna mea cea bună…

— Toţi avem nevoie de o zână bună uneori, spuse Ludmila, ochii ei trădând emoţia ce o stăpânea.

In acelaşi moment se auzi soneria de la uşă.

— Fugi, grăbeşte-te înainte ca trăsura să se transforme într-un dovleac!

Elizabeth-Anne se aplecă şi o îmbrăţişă pe micuţa rusoaică, în timp ce aceasta se ridică în vârful picioarelor şi o sărută pe amândoi obrajii şi apoi direct pe gură, după obiceiul rusesc.

8

Lester Lottoman zâmbi către Elizabeth-Anne.

— Iată am ajuns, spuse el în momentul în care taxiul opri în faţa unui şir de maşini strălucitoare-ai căror şoferi stăteau de vorbă în grupuri.

Privind spre casa Hochstetter prin geamul taxiului, Elizabeth-Anne simţi cum ultima fărâmă de curaj se topea în ea. Aceasta nu era o casă obişnuită, nu, cel puţin, în sensul în care erau şirurile de case din Gramercy Park sau din împrejurimi. Strânse blana pe ea mai tare, mulţumindu-i în gând Ludmilei pentru generozitatea ei. Această casă era una din ultimele relicve, unul din acele palate în miniatură care se aliniau odată pe Strada a 5-a.

Continua să privească palatul şi atunci când Lottoman o ajută să coboare din maşină. Era înconjurat de un gard de fier forjat şi avea trei etaje. Primul etaj avea uşi mari duble şi felinare. Ferestrele înalte se arcuiau în stil francez, elegant, reflectând lumina strălucitoare din interior şi lăsând să ajungă până la ea sunetul uşor, delicat al orchestrei. Privind încă o dată casa se miră de propria îndrăzneala de a accepta invitaţia de a-l întâlni pe Lawrence Hochstetter. Cum s-a putut gândi să ceară ajutorul unui asemenea om?

Lester Lottoman zâmbi nervos.

— Trebuie să intrăm, nu putem rămâne aici toată noaptea! Sau vrei să îngheţăm? şi cu un gest blând prinse braţul femeii, ce nu-şi revenea din uimire şi o conduse spre intrare. Valetul îl recunoscu imediat.

— Bună seara, domnule Lottoman, spuse încet, calm cu un accent britanic şi cu faţa lipsită de orice expresie.

— Bună seara, Bevin.

— Ceilalţi oaspeţi sunt în salon, domnule. Cred că domnul Hochestetter vă aşteaptă! şi îndreptându-se spre Elizabeth-Anne întrebă.

— Pot să vă iau haina, doamnă?

Strângând instinctiv haina, ca şi când nu ar fi vrut să se despartă de darul preţios al Ludmilei, surâse şi răspunse:

— Sigur, mulţumesc, gândind că nu poate intra îmbrăcată. Şi continua să privească în jurul ei holul împodobit cu cea mai fină marmură.

— Să mergem, vă rog, doamnă Hale, auzi glasul domnului Lottoman care o luă de braţ conducând-o de-a lungul holului până în faţa unei uşi pe care un valet cu livrea o deschise în faţa lor. Intrând, Elizabeth-Anne rămase fără grai. Sala in care păşise era decorată cu fresce reprezentând cu mult talent şi bun gust, scene din vechea Romă: temple şi statui, urne şi păuni viu coloraţi, columne, nori roz delicat pictaţi şi apusuri luminoase. Frescele acopereau orice suprafaţă a sălii: tavan, pereţi, uşi şi creau impresia de somptuozitate, dar fără răceala caracteristică unui muzeu. Acest lucru se datora scaunelor şi canapelelor îmbrăcate în verde şi auriu care practic umpleau camera.

La un pian mare, negru, potrivit şi într-o sală de concert, cânta un pianist de culoare, îmbrăcat în ţinută de gală. Oriunde întorceai capul privirea îţi era răsplătită de aranjamente florale elegant realizate.

Dar ce părea a fi cu adevărat uimitor era numărul mare de oaspeţi. Numără până la douăzeci şi apoi renunţă, înţelegând inutilitatea gestului ei. Niciodată, până în acea

clipă, nu mai văzuse atâtea perechi îmbrăcate elegant şi cu bun gust, în costume şi rochii de seară, adunate într-un singur loc. Şi nici ajtâţia chelneri circulând cu tăvile pline de pahare cu şampanie – şi tocmai într-o perioadă de apogeu a prohibiţiei.

Aceasta era o lume care te putea face să crezi că tot ce-ţi arăta Hollywood-ul putea exista cu adevărat. Aproape că se ciupi ca să se asigure că nu trăieşte un vis ameţitor. Trecând pragul splendidei săli înţelese că intrase în lumea închisă, greu de pătruns, a celor puternici, a marii finanţe, a oamenilor politici ambiţioşi şi energici, a celor bogaţi şi pe deplin realizaţi.

— Lester Lottoman, craiule!

Femeia care rostise aceste cuvinte se îndrepta spre ei într-o rochie argintie, mulată perfect, lipsindu-i doar trena pentru a arăta ca o sirenă. Purta un colier şi cercei din turmalină şi diamante asortaţi perfect rochiei şi afişa un zâmbet feroce de rechin…

— Bună, Marisol, răspunse Lottoman atât de neplăcut surprins de întâlnire încât Elizabeth-Anne îl examină atent cu coada ochiului. N-am ştiut că te voi întâlni.

— Ştiu, ştiu că nu te-ai gândit. Doamna nu pare să fie Edith, nu-i aşa, întrebă Marisol, examinând-o pe Elizabeth-Anne.

— O, nu, nu, răspunse Lottoman practic înecâfâdu-se de emoţie. Edith este la verişoara ei. Doamna Hale doreşte să încheie nişte afaceri cu Hochestetter Stremmel şi m-am gândit… mi s-a părut firesc s-o invit…

— Când pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă, nu-i aşa? Minunat. Şi tocmai tu, Lester, la care m-aş fi gândit cel mai puţin că poţi face aşa ceva!? Tocmai tu pe care noi toţi te credeam un mic nevinovat. Te rog să ai încredere în mine că nu voi scoate un cuvânt. Dacă eşti cuminte şi mă ajuţi. Ştii am cunoscut un tânăr german din Newport şi Heinz, aşa se numeşte, m-a urmărit până aici, incredibil nu-i aşa? Coborând vocea, dar nu atât de jos încât să n-o audă şi Elizabeth-Anne, continuă:

— Este foarte înflăcărat dar nu strică niciodată să-l ţii din scurt, aşa că te rog să mă ajuţi să-l fac puţin gelos şi luându-l pe Lottoman de braţ cu un surâs larg se întoarse spre Elizabeth-Anne;

— Nu lipseşte mai mult de un minut, draga mea!

Lottoman se întoarse şi aruncând o privire neajutorată plecă. Elizabeth-Anne zâmbi ridicând din umeri. O clipă rămase nehotărâtă ce să facă, dar apoi luă un pahar cu şampanie oferit de chelner şi încercă să se relaxeze.

Simţea privirilecurioase ale oaspeţilor din apropierea ei examinând-o sau admirând-o. Se întoarse şi traversă sala, simţindu-se singură şi părăsită în această lume strălucitoare, în care nu cunoştea pe nimeni şi unde nu-şi găsea locul.

Minutele treceau şi Lottoman nu mai apărea,, deşi din când în când, îl zărea în câte un colţ al imensei săli, căutând-o cu privirile, dar se părea că acea Marisol nu se hotărâse încă să-l elibereze.

— La naiba, murmură printre dinţi Elizabeth-Anne. Ştia că nu ar fi trebuit să vină, dar acum nu mai avea rost să se gândească la aşa ceva. Era aici pentru a-l întâlni pe Lawrence-Hoehstetter, unul din cei mai mari oameni de afaceri, un adevărat vrăjitor al finanţelor, care după cum spuneau unii era fie un strălucit partener de afaceri, fie un rechin. Singura persoană cunoscută fusese smulsă de lângă ea şi simţea crescând îndoielile în inima ei. Deodată în spatele ei răsună o voce cunoscută, gravă:

— Scuzaţi-mâ, nu ne-am mai întâlnit oare?

Speriată se întoai-e spre persoane care îi vorbise şi aproape că vărsă paharul cu şampanie. „Ei este”, se gândi, simţind cum i se înmoaie picioarele…Oh, Doamne, este ei”.

La câţiva paşi de ea, bărbatul atrăgător de la Savoy Piaza, prietenul Lolei Bori, zâmbea privind-o. Da, el era cel care-i adusese atâtea necazuri ei şi celorlalţi angajaţi şi pe care în ciuda dorinţei de a-l uita, nu putea să şi-l scoată din minte.

Şi ea nu reuşea să spună o vorbă, nici să facă c$a mai

mică mişcare. Se uita doar la chipul lui atrăgător ca vrăjită şi un gând i se furişa în minte şi anume că arata mult mai atrăgător decât în seara când îl cunoscuse.

Părul lui negru, strălucitor ca pana corbului era pieptănat peste cap şi doar tâmplele erau uşor ninse. Avea o ţinută dreaptă, încordat oa o panteră ce se ipregăteşte de atac. Trăsăturile aspre şi totuşi atrăgătoare, erau în mod sigur ale unei persoane care obţinea totdeauna ce dorea, iar gura, senzuală schiţa un zâmbet uşor. Diamantele cusute pe cămşaă străluceau parcă ironizând-o tandru…

Şi ea stătea acolo, pierdută între toţi acei străini, faţă în faţă cu acest bărbat, care o văzuse doar o dată şi atunci îmbrăcată cu uniforma de cameristă. Se simţea ca o impostoare. Nu avea niciun drept să se afle aici şi acum trebuia să se aştepte la ce putea fi mai rău.

— Când ne-am întâlnit ultima oară parcă erai îmbrăcată altfel? Ţi-ai făcut oare un obicei din a strica petrecerile?

Simţi cum furia o face să se zburlească ca un animal ţepos, hotărât să se apere:

— Vă rog să mă scuzaţi… şi încercă să plece Dar în acelaşi moment bărbatul o prinse de braţ.

— Nu, nu pleca aşa de repede.

Privind spre mâna lui, Elizabeth-Anne murmură printre dinţi:

— Cred că ar trebui să-mi dai drumul.

Râse, ieşindu-i în evidenţă dinţii albi strălucitori:

— Te-am lăsat odată să fugi, îţi aminteşti? Nu ştiu dacă ar trebui să repet greşeala, cu toate că nu sunt obişnuit să alerg după cameriste!

Simţi sângele urcându-i în obraji. Cum îndrăznea s-o jignească în felul acesta?

Adunându-şi tot calmul de care mai era în stare, se uită în jur căutându-l pe Lester Lottoman, în speranţa că acesta o va salva din situaţia neplăcută în care se afla. Dar nu-l zări nicăieri.

— Nu pot suporta să mă mai las jignită, răspunse cu

răceală.

— Serios? exclamă bărbatul şi-i eliberă braţul.

— Da, vorbesc foarte serios. Se întoarse spre el şi ochii li se întâlniră. Pentru câteva secunde niciunul nu putu să-şi dezlipească privirile de celălalt. Elizabeth-Anne încerca o emoţie puternică pe care o luă drept revoltă, şi simţi cum i se înmoaie genunchii.

De ce avea o asemenea putere asupra ei? De ce i se părea mult mai frumos ca la prima lor întâlnire? Şi totuşi de ce nu se putea înţelege cu el? îşi smulse privirea cu greu din ochii lui, căutându-l cu disperare pe Lester Lottoman, care părea să fi dispărut pentru totdeauna.

— Cauţi pe cineva? întrebă străinul. Presupun că pe însoţitorul tău?

— Presupui corect, răspunse Elizabeth-Anne. Nu îndrăzni să-l mai' privească. Sentimentele pe care le avea faţă de el erau puternice, contradictorii şi o copleşeau cu totul. Cum putea un simplu necunoscut să-i provoace atâta ură şi atâta dorinţă totodată...? Nu trebuie să se mai gândească la el. Trebuie să-l ignore total.

— Poate că însoţitorul te-a părăsit!

Era totuşi prea mult.

— Nu, sunt sigură că nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Totuşi, pot să-ţi ofer un pahar cu şampanie?

Din pricina încordării nu-şi dăduse seama când pusese paharul pe pian şi un chelner îl luase.

— Eu... nu... mulţumesc.

— 7 Da, ai dreptate. Nu pot insista mai ales dacă avem în vedere prohibiţia. E o fărădelege să vezi curgând atâta băutură, nu? Şi totuşi nu mi-ai spus cc cauţi aici. Şi aceasta poate fi şi ea o fărădelege.

Ridică capul indignată.

— Nu sunt obligată să-ţi spun nimic. Dar dacă vrei neapărat să ştii, află că am venit aici să întâlnesc o persoană anume.

— Da şi cine poate fi acea persoană?

Privind pe lângă el zâmbi triumfător:

— Domnul Lawrence Hachstetter.

— înţeleg, văd că frecventezi cercuri înalte. îl cunoşti pe domnul Hochstetter personal? întrebă ridicându-şi sprâncenele cu mirare.

Elizabeth-Anne simţi cum furia ei se îndreaptă spre apogeu.

— Aş putea fi aici, acum, dacă nu l-aş cunoaşte?

Privind în jur, bărbatul continuă ofensiva:

— Se pare că nu cunoşti pe mulţi din cei prezenţi.

— Se pare?! Acesea este un mod greşit de a privi lucrurile.

— înţeleg! răspunse el încercând să-şi stăpânească zâmbetul exasperant! Atunci poate îmi vei face plăcerea să mă prezinţi câtorva din prietenii tăi. Aş fi încântat dacă mi-ai face cunoştinţă cu doamna de acolo.

Elizabeth-Anne se retrase în gardă:

— Care anume?

— Cea îmbrădată în alb şi verde.

Elizabeth-Anne privi spre femeia îmbrăcată în alb şi verde şi observă că părea să fie cea mai elegant îmbrăcată dintre invitate. Era înaltă, cu pomeţi conturaţi, un nas regal, totul părând să arate o descendenţă nobilă. Părul drept, negru, era pieptănat peste cap şi prins cu o panglică de mătase. Pe mâna dreaptă avea o brăţară formată din trei şiruri de diamante. Un colier splendid format din două şiruri de perle negre mari îi împodobea gâtul de lebedă şi rochia albă din şifon era diafană, împodobită cu frunze, verde pal, brodate discret.

— O cunoşti nu-i aşa? Adică, cel puţin aşa mi-ai lăsat să…

— Da, da, desigur, o cunosc, răspunse Elizabeth-Anne. Strângea din pumni, se simţea şi furioasă şi înspăimântată in acelaşi timp. Se lăsase purtată spre o situaţie de-a dreptul imposibilă şi deşi nu minţise niciodată cu plăcere şi dibăcie,’acum se simţea obligată să facă lucrul acesta.

— Şi mie mi se pare cunoscută. Cred că am mai întâlnit-o, dar nu reuşesc să-mi amintesc numele ei.

— Este Gloria, răspunse Elizabeth-Anne, trăgând aer

în piept şi gândind „dacă-i bal, bal să fie”.

Şi abia rostise numele imaginar a4 femeii în alb şi verde, când se simţi luată aproape pe sus şi dusă spre ea.

— Ce se întâmplă? Ce faci? întrebă mirată.

— Tu şi cu mine mergem să stăm puţin de vorbă cu Gloria şi apropiindu-se de grupul în care se afla femeia strigă cu un zâmbet răutăcios:

— Gloria!

Femeia se întoarse spre el cu uimire şi exclamă:

— Lawrence Hochstetter, vrei să spui că după atâţia ani de când mă cunoşti nu ştii cum mă cheamă?

El zâmbea cu un aer prefăcut timid spre Elizabeth-Anne care în momentul acela ar fi vrut ca pământul să se deschidă şi să o înghită.

— Îmi pare rău Robyn, îi spuse femeii. Este doar o glumă cam proastă. De vină trebuie să fie şampania prea multă pe care am băut-o. Doamna aceasta… Doamne, dar e palidă. Se simte rău. Te rog, Robyn, fii drăguţă şi condu-o în camera de toaletă a doamnelor.

— Eşti oribil, m-ai pus într-o situaţie îngrozitoare în mod intenţionat, murmură Elizabeth-Anne.

Dar el nu-i dădu nicio atenţie şi aplecându-se spre Robyn şopti:

— Nu-mi pasă cum vei face, dar n-o lăsa să dispară, să nu plece indiferent ce s-ar întâmpla. Şi te mai rog să-i spui la Bevin să schimbe locurile la masă. Vreau să stea la dreapta mea în timpul mesei. Văzând cum privirea femeii se întunecă, se corectă:

— Bine, la stânga mea. Tu dragă mea Robyn vei sta la dreapta mea.

Ştiind ce are de făcut, Robyn se grăbi să o urmeze pe Elizabeth-Anne, care străbătea salonul tremurând de indignare, plutind ca într-o transă de somnambulism.

*

* *

După ce-l lămuri pe Bevin ce are de făcut, Robyn se grăbi spre camera de toaletă a doamnelor. Aici o găsi pe Elizabeth-Anne şi cu blândeţe o împinse uşor aşezând-o pe

una din canapele.

— Te rog liniştеşte-te câteva minute. Dacă ai nevoie. de ceva spune-mi şi te voi ajuta.

Confuză, Elizabeth-Anne se aşează mai mult prăbuşindu-se, aşteptând să se mai liniştească. Niciodată nu fusese pusă într-o situaţie atât de umilitoare şi nu suferise atât de mult.

Închise ochii, se lăsă pe spa-te şi respiră de câteva ori adânc. Încercă să se liniştească şi să gândească raţional. Intr-adevăr se vârâse singură într-o încurcătură oribilă, dar în acelaşi timp ştia că nu exista un lucru pe care să nu-l rezolve, dacă gândea cu calm.

— Te simţi mai bine? o întrebă Robyn.

Elizabeth-Anne răspunse printr-o scurtă mişcare a capului.

— Bine, ţi-a mai revenit şi culoarea în obraji, zâmbi Robyn. Scoase o pudrieră Cartier de argint şi aplecându-se spre oglindă începu să se pudreze cu grijă.

— Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face atâtea probleme, încercă să o liniştească pe Elizabeth-Anne, vorbind cu un ton degajat.

— De ce crezi acest lucru? întrebă Elizabeth-Anne cu voce tremurătoare.

— Pentru că lui Larry îi place să vâneze greşelile altora. Ii place să facă glume pe socoteala celorlalţi şi de data aceasta s-a întâmplat să fii tu victima, continuă Robyn, în timp ce se examina în oglindă cu o privire critică.

— M-am lăsat atrasă prosteşte! zâmbi obosit Elizabeth-Anne.

— Da, dar te rog dă-mi voie să-ţi atrag atenţia într-o privinţă...!?

— Da, te rog.

— El se poartă cu toată lumea la fel, indiferent dacă este bărbat; femeie sau copil şi mai ales nu face nicio excepţie pentru „sexul slabu Uneori, ştii, cred, că ar fi foarte bine dacă ar şti să se poarte cu o doamnă aşa cum trebuie. Robyn închise pudriera şi se întoarse spre

Elizabeth-Anne zâmbind şters:

— Totuşi încă nu înţeleg cum ai reuşit. Bineînţeles, recunosc, eşti atrăgătoare, dar scuză-mă că spun, frumuseţea este destul de ieftină. Acest oraş este plin cu femei mult mai atrăgătoare ca noi.

Elizabeth-Anne o privea mirată.

— Nu înţeleg ce vrei să spui?

— Bine, dar eşti prima femeie care-i stârneşte interesul după foarte multă vreme!

Elizabeth-Anne simţi cum ’âi urcă sângele în obraji, îşi lăsă ochii în jos şi începu să-şi privească mâinile:

— Sunt convinsă că te înşeli, murmură ea.

— Eu? Să mă înşel, eu? Robyn râse din tot sufletul. Se aşează alături de Elizabeth-Anne şi-i luă mâna.

— Ştii, a existat o vreme când îl doream pe Larry din toată inima. Dar el s-a căsătorit cu altcineva.

— Mai este căsătorit?

— Nu. Dar important pentru mine a fost că a preferat-o pe cealaltă, apoi a urmat un divorţ răsunător, care a umplut paginile multor ziare. între timp eu mă căsătorisem, aşa încât, atunci când Larry a fost liber din nou, eu nu mai eram. Acum suntem doar prieteni, frate şi soră. Dar acest lucru ne place şi chiar este mai bine ca înainte pentru amândoi.

— Dar de ce nu s-a căsătorit cu tine? De ce a preferat-o pe cealaltă? se arătă interesată Elizabeth-Anne.

— Pentru că ea îi oferea ceva ce eu nu puteam oferi, iar tu ai aceasta calitate pe care el credea că o avea şi fosta lui soţie, dar se înşela. I-a acordat prea mare încredere. El o credea cu totul deosebită, misterioasă. îl atrag persoanele despre care bănuieşte că ascund mai mult decât văd ochii. Dar îţi privinţa soţiei lui s-a înşelat. Era o fiinţă deosebit de superficială.

— Şi din acest motiv au divorţat? Numai pentru că nu găsea nimic deosebit la ea?

— Asta-i doar imul din motive. Cauza principală a fost un film făcut de ea. El credea că este un film indecent şi a vrut să cumpere toate copiile. Acest lucru a înfuriat-o

îngrozitor. L-a acuzat că vrea să-i distrugă cariera şi multe altele. Şi în cele din urmă a cerut ea divorţul.

— Deci era actriţă.

— Da şi încă una celebră. Cred că ai auzit de ea. S-a sinucis de curând.

Pe Elizabeth-Anne o trecură fiorii şi jucându-se cu degetele întrebă în şoaptă:

— Nu se poate, nu poate fi…

— Ba da, Lola Bori, unica şi extraordinara Lola Bori, spuse zâmbind trist Robyn. Apoi bătând uşor din palme:

— Hai, cred că am bârfit destul deocamdată. Trebuie să mergem la masă.

— Te rog, du-te singură, mulţumesc pentru ajutor, răspunse Elizabeth-Anne grăbită.

,- Dar pentru ce atâtea mulţumiri?

— Pentru tot ceea ce mi-ai spus.

— Oh, nu e mare lucru. Dacă vom fi prietene, nu trebuie să avem prea multe secrete una faţă de cealaltă, nu-i aşa? Hai, te rog să mâncăm, spuse Robyn ridicându-se de pe canapea.

— îmi pare rău, nu pot, trebuie să plec…

— Imposibil. Nici nu vreau să aud aşa ceva. Trebuie să rămâi.

— Dar nu înţelegi că nu pot da ochii cu el? Nu acum.

— De ce? Doar pentru că te simţi încă stânjenită de gluma lui copilărească?

Elizabeth-Anne tăcea fără a fi în stare să-i explice cât de umilită se simţise, dar cât de mult pălise această umilinţă în faţa celor aflate?* Faptul că Larry Hochstetter era soţul Lolei Bori – de a cărei sinucidere se simţea şi ea oarecum răspunzătoare – schimbase totul. Se gândea că nu va mai putea da ochii cu el niciodată. Era uimitor şi faptul că-şi dăduse atâta silinţă să o umilească. Cât de mult trebuie să o urască.

— Nu fii supărată pe el pentru această glumă, încercă să o liniştească Robyn care de altfel interpreta greşit tăcerea ei.

— Crede-mă, aşa se poartă el cu toată lumea, nu eşti

o excepţie. De altfel, mai devreme sau mai târziu va veni singur să-şi ceară scuze şi nu cred că ai vrea să pierzi această ocazie. Şi deşi nu ar trebui să-ţi fac această mărturisire, trebuie să-ţi spun că Larry m-a trimis să am grijă de tine pentru a fi sigur că nu dispari.

— Nu pot crede aşa ceva, spuse Elizabeth-Anne cu amărăciune. Dar totuşi cred că în felul acesta mă chinuie şi mai tare! De fapt merit. Aşa că trebuie să rămân.

— Dimpotrivă, prostuţo, răspunse Robyn râzând veselă, l-ai cucerit. Şi acum, gata, hai să mergem. Puţină mâncare nu poate face niciun rău şi nici puţină conversaţie. Şi dacă vrei să ştii, în curând, te vei convinge că Larry Hochstetter şi Robyn Morgan nu acceptă să li se răspundă nu.

Privind-o direct în ochi, Elizabeth-Anne spuse:

— Te rog, chiar nu poţi să mă laşi să plec?

— îmi pare rău, dar mă tem că nu, răspunse Robyn în timp ce o împingea spre uşă.

— Şi încă ceva: dacă se va întâmpla să devenim prie tene, lucru de care sunt sigură, trebuie să începi prin a avea încredere în mine.

Dând uşor din cap ca un copil ascultător, Elizabeth-Anne nuzprşa-era sigură de acest lucru, deşi acesta era Intr-adevăr începutul unei prietenii ce avea să dureze o viaţă.

Oaspeţii erau deja aşezaţi la masă când cele două femei intrară. Elizabeth-Anne privi în jurul ei uşor temătoare. Era şi mai stânjenită ca înainte. Cina nu fusese servită încă, tocmai pentru a le aştepta pe ele.

Robyn se întoarse spre ea şi-i zâmbi încurajator:

— Curaj. Vezi ce persoane importante suntem? Nici nu au început masa. Şi pentru Dumnezeu, mergi mai încet. Aceasta este marea noastră intrare în scenă, şi prinzându-i braţul, o făcu să meargă mai încet. Totodată, ridicându-şi puţin nasul în vânt în faţa tuturor oaspeţilor, zâmbi, dar nicidecum ca şi când şi-ar fi cerut scuze.

Apropiindu-se de masă, Elizabeth-Anne văzu cele două scaune rămase libere de o parte şi cealaltă a gazdei.

Nu avea şanse să scape prea uşor, se gândi ea. Lawrence Hochstetter avusese grija sa se asigure ca prada nu-i va scăpa printre degete. Drumul spre capătul mesei păru să dureze o eternitate.

Sufrageria era ocupată de o masă enormă la care luaseră loc cincizeci de persoane. Spre deosebire de salon, pereţii erau o imitaţie de piatră cioplită, până la jumătate din înălţimea lor, iar restul era pictat cu reprezenţări de scene pastorale. Păstori şi păstoriţe, ramuri de măslini şi un cer senin, cu nori rozacei şi amoraşi plutind în aer era decorul în care se servea masa.

Covorul, de dimensiuni regale, candelabrele veneţiene cu lumânări din ceară de albine dădeau o notă în plus de eleganţă. Cincizeci de scaufte în stilul Ludovic al XlV-lea se asortau perfect cu acest decor.

Farfurii de porţelan Meissen, ornate cu modele florale aurii, paharele de cristal Waterford şi tacâmurile din argint masiv în stiL georgian completau perfect eleganţa sufrageriei.

Plimbându-şi privirea asupra oaspeţilor remarcă uimită că Laster Lottoman era aşezat spre coada mesei pe locurile mai puţin importante, alături de Marisol. Feţele lor exprimau sentimente diferite, a lui uimire, iar a ei o nedisimulată invidie.

— Doamnelor, sper că nu v-aţi grăbit din cauza noastră? spuse Larry Hochstetter destul de tare încât să-l audă toată lumea.

— Nu-ţi face probleme, Larry, dragule, spuse Robyn aşezându-se lângă el şi sărutându-l uşor pe obraz. Ştii că sunt foarte atentă cu înfăţişarea mea ca şi Elizabeth-Anne de altfel, şi acest lucru poate fi socotit vanitate dar cel puţin ne putem lăuda cu faptul că nasurile noastre nu strălucesc.

— Da, este adevărat, şi ale noastre simt aroma mâncării’. In ceea ce mă priveşte, cred că nu aţi folosit farduri pentru că deja după câte ştiu, crinii n-au nevoie de poleială.

— în ceea ce mă priveşte niciodată poleiala nu mi se

pare suficientă, răspunse Robyn printre râsetele politicoase ale oaspeţilor.

Elizabeth-Anne simţi că se relaxează. Nimeni nu spuse nimic referitor la plecarea ei precipitată din salon, ba mai mult, întârzierea lor la masă fusese scuzată în mod politicos.

La un semnal al lui Larry Hochstetter o armată de chelneri pătrunse în sufragerie purtând tăvile. Cina putea într-adevăr începe.

Ceea ce urmă fu cina cea mai lun-ă la care luase parte vreodată Elizabeth-Anne. Totodată era cea mai elegantă şi fascinantă. Larry Hochstetter era într-o formă extraordinară, o gazdă desăvârşită, un partener de conversaţie plin de farmec şi umor. Robyn era o parteneră excelentă pentru Larry şi amândoi erau într-adevăr strălucitori.

Dar din când în când privind spre Robyn i se strângea inima, căci privind-o, Elizabeth-Anne îşi dădea seama că prietena ei cea nouă este încă îndrăgostită de Larry Hochstetter în timp ce el era clar că nu o iubea aşa cum ar fi vrut ea. Arătau ca cei mai buni prieteni şi amândoi îşi dădeau silinţa s-o prindă şi pe Elizabeth-Anne în conversaţia lor, încât în curând nu mai avea de ce să regrete că a rămas la masă. încet, încet, începu să-şi schimbe şi părerea în privinţa gazdei ei.

— Larry şi-a adus bucătarii de la Paris, şopti Robyn, în timp ce se aducea primul fel: homar rece cu sos de smântână servit în cupe mici de porţelan decorate cu fructe db mare. Niciun bucătar din această ţară nu se poate întrece cu ei. Aşteaptă să vezi când va fi adus desertul!

Elizabeth-Anne găsi mâncarea superbă în privinţa gustului dar şi* splendid servită şi ornată. Următorul fel a fost friptură de viţel. Pe fiecare farfurie era aşezată friptura în suc propriu decorată cu unt bătut aşezat zăbrele şi cu piure de cartofi pe margine. Piureul ce înconjura friptura împiedica sosul să se împrăştie spre legumele de pe margine aşezate în mici,grămăjoare ce

formau mozaic, sparanghel tăiat mărunt şi morcov.

Dar desertul intr-adevăr a fost „piesa de rezistenţă*6, după cum anticipase Robyn. Larry şi-a trimis cofetarul la Murano să înveţe tehnica suflării sticlei, continuă Robyn, privind spre Elizabeth-Anne. Merele perfecte din zahăr erau umplute cu o cremă de caise şi erau aşezate cuminte în faţa fiecărui invitat. Merele de dimensiunile celor adevărate erau perfect realizate, arătând ca cele de sticlă fină şi umplutură din cremă de caise strălucea în interiorul lor. Privindu-l cât era de frumos. Elizabeth-Anne nu îndrăznea să-l mănânce. în clipa când luă prima înghiţitură, papilele ei gustative se treziră însă vibrând de plăcere.

9

Cei doi se aflau în biroul de la etaj, aşezaţi în faţa căminului. Oaspeţii plecaseră de mult şi servitorii strânseseră masa. Robyn fusese ultima care plecase. Acum Elizabeth-Anne era singură faţă în faţă cu Larry Hoehstetter.

— Trebuie să-ţi spun că, după părerea mea, ai ales un drum tare întortocheat pentru a ajunge la mine. De ce nu ai fixat o întâlnire la biroul meu?

— Pentru că nu ştiam absolut nimic despre cum procedează compania ta în privinţa investiţiilor. Şi pentru că... nu doresc ca angajaţii tăi să se ocupe de afacerile mele. Ochii ei albaştri de veniră de culoarea oţelului.

Pentru că de fapt.doresc ca tu personal să te ocupi de ele.

— Ai plănuit totul în cele mai mici detalii, nu-i aşa? întrebă Larry sorbind din paharul cu coniac.

— Nu, nu se poate spune aşa ceva. Sunt o începătoare în afaceri. Tot ceea ce doresc este să fiu prudentă.

— Şi dacă nu doresc să mă ocup personal de afacerile tale, ce se va întâmpla?

Netezindu-şi uşor rochia pe genunchi pentru a se linişti, Elizabeth-Anne privindu-l atent răspunse calm:

— Nu ştiu. Presupun că mai există şi alţi oameni de

afaceri.

— Există, într-adevăr, o mulţime, câtă frunză şi iarbă Dar trebuie să ştii că niciunul nu este ca Hochstetter-Stremmel.

Lăsând capul. în jos Elizabeth-Anne mărturisi încet:

— Da, dar mai ştiu că pentru o companie ca Hochstetter-Stremmel, treizeci de mii de dolari nu înseamnă mare lucru. Dar pentru mine sunt tot ce am.

Zâmbind o încuraja:

— Poţi fi sigură că este o grămadă de bani!

Il privi uimită. Nu era un om de afaceri înfumurat, aşa cum părea să fie în viaţa personală.

— Vorbeşti ca un bancher.

— De fapt nu sunt. Eu doar investesc bani pentru clienţi. Investesc având în vedere pregătirea economică pe care o am, previziunile economice,realizările în domeniu ale altor companii şi un curaj nebun.

— Şi crezi… Ştiu că este o întrebare nepotrivită, dar crezi că voi putea să-mi măresc capitalul atât de mult încât să-mi pot cumpăra un hotel?

— Făcând investiţii serioase, nu văd de ce ar fi imposibil. Odată ce vei realiza o sută de mii de dolari, vom putea porni nişte mici jocuri de afaceri care să grăbească strângerea capitalului necesar.

— Jocuri, ce fel de jocuri? întrebă ea încruntându-se uşor.

— Să ne asumăm mici riscuri. Să cumpărăm când alţii nu ar face-o, să cumpărăm un hotel ipotecând ceva. Asta înseamnă un joc de afaceri. Dar ce trebuie să facem mai întâi este să investim banii tăi cât mai prudent. Banii pot face bani. Prima sută de mii este cea mai greu de realizat. La fel şi primul milion.

— Şi este ceva… sigur?

— (Destul de sigur, atât cât poate fi ceva sigur în viaţă, care în sine este un risc. Nu există garanţii de sută la sută. Te-aş minţi dacă nu ţi-aş spune toate aceste lucruri.

— Şi dacă ai fi în locul meu, ce ai face?

— Exact ce faci tu acum, cu condiţia să caut pe cineva care să cunoască lumea afacerilor ca mine.

— Da, ai dreptate. Mâine îţi voi aduce la birou un cec în valoare de treizeci de mii de dolari.

— Eu am o altă propunere. Voi trimite maşina să te aducă pentru dejun. Îmi vei da cecul personal şi vom sărbători momentul începerii colaborării noastre.

— Totdeauna obţii ceea ce doreşti, domnule Hochstetter, spuse zâmbind Elizabeth-Anne.

— Larry, spuse el cu o blândeţe deosebită în glas. Dacă vrei să facem afaceri împreună, îmi vei spune Larry.

— Deci, Larry, ne vedem mâine, spuse ea ridicându-se şi întinzându-i mâna ca un om de afaceri.

— Pe mâine răspunse Larry luându-i mâna. Bevin va avea grijă ca Max să te ducă acasă şi-i lăsă cu greu mâna din mâna lui.

Coborî scările, plutind de încântare, în timp ce el se, retrase în dormitor fluierând fericit.

Niciunul din ei nu bănuia că peste trei sute şaizeci şi două de zile, pe 29 octombrie 1929, cea mai mare criză economică din istorie va îngenunchea omenirea.

Elizabeth-Anne îşi lăsă privirea să se plimbe de la Larry-Hochstetter spre ferestrele din spatele lui, prin care se putea vedea acoperişurile conice sau ascuţite ca vârful acului ale clădirilor din jur.

înainte ca ea şi Larry să înceapă să se întâlnească pentru dejun de două ori pe săptămână, în sufrageria particulară de la Hochstetter Stremmel lâ etajul treizeci şi opt pe Pine Street în inima centrului financiar, admirase de nenumărate ori templele banului din Manhattan. De nenumărate ori încercase să-şi imagineze cum ar fi să priveşti lumea dintr-un loc atât de înalt, dar nu reuşise. Şi acum, când reuşise să înţeleagă ce înseamnă acest zbor imaginar şi să-l şi trăiască atât de des, vraja rămăsese intactă. Era ca şi cum ar fi putut atinge vârfurile clădirilor şi acum înţelegea de ce vârfurile acestor monoliţi erau ornamentate cu atâta grijă. Nu-şi dăduseră constructorii osteneală pentru.cei săraci, pentru cei ce străbăteau

oraşul pe jos sau în maşină, ci pentru cei care erau aici sus. Această lume suspendată era mult mai îndepărtată de cea de jos, decât ai fi putut crede. Nu numai distanţa fizică era importantă.. Vapoarele se vedeau ca nişte jucării iar oameni păreau furnici şi problemele lor pur şi simplu nu existau. Numai afacerile erau importante şi acest lucru deosebea cele două lumi.

De zece luni, de la prima lor întâlnire, aceste prânzuri deveniseră o tradiţie.

îşi întoarse din nou privirea spre Larry şi zâmbi. Dacă cineva i-ar fi spus în acea seară, la reşedinţa Hochstetter că afacerile ei vor înflori într-un timp atât de scurt, i-ar fi râs în faţă. Dar acum nu mai părea o glumă.

Larry dădu la o parte farfuria pentru desert şi-i întinse raportul peste masă. Ea îl trase spre sine şi-l privi. Era compus din patru pagini. Prima era pagina de titlu şi era frumos bătută la maşină. Citi: „confidenţial".

Raport privind capitalul şi investiţiile doamnei Elizabeth-Anne Hale 28 octombrie 1929

Zâmbi şi întoarse prima filă, dar zâmbetul îi îngheţă pe buze. Pentru o clipă se gândi că s-ar putea să fie o greşeală de dactilografiere. Privi spre Larry, peste masă, dar faţa lui era de nepătruns:

Privi din nou cifrele dactilografiate şi nu putea înţelege: în mai puţin de un an cei treizeci de mii de dolari se transformaseră în… nu, nu se putea!

Nici nu îndrăznea să se gândească.

Privi din nou 'cifrele năucită.

— O sută şaizeci şi şapte de mii trei sute patruzeci şi trei de dolari şi nouăzeci şi doi de cenţi, silabisi ea.

Nu, nu se putea. Undeva era o greşeală.

Răsfoi paginile raportului şi urmări cu degetul cifrele ce indicau investiţiile, dividendele şi într-un singur caz un stoc de acţiuni lichidat. De asemenea mai figura un stoc de acţiuni într-o companie minieră, Horseshoe Investments din Dakota de Nord unde se descoperise un nou filon de minereu în urmă cu o săptămână.

In cele din urmă respiră.adânc, încercând să-şi revină

din uimire şi închise raportul. Pentru câtva timp nu putu scoate o vorbă.

— Este uimitor! spuse cu o voce moale. De-a dreptul înspăimântător!

— Da, se pare că a crescut ceva mai repede decât am anticipat. Şi Larry începu să-i explice: totul se datorează faptului că mi-ai lăsat mână liberă. Din când în când câte o păsărică îmi şopteşte la ureche şi-mi vinde câte un pont. Nu se întâmplă prea des, dar dacă mi se pare ceva profitabil şi nu atât de frumos încât să pară ireal, atunci îmi ascult instinctul. Dar trebuie să recunosc că hotărârea de a mă lăsa să fac cum cred eu de cuviinţă a fost decisivă.

— îmi pare bine că am făcut acest lucru, răspunse Elizabeth-Anne, cu încântare.

— Şi eu mă bucur.

în acest timp, Berty, bucătarul-chelner, strânse farfuriile şi aduse cafelele.

— A fost o masă minunată Berty!

— Mulţumesc doamnă, răspunse cu gravitate Berty care avea înfăţişarea unei stafii şi calităţile unui bucătar desăvârşit.

După ce Berty plecă, Elizabeth-Anne se jucă nervos un timp ou ceaşca de cafea. în cele din urmă spuse:

— Mă simt vinovată, Larry!

— Vinovată? se miră el. De ce să te simţi vinovată? Doar pentru că ai câştigat cinstit nişte bani?

— Nu, Larry, mă simt vinovată faţă de tine.

— Pentru totdeauna servitorul dumneavoastră devotat, doamnă, spuse el plecându-şi capul cu eleganţă.

Dar ea nu zâmbi şi continuă:

— Dar nu e drept. Singurul motiv pentru care banii mei s-au înmulţit aşa de repede este faptul că te-ai ocupat de afacerile mele mai mult decât de altele.

— Da, doamnă, sunteţi vinovată.

în ultimele zece luni ea şi Larry se apropiaseră foarte mult unul de celălalt. încă de la început existase o puternică atracţie fizică între ei pe care Elizabeth-Anne încercase să o înăbuşe, gândindu-se mereu la Zaccheus. în

ciuda acestui fapt se vedea că Larry o iubea nebuneşte şi această iubire izvorâse dintr-un respect reciproc.

Dar şi ea îl iubea; totul se petrecuse pe nesimţite şi când înţelese care sunt adevăratele sentimente faţă de el se simţise lovită ca de trăsnet. Totul începuse de la mici întâlniri la dejun, apoi invitaţii la el acasă şi la spectacole. La rândul ei, prima oară de când Zaccheus dispăruse, se hotărî să invite un bărbat la ea acasă şi când fetele s-au arătat încântate de prezenţa lui Larry, a fost şi ea fericită.

Charlotte-Anne fusese cea care vorbise cu cea mai marc sinceritate:

— Este destul de drăguţ, mamă. îmi place. Dar să ştii că nimeni nu-l poate înlocui pe tata. Niciodată.

Surprinsă, Elizabeth-Anne întrebă:

— Dar cine a spus că este vorba de aşa ceva?

— Dar este evident, mamă. De câte ori se află în jurtul tău străluceşti de încântare. Când ştii că te vei în tâlni cu el seara, eşti toată ziua într-o agitaţie plină de voioşie. Să nu mă înţelegi greşit. îmi place Larry. Dar tata trăieşte, este pe undeva în lume, sunt sigură şi nu cred că este cazul să împărtăşeşti aceste sentimente faţă de altcineva, în special atâta timp cât nu ştim nimic clar despre tata.

— Dar, draga mea, nii-i ofer lui Larry nimic din ceea ce nu se cuvine. Este într-adevăr un bărbat foarte atrăgător şi inteligent, însă, te rog, să nu înţelegi greşit relaţiile dintre noi. Nu voi face nimic, niciodată, care să întineze ceea ce simt pentru tatăl tău.

— Da, mamă, înţeleg.

în seara care urmă acestei conversaţii cu fiica ei, Larry o invită la teatru şi cinară târziu acasă la el.

Mâncarea uşoară, şampania ameţitoare şi dorinţa amândurora de a face dragoste o făceau pe Elizabeth-Anne să se simtă încolţită. In cele din urmă smulgându-se din braţele lui, îl rugă cu glas răguşit:

— Nu Larry, te rog nu. Nu este drept. Nu încă. Nu pot face acest lucru atâta timp cât nu ştiu nimic sigur despre Zaccheus.

El se închise în sine şi ea plecă imediat nemaisuportând tensiunea dintre ei. Nu se mai văzură până săptămâna următoare când luară prânzul împreună. La început se simţiră amândoi uşor stânjeniţi, dar încet, încet, discuţiile intrară pe făgaşul normal. Nu mai vorbiră niciodată despre sentimentele lor, dar iubirea dintre ei creştea tot mai mult, hrănită, poate, şi de dorinţa fizică frustrată.

Se priveau în tăcere peste masă. Pentru o clipă se simţi teribil de nedreaptă. îl iubea, era sigură de acest lucru. Şi el o iubea şi pentru că nu putea să-şi arate dragostea în alt mod decât * prin creşterea averii ei, el făcea tot ce putea ca această avere să sporească de la o zi la alta. Şi pentru ce...? Nici măcar un sărut nu primea drept mulţumire.

Iat-o pe Elizabeth-Anne Hale, o femeie matură, în New York City, cu posibilităţi materiale considerabile, având ocazia să mai iubească o dată în viaţă şi ea temea să se dăruiască bărbatului pe care-l iubea... pe care-l dorea!

Nu, nu se temea, îşi spuse. Se simţea vinpvată pentru că putea iubi un alt bărbat, acesta era adevărul. Se simţea vinovată pentru că în adâncul inimii încă îl mai iubea pe Zaccheus, încă mai iubea tot ce însemnase el în viaţa ei, chiar dacă nu reuşea să-şi mai amintească clar trăsăturile chipului său. Vinovată se simţea şi pentru că, Elizabeth-Anne îşi iubea copiii şi tot ce însemnau ei pentru ea şi Zaccheus. însemna oare o trădare faţă de ei, o altă iubire pentru un alt bărbat?

Dar Zaccheus» era pierdut şi totuşi ea nu putea să-şi lase copiii să îi conducă propria viaţă oricât de mult i-ar fi iubit. Nu era drept. Acest lucru nu era drept nici faţă de ea, nici faţă de Larry.

Respiră adânc şi cu voce tremurătoare spuse:

— Larry... în seara aceasta... te rog... am aşteptat atât... hai să ne vedem în seara aceasta... şi privind ochiul acela albastru şi adânc simţi cum se cufundă în privirea lui ca într-o mare fără de Sfârşit.

O privi cu tristeţe căci o iubea şi o respecta prea mult

ca să facă ceva împotriva voinţei ei.

— >Eşti hotărâtă? Foarte hotărâtă?

— Da, sunt sigură.

Se a-uzi o bătaie în uşă şi o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată sobru, băgă capul* pe uşă:

— Domnule Hochstetter, îmi cer scuze, dar am primit un telefon urgent de la domnul Wharton. Pot să vă dau legătura?

— Te rog! zâmbi lui Elizabeth-Anne, se ridică şi se îndreptă spre birou. Ridică telefonul şi ascultă un timp. Vorbi apoi scurt şi punând telefonul la locul lui strânse gânditor din buze. Se întoarse apoi spre Elizabeth-Anne, luă raportul ei şi apăsând butonul soneriei, îi spuse secretarei:

— Domnişoară Gordon, adu-mi, te rog, dosarul cu investiţiile mele. Şi cât mai repede!

— Ce se întâmplă? Sunt probleme? întrebă Elizabeth-Anne.

— Probleme? Nu, deloc. Cineva încearcă să ne servească o ştire falsă. Miroase a ceva neourat. M-<a sunat un om care lucrează pentru mine la Horseshoe Investments. Acţiunile lor scad vertiginos.

— Dar, de ce? Am înţeles că au descoperit un nou zăcământ!

— Care a secat, aşa cel puţin susţin ei.

— Deci vom vinde şi noi?

— Da şi nu. Vom vinde tot în afară de acţiunile de la Horseshoe pe care le vom cumpăra. Se întâmplă ceva *şi* trebuie să înţeleg care-i miza jocului. Bătrânul Caruthers nu ar lăsa să se afle că a secat un zăcământ, în niciun caz înainte de a vinde el. Nu, atât timp cât el cumpără, este clar că nu a secat zăcământul. Dimpotrivă, cred că au descoperit filonul principal. Părerea mea este că bătrânul Caruthers încearcă să coboare preţul acţiunilor pentru a le cumpăra el cât mai ieftin!

— Şi vei cumpăra şi tu?

— Vom încerca să cumpărăm fiecare acţiune ce poate fi cumpărată înainte ca el să-şi întindă ghearele lacome.

Vom lichida celelalte acţiuni pentru a putea strânge bani lichizi ca să-i investim în acţiuni Horseshoe Investments.

— Şi… şi dacă te înşeli? întrebă Elizabeth-Anne cu vocea tremurătoare.

— Atunci, draga mea Elizabeth-Anne, vom da de dracu, spuse el zâmbind uşor, dar faţa îi era luminată de o strălucire dată de speranţa de a intra într-un joc periculos şi plin de neprevăzut. Acum, gata, ne vedem mai târziu. Am o mulţime de afaceri de încheiat pentru tine şi pentru mine. La ora cinci după-anr-iază vreau ca noi să deţinem majoritatea acţiunilor de la Horseshoe Investments.

In acea seară, la ora şase, Larry o sună pe Elizabeth-Anne.

— Fait aecompli, spuse el. Felicitări, doamnă Hale. Acum, la bine şi la rău, suntem deţinătorii majorităţii acţiunilor de la Horseshoe Investments.

— Pot fi mulţumită de acest lucru, sau este prea devreme? întrebă ea prevăzătoare.

— Este puţin cam devreme, dar zvonurile care mi-au ajuns la ureche par să aducă noroc. Caruthers a aşteptat ca acţiunile să scadă până la patru dolari bucata de la opt dolari şi cincizeci de cenţi. Dar l-am întrecut. Am cumpărat tot ce se putea cumpăra cu patru dolari cincizeci. Am auzit că s-a albit de furie. Mai ales când am început cursa împotriva propriilor acţiuni şi aştepta ca toţi ceilalţi să vândă şi ei.

— Deci este scos în afara jocului?

— Nu, mai are câteva acţiuni. Doar atâtea cât să se enerveze că a pierdut controlul.

— Deci totul pare să fie bine.

— îndrăznesc să spun foarte bine.

— Şi dacă… şi se opri la timp.

îl auzi râzând şi continuând ideea ei:

— Şi dacă totul iese bine până la sfârşit, cât de mare va fi profitul, nu-i aşa?

— Da, adică… vreau să spun că mă întrebam…

— Dacă, ţine minte că spun dacă, totul iese bine, vei avea…

Ea îşi ţinu respiraţia aşteptând să audă la cât ar fi putut să se ridice valoarea acţiunilor, dai1 Larry schimbă brusc subiectul.

— îmbracă-te cât mai elegant. în seara aceasta vom sărbători succesul nostru.

— Dar nu e drept, Larry, începuse i să-mi spui… nu e drept ştii…

— Da, nu e cinstit, spuse el râzând.

— Bun, atunci spune.

— Ei bine, aminteşte-ţi însă, este doar un joc, nu vom ştii precis decât peste o săptămână.

— Da, nu voi uita acest lucru, promise ea cu o voce tremurând de emoţie.

— Ei bine, începând de acum o oră, s-ar putea ca averea ta să valoreze un milion de dolari.

îşi trase respiraţia ca după o cursă lungă şi repetă:

— Un milion…

— Sau nimic, sau poate mai mult.

— Cred… cred că voi leşina, spuse Elizabeth-Anne, cuprinsă de ameţeală la ideea câştigului, sau pierderii unei atât de mari sume de bani.

— Nu, iubito, nu vei leşina, ci doar te vei face cât mai frumoasa, numai pentru mine în seara aceasta.

— Da, bine, Larry.

Şi în timp ce închidea telefonul, suspină uşor, cu ochii strălucind. Ideea de a deveni milionară nu mai părea atât de atrăgătoare, comparată cu faptul că el îi spusese „iubito”.

*

* *

Trasă de un singur cal alb, trăsura aluneca uşor în întuneric însoţită de şoaptele copacilor din Central Park. Coşul trăsurii era ridicat şi Larry împreună cu ELizabeth-Anne erau ascunşi privirilor sub pătura groasă, privind luminile strălucitoare din Manhattan. Oraşul îi înconjura ca revărsarea unei cutii cu bijuterii strălucitoare şi deasupra lor, cerul de catifea era împânzit de strălucirea miilor de diamante ale stelelor. Păreau.atât de aproape

încât Elizabeth-Anne se gândea că ar putea să le atingă dacă ar întinde mâna.

Se ghemui şi mai adânc sub pătura groasă şi şopti:

— Poţi să crezi că nu m-am mai plimbat cu trăsura de când am plecat din Texas? Acolo toată lumea visează să se plimbe cu automobilul. Şi aici, dimpotrivă, este un lux să te plimbi cu trăsura.

Larry se întoarse spre ea şi-i înconjură umerii cu braţul. Faţa ei deveni serioasă.

— Mulţumesc, Larry.

— Pentru ce? Ce-am făcut?

— Pentru că ai înţeles cât îmi este de greu… ei bine, înţelegi… pentru ceea ce vom face…

Se întoarse spre ea şi-i ridică uşor bărbia.

— De ce nu spui ceea ce simţi? Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Dragostea este minunată. Spune, spune deschis ce simţi!

Respirând adânc spuse:

— Pentru că ai înţeles cât îmi este totuşi de greu să facem dragoste. E bine aşa? întrebă ea timid, copilăreşte.

— Mult mai bine, răspunse Larry strângând-o şi mai tare în braţe. îşi lăsă uşor capul pe pieptul lui şi privi cerul spuzit de stele.

— Am vrut să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut în seara aceasta ca totul să-mi pară mai uşor şi mai plăcut. A fost romantică şi cina la lumina lumânărilor ^şi plimbarea cu. trăsura.

Larry nu scoase nicio şoaptă ci doar continua să o strângă şi mai tare la pieptul său şi se aplecă să o sărute. Ii privi ochii adânci, albastrul lor marin şi mai adânc ca de obicei, mai.catifelat şi mai atrăgător ca niciodată şi sărutând-o uşor, cu respiraţia grea de dorinţă, murmură:

— Doamne, cât eşti de frumoasă!

Simţi cum o trec fiorii şi cum creşte dorinţa şi-n trupul ei. El se aplecă şi mai mult şi o sărută apăsat, buzele lor despărţindu-se şi fiecare simţind limba mătăsoasă, cercetătoare a celuilalt. Dacă ar fi dorit ca ceva să dureze de-a pururi, atunci a<cesta ar fi fost momentul

gândi Elizabeth-Anne.

— Cred că este timpul să mergem acasă, /şopti Larry cu buzele lipite de obrazul ei.

Elizabeth-Anne ridică capul şi-l privi cu atâta dragoste încât nu mai era nevoie de niciun răspuns.

Dormitorul era la etajul doi şi draperiile erau trase complet nelăsând să se vadă în afară nicio geană de lumină. Camera arăta ca un colţ de rai senin şi liniştit* o lume numai pentru Larry. Ca şi parterul şi aici pereţii erau pictaţi tot de un pictor italian şi imitarea penelului, pilaştrilor şi stucatura tavanului erau atât de reale, încât doreai să atingi cu mâna toate aceste frumuseţi. Patul era imens, acoperit cu o cuvertură verde de mătase grea şi la capul patului se afla o pernă rotundă uriaşă, împodobită cu fire aurii împletite într-un anume fel foarte complicat. Toate acestea făceau ca dormitorul să-ţi dea impresia de „grand luxe”.

Dar Elizabeth-Anne nu mai vedea nimic în jurul ei când Larry o luă în braţe.

— Ai un păr minunat, iubito, şopti el în timp ce scotea acele unul câte unul din părul ei. Eliberat, părul se revărsă pe spate şi Larry îl luă şuviţă cu şuviţă şi-l mângâie aproape cu pioşenie. Minunat, este absolut minunat, murmura el fascinat.

Elizabeth-Anne scutură capul uşor şi părul se eliberă total şi ea simţi degetele bărbatului desfăcând uşor nasturii din spatele rochiei.

— Şi umerii tăi sunt minunaţi, continuă să şoptească* trăgând uşor de rochie şi eliberând sânii din strânsoarea corsajului, îi sărută uşor umerii.

— Nici nu ştii de câte ori am visat că te ating şi te mângâi în felul acesta.

O sărută apoi apăsat pe gură şi ea începu să creadă că pluteşte. îl simţi mişcându-se uşor în spatele ei şi-l simţi la fel de gol ca şi ea, picioarele lui modelându-se după ale ei. îi săruta uşor ceafa şi umerii, apoi o întoarse încet, şi-i cuprinse sânii în mâinile lui şi o sărută din nou adânc pe gură, încercând parcă să o soarbă, căutând

izvorul feminităţii ei. Gemând îşi lăsă capul pe spate, părul căzând in cascade şi minunându-se singură pe emoţia prin care trecea murmură:

— Iubeşte-mă, Larry, te rog, iubeşte-mă acum, şi sărutările lui continuau să o acopere ca o ploaie de vară, buzele lui mişcându-se încet, uşoare, mângâindu-i sânii, jucându-se cu ei, ademenindu-i, coborând apoi încet, mai jos, tot mai jos până când o făcură să scoată un geamăt şi-l strânse de umeri tare, din ce în ce mai pierdută în valurile de plăcere ce-o legănau. Se simţea pierdută, plutind între vis şi realitate şi nu s-ar fi mirat dacă atunci s-ar fi sfârşit lumea.

Brusc, iară niciun efort, Larry o ridică în aer şi o duse spre patul uriaş ca pe o ofrandă pentru sacrificii. Apoi se aplecă uşor deasupra ei scufundând-o în verdeauriul cuverturii şi o privi adânc, mângâindu-i părul de aur împrăştiat în jurul capului ei. Urcând încet, deasupra ei, Elizabeth-Anne privea uimită, cu încântare trupul perfect, luminat blând de lămpile ce dădeau o lumină caldă. Ii simţi mâinile mângâietoare jucându-se cu trupul ei şi se încordă într-o mişcare ca de felină, cu buzele uşor întredeschise, dinţii albi strălucind şi gâtul arcuit perfect. Trupurile lor se lipiră unul de celălalt şi din nou gura lui căuta cercetătoare fiecare părticică a trupului ei, până când o simţi cum se agaţă de el plină de o dureroasă aşteptare. Dar o împinse uşor, murmurând:

— Mai târziu, nu acum, stai cuminte, nemişcată.

Dând uşor din cap, incapabilă să scoată un sunet, torturată de acest joc, se lăsă din nou în voia lui, până când nemaiputând suporta se agăţă de el cu sălbăticie, scoţând uşoare ţipete. Şi atunci sărutând-o din nou îl simţi intrând în ea, sigur, dintr-o singură mişcare şi în timp ce trupurile lor intrau într-un ritm comun, ea îşi spunea: Da, este drept, da, aşa trebuie să fie, este perfect.

Rămaseră nemişcaţi un timp, savurând împlinirea acestui îndelung aşteptat moment. Şi apoi începu să o mângâie din nou şi să repete la nesfârşit aceleaşi mişcări, ca mai înainte, fiecare mângâiere provocându-i un

adevărat extaz şi îl simţi din nou pătrunzând adânc în ea din nou, şi din nou, cu o pasiune fără sfârşit. Se agaţă de el strângându-l cu coapsele şi cu braţele, răspunzând cu pasiune la fiecare mişcare a lui până când simţiră amândoi că totul explodează în jur şi în interiorul lor, şi se prăbuşiră strâns îmbrăţişaţi bucurându-se fiecare de trupul celuilalt.

— Rămâi toată noaptea? întrebă cu vocea înăbuşită.

— Aş vrea să pot rămâne, dar ştii… fetele trebuie să aibă un exemplu bun; dacă lipsesc toată noaptea nu este bine pentru ele, răspunse Elizabeth-Anne, în timp ce-l mângâie.

Larry râse şi ridicându-se uşor pe un cot sprijinindu-şi capul, spuse:

— Ei bine, atunci să ne pregătim pentru repriza următoare.

Privindu-l, Elizabeth-Anne zâmbi:

— Veşnic plin de dorinţe…

Când ajunse acasă era deja trecut de ora două noaptea. Alunecă uşor pe scări şi reuşi să intre în casă fără să facă cel mai mic zgomot. încuie uşa de la intrare şi merse în vârful picioarelor spre salon. Rămase mută de uimire. Fetele stăteau pe canapea şi-i evitau privirea.

Feţele lor erau roşii şi era evident că plânseseră.

Simţi un val de ruşine acoperind-o. Se simţea copleşită de un sentiment teribil de vinovăţie şi le privi pe fiecare pe rând. Vina de a le fi adus în această stare o zdrobea. „Deci şi-au dat seama unde am fost şi ce am făcut. Recunosc, mi-am înşelat soţul, tatăl lor. Ar fi trebuit să ştiu că aşa se va întâmpla, dar tentaţia a fost atât de puternică. Le-am înşelat aşteptările, nu sunt o mamă bună”.

Doamne iartă-mă, se rugă ea în gând.

— Dragele mele… murmură cu greu.

Charlotte-Anne şi Regina o împinseră pe Rebecca să se ridice. Ca de obicei ea era cea care vorbea şi acum în numele celorlalte.

Cu mâinile tremurând Rebecca îi întinse două foi de hârtie. Era o scrisoare.

— Cred… cred că ar fi mai bine să stai jos, mamă, spuse Rebecca şi izbucni în lacrimi.

Elizabeth-Anne privi scrisoarea şi recunoscu scrisul mărunt al soţului ei. Nu putea să creadă că după o tăcere atât de îndelungată, acum primea pe neaşteptate veşti de la el. începu să citească mai înainte de a se lăsa cuprinsă de remuşcări şi durerea rândurilor citite muşcau din trupul şi sufletul ei.

„Iubita mea soţie şi iubiţi copii,

Ştiu că această scrisoare venită pe neaşteptate vă va uimi. După atâta vreme în care nu aţi ştiut nimic despre mine mărturisesc că mă doare sufletul să vă trimit această scrisoare. Atunci când o veţi primi, mulţumesc lui Dumnezeu, totul se va fi sfârşit. Aşa es-te cel mai bine. Trebuie să aveţi încredere în mine.

Vă scriu din Texas, dar nu m-am întors aici ca un om liber. Vă scriu din închisoare. Pentru mine fuga s-a sfârşit.

Am fost condamnat la moarte. Ştiu că aceste cuvinte le veţi citi cu durere, dar vă rog să mă înţelegeţi că sunt recunoscător că am scăpat de urmărire în sfârşit. Paznicul este un om bun şi mi-a promis că va păstra această scrisoare şi nu o va expedia până când sentinţa nu va fi îndeplinită. I-am spus să procedeze astfel, deoarece mi-a fost teamă că aflând unde mă aflu veţi veni aici. Şi nu doresc acest lucru, deoarece vreau să vă feresc cât mai mult de suferinţă. Aceasta este dorinţa mea şi cred că poate fi îndeplinită.

Vă rog să mă iertaţi pentru că am tăcut atât de mult timp. Această scrisoare nu trebuie să vă aducă suferinţă.

Te iubesc, draga mea soţie. In toţi aceşti ani când am fugit şi m-am ascuns te-am iubit mereu şi această iubire m-a ajutat de-a lungul timpului, şi mă ajută şi acum, la sfârşit.

Tu şi copiii sunteţi tot ce are importanţă pe lume pentru mine.

Iubito, eşti tânără şi frumoasă şi tinerii sunt optimişti şi curajoşi. Trebuie să fii, te rog, de dragul meu. Acum când ştii sfârşitul, te rog să-l priveşti cu ochii mei dacă poţi. Acum cel puţin amândoi vom fi liberi. Trecutul este

undeva în urma noastră. Eu mă pot opri din alergat şi tu poţi să-ţi făureşti o nouă viaţă. O viaţă mai bună. Nu-ţi închide sufletul. Eşti capabilă de atâta iubire şi poţi oferi atâta fericire şi zâmbet, încât te rog să nu-ţi iroseşti viaţa şi să-ţi găseşti un bărbat care să te merite. Orice s-ar întâmpla nu plânge după mine, ştiu că asta-i tot ce ai făcut în aceşti ani. Dacă conştiinţa mi-ar fi dat de ales, nu aş fi scris această scrisoare, dar am vrut să te eliberez. Am vrut să ştiu că te simţi liberă, că *eşti* liberă să alegi o nouă viaţă. Te rog, iubito, fă-o pentru mine. Altfel moartea mea ar fi lipsită de sens şi nu suport această idee.

Te rog să ţii seama de un lucru. Nu sufăr, nu sunt trist. Cum poate fi cineva trist când lasă în urma lui o familie minunată? Acesta este testamentul meu şi această dorinţă îmi dă linişte şi pace şi curajul să înfrunt sfârşitul.

Ce şi-ar mai putea dori un bărbat?

Cu dragoste eternă, soţul şi tatăl vostru Z.

Elizabeth-Anne avea faţa cenuşie.

Viaţa ei, tot ce iubise în ’viaţă şi avusese importanţă pentru ea totul se prăbuşise sub ochii ei.

Zaccheus, soţul ei – mort. Tatăl copiilor ei, acuzat pe nedrept era mort.

Cum era posibil? Cum poate fi executat un om pentru o faptă pe care nu a comis-o? Chiar se sfârşise totul? Ultima oară când îl văzuse era plin de viaţă, vibra de afecţiune! Era oare posibil ca această scrisoare să fie tot ce mai rămăsese?

Camera începu să se învârtă în jurul ei, feţele brăzdate de lacrimi ale copiilor se învârteau şi ele într-un ritm ameţitor până când totul se întunecă în jurul ei şi leşină.

Era trecut de miezul nopţii, era dimineaţa zilei de vineri, 29 octombrie 1929. In câteva ore bursa se va prăbuşi şi Marea Criză va începe.

Toată America va suferi, dar Elizabeth-Anne nu avea să afle curând acest lucru. Durerea ei era nesfârşită, apăsătoare, extenuantă. Să pierzi bani era dureros, dar să pierzi dintr-o scurtă lovitură o fiinţă iubită era dezastruos.

IO

Lumea înnebunise. Viaţa ei era ca urmele lăsate de o explozie, totul era distrus.

Ca un animal rănit, Elizabeth-Anne se retrase în vizuina ei şi' încetă să mai existe. Zăcea ameţită pe canapea, pe jumătate îmbrăcată, acoperită cu o pătură de caşmir refuzând să se ridice pentru orice altceva în afară de a merge la baie. Era ca şi când ar fi fost grav bolnavă. Şi chiar era. Dar boala de care suferea nu putea fi vindecată de niciun medic. Era o boală a sufletului şi nu a trupului. Zaccheus murise şi odată cu el murise şi o parte din ea. Când terminase de citit scrisoarea lumea se prăbuşise în jurul ei şi încetase să mai existe. Secunde, minute, ore, zile, nu mai aveau nicio importanţă.

Se închise în sine, incapabilă să comunice chiar şi cu copiii. Ei rămăseseră în camera lor la fel de îndureraţi ca şi ea. Ei, cel puţin, puteau plânge. Dar ei durerea îi distrusese, îi măcinase sufletul. Durerea ei era fizică şi atât de puternică şi mistuitoare încât până şi micuţul Zaccheus, deşi nu înţelegea bine ce se întâmplă, era conştient de faptul că mama lor trecea printr-o suferinţa cumplită şi nu mai era ea cea de altădată. Deveni şi el la fel de retras ca şi Charlotte-Anne, cu singura diferenţă că el era şi înspăimântat.

Trecuseră astfel două zile şi o noapte.

Durerea fetelor era la fel de mare ca şi a ei, dar ele reuşiră să se pună în mişcare, să se ridice şi să facă primul pas, apoi următorul pentru a putea depăşi tragedia ce părea să le înghită.

Dar Elizabeth-Anne era tot într-o stare de şoc puternică, insensibilă la tot ce era în jurul ei, indiferentă la orice în afară de durerea ei care nu se domolea. Simţea viaţa din jurul ei, o percepea, dar era incapabilă să reacţioneze, era ca într-un vis, îri care nu poţi face nicio mişcare pentru a te trezi. Tot ce mai dorea era să ridice un zid între ea şi lumea exterioară. Nu mai avea putere să treacă peste durerea ei, nu mai aveau importanţă zilele.

Când mai trecură încă trei zile curajul şi puterea

copiilor începură să reapară. Fetele, deşi mai izbucneau în hohote de plâns, din când în când şi erau încă îndurerate, începură să prindă viaţă. Regina pregăti ceva de mâncare şi toate trei, pe rând, încercară să-şi hrănească mama. Dar Elizabeth-Anne refuza orice legătură cu lumea din afara ei. Privea în gol şi nu atingea mâncarea.

Fetele se priveau cu îngrijorare crescândă.

De cinci zile mama lor se topea văzând cu ochii.

Ludmila era speriată. Nu-şi amintea să fii trecut o zi fără să se vadă cu Elizabeth-Anne şi de cinci zile nu văzuse pe nimeni din familia Hale. Ştia că sunt acasă pentru că auzise zgomote în apartamentul lor.

Existase dorinţa de a urca la ei de nenumărate ori, dar ceva o reţinuse în loc. Simţea că Elizabeth-Anne şi copiii vor să rămână singuri. Oricare ar fi fost motivul acestei tăceri, era sigură că este unul foarte dureros, dar se simţea rănită de faptul că nu-i dădeau şansa să le împărtăşească durerea. Şi, totuşi, le respecta nevoia de singurătate.

Dar când văzu cum trec zilele una după alta şi Elizabeth-Anne nu apare la uşa ei şi nici fetele nu tropăie în jos sau în sus pe scări spre şcoală, faţa ei începu să arate cât era de îngrijorată. Şi plină de gânduri negre începu să se plimbe prin apartament.

Totul era nefiresc. Familia Hale nu era genul de oameni care să se poarte în acest fel. Ceva rău se întâmplase.

Apoi un gând nebunesc îi răsări în minte. Era sâmbătă şi era ziua când Elizabeth-Anne trebuia să plătească chiria şi ea nu întârziase niciodată cu plata. Dar dacă… Dar dacă îşi pierduse toţi banii când se prăbuşise bursa? încet, cu teamă, Ludmila se aşează pe fotoliu. Nu era oare ea, cea care o sfătuise pe Elizabeth-Anne să-şi investească banii? Nu era ea cea care-i netezise drumul în afaceri? Şi ce se va întâmpla acum dacă bunele ei intenţii fuseseră răsturnate de timpul aducător de rele şi visele ei de aur fuseseră pierdute? In capul Ludmilei toate aceste idei se învârteau ca într-un carusel ameţitor. Cine ar fi

putut prevede un viitor atât de negru? Cine s-ar fi aşteptat la un asemenea dezastru ce se abătuse peste ţară şi care luase în vârtejul său atâtea averi? Dacă temerile ei se adevereau şi Elizabeth-Anne îşi pierduse toată averea, atunci şi ea avea o parte din vină.

Trebuie să vorbească cu Elizabeth-Anne.

Ştia că prietena ei este o fire mândră.

Probabil că nu dădea niciun semn de viaţă pentru că nu avea bani să plătească chiria.

Poate pierduse absolut tot. Sau poate că era atât de zdruncinată de spulberarea banilor încât nu putea să întâlnească ochii celei care o sfătuise să-i investească.

Sau şi mai rău, poate se gândea la sinucidere.

In fiecare zi, ziarele anunţau ştiri despre oameni care pierzându-şi averile sau economiile de o viaţă preferau să-şi piardă şi viaţa, împuşcându-se, gazându-se ori tăindu-şi venele.

Aceste gânduri o umplură de groază pe Ludmila. Ţâşni în picioare, nesuportând să mai aştepte un semn de la chiriaşii ei. Ştia că ceva rău se întâmplase în apartamentul de sus. Elizabeth-Anne, fiicele ei şi Zaocheus însemnau mai mult decât nişte chiriaşi pentru ea; deveniseră prietenii ei. Erau *familia* ei.

Trebuia să meargă sus să afle imediat ce se întâmplă.

La început ciocăni uşor în uşă. Auzi zgomote în apartament şi vocea înfundată a uneia dintre fete. Părea să fie vocea Rebeccăi. Când văzu că nimeni nu deschide, ciocăni şi mai tare şi în cele din urmă începu să lovească puternic cu pumnii în uşă.

Oprindu-se să-şi tragă sufletul, auzi scârţâitul podelei sub greutatea paşilor. Văzu o umbră uşoară pe sub uşă trecând şi simţi pe cineva uitându-se prin vizor.

— Sunt eu, Ludmila, spuse cu un ton pe care-l credea vesel.

Podeaua scârţâi din nou, auzi şoapte de cealaltă parte a uşii şi în sfârşit uşa se deschise atât cât permitea lanţul de siguranţă. Ochii mari ai Rebeccăi o priveau prin deschizătura uşii.

— Slavă Domnului, sunteţi sănătoşi… spuse Ludmila şi deodată se încruntă uşor. Faţa strălucitoare altădată a Rebeccăi era acum tristă şi ochii erau lipsiţi de viaţă.

— Bună, tanti Ludmila, murmură ea.

— Bună, Rebecca, răspunse Ludmila încercând să privească înăuntru. îmi pare bine că te văd. Pot intra? Aş vrea să vorbesc cu mama ta.

— Nu vrea să vadă pe nimeni, spuse Rebecca încercând să închidă uşa.

— Stai! spuse Ludmila strecurându-şi uşor piciorul în dreptul uşii şi cu autoritatea pe care i-o permitea înălţimea ei redusă continuă:

— Te rog să deschizi uşa imediat.

Rebecca ezită. Surorile ei poate nu ar fi reacţionat la fel, dar ea era încă la vârsta la care dorinţa unui adult nu era trecută cu vederea. Dădu din cap morocănoasă şi aşteptă ca Ludmila să-şi scoată piciorul din uşă, apoi scoase lanţul şi % lăsă pe Ludmila să intre. Micuţa rusoaică năvăli în casă strigând:

— Elizabeth-Anne! Elizabeth-Anne!

îndreptându-se spre salonul aflat în semiântuneric,

Ludmila se împiedică de ceva. Privind în jos văzu farfuria spartă cu resturi de mâncare în ea. Se încruntă şi privind în jur nu putu să creadă ce vedea: camera altădată curată şi elegantă arăta mizerabil. Draperiile erau trase şi aerul irespirabil. Podeaua era acoperită de haine aruncate la întâmplare. Vase murdare şi pahare umplute pe jumătate se îngrămădeau pe masă. Tot ceea ce vedea era nefiresc. Pentru Elizabeth-Anne curăţenia era sfântă.

Apoi o văzu pe Elizabeth-Anne zăcând pe canapea într-o tăcere mormântală. Elizabeth-Anne se uita fix la ea, dar Ludmila înţelese că nu o vedea. Se uita prin ea şi trăsăturile ei erau descompuse.

Se apropie de canapea şi se aşează pe marginea ei.

— Eşti bolnavă? o întrebă cu blândeţe pe Elizabeth-Anne. Nu, nu ai febră, spuse ea în continuare în timp ce mâna îi mângâia fruntea.

Elizabeth-Anne nu scoase o vorbă, continuând să

privească în gol.

AplecândUrSe asppra ei, Ludmila spuse:

— Mă întorc imediat. Nu te speria, voi chema un doctor.

Pentru prima dată Elizabeth-Anne păru să dea semne de viaţă.

— Nu, nu chema pe nimeni.

Ludmila îşi ridică privirea spre Rebecca care se apropiase între timp. Figura copilului o zdruncină şi mai tare şi scuturând braţul prietenei sale întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine? Ai pierdut banii când s-a prăbuşit bursa?

— Te rog, lasă-mă singură. Pleacă. Tot ce doresc este să fiu lăsată în pace.

— Nu. Suntem *prietene*. Sau poate ai uitat? Dacă s-a întâmplat ceva rău, atunci am tot dreptul să ajut la îndreptarea lui.

— Nimeni nu mă poate ajuta. Nici măcar Dumnezeu nu mă mai poate salva.

Ludmila privi spre Rebecca şi citi acelaşi lucru în privirea copilului.

— Pentru Dumnezeu, dar ce se întâmplă?

Rebecca ridică din umeri a neputinţă şi se îndepărtă fără să scoată un cuvânt, alăturându-se surorilor ei. Toate se uitau la Ludmila cu aceeaşi privire goală. Pentru Dumnezeu, oare ce nenorocire a putut aduce atâta durere? se întreba Ludmila.

Deodată, din camera lui, apăru Zaceheus care plângând se aruncă în braţele Ludmilei.

Ludmila îl mângâie uşor pe cap şi cu cealaltă mână, căută mâna lui Elizabeth-Anne. Mâinile prietenei ei erau reci şi uscate. îşi dădu seama că s-ar putea să nu afle niciodată ce-i îndurerase pe toţi dar trebuia să facă ceva pentru a-i readuce la viaţă. Trebuia să-i smulgă din starea în care se aflau.

Ludmila însăşi trecuâe prin mari nenorociri aşa încât ştia cum să procedeze. Acum era nevoie de acţiune.

Se ridică, se îndreptă spre fereastră şi trase

draperiile în lături. Soarele strălucitor năvăli în odaie. Deschise fereastra larg, lăsând aerul proaspăt să pătrundă şi se întoarse spre fete, spunând cu un ton autoritar menit să descurajeze orice încercare de neascultare:

— Şi acum să curăţăm toată această mizerie dezgustătoare! Regina adu mătura, Charlotte-Anne începi să ştergi praful iar tu Rebecca ajută-mă să punem totul în ordine.

Fetele se priviră şi încet, ascultătoare, se supuseră ordinelor Ludmilei.

Ludmila coborî scările, căută o eşarfă, se legă la cap, se întoarse şi timp de câteva ore munci împreună cu fetele ştergârfd şi lustruind totul în jur. Terapia ei îşi arătă curând rezultatele. Fetele începură să schimbe câte o vorbă în şoaptă şi Zaccheus se plânse că îi este foame.

Ludmila care spăla un geam îşi dădu seama că de fapt şi ei îi este foame şi spuse hotărâtă:

— Trebuie să pregătesc ceva de mâncare. Puse cârpa jos şi coborî. La întoarcere aduse cu ea câteva ouă, fulgi de ovăz. Ii\ timp ce fetele continuau să cureţe prin casă, se duse în bucătărie şi începu să pregătească masa. Chiar când era gata să cheme copiii la masă auzi o bătaie în uşă.

— Să răspundă cineva. Eu sunt ocupată în bucătărie, strigă Ludmila mestecând cu lingura în fulgii de ovăz. Mirosul era plăcut, îşi spuse ea. Oricum era un ovăz de calitate, irlandez, mult mai bun decât cel obişnuit gândi mulţumită. Dar dacă ar fi văzut figurile fetelor şi ar îi auzit comentariile lor referitoare la mâncarea pe care o pregătea, n-ar mai fi fost la fel de încântată.

Bătăile în uşă se înteţiră şi Ludmila porni spre hol, mormăind nemulţumită.

— Ah, tu eşti! exclamă ea zărindu-l pe Larry Hochstetter. Privind-o Larry nu-şi putu reţine un zâmbet. Ar fi fost şi greu să nu zâmbeşti văzând-o pe Ludmila cu rochia ei de brocard, şalul aruncat în jurul umerilor, oul Faberge atârnând pe lanţul din jurul gâtului şi vechea eşarfă înfăşurată în jurul capului. Era o combinaţie între o împărătească în miniatură şi o spălătoreasă de vase.

— Ei, ce găseşti atât de amuzant? şuieră ea.

încercând să se abţină, răspunse:

— Nu, nimic, scuză-mă.

— Intră, nu mai sta prosteşte în *uşa*!

— Bună ziua şi bine v-am găsit, stimată doamnă, spuse Larry fluturându-şi pălăria şi făcându-i cu ochiul. Nimic nu este mai plăcut decât să fii întâmpinat cu căldură mai ales de o doamnă frumoasă.

— Mai bine ţi-ai ţine gura, tinere, îi răspunse Ludmila ameţninţându-l cu lingura şi apoi continuă cu voce scăzută:

— De ce a durat atât de mult până să apari?

— Am sunat de zeci de ori şi nu mi-a răspuns nimeni. Am crezut că sunt toţi plecaţi. Dar, pentru Dumnezeu, de unde vine mirosul acesta îngrozitor? întrebă Larry adulmecând aerul.

îndreptându-şi spatele pentru a părea mai înaltă, Ludmila răspunse acru:

— Acest miros, domnule, vine de la bucătărie şi dacă nu-ţi place, nu mănânci.

— Aveţi dreptate. Este greşala mea şi cred că mirosul* pe care l-am simţit eu, vine de la parter. Dar celălalt miros… acest miros este delicios. Vă jur, spuse el zâm-> bind.

— De ce ai întârziat atât de mult, întrebă din nou Ludmila, în şoaptă. Sunt cinci ore de când te-am sunat.

— Şedinţa a durat ore întregi şi abia acum cincisprezece minute am reuşit să plec de la bancă.

— Sper să poţi face ceva pentru a îndrepta lucrurile. Nimeni nu-mi spune nimic şi toţi se poartă de parcă a venit sfârşitul lumii.

Larry îi dădu haina şi pălăria şi scoţând un plic din buzunarul de la piept îi spuse Ludmilei zâmbind:

— Acest plic o va face să-şi revină, vei vedea.

— Sper să fie aşa. Zace pe canapea şi pare că nu vede şi nu aude nimic.

Privi în urma lui mergând spre salon.

în momentul în care o zări pe Elizabeth-Anne zăcând pe canapea, simţi fiori de teamă, dar zâmbetul Ludmilei îl

încurajă şi se apropie de ea mai mult. Surâsul îi dispăruse făcând loc unei îngrijorări reale.

Cu vocea încărcată de teamă spuse:

— Elizabeth-Anne, iubito, ce se întâmplă?

Privindu-l, păru totuşi să nu-l vadă cu adevărat.

— Ce se întâmplă, iubito? Ce-i cu tine, eşti bolnavă, continuă el cu blândeţe, în timp ce-i mângâia uşor mâinile.

— Cel puţin tu eşti viu, tu trăieşti cu adevărat, murmură ea cu buzele uscate şi crăpate. Şi închise ochii din nou cu un sentiment de uşurare.

— Dumnezeule, dar eşti deshidratată. Adu-mi apă şi puneţi mult zahăr în ea, strigă el spre bucătărie.

— Nu-mi este sete, murmură cu greu Elizabeth-Anne.

— Ba da şi vei bea tot ce-ţi dau eu să bei.

— Lasă-mă, te rog. Nimeni nu vrea să-mi dea pace.

— Mai întâi bei şi apoi te las. Este bine aşa?

Clătină din cap obosită. Charlotte-Anne aduse o ceaşcă şi i-o întinse lui Larry.

— Bea, spuse Larry ridicând-o uşor pe Elizabeth-Anne şi susţinându-i capul.

Ca un copil ascultător şi foarte bolnav, care nu mai are putere să se împotrivească, Elizabeth-Anne bău şi el o aşeză uşurel la loc. Apoi făcând semn fetelor să-l urmeze, se îndreptă spre bucătărie.

— Ceva s-a întâmplat aici! Nu am văzut niciodată pe cineva să arate... Dar bine, aveţi de gând să mâncaţi aşa ceva? întrebă el în clipa când zări oala cu ovăz pe foc.

— Adică ce vrei să spui? întrebă Ludmila acru.

— Rămâneţi aici pentru că vreau să vorbesc ou voi, dar mai întâi trebuie să dau un telefon. Se întoarse în salon şi formă numărul său de acasă.

Bevin răspunse prompt la al doilea apel.

Larry îi ceru să-i facă legătura cu bucătăria şi câteva minute mai târziu vorbea cu bucătarul său.

— Marcel? Sunt domnul Hochstetter. Cât de repede poţi pregăti o masă bogată?.O oră? Trebuie ceva mai repede. Douăzeci de minute şi să fie fierbinte, cu came, legume şi fructe. Şi nu uita ceva dulce. Pui totul în coşuri

pentru picnic. Max va veni să le ia.

Ludmila cu braţele încrucişate pe piept îl privea din bucătărie cu ochii plini de respect. Da, era la fel ca altădată, în tinereţea ei, în Rusia. Şi acest bărbat îi amintea de Feodor al ei. Dumnezeu să-l odihnească.

Larry coborî să vorbească cu şoferul şi când se întoarse intră direct în bucătărie unde îl aşteptau Ludmila şi fetele.

— Ei bine, acum poate cineva să-mi spună ce se întâmplă în această casă? Ce a făcut-o pe mama voastră să ajungă atât de bolnavă?

Fetele îi evitau privirea continuând să tacă:

Rebecca încercă să explice:

— Nu putem să-ţi spunem! Totul este cumplit, îngrozitor şi izbucni în lacrimi, aruncându-se în braţele Ludmilei.

— Bine, cum doriţi, dar dacă vreţi să staţi de vorbă cu mine, vă stau oricând la dispoziţie, încheie Larry oftând.

Regina şi Charlotte-Anne dădură din cap în semn că au înţeles.

Se -întoarse în salon şi se aşeză pe canapea alături de Elizabeth-Anne.

— Ai promis să mă laşi singură, murmură ea.

— Da, dar am nevoie de semnătura ta.

— Bine, răspunse ea.

Scoase foile din plic, le desfăcu şi-i întinse stiloul:

— Aici, te rog să semnezi, pe fiecare pagină!

Ea semnă cu indiferenţă tot ce-i ceru el să semneze.

— Dar nu vrei să ştii nimic despre investiţiile făcute?

— Nu.

— De fapt, dacă nu mă înşală memoria, nu am mai stat de vorbă de dinainte de căderea bursei. Nu vrei să ştii în ce situaţie financiară eşti?

Elizabeth-Anne dădu din cap nepăsătoare. Nu o interesa nimic.

— Elizabeth-Anne, ascultă-mă. Jocul nostru a fost norocos. Mina este auriferă. Au descoperit filonul principal şi eşti milionară, înţelegi ce spun, milionară! Criza nu are

nicio importanţă în ce te priveşte.

— Milionară, murmură ea întorcând capul şi privind în gol.

— înţelegi ce spun? o scutură uşor de braţ.

— Ceva despre milioane. Ai pierdut milioane.

Privind în jur exasperat, o scutură şi mai tare de braţ încercând s-o scoată din starea în care se afla.

— Pentru Dumnezeu, vrei să mă asculţi? Niciunul câin noi nu a pierdut o centimă. Suntem mai bogaţi ca oricând.

— Nu înţeleg!

— Îţi spune ceva numele de Horseshoe Investments?

— Deci s-a terminat! Dar nu are nicio importanţă.

— Dar nu s-a terminat, râse el. Eşti o milionară de douăzeci şi patru de karate.

— Dar la ce bun să ai bani dacă băncile sunt închise.

— Băncile! Cui îi pasă de bănci? Noi vorbim despre aur. Aur, galben, minunat, ce te face bogat precum Cresus. La început am crezut că este doar o glumă. Dar nu, este adevărat. Scoatem patruzeci şi opt de uncii de aur la tonă.

— Ce spui? întrebă Elizabeth-Anne ca trezită din somn. Încet-încet părea să-şi revină.

— întinde mâna, iubito, vreau să-ţi dau ceva. Priveşte! spuse el răsturnând în mâna ei o punguţă din care se rostogoliră câteva pietricele. Sunt mult mai multe în locul unde le-am găsit pe acestea.

— Vrei să spui că… Deci nu am pierdut totul? întrebă cu voce şovăitoare.

— Să pierdem? La naiba! Suntem probabil singurii din ţară care ne aflăm în fruntea afacerilor.

— Dar cum ai reuşit?

— Ai avut încredere în mine, am riscat. Şi am câştigat.

Figura ei începu să se lumineze uşor în timp ce gândurile i se învălmăşeau în cap. Zaccheus era pierdut, smuls din această lume de o forţă împotriva căreia nimeni nu putea lupta.

Dar Larry era viu. Şi nu numai viu, dar era aici, cu ea

şi pentru ea. Datorită lui averea ei nu era pierdută. Şi ea era bogată, destul de bogată încât să-şi poată îndeplini visul. Oare aşa a vrut destinul ca smulgându-l pe Zaccheus de lângă ea şi copii, să-i răsplătească în felul acesta?

— Te rog citeşte hârtiile pe care le-ai semnat, o rugă Larry cu o voce blândă şi -un zâmbet misterios. Vei vedea ce ai reuşit să cumperi cu o sută de mii de dolari, continuă el, ochiul strălueindu-i de emoţie.

— Dar dacă avem aşa de puţini bani lichizi, de ce i-ai cheltuit? Nu era friai bine să-i păstrezi?

— Nu, pentru că în tot oraşul, în toată ţara, mai bine spus, proprietăţile sunt foarte ieftine.. Este o piaţă minunată pentru cumpărători. Oamenii şi-au pierdut banii. Nti mai au cu ce plăti ipotecile. Băncile intră în posesia bunurilor ipotecate şi încearcă să-şi micşoreze pierderile vânzându-le. Tu vei mai avea de plătit încă douâsute treizeci de mii de dolari pentru ipotecă, dar cred că totuşi ai făcut o afacere foarte bună.

— Două sute treizeci de mii de dolari?!

— i Îţi poţi permite, crede-mă. Pentru ’tine e ca o picătură de apă în ocean. Ceea ce avem de făcut acum este să cumpărăm la fiecare două săptămâni câte o proprietate.

Nu era posibil, era un vis, totul se petrecea prea repede. Poate chiar şi executarea lui Zaccheus fusese doar un coşmar şi acum se încuraja singură cu un vis frumos.

— Şi ce am cumpărat eu de fapt acum? întrebă Elizabeth-Anne, moale.

— Citeşte, citeşte pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Larry punându-i în braţe chiar hârtiile semnate cu puţin timp înainte.

Privi foile de hârtie şi apoi încet, încet începu să le citească. Una câte una paginile dezvăluiau adevărul şi o făceau să se trezească la viaţă, şi citind din ce în ce mai repede ajunse cu respiraţia tăiată la sfârşitul lor. Inima îi bătea nebuneşte, respiraţia îi era grea ca a unui alergător şi nu putea să-şi creadă ochilor.

— Hotelul Madison Squire? Este… al meu? Este posibil?

— Jur că acesta e adevărul!

— Dar… Larry. Nu se poate. Nu putem să… să ne bucurăm de nenorocirea altora. Es!te ca şi când aş fura.

— Nu, nu ai dreptate. Ceea ce faci tu acum este de fapt un mare ajutor pe care-l dai acestor oamenii. Dacă nu-şi pot plăti datoriile sunt declaraţi falimentari. Pierd totul dar rămân cuipoteca asupra lor. Deci tu îi ajuţi şi în acelaşi timp îţi faci şi ţie un bine'.

Elizabeth-Anne nu putea scoate o vorbă. Totul era copleşitor.

— Şi acesta este doar începutul, continuă Larry. Ai vrut un hotel, nu-i aşa?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Deci vei avea hotelul. Dar vei avea şi mai mult. Acesta este doar începutul. Case de închiriat, hoteluri… vei cumpăra o reţea întreagă. Niciodată nu a existat o şansă mai mare de a cumpăra proprietăţi cu bani puţini ca acuma. Sistemul în economie se va schimba „şi tu vei avea o reţea de hoteluri ce se vor întinde de la o coastă la cealaltă."

— Este înspăimântător, răspunseân sfârşit Elizabeth-Anne cu voce ştearsă.

— Adevărat? Nu crezi că înspăimântătoare e sărăcia?

Ochiul lui strălucea şi continuă:

— Şi cu aurul care va veni zi de zi din adâncul pământului, vei obţine şi mai mult. înţelegi, iubito? Ai reuşit.

Dar ea nu putea raţiona la fel ca el. Cel puţin, nu încă. In acel moment nu se putea gândi decât la un hotel, unul singur. Şi numai acest gând era suficient să o înspăimânte.

Privi din nou la documentele din mâna ei.

— Este al meu? Madison Squire este al meu?

— Al tău de la parter până la acoperiş. – Sută la sută al tău.

— Doamne, Larry. Nu ştiu ce să spune. Chiar în momentul în care lumea părea să se prăbuşească în jurul meu, murmură Elizabeth-Anne începând să plângă şi

aruncându-se în braţele lui Larry.

In acea clipă se auzi soneria de la uşă şi Ludmila merse să deschidă. Unul din oamenii lui Larry, în uniformă, stătea îţi cadrul uşii cu două coşuri enorme, ca nişte cufere. Privind uimită spre el, Elizabeth-Anne se întoarse spre Larry.

— Ceea ce vezi este mâncare, draga mea. Ai* nevoie să prinzi puteri, iubito. Pari să nu fii mâncat nimic de zile întregi.

Şi în acel moment din ochii ei începură să cadă lacrimi mari de uşurare şi fericire.

Privind în jurul său, servitorul începu cu mişcări sigure şi eficiente să organizeze masa. Mută câteva scaune şi întinse o pătură direct pe podea. Desfăcu coşurile şi spre uimirea ei, Elizabeth-Anne îl văzu scoţând farfurii elegante de porţelan, tacâmuri de argint masiv, şervete de masă albe împăturite cu măiestrie. Urmară apoi sticle cu şampanie şi mâncare: felii subţiri de somon afumat cu lămâie şi pătrunjel, tartine cu caviar de Beluga, pesmeţi de secară şi omletă picantă, biftec tartar, castraveciori mici, pui la grătar şi murături, piersici catifelate şi banane şi un tort minunat.

Când văzu masa pregătită, Elizabeth-Anne înţelese cât era de înfometată.

— Imediat ce micul nostru picnic se va sfârşi, vom merge să vedem hotelul, spuse Larry Şi mă gândesc că tu şi copiii aţi putea să vă mutaţi în apartamentul de protocol al hotelului. Am fost odată invitat la o petrecere dată în onoarea unei ducese europene şi dacă nu mă înşeală memoria, este un apartament uriaş. Are chiar şi bucătărie, deşi cred că vei fi prea -ocupată pentru a mai avea timp să pregăteşti singură masa. Presupun că vei folosi serviciile hotelului. Are şi o terasă splendidă cu arbuşti şi plante decorative.

— Crezi intr-adevăr că se poate? întrebă uimită Elizabeth-Anne.

— Chiar nu înţelege căpşorul tău că întreg hotelul îţi aparţine? Că poţi face ce vrei?

— Da, dar… se bâlbâi ea; trebuie să mă spjăl, să fac o baie… Nu pot merge în halul acesta. Chşrlotte-Anne-te rog mergi şi pregăteşte-mi baia şi… Regina, iubito, adu-mi pantofii bej.

— Uşor, încet, spuse Larry. Avem destul timp. Mai întâi să mâncăm, da?

— Cred că voi izbucni în plâns! spuse Elizabeth-Anne râzând.

Larry îi şterse lacrimile şi răspunse ou duioşie:

— Dar chiar plângi, iubita mea.

— Doamne, Larry, sunt atât de fericită. Mi-ai salvat viaţa.

— Ei, uşurel, nu e chiar aşa.

— Ba da. Chiar aşa este.

— Deci îmi eşti datoare. Vreau să vin cu tine să văd hotelul. Eşti de acord?

— Să-l vezi? Sigur îl vei vedea, îl vei vedea Larry Hochstetter, până când te vei plictisi, dacă asta doreşti!

Emoţia începu să se răspândească şi printre copii. Chiar şi micul Zaccheus începu să râdă şi să vorbească.

Ca printr-o minune, în mijlocul tragediei lor, apăruse această bucurie nemărginita, ce avea să fie şi izvorul reţelei de hoteluri Hale.

ÎI

De data aceasta fură primiţi cu totul altfel când ajunseseră în faţa hotelului Madison Squire. Rolls-Royce-ul făcu minuni. în momentul în oare maşina opri, portarul se năpusti spre ei, dorind să fie cât mai util chiar mai înainte ca cei şapte pasageri să coboare.

— Bună ziua, doamnă; bună ziua, domnule, spuse el plin de importanţă.

Larry îl ignoră, Ludmila pufui uşor pe nas şi Elizabeth-Anne zâmbi cu graţie. Cei patru copii priveau cu ochi cercetători şi plini de încântare clădirea uriaşă.

— Bagajele vă rog, spuse băiatul de la bagaje, adresâmdu-se lui Max.

Şoferul uriaş stătea cu mâinile încrucişate la piept şi doar dădu din cap fără. să scoată o vorbă. Băiatul se

retrase şi portarul deschise uşa cea mare cu o atitudine ţeapănă.

în hol, acelaşi domn Smythe, plin de importanţă,, veghea în spatele biroului de la recepţie. Dar de data aceasta privirea sa nu mai purta nici urmă de dispreţ; nici măcar nu-i recunoscuse.

— Bună ziua, doamnelor; bună ziua, domnule, spuse el zâmbind ţeapăn, crispat, nici măcar clipind când îl văzu pe Zaccheus scoţând un strigăt de bucurie şi alergând în hol.

— Aveţi rezervări, vă rog?

— Nu, domnule Smythe, nu avem spuse ou un zâmbet vag Elizabeth-Anne.

Un moment păru surprins de faptul că numele lui îi este cunoscut acestei doamne. Apoi zâmbind plin de importanţă şi aranjându-şi cravata continuă:

— Da, desigur, rezervările nu sunt absolut necesare.

— Dorim să vedem apartamentul de protocol, sper că se poate?

— Sigur… desigur, doamnă, i… mediat, se bâlbâi domnul Smythe, lucru care o făcu pe Elizâbeth-Anne să simtă o uşoară satisfacţie.

Domnul Smythe sună clopoţelul şi luând registrul hotelului îl îndreptă spre Elizabeth-Anne.

— Vă rog să aveţi amabilitatea să vă treceţi numele în registru.

Păşind înainte şi închizând registrul, Larry spuse:

— Nu cred că este necesar, nu-i aşa?

Domnul Smythe tuşi semnificativ şi nu se lăsă intimidat:

— Dar, domnule, regulamentul hotelului, cere ca…

— Domnule Smythe!

— Da, domnule!

— Domnul meu, poate nu ştii încă, dar te anunţ că de acum înainte doamna Hale este cea care stabileşte regulile în acest hotel. Doamna este hotărâtă să locuiască permanent aici.

— Da, domnule, dar…

— De asemenea, cred că trebuie să ştii că doamna este proprietara acestui hotel.

Domnul Smythe deveni stacojiu.

— Oh, de... de, desigur, spuse el mai încurcat ca niciodată.

în acest caz vă voi conduce, chiar eu spre apartament şi ridicând mâna, pocni din degete. La această chemare, o femeie de vârstă mijlocie apăru din camera alăturată.

— Doamnă Carleton, te rog să rămâi în locul meu.

— Da, domnule Smythe.

— Dacă ai nevoie de mine, mă poţi găsi în apartamentul de protocol. Vă rog să mă urmaţi spuse el către Elizabeth-Anne şi celorlalţi eu o uşoară înclinare a capului. Traversă holul către lift urmat de Elizabeth-Anne, Larry, Ludmila şi copii. Privind în jurul ei, Elizabeth-Anne se temea că totuşi trăieşte un vis. Nu putea să creadă că acest palat strălucitor era cu adevărat al ei. Părea imposibil.

Domnul Smythe îi aşteptă la uşa liftului şi liftierul în uniformă ţinea uşa deschisă. După comportarea liftierului era clar că domnul Smythe îl anunţase cine era doamna pe care o conducea.

Odată urcaţi în lift, liftierul închise uşa şi apă'să maneta. în timp ce urcau, domnul Smythe începu să]e explice:

— Apartamentul de protocol ocupă ultimele două etaje ale hotelului şi liftul nu merge decât până la primul dintre aceste etaje. Există două scări care fac legătura între primul şi al doilea etaj al apartamentului. Una este mare, oficială, cealaltă este pentru personal şi pentru cazuri de urgenţă.

— Este perfect, domnule Smythe, îl asigură Elizabeth-Anne.

Domnul Smythe înclină din cap în semn de mulţumire şi rămase tăcut.

In timp ce urcau se auzi un clopoţel şi o lumină galbenă se aprinse indicând o solicitare la un etaj superior. Dar liftul continuă să urce.

— Un moment vă rog, spuse Elizabeth-Anne.

Atât liftierul cât şi domnul Smylhe o priviră miraţi,

Liftul râmase suspendat intre etaje.

— Cineva a chemat liftul la etajul opt, nu-i aşa?

— Da, doamnă Hale, spuse speriat liftierul.

— De acum înainte, liftul va opri la fiecare etaj, la fiecare chemare. Numai în caz de urgenţă nu veţi opri. Nu are importanţă cine se va afla în lift în momentul respectiv. Intenţionez ca oaspeţii mei să se simtă stăpâni aici şi nu familia mea. Oaspeţii plătesc bani buni ca să locuiască aici şi ne vom purta cu ei în aşa fel încât să revină. Nimic nu este greu de suportat nici pentru personal nici pentru mine, dacă tot ce se face este pentru ca oaspeţii să se simtă bine. Vor beneficia de mai multe servicii şi mai bune pentru banii pe care-i plătesc.

— Da, doamnă, răspunse liftierul cu o voce pierduta de teamă.

— Perfect. De asemenea, nu-mi place să văd petele acestea pe pereţii liftului. Şi decoraţia de alamă trebuie lustruită.

— Da, doamnă.

— Mâine voi controla fiecare etaj din clădire şi vreau să strălucească totul de curăţenie.

— Da, doamnă.

— Deci văd că vorbim aceeaşi limbă şi cred că ne vom înţelege.

Privind spre Larry citi pe chipul său o totală aprobare. Atât timp cât va putea face cum vrea ea – şi în hotelurile Hale totul se va face după voia ei – un singur cuvânt de ordine va exista pentru toată lumea: nimic sub soare nu este suficient pentru a oferi clienţilor confortul care să-i facă să revină mereu în acelaşi hotel. Mereu şi mereu.

Grija faţă de clienţi va face ca hotelurile ei să strălucească deasupra celorlalte.

Când ajunseră la apartamentul său înţelese că vorba zburase din om în om. Liftul opri, uşa se deschise şi o cameristă le ură bun venit. Era o irlandeză mărunţica, în

jur de treizeci de ani şi uniforma ei alb-negru era perfect apretatâ.

— Bună ziua, doamnă Hale, spuse ea cu un accent puternic irlandez. Bine aţi venit la Madison Squire. Numele meu este Moira şi sunt camerista care răspunde permanent de acest apartament. Când veţi dori ceva, vă rog să mă chemaţi.

— Mulţumesc Moira, spuse Elizabeth-Anne cu căldură şi întorcându-se spre Smythe continuă

— Cred că Moira imi poate arăta apartamentul. Mulţumesc pentru amabilitatea de a ne fi însoţit până aici.

Smythe încercă să-şi ascundă nemulţumirea pentru faptul că era concediat in acest fel.

— Cum doriţi doamnă, spuse el şi se înclină cu un aer ţeapăn.

— O clipă domnule Smythe, poţi să-mi spui te rog la ce oră se face schimbarea serviciului?

— La ora cinci, doamnă.

— Foarte bine. Avem o jumătate de oră la dispoziţie. Te rog adună tot personalul din acest schimb în sufragerie. Vreau să stau de vorbă cu oamenii.

— Da, doamnă Hale…

— Şi doresc să fac acelaşi lucru şi cu celelalte schimburi.

—Dar… schimbul se face la opt ore. Nu vă deranjează…

— Domnule Smythe, odihna este pentru oaspeţi, nu pentru personal. Din acest moment eu nu sunt numai proprietara hotelului -Madison Squire, ci, în aceeaşi măsură, sunt şi un membru obişnuit al personalului!

— Prea bine doamnă Hale, răspunse Smythe cu glasul omului care se simte mustrat. Urcă în lift şi abia când uşile se închiseră îşi îngădui să-şi şteargă broboa nele de transpiraţie de pe frunte.

Nimeni nu trebuia să-i spună lui Elizabeth-Anne cum este când aştepţi să-ţi întâlneşti şeful. Trecuse prin această încercare când o cunoscuse pe doamna Winter.

— Eşti emoţionată? o întrebă Larry urmărind-o cum

se pregătea pentru întâlnirea cu personalul.

Dădu din cap şi închise ochii, încercând să se lini-»-ştească.

— Dacă vrei, pot să te însoţesc, spuse el.

Elizabeth-Anne deschise ochii şi zâmbi cu teamă:

— Nu, mulţumesc, mai bine nu. Este un lucru pe care trebuie să-l fac singură, altfel nu le voi câştiga respectul şi, încrederea.

Şi Larry o privi cu înţelegere şi aprobare.

Când intră în sufrageria hotelului simţi tensiunea din atmosferă, ca in preajma unei furtuni. Era o sală mare şi personalul era aşezat pe scaune în jurul meselor dejk pregătite pentru obişnuita cină. Imediat ce intră, domnul Smythe se apropie de ea şi oamenii se ridicară în picioare. Oameni de ordine, cameriste, operatoare telefoniste, chelneri, şefi de sală, portari, liftieri – toată suflarea unei echipe a hotelului Madison Squire era adunată în faţa ei. Şi ei însemnau într-adevăr respiraţia hotelului. Fără munca acestor oameni Madison Squire ar fi* fost ca o carapace goală.

încet făcu înconjurul camerei, strângând mâna fiecărui angajat în timp ce domnul Smythe făcea prezentările. Erau mulţi, foarte mulţi angajaţi. Dăr cu timpul era sigură că le va învăţa la fiecare numele.

Când în sfârşit strânse mâna ultimului angajat îi rugă să ia loc şi încercă să-şi calmeze emoţia care o stăpânea.

Simţea că şi ea este la fel de emoţionată ca ceilalţi, dar trebuia să se stăpânească. Acesta era personalul hotelului şi pentru a-i face să asculte ordinele ei, trebuia să le câştige respectul şi simpatia.

Numărându-i văzu că se află în faţa a nouăzeci şi şapte de angajaţi, oameni care acum depindeau de ea. Greutatea acestei sarcini o făcu să se sperie şi strângându-şi mâinile una cu cealaltă spuse:

— Doamnelor şi domnilor, ştiu că toţi aţi avut o zi grea şi sunteţi obosiţi şi doriţi să vă îndreptaţi spre casă. Voi încerca deci să fiu cât mai concisă. Nu mă cunoaşteţi şi nici eu nu vă cunosc. In câteva zile sper să reuşim să ne

obişnuim reciproc. Unii dintre dumneavoastră lucrează aici de mulţi ani, alţii poate că nu. Pentru angajaţii mai vechi poate fi o surpriză neplăcută să vadă că intervin modificări în ordinea stabilită în hotel. Vă înţeleg perfect. Un şef nou poate fi aspru şi va trebui să luptaţi să vă afirmaţi din nou. Unora dintre dumneavoastră s-ar putea să nu le placă acest lucru, cum s-ar putea şi ca eu să nu-i plac pe unii dintre dumneavoastră. Totuşi nu aceasta este problema. Singurele persoane cu care trebuie să fiţi în relaţii foarte bune sunt oaspeţii hotelului. Intenţionez ca Medison Squire să devină unul din cele mai strălucitoare hoteluri din oraş, şi chiar din ţară şi pentru a realiza acest lucru am nevoie de ajutorul vostru.

Făcu o pauză şi-şi trecu privirea peste feţele lor. Stăteau toţi nemişcaţi urmărindu-i fiecare cuvânt.

— Veţi vedea că sunt o fanatică atunci când este vorba de curăţenie şi servicii. Trebuie ca noi toţi să strălucim de curăţenie şi deoarece voi locui aici, voi avea tot timpul necesar pentru a-l urmări pe fiecare. Acest lucru însă nu trebuie să vă sperie. Ceea ce doresc este să vă ţin pe toţi în priză.

Vreau, ca mâine, fiecare din persoanele care răspunde de un sector al hotelului să-mi dea un ghid al acestuia, incluzând locul pentru vesela din sufragerie, dulapurile cu lenjerie de pe holuri, chiar şi instalaţia de încălzire a apei. Doresc să cunosc acest hotel din pivniţă până în pod şi nimeni altcineva nu jnă poate îndruma ca voi. De asemenea, sper să vă cunosc pe fiecare în parte, pentru că noi toţi formăm o echipă. Sunt proprietara acestui hotel, dar sunt şi un membru al personalului său.

Şi acum să trecem la probleme mai puţin plăcute. Când veţi sosi la lucru mâine dimineaţă doresc ca fiecare din voi să treacă pe la biroul pentru personal şi să prezentaţi o cerere de demisie.

Un murmur general se iscă în sală.

Elizabeth-Anne ridică mâna pentru a-i linişti:

— Acest lucru nu înseamnă că veţi fi concediaţi. Veţi fi din nou angajaţi, în condiţii noi şi cu o perioadă de

probă. Acest lucru ne va da posibilitatea să ne lămurim cât de bine putem lucra împreună. Dacă vom descoperi că nu vom colabora în condiţii bune, nu veţi fi concediaţi pe loc. Veţi primi referinţe şi salariul pentru o anumită perioadă de timp. Ştiu că aceste condiţii nu sunt uşor de realizat, dar sper că vă vor oferi posibilitatea să vă dovediţi valoarea.

Pânăvineri aştept ca fiecare din şefii diverselor sectoare să-mi prezinte un raport în care să facă propuneri de îmbunătăţiri.

Scăzând vocea pentru a-i face să-i dea şi mai mare atenţie:

— Veţi vedea că deşi sunt foarte pretenţioasă, ştiu să răsplătesc munca bine făcută. Cei care vor merita, vor primi salarii mărite. Bineînţeles că nu voi face acest lucru degeaba, ci numai atunci când angajatul merită o astfel de favoare.

Încă o dată doresc să vă spun că mă bucur că vom lucra împreună. Şi vă rog nu uitaţi: suntem o echipă. Vreau ca acest hotel să fie ocupat permanent şi în felul acesta reputaţia noastră va creşte. Totul depinde de noi. Şi chiar dacă v-am cerut acele cereri de demisie, din această clipă salariul fiecăruia va fi majorat cu zece procente, Toţi sc priveau uimiţi şi totodată neîncrezători. Dar Elizabeth-Anne zâmbind le spuse:

Şi acum să sperăm că meritaţi aceste procente şi vă doresc noapte bună. Se întoarse şi părăsi încăperea. In liniştea care se lăsă în urma ei se putea auzi musca în zbor. Numai după ce închise uşa se dezlănţui furtuna pe care ea n-o prevăzuse.

Larrv o aştepta la ieşirea din marea sufragerie a hotelului şi zâmbea încântat.

— Am auzit discursul tău.

— Deci, tragi cu urechea pe la uşi!?

— Nu, doar mă pregăteam de plecare şi s-a întâmplat să trec pe aici. A fost un discurs bun, chiar foar-r te bun.

Elizabeth-Anne doar zâmbi obosită şi simţi că abia acum când totul se isprăvise o cuprindea emoţia şi teama.

— De fapt, continuă Larry, dacă mă gândesc bine, pot spune că ai fost strălucitoare. Nu numai că i-ai făcut să simtă că plutind sabia deasupra capului lor trebuie să muncească al naibii de bine, dar le-ai dat şi posibilitatea să cunoască răsplata in cazul unor eforturi deosebite din partea lor. Se pare că nu te-am apreciat la justa ta valoare. Eşti într-adevăr o femeie de afaceri. Mult mai bună decât am crezut eu la început.

— Chiar mai bună decât am crezut şi eu, răspunse Elizabeth-Anne obosită.

— Atunci, că ştim amândoi aceste lucruri, ce-ar fi să mergem la mine acasă şi să bem o şampanie?

— Mulţumesc, Larry, dar nu pot. Nu pentru că nu aş putea să beau ceva, ci pentru că am avut o zi cumplită.

— Da, cred că ai dreptate. Voi veni mâine, eşti de acord? Voi aduce şi* şampanie. O cutie mare, plină, ca dar pentru noua casă, spuse el şi o sărută în fugă pe buze.

— Este minunat, Larry şi… mulţumesc.

— Pentru ce?

— Ştii pentru ce. Pentru tot. Pentru absolut tot ce mi-ai oferit.

*

* *

Noaptea înstelată era rece şi catifelată şi Elizabeth-Anne ieşi pe terasă. In jurul său întregul Manhattan strălucea, ca un oraş din poveşti, cu turnuri de cristal şi lumini viu colorate.

Sufletul îi era cuprins de o emoţie cum nu mai simţise de mult. De puţin timp, ea şi copiii locuiseră în aceeaşi clădire dar în condiţii cu totul diferite. Acum această terasă, această uriaşă construcţie, acest minunat hotel de pe Madison Avenue era al ei şi numai al ei.

Respiră adânc, simţind dulceaţa nopţii, ameţită de propriul ei succes. Da, reuşise să realizeze un lucru deosebit într-o perioadă de timp foarte scurtă. Şi cu toate acestea, mai avea încă multe de făcut.

Mai întâi dorea să cucerească acest oraş, să îmblânzească acest gigant şi apoi va face acelaşi lucru cu

ţara întreagă, cu lumea întreagă.

Hotelurile Hale…

Dulceaţa acestor două cuvinte o simţea pe limbă, o gusta ca pe ceva concret şi intuia cum prinde puteri, cum este gata să pornească lupta. De aici, de sus, era uşor să prinzi puteri, şi să priveşti în viitor, să simţi cum întreaga lumea pulsează de viaţă. Nu era greu deloc să-ţi imaginezi un imperiu hotelier care să împânzească întreaga lume.

Rămase mult timp pe terasă, o femeie singură privind oraşul strălucitor, făcând planuri şi visuri, hotărâtă să transforme orice dorinţă de altădată în realitate.

Nu-l auzi intrând, dar simţi prezenţa lui când veni pe terasă şi se opri în spateleei. Se întoarse încet şi spuse cu o voce blândă, cu faţa scăldată în lumina lunii.

— Credeam că ai plecat şi nu te voi mai vedea până mâine.

Am plecat, dar mâine era prea departe. Am simţit nevoia să mă întorc. Ştiam că te voi găsi aici, privind lumea de sus. Este minunat, nu-i aşa?

— Larry, murmură ea cu ochii strălucind de lacrimi. Larry, ai făcut din mine cea mai fericită femeie din lume.

O trase uşor spre el jŞi o învălui cu o îmbrăţişare strânsă făcând-o să ofteze mulţumită. Sărutându-i uşor ceafa murmură:

— Doresc atât de mult să te văd fericită. Vreau ca totdeauna să fii fericită. Tu şi cu mine suntem doi oameni deosebiţi de ceilalţi. Acesta este motivul pentru care suntem aici, acum, în loc să fim jos, acolo cu ceilalţi semeni ai noştri. Noi doi Îndrăznim să visăm şi avem curajul să riscăm pentru a ne transforma visele in realitate.

— Te iubesc Larry! Erau singurele cuvinte pe care reuşi să le şoptească.

— Şi eu te iubesc şi o sărută îndelung, simţind emoţia ce cuprindea trupul ei. Se sărutară mult timp in mijlocul luminiţelor strălucitoare şi în cele din urmă o luă uşor de mână şi o conduse înăuntru, urcând încet scările spre etajul al doilea şi o aşează încet pe patul uriaş unde

sărbătoriră împlinirea viselor lor, iubindu-se cu o dragoste mistuitoare până la răsăritul soarelui.

II

CHARLOTTE-ANNE

New-York City 20 martie 1931

I

In acea dimineaţă de vineri, ca în oricare alte dimineţi, fix la ora şapte, în uşa camerei răsunară trei ciocănituri care o treziră pe Charlotte-Anne.

— Intră, mormăi ea, lucru pe care-l spunea exact cu acelaşi ton în fiecare dimineaţă când uşa se deschidea şi Dallas, prietena mamei şale de la Savoy Piaza, intra în cameră. Dallas fusese adusă la Madison Squire pentru un salariu mult mai mare, ca să se ocupe de copiii Hale.. In fiecare dimineaţă aducea tava cu micul dejiţn şi începea acelaşi dialog cu Charlotte-Anne.

De data aceasta tava lipsea căci Elizabeth-Anne hotărâse ca întreaga familie să servească micul dejun împreună.

— Bună dimineaţa, ciripi Dallas veselă, îndreptându-se spre ferestrele mari şi trăgând ’draperiile grele, de culoare alb-gălbui.

— Lasă-mă, Dallas, mârâi supărată Charlotte-Anne, afundându-şi faţa sub pernă.

— Gata, domnişoară, mama a hotărât să vă trezesc la ora şapte fix şi am de gând să fac ce mi s-a spus. Micul dejun se serveşte la masă azi, aşa a spus mama dumneavostră, deoarece are lucruri importante de anunţat.

Dallas apucă un colţ al cuverturii de satin şi trase de ea. Charlotte-Anne trecea prin acest ritual în fiecare dimineaţă şi deja ştia ce urmează. Trase şi ea de cuvertură în sens invers. Şi astfel urmă o scurtă luptă câştigată, ca în fiecare dimineaţă, de Dallas, nu numai pentru că era complet trează, spre deosebire de Charlotte-Anne, dar şi pentru că satinul aluneca uşor din mâinile încă de copil.

Deci Charlotte-Anne renunţă la luptă şi se trezi fără cuvertură, tremurând uşor şi neaşteptându-se la niciun fel

de milă din partea lui Dallas care considera că la şaptesprezece ani dădăceala nu mai era necesară.

Elizabeth-Anne Hale îi dăduse mână liberă atât in privinaţa conducerii casei cât şi în supravegherea copiilor. Ştiind câtă încredere îşi pusese Elizabeth-Anne în ea, Dallas, îşi luase treaba foarte în serios având grijă să vegheze la transformarea copiilor în adulţi bine crescuţi şi politicoşi.

Doamna Hale devenise o femeie deosebit de ocupată şi nu avea totdeauna timpul necesar să vegheze asupra copiilor, astfel încât îi trecu prietenei sale, Dallas, o parte din autoritatea asupra lor.

Charlotte-Anne, stătea încă ghemuită în pat cu capul sub pernă.

— Hai, trezeşte-te Frumoasa Adormită, o încurajă încetişor Dallas, lovind uşurel dar cu convingere fermă. Este o zi minunată, încă puţin înnorată, dar sunt sigură că va sfârşi prin a se însenina. Nu simţi ce pluteşte in aer? Vine primăvara în sfârşit!

In timp ce Charlotte-Anne continua să stea în aceeaşi poziţie ghemuită, în mijlocul patului, Dallas se minuna pentru a mia oară de ce se irosea o asemenea frumuseţe de cameră pentru o leneşă ca Charlotte-Anne. Din toate camerele de hotel pe care le văzuse Dallas în viaţa petrecută in hoteluri de lux, aceasta era camera pe care o iubea cu adevărat. întregul decor exprima feminitate şi graţie. Pereţii erau decoraţi cu lambriuri în stil provensal. Restul mobilei – scaunele, fotoliile, comodele grele cu forme rotunjite – ca şi draperiile uriaşe şi perdelele erau de culoarea fildeşului, cu uşoare nuanţe de galben care le accentuau eleganţa. Chiar şi în zilele ploaioase aveai impresia că în această cameră străluceşte soarele.

Era intr-adevăr o cameră potrivită pentru o prinţesă, cum o vedea Dallas pe Charlotte-Anne ca de altfel şi pe surorile ei. Şi chiar şi micul Zaccheus era un prinţ. Erau prinţi moştenitori ai unui imperiu care deja număra şapte hoteluri, trei chiar în New-York şi câte unul in Baltimore, Philadelphia, Boston şi Washington, D. C., fără a mai

număra şi motelul Hale din Texas _şi pe lângă toate acestea şi acţiuni la o mină auriferă. Şi dacă înţelesese bine Dallas, Elizabeth-Anne Hale urma să plece in vederea cumpărării unui alt motel modern pe Autostrada 1.

Pentru tot acest succes al prietenei sale de la Savoy Piaza, Dallas nu simţea niciun fel de invidie. Dimpotrivă, o umplea de o mândrie enormă pentru că era femeie. Uneori îi era încă cam greu să-şi imagineze că fosta cameristă de la Savoy Piaza era acum stăpâna acestui imperiu, dar acest lucru o bucura atât pentru prietena ei cât şi pentru ea însăşi.

Dallas avea acum un salariu confortabil ş-i condiţiile de muncă erau indiscutabil mai bune decât oriunde în altă parte. Acum nu mai era nevoită să* muncească in plus prin diferite case pentru a-şi putea întreţine copiii. Chiar reuşea să mai economisească bani, deoarece nu mai cheltuia pentru mâncare. Putea să ia de la bucătăria hotelului tot ce nu se consumase în ziua respectivă.

— Hai, scumpo, te rog, încearcă şi trezeşte-te, spuse ea trăgând din nou cuvertura ce o acoperea pe Charlot-’ te-Anne.

— Bine, bine, mormăi Charlotte-Anne nemulţumită cu faţa încă acoperită. Aruncă perna şi căscă somnoroasă, îşi alungă somnul, frecându-şi ochii uşor. Frumuseţea ei îţi lua respiraţia chiar aşa cum era nepieptănată şi abia trezită din somn.

De când se mutaseră, în urmă cu un an şi jumătate, la Madison Squire, Charlotte-Anne se maturizase în mod evident şi acum arăta chiar mai matură decât cei şaptesprezece ani ai ei. Era o explozie de frumuseţe şi tinereţe: talia subţire era pusă în evidenţă de bogăţia sânilor şi rotunjimea perfectă a şoldurilor; tenul alb de porţelan era înfrumuseţat de părul galben-auriu bogat şi mătăsos ca al mamei sale. Şi ochii erau la fel de albaştri ca şi ai mamei ei, dar erau uşor oblici şi cu o privire ce-ţi amintea de o pisică la pândă.

Trăsăturile fine şi talia subţire îţi dădeau impresia de fragilitate. Buzele palide şi dinţii mici şi strălucitori ca

perlele, o făceau să semene cu o păpuşă. Dar adevărul era altul. în spatele acestei aparente fragilităţi se ascundea o voinţă de fier, o încăpăţânare greu de îngenuncheat şi agresivitate de felină. Nimeni nu ştia toate acestea mai bine ca Dallas care era singura persoană ce o privea dimineaţa înainte de a fi complet trează şi de a putea să-şi pună masca diafană cu care dorea să apară in faţa tuturor.

— Ar fi bine să te grăbeşti. Mai ai doar o jumătate de oră. Micul dejun se va servi la ora şapte treizeci fix. Mama ta speră să nu întârzi.

— Am înţeles, am înţeles, răspunse morocănoasă Charlotte-Anne.

Dallas o mai privi o dată, uşor cercetător şi închise uşa încet în urma ei.

Charlotte-Anne aşteptă până uşa se închise perfect şi scoase limba. încet, fără chef, îşi căută papucii şi se întinse leneş. îşi puse halatul trandafiriu şi pomi spre fereastră. Privi afară şi se bucură de frumuseţea zilei de primăvară. Oraşul prindea viaţă şi devenea din ce în ce mai zgomotos.

Deschise uşa de la terasă larg. Aerul rece o îmbrăţişa înveselind-o. Făcu câţiva paşi de dans şi apoi se rezemă de balustradă şi privi visătoare oraşul.

Dacă ar fi fost să judeci lucrurile după agitaţia maşinilor şi a oamenilor şi după aglomeraţia din hotel, nu ai fi putut crede că ţara se afunda tot mai adânc în criza economică.

De aici de sus nu puteai vedea figurile deprimate ale celor mulţi ce bateau străzile fără nicio speranţă pentru ziua următoare. In hotelul Madison Squire nu erau locuri libere decât în camerele foarte ieftine, ceea ce gândea Charlotte-Anne, spunea totul despre realitatea de jos din stradă.

Se întoarse şi se pregătea să intre când privirea îi fu atrasă de ceva frumos colorat. Oare ce putea fi? Se opri în faţa jardinierei din lemn vopsit în roşu şi se aplecă asupra ei.

Da, era adevărat. Prima floare de şofran a anului înfrunta vremea, petalele sale ieşind la suprafaţă ca aripile

fluturilor. Era un semn, gândi ea. Fredonând, se întoarse în cameră. Acea zi era o zi deosebită pentru ea şi dansând se îndreptă spre baie.

Da, totul avea să fie mult mai bine decât sperase. Simţea acest lucru. Faptul că mama ei urma să lipsească toată ziua, era o dovadă clară a împlinirii visului ei.

Umplu cada cu apă, îşi scoase halatul şi cămaşa şi se cufundă în apă. Ştergându-se apoi cu un prosop moale, uriaş, se privi cu un ochi critic în oglindă şi se gândi că avea de ce să fie mulţumită.

Charlotte-Anne coborî în fugă pe scările acoperite cu un covor elegant, ce duceau spre sufragerie şi-şi strânse în acelaşi timp părul cu o fundă albastră. Putea auzi vocile celorlalţi deja adunaţi în jurul mesei.

Întârziase din nou şi probabil că nu o mai aşteptau decât pe ea pentru a începe masa.

Era conştientă de faptul că în fiecare zi pierdea din ce în ce mai* mult timp pentru a se îmbrăca şi asta numai din cauza uniformei de şcoală. în fiecare dimineaţă era hotărâtă să găsească ceva pentru a arăta atât cât se putea mai atrăgătoare în uniforma şcolii Brearley. Eleganţa clădirii din Strada 38 adăpostea una din cele mai bune şi cunoscute şcoli de fete din ţară. Dar acest lucru nu o încânta de loc. Ba, mai mult, îi displăcea profund să se îmbrace mereu în bluze albe şi fuste albastru-marin ca orice copil obişnuit. Ceea câe o supăra era faptul că această şcoală era numai pentru fete. Ce încântată ar fi fost să poată arde uniforma şi să se pieptene cu totul altfel, cu mai puţină sobrietate.

Da, va face acest lucru curând, chiar foarte curând. Dacă totul va merge bine. Şi dacă nu va ieşi cum doreşte ea, va aştepta o altă şansă.

Se opri din fugă m faţa uşilor sufrageriei şi intră încet, cu graţie.

întreaga familie era aşezată în jurul mesei, aşa cum se temuse că se va întâmpla, aşteptând doar sosirea ei. Şi surpriza fu mare când constată că şi Larry Hochstetter se afla la micul dejun. Nu se aştepta la aşa ceva. Micul dejun

se servea rar împreună cu toată familia din cauza programului incărcat al mamei sale, iar oaspeţii erau şi mai rari şi de aceea bănui că ceva important plutea în aer.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu un ton ce crezu că este cât mai vesel. Mama sa îi întinse obrazul pentru un sărut, îi zâmbi apoi lui Larry în timp ce pe ceilalţi membri ai familei ii ignoră total.

— Acum pentru că suntem toţi adunaţi, spuse Elizabeth-Anne aruncând o scurtă privire de dezaprobare către fiica ei, putem să stăm de vorbă. După cum ştiţi, niciodată nu am luat o hotărâre ce putea avea influenţă asupra familiei fără a o discuta cu voi.

Faţa ei era zâmbitoare, chiar strălucitoare, obrajii erau îmbujoraţi şi părea chiar mai tânără de treizeci şi şase de ani câţi avea. Dar după cum îşi ţinea mâinile încleştate, Charlotte-Anne înţelese că mama ei era emoţionată şi încordată.

Pe dată Charlotte-Anne simţi cum se linişteşte. Se temuse fără niciun rost. Problemele discutate la acest mic dejun nu aveau nicio legătură cu ea. Recunoscătoare destinului, încercă să se concentreze asupra celor spuse de mama sa.

— După cum ştiţi, a trecut aporape un an şi jumătate de când tatăl vostru... a murit, şi vocea îi tremura, deşi Elizabeth-Annş gândise din timp acest mic discurs.

Copiii clătinară din cap şi feţele lor deveniră grave. Privind iute spre Larry, care stătea alături de ea şi o încuraja din priviri, Elizabeth-Anne continuă rar şi calm:

— Vine o vreme când fiecare trebuie să privim atent la ce am făcut şi ce avem de gând să facem cu viaţa noastră. Trebuie să privim în urmă, să ne amintim de promisiunile făcute. Trebuie să ^cercetăm prezentul şi mai ales trebuie să ne îndreptăm gândurile spre viitor şi spre ce ne rezervă el. După cum ştiţi l-am iubit mult pe tatăl vostru, aşa cum de altfel l-aţi iubit şi voi. Şi pot spune că încă îl mai iubesc. Dar realitatea rămâne neschimbată. El este pierdut pentru noi. L-am plâns îndelung căci atunci când a murit deja dispăruse de mulţi ani din viaţa noastră.

Dar acum, deşi îl vom păstra mereu în inima noastră, trebuie, totuşi, să privim spre viitor.

Tăcu lăsând ca sensul vorbelor ei să fie bine înţeles de copii şi zâmbind întrebă:

— Cred că toţi vă simţiţi legaţi de Larry?

La răspunsul afirmativ dat prin înclinarea capului de către. toţi copiii, Elizabeth-Anne continuă cu mai mult curaj:

— După cum ştiţi, eu şi Larry plecăm în această dimineaţă în New-Jersey pentru a cumpăra o nouă proprietaite. Imediat ce actele vor fi semnate am hotărât să mergem la Elkton în Maryland. Nu este prea departe şi acolo căsătoriile civile se încheie fără întârziere şi fără prea mult zgomot. Eu şi Larry am hotărât să ne căsătorim.

Ideea căsătoriei mamei lor şi aducerea ei în discuţie ena total neaşteptată, tle aceea veni ca o lovitură de trăsnet. Mâna Reginei alunecă şi lovi paharul cu suc de potrocală care se întinse pe faţa albă de masă, imaculată. Charlotte-Anne rămase împietrită ca o statuie cu felia de pâine prăjită într-o mână şi cu cuţitul pentru unt în cealaltă. Numai ochii ei se mişcară în timp ce trecu în revistă tabloul mut din jurul mesei.

Mama ei şi Larry se uitau unul la altul aruncându-şi priviri încurajatoare şi zâmbete pline de speranţă.

Regina rămăsese cu gura deschisă în timp ce pata de suc de portocală se tot întindea pe masă.

Rebecca stătea cu ceaşca cu ciocolată fierbinte la gură.

Numai Zaccheus cu naivitatea vârstei lui îl întrebă pe Larry:

— Şi tu vei fi noul nostru tată?

Momentul critic era depăşit şi fiecare îşi reveni. Rebecca lăsă ceaşca pe masă şi Regina şterse pata cu un şervet.

Privind şi la fete, LaiTy răspunse la întrebarea lui Zaccheus:

— Aş fi fericit dacă s-âr îmtâmpla acest lucru. Totul depinde de tine şi de surorile tale.

— I-am spus lui Larry cu mult timp în urmă că avem obiceiul să discutăm totul deschis şi să ne spunem părerea in legătură cu toate hotărârile care pot afecta viaţa familiei. Doresc să-mi spuneţi ce părere aveţi.

— Da, eu sumt de acord! spuse Zaccheus.

— Regina?

Rfegina încetase să mai şteargă pata de suc de portocale şi privi spre mama ei. Avea optsprezece ani şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului, chiar şi nopţile, la Universitatea Columbia unde îşi continua studiile. Dorea să devină medic pediatru. Regina înţelegea cu fiecare zi care trecea că ea şi mama ei mergeau pe drumuri diferite. Fiecare avea dreptul la viaţa ei proprie. Spera ca în curând să-şi ia şi ea zborul din cuibul părintesc pentru a-şi face unul propriu, numai al ei. Totdeauna sperase, însă, ca mama ei să mai aibă şanse de a fi fericită, de a găsi pe cineva care s-o iubească. In momentul în care aflase vestea căsătoriei rămăsese uimită pentru că totul i se părea prea frumos pentru a fi adevărat. Era lucrul pentru care se rugase mereu şi mereu.

— Fiţi amândoi binecuvântaţi! răspunse ea cu gravitate. Apoi se ridică şi-şi îmbrăţişă mama şi-l sărută pe Larry.

— Îţi mulţumim amândoi, draga mea şi-ţi suntem recunoscători! spuse Elizabeth-Anne cu lacrimi în ochi.

— Rebecca?, întrebă în continuare Elizabeth-Anne întorcându-se spre cea mai mică dintre fiice.

— Şi mie îmi este dor de tata, dar ştiu că nimeni şi nimic nu-l p;oate aduce înapoi. Şi cred că ai dreptate mama, viaţa merge înainte. Şf eu sunt de acord cu hotărârea ta, spuse Rebecca muşcându-şi uşor buzele şi privind în ceaşca cu ciocolata ca şi când acolo ar fi găsit ajutor pentru a răspunde.

Respirând uşurată şi zâmbind recunoscătoare fiicei sale, Elizabeth-Anne se întoarse spre Charlotte-Anne care răspunse scurt din cap fără a scoate o vorbă.

In tot timpul acestor discuţii mintea ei încercase să calculeze care vor fi consecinţele acestei căsătorii şi în ce

măsură va afecta planurile ei de viitor. Ca şi Regina şi ea simţea că viaţa abia începe, dar spre deosebire de sora ei, ea vedea viitorul cu totul altfel, mult diferit de ceea ce ei i se părea a fi viaţa prozaică a mamei sale. Atâta timp cât această căsătorie nu era un pericol pentru planurile ei, şi ea bănuia că nu va fi, atunci totul era perfect. De fapt, dacă se gândea bine, era chiar binevenita. Mama ei era şi aşa foarte prinsă de afacerile ei şi nu avea prea mult timp pentru familie. Acum având şi un soţ va fi şi mai ocupată şi acest lucru putea s-o ajute pe Charlotte-Anne să-şi îndeplinească mai uşor planurile.

— Deci toată lumea este de acord, constată Elizabeth-Anne încântată şi-l privi pe Larry care se ridicase de pe scaun şi îmbrăţişa şi săruta copiii.

— Mama ar fi putut găsi pe cineva mult mai rău. crede-mă! spuse Regina zâmbind.

Larry râse încântat şi toţi începură o conversaţie animată la care numai Charlotte-Anne nu lua parte, dar acest fapt trecu neobservat.

Reluându-şi locul la masă Larry bătu uşurel cu linguriţa în ceaşcă pentru a calma spiritele. Toţi tăcură şi îşi îndreptară ochii spre el.

— In primul rând, atât eu cât şi mama voastră vă mulţumim pentru înţelegere. In al doilea rând, vreau să ştiţi că nu intenţionez să iau locul tatălui vostru. Nimeni nu poate face acest lucru. Nu vă cer să-mi spuneţi „tată”, cred că „Larry” este suficient. In al treilea rând, atât eu cât şi mama voastră am fi onoraţi dacă ne-aţi vizita la Elkton şi aţi participa la căsătoria noastră. Vom lipsi o săptămână deoarece după căsătorie intenţionăm să petrecem o săptămână de miere în care să şi lucrăm. Vom merge să vizităm hotelurile Calvert Hale din Baltimore, L’Enfant Hale din Washington şi Pan Hale din Philadelphia. Dacă acest program vă afectează programul de şcoală sau. alte planuri ale voastre, puteţi să reveniţi de la Elkton direct acasă. în cazul în care doriţi să veniţi cu noi, suntem bucuroşi. Totul depinde de voi.

Zaccheus bătu uşor din palme şi Rebecca spuse cu

încântare:

— Aş fi fericită să pot merge, mai ales că voi lipsi de la şcoală;

Regina spuse cu o voce şovăitoare:

— Pentru că a venit vorba de şcoală, eu am un examen greu azi, dar…

— în acest caz, rămâi acasă draga mea, ştim toţi cât de mult ai muncit ca să te pregăteşti. Ne-am simţi vinovaţi dacă l-ai pierde, spuse Elizabeth-Anne..

Charlotte-Anne prinse ideea din zbor şi ridicând privirea aparent calmă spuse şi ea:

— Mama, ştii, aş fi încântata să pot veni şi eu, dar… dar am şi eu nişte probe azi…

Privind spre Larry, Elizabeth-Anne spuse:

— Poate ar fi trebuit să aşteptăm, să aranjăm totul aşa încât să fie toată lumea prezentă, nu cred că trebuie să ne grăbim.

— Nu, categoric, nu. Nici nu se pune în discuţie această problemă, spuse Charlotte-Anne în mare grabă şi privindu-i complet dezamăgită. Reuşita sau insuccesul planurilor sale depindeau de această căsătorie. Plecarea mamei sale pentru o săptămână era ca o mană cerească pentru visele ei. Trebuia să lupte împotriva oricărei posibile amânări. De aceea continuă şi mai aprins:

— Trebuie să vă vedeţi de drumul vostru. Nu vreau să aud de amânări din cauza noastră. Dacă vreţi să aşteptaţi înseamnă că nu doriţi ca acest eveniment să aibă loc cu adevărat!

— Bine, dar noi aşteptăm cu adevărat acest eveniment! o asigură Elizabeth-Anne.

Atunci dovediţi!

— Bine, dacă insişti, aşa vom face! răspunse Elizabeth-Anne uşor neîncrezătoare.

— Da, insist şi cred că şi ceilalţi sunt de acord cu mine. Coborându-şi ochii spre farfuria ei pentru a nu j se citi triumful în priviri, Charlotte-Anne savura emoţia produsă de această primă victorie. în drum spre şcoală se va opri în biroul hotelului la etajul doi pretextând că are

nevoie să dactilografieze un articol pentru ziarul şcolii, aşa cum mai făcuse şi altă dată. De fapt nu era vorba de niciun articol. Ea dactilografia învoiri de la şcoală pentru motive medicale, pe hârtia cu antet a hotelului Hale. Profesorii o compătimeau pentru starea precară a sănătăţii ei, când de fapt ea nu mai fusese în cabinetul unui doctor de mai bine de un an. După ce dactilografia învoirea, *ô* semna cu semnătura mamei sale, pe care după practică îndelungată, reuşise să o imite foarte bine.

Zâmbi gândindu-se la naivitatea profesorilor. Abia se abţinea să nu izbucnească în râs când îi vedea cată atenţie dădeau sănătăţii ei.

Dar trebuia să se abţină căci aşa cum spusese Mickey Hayt într-una din după-amiezele petrecute împreună „niciun sacrificiu nu e prea mareu, când vrei să obţii ceva cu adevărat.

2

Dimineaţa frumoasă care promitea o zi minunată se transformă într-un dezastru.

La ora prânzului norii negrii şi ameninţători se învolburau pe cerul Manhattan-ului. Charlotte-Anne privea cerul cu îngrijorare şi se învinovăţea pentru că nu se învoise la ora douăsprezece, ci cu o jumătate de oră mai târziu şi pentru că nu luase umbrela cu ea, aşa cum.o sfătuise Dallas. Dar se cam săturase de altfel şi de Dalla9 şi de sfaturile ei. Dacă nu erai atentă, ajungeai să fii dădăcită la infinit şi mai rău era dacă n-o ascultai. în acest caz te pâra imediat, fără înduplecare.

Da, dar azi n-o va face! Fericita pereche plecase spre a se căsători, departe de Charlotte-Anne şi de problemele ei.

Şi de fapt, ce rost avea să-şi facă probleme privitoare la vreme şi. ploaie când viitorul ei era în joc!?

Se grăbea prin mulţime, făcându-şi loc cu coatele când simţi primele picături mari, grele de ploaie căzându-i pe umeri şi pe păr. încerca să se apere acoperindu-şi capul cu cărţile şi mica geantă de voiaj pe care o avea în mână, dar era foarte greu să te strecori prin mulţimea de pe

stradă şi printre umbrelele mari care înfloriseră ca nişte ciuperci uriaşe odată cu căderea primelor picături de ploaie. Aşteptă să se schimbe lumina semaforului şi se îndreptă în mare grabă spre Strada 42.

încă puţin şi avea să ajungă la Grand Central Station. Dar Zăgazurile norilor se rupseră şi ploaia se transformă în potop. Haina ei de păr de cămilă mustea de apă. Acum era sigură că nu va mai scăpa de ochiul vigilent al lui Dallas. Dinţii începuseră să-i tremure de frig şi era udă din cap până în picioare.

Dar nu aceasta era marea ei grijă. Se grăbea pentru că era în întânrziere şi trebuia să meargă la toaletă să se schimbe. De câte ori se întâlnea cu Mickev Hoyt îşi aducea haine de schimb, căci nu putea să apară în faţa lui îmbrăcată ca o şcolăriţă când de fapt îi turnase atâtea poveşti despre ea.

îi spusese că are douăzeci de ani şi este căsătorită cu un individ deosebit de gelos şi din acest motiv era necesar să se întâlnească pe ascuns. Chiar îşi cumpărase o verighetă ieftină pentru a face povestea credibilă. Nimic nu trebuia pierdut din vedere. Avea convingerea că dacă el ar fi aflat adevărul despre ea – şi anume că avea doar şaptesprezece ani şi locuia cu familia – ar fi intrat în mare încurcătură. Mickey Hoyt era un personaj prea bine cunoscut în oraş pentru a o lăsa să scape cu faţa curată dintr-o asemenea minciună. Cariera lui însemna totul pentru el şi dacă ar fi fost ameninţată de ua scandal provocat de ea, atunci ar fi dat-o la o parte ca pe o măsea stricată. Şi dacă s-ar fi ajuns în această situaţie, gloria şi cariera pe care şi le imagina ea, erau distruse.

Trebuia să fie foarte atentă să nu piardă din vedere niciun amănunt.

Se năpusti în toaleta doamnelor şi dacă cineva ar fi urmărit-o pe această şcolăriţă grăbită, ar fi avut surpriza ca după un sfert de oră să vadă o cu totul altă persoană ieşind pe aceeaşi uşă. Păşind cu graţie, era minunată, o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. O doamnă tânără, elegantă, modernă. Indreptându-se spre căsuţele pentru

bagaje îşi zări silueta reflectată de o vitrina şi ceea ce văzu o umplu de încântare. Chiar aşa udă cum era, tot arăta minunat.

Încercase să-şi usuce părul cum putuse mai bine şi îl prinsese într-un gen de coc, fapt care o făcea să pară mai înaltă şi mai matură. Totodată şi pălăria verde de lână asemănătoare ca formă cu cele ale băieţilor de la lift, prinsă cu o eşarfă la ceafă, îi dădea un aer de maturitate.

Bluza pe care o purta era tot verde, cam subţire pentru frigul de afară, dar fusese singura care se putea asorta cu fusta cloşată de flanel gros. Eleganţa îi era accentuată de eşarfa de la gât, de cordonul din piele de viţel mai deschisă, ca bluza şi fusta.

Toate acestea aparţineau mamei sale şi nu era uşor de loc să scapi de ochiul vigilent a lui Dallas pentru a le lua. Nu se prea potriveau cu haina de şcoală, dar ar fi fost o aventură prea riscantă să încerce să ia şi o haină de a mamei.

Era mulţumită şi pen’tru ce reuşise să scoată din garderoba mamei sale. La întoarcere avea să le ducă la curăţătoria hotelului şi apoi va avea grijă să le intercepteze pe drumul de înapoiere, pentru a le pune la locul lor.

Puse uniforma şi cărţile în căsuţa pentru bagaje şi cheia o lăsă să alunece în poşeta micuţă din piele de viţel. Acum nu mai exista niciun indiciu care să te ducă cu gândul la mica şcolăriţă. Chiar şi felul de a fi se schimbă. Păşea mult mai sigură pe sine, proaspătă şi hotărâtă, cu un aer uşor distrat, dar stăpână pe ea şi pe efectul pe care dorea să-l producă. Ochii străluceau şi era îmbujorată de emoţie. Fiecare gest pe care-l făcea era diafan, molatec.

Acestea erau atributele feminităţii şi maturităţii ei care încercau să iasă la lumină, dar pe care acasă, între prieteni, încerca să le ascundă, fiindu-i teamă să nu fie luată în râs. Acum însă se simţea minunat, eliberată de povara minciunii. Bărbaţii întorceau capul după ea admirativ, iar femeile o priveau cu invidie şi admiraţie în acelaşi timp. Şi deşi părea să fie foarte departe cu gândul, simţea orice privire din jurul ei şi se bucura de toată

această admiraţie mută.

Când ieşi din nou în aer liber tremura uşor de frig. Ploua chiar mai tare ca în urmă cu un sfert de oră. Dacă ar fi aşteptat ca ploaia să se liniştească, ar fi ajuns târziu şi Mickey nu ar fi fost încântat deloc. Ca şi ea, Mickey Hoyt cu greu îşi găsea timp pentru aceste întâlniri.

Ridică gulerul de la haină şi deşi o enerva ideea de a se uda din nou, porni la drum. Nu dorea cu niciun preţ să-l supere pe Mickey aşa că plecă grăbită spre Algonquin, sperând ca ploaia să se domolească. Lucru care, de altfel, nu se întâmplă.

Grăbindu-se spre întâlnirea pe care o avea, prin ploaia torenţială, mintea ei zbura doar la cariera ce o aştepta şi la Mickey Hoyt. Aceasta era ordinea stabilită în mintea ei.

Soarta îi fusese pecetluită în momentul în care se ridicase cortina prima dată pentru ea, pe Brodway, în urmă cu un an. Şezând între spectatori, emoţionată de ceea ce se întâmplă înaintea ochilor săi, înţelesese atunci unde era locul ei şi unde ar fi vrut să fie în acel moment. Dorea din toată inima să devină o stea, ca cele care o vrăjeau pe ea. Spera să ajungă o mare doamnă a teatrului american, o actriţă răsfăţată de aplauze. Dar mai mult şi mai mult, dorea să ajungă o artistă al cărei talent să emoţioneze cu adevărat publicul, să-l captiveze cu totul. Voia să-i vadă trăind toate emoţiile spectacolului alături de ea, să iubească şi să urască pentru că aşa voia ea. Avea talent. Ştia acest lucru şi de aceea era sigură că visul este realizabil.

Cu un an în urmă se înscrisese la Societatea de artă teatrală din scoală. Rolul pe care-d obţinuse era lipsit de importanţă, dar muncind enorm pentru a-l realiza reuşise să ajungă vedeta spectacolului, aşa încât, în anul următor primise rolul principal într-o comedie de James M. Barrie.

Renunţase să mai facă altceva şi se aruncase în studierea acestui rol xu atâta frenezie, încât profesorii se simţiseră obligaţi să trimită o notă acidă mamei sale:

„Dacă Charlotte-Anne s-ar apleca cu aceeaşi

conştiinciozitate şi asupra temelor, aşa cum face cu pregătirea rolului..." Simţise un val cumplit de furie când citise aceste rânduri. Oare erau orbi? Nu vedeau că ea tocmai acest lucru făcea? Studia arta interpretării. Ce rost aveau pentru ea subiecte ca economia şi glandele endocrine?!

în seara spectacolului, la căderea cortinei, ştia că toată situaţia proastă la învăţătură şi mai ales, la geometrie, nii aveau nicio importanţă. Era învăluită de aplauze şi se simţea minunat, atât de ameţită de bucurie încât credea că va leşina.

Interpretase rolul cu atâta măiestrie, încât imposibilul devenise realitate. Pe măsură ce spectacolul se desfăşura, simţea cum se contopeşte ou personajul interpretat', lucru dovedit de aplauzele nesfârşite.

Toată şobala se aruncase la picioarele ei. Toţi îi spuneau cât este de frumoasă. Chiar şi colegele de clasă care altădată'o ignorau sau abia schimbau o vorbă cu ea, se adunau în jurul ei. Băieţii roiau aoum, chiar dacă mai înainte nici nu-i observau prezenţa. Niciodată nu fusese în atenţia şi admiraţia atâtor oameni. Acum minunea se întâmplase şi ea îşi dădu seama cât de puternică o făcea această admiraţie şi cât de mult se bucura de noua ei poziţie.

Soarta îi era pecetluită cu adevărat acum, când ajunsese şi ea triumfătoare pe scenă. Va deveni artistă. Era hotărâtă să-şi vadă numele strălucind.

Chiar mama şi surorile 'ei o felicitaseră pentru interpretarea ei deşi niciuna dintre ele nu crezuse cu adevărat în ambiţia ei de a deveni artistă.

— Cândva, înitr-o bună zi, voi1 ajunge o mare actriţă, spuse ca încetişor, timid, în timp ce se întorceau spre casă. rşs

— Ai fost minunată draga meia, o răsfăţa mama ei. Ai fost cu.adevărat extraordinară. Pentru o clipă am uitat că de fapt tu eşti pe scenă.

Erau cuvinte măgulitoare, cuvinte pentru care oricare artistă şi-ar fi dat şi viaţa. Şi totuşi, simţea că

nimeni nu o lua în serios. Părea că nimeni nu înţelegea că în afară de teatru, nimic nu avea importanţă pentru ea.

Numele ei strălucind pe Broadway.

Nu avea nevoie să înveţe istorie şi matematică. Avea nevoie de cursuri de artă dramatică.

încercase chiar să discute această problemă cu mama sa într-o seară; dar rezultatul nu fusese îmbucurător:

— Draga mea, dar trebuie să înveţi şi bazele ştiinţelor. După ce cunoşti aceste noţiuni fundamentale, poţi merge la colegiu şi poţi lua lecţii de artă dramatică. Nimeni nu va încerca să te oprească.

— Bine mamă, dar de atâtea ori mi-ai spus că nici tu nu ai tners prea mult la şcoală şi nu pari să fii suferit prea tare, răspunse Charlotte-Anne, cu speranţa nemărfcuirisită de a scăpa de şcoala Breiarley şi de a uirma cu un profesor particular cursuri de artă dramatică.

— Este adevărat, dar crede-mă că sunt momente când. doresc să fii învăţat mult mai multe lucruri decât ştiu acum. Dar în Texas, era altfel. învăţătura nu avea importanţa pe care o are aici.

Charlotte-Anne înţelesese că nu are rost să continue deoarece nu reuşea să aibe dreptate. Mama ei nu înţelegea cât era de important pentru Charlotte-Anne să nu piardă niciun moment şi să se concentreze asupra viitoarei cariere.

In seara aceea mersese la, culcare cu inima împovărată. Nici nu dormise. Toată noaptea se gândise la visul ei şi la cum ar putea să-l transforme în realitate. Şi în acea noapte apăruse ideea salvatoare. Cum de nu se gândise până atunci? Pentru Dumnezeu, locuia aici în Manhattan! De ce nu s-ar duce la audiţii şi apoi poate ar primi un rol. în acest caz nimeni nu ar putea s-o mai oprească.

Dar mai era şi şcoala cu care trebuia să lupte,

Şi ideea salvatoare încolţi în mintea ei căci dacă nevoia este mama invenţiei, atunci ambiţia este tatăl înşelătoriei.

Trebuia să găsească o soluţie pentru şcoală. Se vedea nevoită să chiulească. Nu avea niciun motiv să nu reuşească. Voia doar să devină actriţă, nu-i aşa? Merita să-şi încerce norocul.

Şi astfel începuse totul – minciuna, dactilografierea motivărilor în numele mamei ei, suferinţa din diverse motive pentru care trebuia să meargă mereu la doctor, schimbarea hainelor în toaleta de la Grand Central. îşi luase numiele de Caria Hali din moment ce nu putea să-şi folosească numele ei adevărat. Familia Hale devenise bine cunoscută în oraş. Şi oricum, fiecare artistă are un nume pentru scenă. Caria Hali era un nume care se memorează repede şi va face în aşa fel încât să rămână de neuitat.

Şi începu să studieze ziarele. De fiecare dată când găsea o reclamă pentru audiţii, îşi petrecea după-amiezele căutând să afle pentru ce spectacol era audiţia respectivă. Şi toate păreau să aibă loc în cele mai murdare şi îndepărtate zone din cartierul de vest.

în aceste momente realitatea era crudă. Se aşteptase la cu totul altceva, pentru că o audiţie nu are nimic strălucitor în ea. De multe ori nici măcar nu apucase să citească scenariul înainte de a se prezenta. Ajunsese să se simtă ca un juncan în mijlocul unei turme, uriaşe.

De multe ori se întreba cum de avusese curajul să continue când de fapt totul o îndemna să lase baltă teatrul şi audiţiile şi să se întoarcă la şcoală. Concurenţa era foarte strânsă. Nici nu se gândise vreodată că pot exista atâtea fete frumoase în oraş şi mult mai talentate ca ea. Şi toa>te ipăreau să aibă o singură dorinţă: să devină actriţe!

începuse chiar să le recunoască dintr-o privire pe obişnuitele audiţiilor. Toate păreau înfometate nu numai de mâncare, dar şi de succes. Şi, toate, fără excepţie, încercau să-şi ascundă frumuseţea ca şi când doreau să-şi arate disponibilitatea pentru orice fel de rol. Toate erau îmbrăcate cu lucruri vechi, ponosite şi foarte neatrăgătaore. Părea c% nici nu le interesează acest amănunt. Tot ce conta era harul artistic ce bănuiau că există în fiecare din ele. Din aceste motive, la fiecare

audiţie Charlotte-Anne se simţea revoltător de elegantă şi de bine îmbrăcată.

Dacă audiţiile erau extenuante, reacţia celorlalte concurente faţă de ea era şi mai greu de suportat din aceste motive. Simţea zidul de ostilitate cum se ridică în jurul ei-. O fată îi şoptea alteia şi arăta sprea ea; o alta mima gesturile unei doamne care merge cu nasul pe sus ridicându-şi uşor rochia cu mâna. De multe ori' auzise cum o numeau Domnişoara-de-bani-gata.

Privirile lor erau la M de (Îngheţate şi toate păreau să se întrebe la nesfârşit acelaşi lucru: Ce caută ea aici? Cine crede că este? Speră că dacă are o sută de dolari pe ea, poate primi' un rol?

Se simţea atât de singură şi nu putea aştepta ajutor de la nimeni. Doar două erau motivele, pentru care continua să meargă înainte: speranţa că va apare o ocazie care sâ-i scoată talentul la lumină şi credinţa că era un talent adevărat. Se simţea făcând parţe dintre cei aleşi. Dar, cu toate acestea, de câte ori le privea pe celelalte, simţea că-i stă inima în loc.

Dacă ar fi putut să le spună! Să le facă să înţeleagă că nu doreşte să pară altfel decât ele. Ar fi dat orice să tio la fel cu ele, să treacă neobservată prinde ele. Dar, culmea era, că nu avea nimic potrivit de îmbrăcat. Uniforma de şcoală ieşea de la început din discuţie. Nu putea să-şi îmbrace nici hainele ei pentru că o făceau să a-ate şi mai copilă. Nu avea decât o posibilitate – şi anume să încerce să arate mai matură decât cei şaptesprezece ani. Şi pentru că nu avea de ales, trebuia să se furişeze în garderoba mamei şi să caute ceva de îmbrăcat. Necazul cel mare era faptul că toată garderoba mamei era formată din haine scumpe, foarte elegante.

Dar şi acesta era un sacrificiu şi încă unul greu de înţeles. Era hotărâtă să le lase pe toate să râdă de ea şi să meargă pe drumul ei până când va ajunge să-şi împlinească visul.

Fusese la nenumărate audiţii, dar mereu, rezultatul era acelaşi.

Vă mulţumim. Dacă ne hotărâm să vă dăm acest rol, vă vom anunţa. Următorul!

Mult timp nu îndrăznise să încerce să ia parte lla audiţii pentru spectacole muzicale pentru că nu se simţea în stare să fredoneze o melodie sau să facă doi-trei paşi de dans.

In cele din urmă se hotărî. Va participa şi la vizionări pentru spectacole muzicale. Ce ar fi putut să se întâmple? Doar să o refuze, să nu-i dea niciun rol.

Spectacolul pentru care-se desfăşura audiţia era un muzical de mare succes intitulat „Să zbori spre stele* spectacol pentru care se căuta o nouă distribuţie. Sala unde se desfăşura vizionarea şi repetiţiile era tot in cartierul de vest şi se afla într-o clădire aproape în ruină ca şi celelalte prin care mai intrase cu prilejul altor audiţii.

Charlotle-Anne era cea de-a douăzeci şi una candidată, dintre cele cincizeci înscrise şi recunoscu între ele pe multe dintre fetele întâlnite la audiţiile anterioare. Părea că nimeni nu primea un rol vreodată. Multe dintre candidate se cunoşteau bine între ele şi încercau să-şi liniştească emoţiile reciproc.

Cu sfială, Charlotte-Anne se aşezase pe o bancă şi în tăcere aşteptă să fie chemată pentru probă. Cu fiecare.minut care trecea simţea cum se furişează în inima ei o teamă cumplită.

Una câte una, candidatele intrau în sală. Le auzea cântând, acompaniate de la pian în surdină. Toate erau bune, talentate. Chiar şi cu uşa închisă puteai înţelege acest lucru.

,, Oh, Doamne şi eu care nu pot cânta o melodie corect, care nu pot dansa, mă voi face de râs în mod sigur*

Chiar in momentul când se hotărâse să plece, auzi strigându-se numele de Caria Hali/

Rămase nemişcată. Se auzi din nou vocea care o chema pe Caria Hali şi cu greu reuşi să se ridice tremurând din tor trupul. Şi îşi făcu singură curaj cu ajutorul unicei metode pe care o cunoştea: îşi îndreptă spa tele, depârtă umerii şi-şi impuse o ţinută dreaptă,

rezervată şi o privire rece de femeie sigură pe ea.

Sala în care se desfăşura concursul era goală şi în semiîntuneric. Intr-un colţ se afla pianul, iar în sală se aflau patru bărbaţi şi o femeie. Un tânăr cu pantalonii zdrenţăroşi îi întinse o partitură. Chartotte-Anne luă partitura şi se întoarse cu faţa către pian. Pianistul, cu în făţişare de urs, şleampăt, ascuns pe jumătate de perdeaua de fum a unei ţigări, începu să atingă clapele pianului dezacordat. Privi semnele indescifrabile ale partiturii, respira adânc şi încercă să scoată un cuvânt. Deschise gura dar nu putu articula nici cel mai mic su- 'net. înspăimântată încercă din nou, îi privi pe cei cinci care păreau că nici nu au observat-o şi din nou se întoarse spre pianist care-şi rostogolea ochii plictisit. începu să lovească pianul din nou.

Dar nu reuşi nici de această dată să articuleze o notă. Tânărul cu pantalonii zdrenţăroşi se apropie de ea, ii smulse partitura din mână şi deschise larg uşa:

— Următoarea! Ethel Groward!

Uimită, Charlotte-Anne îi privi pe cei patru bărbaţi şi pe femeie. De data aceasta nu primise nici măcar acele binecunoscute cuvinte: „dacă avem nevoie de dumneavoastră, vă vom solicita."

Nici nu se gândise că ar fi posibil ca totul să se sfârşească în acest fel.

Ca prin vis, văzu următoarea candidată intrând în sală, o brunetă trecută de douăzeci de ani, plină de încredere în forţele ei.

Charlotte-Anne ştia că trebuie să iasă, dar nu putea face nicio mişcare. Părea să fii prins rădăcini în sala aceea.

Hei, ce faci, aştepţi o minune? o întrebă tânărul.

Această întrebare avu darul sâ o smulgă din sală. Se întoarse şi acoperindu-şi gura cu mâna, temându-se să nu vomeze, ieşi în goană din sală. Simţea că ochii îi ard când ajunse în sala de aşteptare sub privirile uimite ale celorlalte candidate. Cobori scările în fugă şi când ajunse în stradă, se sprijini de peretele cenuşiu de cărămidă, respirând adânc aerul proaspăt. Ameţeala începu să se

risipească încet dar se trezi hohotind şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de umilită. Auzi paşi apropiindu-se şi se întoarse cu spatele pentru a-şi ascunde, faţa. O voce plăcută de tenor îi spuse cu blândeţe:

— Există totdeauna un mâine, fetiţo, nu toată lumea este făcută să cânte şi să danseze. Problema ta este că te-ai prezentat la o audiţie care nu era pentru tine. Oricine poate greşi!

Stergându-şi lacrimile şi nasul, Charlotte-Anne spuse cu voce groasă:

— Nu sunt o fetiţă, am douăzeci de ani.

Era prima minciună dintr-un lung şir de alte minciuni pe care avea să i le spună. Dar în acel moment acest lucru nu părea să aibă importanţă.

Se întoarse încet şi-l privi. Era un bărbat înalt, atrăgător, robust, cu un aer uşor artificial. Ochii erau de culoarea agatelor şi păreau să hipnotizeze pe cel care-l privea. Era unul din cei patru bărbaţi din sală, dar acum figura lui îi părea deosebit de cunoscută. Simţea că ştie cine este acest bărbat, dar nu era în stare să-şi amintească.

— Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc când te-am numit „fetiţow. E doar o vorbă folosită pe aici, spuse el scuzându-se.

Charlotte-Anne zâmbi şi dădu din cap în semn că a înţeles. Şi deodată ştiu cine este acest bărbat. îi văzuse pşza în ziare de nenumărate ori. Era Mickey Hoyt, una din cele mai strălucitoare stele ale scenelor din New-York.

Ochii lui aveau o lucire rece, când îi spuse:

— Hai să bem o cafea împreună.

Pentru prima oară în viaţă simţi cum în ea se năştea o dorinţă fizică puternică, cum nu mai trăise niciodată. Era ca şi când acum s-ar fi trezit la viaţă. Dădu din cap în semn că e de acord şi-l urmă ca vrăjită.

Luând-o de braţ, o conduse spre Turies Squire.

Ai trecut printr-o încercare grea, nu-i aşa?

Dădu din nou din cap fără să scoată ovorbă.

— Ştiu cum este. Şi eu am trecut prin aşa ceva, continuă bărbatul.

— Cum, şi tu?

— Bineînţeles! Ce crezi că m-am născut cântând şi dansând pe scenă?

— Nu, numai că pare aşa de greu de imaginat. Ştii, uneori mi se pare că am monopolizat piaţa insuccesel or.

— Nu mi-aş face atâtea probleme dacă aş fi în locul tău. Eşti frumoasă. Poate că eşti chiar una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut şi să ştii că nu am văzut puţine. Ai -ceva deosebit, ce celorlalte le lipseşte. Ai ceva din aerul unei doamne din Noua Anglie.

— De fapt suni; din Texas.

— Ştiu. Am remarcat accentul. Dar comportarea ta es*e ca a unui locuitor din Boston.

— Crezi că ar trebui să încerc să scap de accent? Se îngrijoră Charlotte-Anne.

— Nu, nu trebuie să-ţi faci probleme. Ai nevoie de roluri bune, asta-i tot. Sunt destule roluri care s-ar potrivi cu accentul tău.

— Dar, dar sunt imposibil de dobândit.

— Nu chiar imposibil.

— Crezi că aş putea obţine unul? întrebă ea plină de încredere.

— Nu imediat. Dar am ceva ce tu nu ai: cunoştinţe. O mulţime de oameni din acest oraş îmi datorează.câte o favoare. Această meserie se bazează pe ideea că fiecare îl foloseşte pe celălalt. Tot ceea ce trebuie să fac este să dau un telefon şi să caut nişte scenarii, care să le poţi studia fără să treci prin asemenea încercări umilitoare.

— Chiar poţi să faci aşa ceva pentru mine? întrebă cu uimire Charlotte-Anne.

— De ce nu? Daca mă.numesc Mickey Hoyt, nu-i aşa? Totuşi trebuie să ne gândim bine. Cel mai important este să găsim rolul şi scenariul cel mai potrivit. Dar să ştii că nu va fi un rol mare. Restul depinde de tine. Crezi că te poţi descurca?

— Bineînţeles.

— Iată, am ajuns!

— Dar aceasta nu este o cafenea! spuse uimită Charlotte-Anne privind minunata clădire.

— Nu, nu este. Este Algouquin. Dar ne vor servi o cafea în cameră.

Charlotte-Anne părea nehotărâtă.

— Mărturisesc sunt vinovat. Te-am ademenit până aici sub pretextul cel mai demn de dispreţ.

Simţi cum o cuprinde o uşoară teamă şi privi pierdută în jur.

— Nu trebuie să vii sus dacă nu vrei. Dar ţin să-ţi spun că mi-ar face plăcere. Putem rămâne în holul hotelului de vorbă.

— Nu, nu e nicio problemă. Il privi drept în ochi şi simţi cum se contopeşte cu el. Şi în timp ce el o privea cu aceeaşi intensitate, Charlotte-Anne simţea că pământul stă în loc, că numai ei doi mai sunt pe lume.

Ca şi când ar fi fost hipnotizată îl urmă în hotel până La etajul nouăspreceze. Când intrară în cameră, el încuie uşa în urma lor.

— Nu te speria. Nu vei rămâne gravidă. Există multe alte feluri de a face dragoste.

Il privea cum îşi descheia pantalonii şi deşi îl văzuse pe fratele ei dezbrăcat când era mic, rămase uimită dc ceea ce vedea acum. Bărbatul era deja în erecţie şi mărimea falusului o îngrozi. O cuprinse o teamă teribilă.

Simţi mâinile lui pe cap împingând-o uşor în genunchi pe covorul gros şi moale. Privi în sus spre el şi ochii lui străluceau intens ca doi,tăciuni aprinşi.

— Hai, iubito, spuse cu voce moale răguşită, devorează-mă.

Şi înţelese cu toată lipsa ei de experienţă, că aceasta nu însemna a face dragoste. Făcu ceea ce-i cerea bărbatul şi când îl auzi gemând se retrase instinctiv şi-şi întoarse faţa într-o parte. Sperma ţâşni într-un şuvoi gros, prin aer. Apoi o luă în braţe şi o strânse la piept m timp ce ea îşi spuse în gând că merita sacrificiul. Orice sacrificiu nu era prea mare pentru a ajunge să-şi împlinească visul.

*

* *

Când ajunse în holul de la Algonquin era udă, dar fermecătoare. Nimeni nu o opri şi se grăbi spre lift-In ciuda hainelor ude, aerul degajat,, o făcu să pară o obişnuită a hotelului.

Se îndreptă spre lift şi urcă la etajul nouăsprezece. O aştepta totdeauna, în aceeaşi cameră.

Şi azi… Poate azi, în sfârşit, el îi va aduce şi scenariul mult promis.

Îşi scutură apa de ploaie de pe haine, îşi scoase pălăria şi respirând adânc ciocăni de câteva ori în uşă. Auzii paşi de cealaltă parte a uşii. Va deschide şi-l va vedea din nou înalt şi frumos, topind-o cu privirile lui promiţătoare şi cu zâmbetul ameţitor.

Cheia se întoarse în uşă, dar când se deschise, Charlotte-Anne scoase un ţipăt de uimire. In locul lui Mickey Hoyt ’in cadrul uşii stătea Elizabeth-Anne.

— Cred că a sosit momentul să stăm de vorbă serios, spuse Elizabeth-Anne cu glas uşor tremurător.

3

Când ieşi din cabinetul medical faţa ei avea pete mari roşii şi căuta să evite privirea mamei şale. Gândea că nu va mai putea s-o privească direct în ochi niciodată Dr. Rogers, un bărbat uriaş, cu ochi apoşi, clătina uşor din cap spre Elizabeth-Anne şi se reîntoarse în cabinet.

Răsuflând uşurată, Elizabeth-Anne se lăsă uşor pe spate şi se relaxă pe canapeaua din sala de aşteptare.

Pe drumul spre casă Charlotte-Anne privea posomorâtă pe fereastra maşinii. Nici ea, nici mama ei nu schimbară o vorbă.

Elizabeth-Anne arăta dezamăgită şi uşor încurcată când ajunseră acasă şi urmând-o pe Charlotte-Anne în camera ei spuse în timp ce se aşeza pe marginea patului:

Mulţumesc cerului, eşti încă virgină!

Charlotte-Anne deveni purpurie şi se lăsă să cadă pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă.

— Nu mă pot preface. Am fost teribil de şocată. Chiar

în momentul în care ne pregăteam de plecare a sunat telefonul. Era una din profesoare, foarte îngrijorată de starea sănătăţii tale.

Charlotte-Anne gemu de supărare.

— Ai absentat douăzeci şi şapte de zile din acest an şcolar! înţelegi, douăzeci şi şapte!

Charlotte-Anne închise ochii cu disperare. Fusese bolnavă douăzeci şi şapte de zile… era prea mult, dar nici nu-şi dăduse seama când au trecut atât de multe zile.

— Nu…nu pot să explic cum… spuse ea fără vlagă.

— Şi dacă ar fi fost numai atât… Dar după telefonul de la şccală, Dallas a primit un al telefon. Era o persoană care-şi spunea Mickey şi lăsase un mesaj pentru Caria Hali. Fiind atât de surprinsă, Dallas a primit mesajul şi a înţeles că azi nu vă veţi mai întâlni la Agloncjuin ca în fiecare zi de vineri.

Charlotte-Anne simţi că i se face rău.

N-ar fi trebuit să-i dea numărul de telefon. Şi i-l dăduse numai pentru că el insistase.

— Şi a lăsat vorbă pentru mine prin Dallas? A încercat să rupă legătura noastră în acest fel? întrebă Charlotte-Anne cu amărăciune.

— Nu pot vorbi în numele lui. Poate că a vrut sau poate că nu. Dar pentru noi nu a fost greu să înţelegem ce se întâmplă. Larry a fost şi a vorbit cu recepţionerul de la Algonquin, care la început a încercat să fie discret, dar când Larry i-a spus că eşti minoră şi că era hotărât să cheme poli.ia şi să-i acuze eventual de complicitate la viol, acesta a devenit cooperant. Se pare că în apartamentul nouăsprezece de la etajul nouăsprezece aveau loc întâlniri în fiecare după-amiază de vineri.

Cred că domnul Hoyt ar fi trebuit să fie mai prevăzător. Este mult prea bine cunoscut ca să treacă neobservat. Totuşi, eu cred că nu este numai vina lui, deşi mi-ar plăcea ca acesta să fie adevărul. Nu pot să-ţi ascund faptul că sunt dezamăgită de tine. Dar toţi suntem oameni şi greşim. Şi când suntem tineri, foarte tineri, suntem şi mai înclinaţi spre greşală.

— Dar nu mai sunt un copil mamă, sunt o femeie în toată firea.

— Da, dar este greu de înţeles cât de repede ai crescut. Eu încă te mai văd copil. Acum înţeleg că greşesc.

— Dar nu.este vina ta, mama!

— Poate este, poâte nu este. Nu cred că vom afla adevărul vreodată, spuse Elizabeth-Anne oftând. Trebuie să stau de vorbă cu mine însămi. Vom aştepta până mâine pentru a hotărî Ce avem de făcut.

Elizabeth-Anne se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Charlotte-Anne se ridică şi privind-o, spuse cu vocea tremurândâ:

— Mă urăşti, mamă, nu-i aşa?

Elizabeth-Anne se întoarse surprinsă. Pentru prima cară în viaţă Charlotte-Anne era uimită de tăria de caracter a mamei sale.

— Nu, Gharlotte-Anne, nu te urăsc. Vezi tu, se poate întâmpla să nu fiu de acord cu tot ceea ce faci, dar eşti fiica mea. N-aş putea să te urăsc niciodată indiferent ce s-ar întâmpla. Eu te iubesc şi vei înţelege ceea ce simt eu, atunci când şi tu la rândul tău vei avea copii.

Cu ochii în lacrimi şi emoţionată, Charlotte-Anne, murmură:

— Şi eu te iubesc, mamă!

— Ştiu draga mea, răspunse Elizabeth-Anne.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru tot ceea ce am făcut. Nu m-am gândit decât… Oh, Doamne! V-am stricat toate planurile ţie şi lui Larry. Am fost afât de egoistă!

Peste chipul mamei sale trecu un nor uşor şi Charlotte-Anne înţelese abia acum cât de mult lupta mama sa pentru a privi întreaga situaţie cu cât mai mare obiectivitate.

— Proprietatea nu s-a vândut încă şi în câteva zile voi semna actele. In ceea ce îl priveşte pe Larry, sunt sigură că nu va dispare. N-am amânat nimic ce nu putea suferi o mică întârziere. Nu trebuie să-ţi faci probleme. Singurul lucru care contează este ca tu să nu suferi.

Charlotte-Anne simţi nodul din gât împiedicând-o să

spună o vorbă:

— Ne vedem mai târziu, iubito!

— Da mamă, răspunse Charlotte-Anne privind în urma mamei sale. Când uşa se închise în urma ei, abia atunci se aruncă pe pat hohotind.

Era sfârşită de atâta umilinţă şi remuşcare. Il ura pe Mickey Hoyt, îl ura cum nu urâse pe nimeni, niciodată. Comportarea lui fusese demnă de tot dispreţul. N-ar fi trebuit să aibă încredere în el. Doar îi spusese că este căsătorită şi că trebuie să fie amândoi deosebit de discreţi. Nu avea importanţă că ea îl minţise. Fusese absolut necesar. Dar el sfârşise prin a-i acoperi pe amândoi de ruşine.

Probabil că procedase aşa pentru a pune capăt legăturii lor! Şi această ideea o umplea de ruşine, căci înţelese că nemernicul nu intenţionase niciodată să o ajute să-şi găsească un drum în teatru. Pur şi simplu o amăgise pentru a profita de ea.

Se simţea murdară, întinată, manipulată.

r

*

* *

— M-am gândit mult la această situaţie şi cred că am găsit o rezolvare: Pare dureroasă dar cred că este cea mai bună soluţie, spuse Elizabeth-Anne a doua zi când amândouă se aflau în salon.

Erau singure, aşezate faţă în faţă pe canapelele îmbrăcate într-un material de culoarea caisei. Charlotte-Anne nu dormise toată noaptea. Reuşise însă, să privească obiectiv şi cu detaşare relaţia ei cu Mickey Hoyt. în cele din urmă ajunsese la concluzia că nu-l iubise. Fusese doar o amăgire, o iluzie datorită faptului că Mickey Hoyt era o persoană atât de binecuvântată, o vedetă. Nici el nu o iubise, ci! doar se folosise de ea pentru că îi putea satisface acele mici plăceri. Era greu de privit adevărul în faţă şi avea nevoie de curaj, dar se liniştea cu acest gând. Ceea ce se întâmplase între ea şi Mickey Hoyt o ajutase să se maturizeze. Abia acum o privea pe mama sa cu ochii

unui ’adult şi reuşea sa o înţeleagă cu adevărat.

Pentru prima dată o aprecia pe mama ei.

Elizabeth-Anne Hale era o femeie atrăgătoare, elegantă, o adevărată doamnă. Nimeni nu ar fi putut să creadă că venea dintr-un mic orăşel din Texas. Gândindu-se la anii care trecuseră, înţelese că nu mai cunoscuse pe nimeni cu o putere de adaptare asemănătoare cu a mamei sale.

Charlotte-Anne fusese o fiică ascultătoare şi răspunsese numai când fusese întrebată şi acum era hotărâtă să procedeze la fel şi să nu discute contradictoriu cu mama ei.

— După cum ştii, rezultatele tale la învăţătură anul acesta au fost… să spunem,. nesatisfăcătoare?

— Poţi spune, mizerabile.

— Ei nu, să nu aruncăm cu insulte, zâmbi Elizabeth-Anne. Abia acum am înţeles un lucru, greu de conceput pentru orice mamă. Copilul pe care-l iubeşte nespus de mult, creşte sub ochii săi şi se maturizează… Ştiu că â sosit timpul ca eu să mă port cu tine ca şi cu un adult.

Cred că rezultatele tale slabe la învăţătură se datorează faptului că ţi-ai pierdut prea mult timp pentru ambiţiile tale de actriţă. Ar fi fost bine dacă ai fi petrecut mai mult timp pentru studiu decât pentru teatru. Vom vedea, oricum, dacă mai ai nevoie de învăţătură. Dar ca o tânără aflată în pragul vieţii, cred că ai nevoie de o puternică cizelare. Cred că şi viitoarea actriţă care vei fi are nevoie de aşa ceva!

Vreau să ştii că nu te condamn pentru ce ai făcut. Şi eu am partea mea de vină pentru că am fost o mamă neatentă. M-am lăsat furată de afaceri şi mi-am neglijat viaţa de familie. ’Trebuia să văd că se întâmplă ceva cu tine, dar nu am avut timp să mă gândesc la aşa ceva. Dar nu are rost să vorbita despre trecut, decât în măsura în care putem să învăţăm ceva din el, care să ne fie de folos în viitor.

Se opri pentru o clipă. Trebuia să o convingă pe Charlctte-Anne să înţeleagă că ceea ce avea de gând să

facă nu era o pedeapsă. Se gândise bine toată noaptea la întreaga situaţie şi de dimineaţă dăduse câteva telefoane. Totuşi gândea că orice bună intenţie era o piatră pe drumul suferinţei, li era tare greu să pună ordine în viaţa lor, a ei şi a fiicei ei.

— Cred că toată această poveste în care eşti implicată şi domnul Hoyt… te-au îndurerat?

— Ieri credeam că da, dar azi nu mai ştiu sigur dacă este aşa. S-a folosit de mine cum şi eu am vrut să mă folosesc de el, dar el a ştiut să se prefacă mai bine ca mine.

— Da, recunosc, aceasta este o probă de maturitate din partea ta. Totuşi cred că nu-ţi va fi uşor să ţi-l scoţi din minte dacă nu te îndepărtezi de el cât mai mult. De câte ori vei citi sau vei vedea o poză în ziar, îţi vei aminti de el. Este firesc să fie aşa.

— Nu cred că voi suferi. Pot să trec peste toate astea, răspunse Charlotte-Anne, gânditoare.

— Da, dar cu toate acestea, şcoala la care intenţionez să te trimit este cu internat.

— Dar, mama…! se sperie cu adevărat Charlotte-Anne.

— Te rog să mă asculţi până la capăt. Trebuie să nu priveşti această situaţie ca pe o pedeapsă. Este o şcoală bună. unde vei învăţa multe lucruri folositoare. Nu numai matematică şi istorie. Şcoala Catroux este o şcoală care le pregăteşte pe tinerele domnişoare pentru a intra în societate. Şi oricum nu cred că strică să frecventezi cercuri internaţionale.

— Internaţionale…?

— O tânără domnişoară trebuie să călătorească şi după câte am auzit, Elveţia este minunată. Şcoala Catroux este în Geneva Şi mi-a fost recomandată cu căldură. Multe tinere americane frecventează această şcoală. De asemenea şi domnişoare din Anglia şi din alte ţări. Tinere din familii foarte bune. Vei lega noi prietenii şi nu-ţi va face niciun rău învăţarea unei limbi străine.

Elizabeth-Anne tăcu şi pe chipul ei se putea citi cât o

îndurera această conversaţie.

— Gândul că trebuie să pleci mă face să sufăr, te rog să mă crezi. La fel de mult cum mă îndurerează şi faptul că ai crescut atât de repede. Aş fi tare fericită să te ţin lângă mine şi să te alint. Dar ar însemna să dau dovadă de egoism şi să-ţi distrug viaţa. Trebuie să înveţi să iii independentă. Această nevoie de independenţă te-a împins în braţele domnului Hoyt, ceea ce nu-l face nici pe el atât de vinovat.

Aş dori tare mult să rămâi la Catroux până la sfârşitul anului. Totuşi dacă vrei să vii acasă sau să părăseşti şcoala când împlineşti optsprezece ani, ceea ce se va întâmpla peste şase luni, vei avea libertatea de a alege singură. Vei fi majoră şi din punct de vedere legal, capabilă să iei hotărâri' ce-ţi aparţin în privinţa drumului pe care-l ai de urmait în viaţă.

Şi dacă vei mai dori să studiezi arta dramatică, te voi ajuta cât îmi va sta în puteri.

— Da mama, dar Elveţia esto atât. de departe. Nu am fost plecată niciodată de acasă, spuse Charlotte-Anne.

Cu blândeţe în voce şi în gesturi, Elizabeth-Anne se aplecă spre fiica ei si-i prinse uşor mâinile:

— Vine o vreme când trebuie să faci primul pas spre independenţă. Şi acesta este primul pas al tău. încearcă â priveşti totul în acest fel şi gândeşte-te că vei fi mult mai bine pregătită să înfrunţi viaţa.

— Spuneai că mă poţi ajuta să mă pregătesc pentru teatru. Promisiunea rămâne valabilă şi pentru peste şase luni?

— Bineînţeles.

— Adică… mă vei ajuta şi atunci?

Privind-o drept in ochi, Elizabeth-Anne îşi întrebă fiica:

— Ar fi trebuit să ştii până acum că nu fac promisiuni pe care să nu le ţin. Voi face tot ce voi putea. Te voi sprijini financiar, în aşa fel încât să te concentrezi asupra studiului artei dramatice. Şi dacă se va putea, am să încerc să deschid orice uşă va fi nevoie. Am auzit că cei care

investesc în lumea spectacolului pot trage sfori pentru a obţine un rol. Dumnezeu ştie ce pot face banii?! Cred că voi reuşi să găsesc un producător care să mă despartă de o parte din banii mei.

Charlotte-Anne izbucni în lacrimi. Era fericită şi se simţea uşurată de întreaga povară. Se aşteptase ca mama ei să-i ţină o lecţie şi să o pedepsească. în schimb i se oferea tot ce dorise. Sări în picioare şi se aruncă în braţele mamei sale.

— Sper că-mi vei promite să înveţi cât mai mult la Catroux şi să faci cât mai puţine probleme profesorilor. Şi în aeea ce priveşte drumul paste Atlantic, nu-l vei face singură. Robyn Morgan pleacă şi ea în Europa şi va merge cu Tle de France, aş»a încât am aranjat să călătoriţi împreună. Mi-a spus că este încântată că veţi fi împreună.

Charlotte-Anne strălucea de fericire. O cunoştea pe Robyn de câţiva ani şi nu numai că o găsea încântătoare, dar şi visa să fie ca ea, aibă puterea sa ţeasă în jurul ei acea vrajă după care tânjea şi Charlotte-Anne. Oricum, şase luni nu vor trece prea greu când te gândeşti că aşteptase trei luni ca Mickey Hoyt să-i ofere un rol.

— Şi acum, cred că nu te vei supăra dacă vom merge să facem cumpărături. Ai nevoie de toalete noi. Nu putem lăsa o reprezentantă a familiei Hale să ajungă in Elveţia în zdrenţe. Sau în hainele mamei sale!? spuse Elizabeth-Anne râzând.

— îmi pare rău mama, te rog să mă ierţi.

— Vreau să-ţi spun că ai făcut cinste toaletelor mele, răspunse Elizabeth-Anne zâmbind şi îmbrăţişându-şi fiica.

— Mama, dar tu şi Larry… vă veţi căsători nu-i aşa?

— Sigur că da. Totul este aranjat. De fapt chiar acum Larry umblă prin oraş să facă ultimele aranjamente. Va fi o cununie civilă, urmată de o cununie religioasă discretă, la care vor participa numai câţiva prieteni ca Robyn şi Ludmila.

— îmi pare aşa de rău că nu voi fi aici.

— Bineînţeles că vei fi. Ţi-am spus că Robyn va participa şi ea. Deci nu putea fi în două locuri în acelaşi

timp. Şi nici tu. Căsătoria va avea loc în ziua în care veţi pleca, cu câteva ore mai devreme.

Charlotte-Anne simţi un val de emoţie umplându-i sufletul. Ştia dintr-o dată, cât de mult ţineau una la cealaltă, deşi nu-şi mărturisiseră acest lucru niciodată. Luă mâna mamei ei şi-o duse la buze.

— Sunt tare fericită. N-aş fi vrut să plec şi să las în urma mea toate acestea nemărturisite.

— Nici mie nu mi-ar fi plăcut să lăsăm toate acestea nelămurite.

— E ciudat, ştii? Niciodată n-aş fi crezut că putem sta de vorbă în felul acesta.

— Charlotte-Anne, te rog să nu uiţi că oricând ai în mine un sprijin adevărat.

— Ştii, spuse Charlatte-Anne cu ochii în lacrimi, n-aş fi crezut niciodată că putem fi atât de apropiate una de cealaltă. Ca şi când nu am fi mamă şi fiică. Am simţit că suntem ca…

— Ca două prietene? întrebă Elizabeth-Anne zâmbind şi privindu-şi fiica în ochi.

4

Primăvara se revărsa asupra oraşului New York cu toată splendoarea, ca şi când ar fi vrut să sărbătorească cununia dintre Elizabeth-Anne Hale şi Lawrence Hochstetter.

Mica bisericuţă situată pe Strada 29 era plină de crini, trandafiri, garoafe, lalele şi petunii. Charlottc-Anne îşi privea mama cu încântare în drumul spre altar, cu un mic buchet de lăcrămioare în mână. Era minunată, parcă niciodată nu fusese mai frumoasă. Purta o rochie de dantelă albă, o pălărie de mătase gri deschis şi pantofi uşori de mătase „tot gri. în jurul gâtului avea un colier de perle, dăruit de Larry în acea dimineaţă. – Şi el arăta minunat în costumul închis la culoare, cu o garoafă albă în buzunarul de la piept. Nu era căsătoria anului deşi dacă ei ar fi dorit, ar fi putut fi. Era o nuntă simplă, numai pentru câţiva prieteni pentru că aşa îşi doriseră. Ludmila a plâns şi şi-a suflat nasul zgomotos în tot timpul ceremoniei.

Apoi, câteva ore mai târziu, sosi momentul despărţirii. Rolls-Royce-ul lui Larry, pe care Elizabeth-Anne avea să-l păstreze în stare perfectă de-a lungul anilor, împodobit încă cu ghirlande de flori şi panglici pentru cununie, era încărcat cu bagajele pentru Charlotte-Anne. Porniră către cartierul de vest, unde era ancorat Ile de France.

Elizabeth-Anne şi Larry obţinuseră o cabină la clasa întâia alături de cea a lui Robyn, dar nu reuşiră să o examineze prea atent. Abia urcaseră la bord când se auzi sirena care anunţa plecarea vaporului.

— Trebuie să coborâm, spuse Larry.

Charlotte-Anne încuviinţă din cap. Era şi emoţionată şi avea şi inima grea când îşi luă rămas bun de la întreaga familie. Pentru prima dată de când îşi putea aduce aminte, se simţea aproape de ei. Acum ştia într-adevăr că îi vor lipsi enorm.

— Ei bine, doamnă Hochstetter, cum este să fii căsătorită? îşi întrebă mama.

— Să fiu sinceră, nu e mare deosebirea. Il iubesc de mult pe Larry, dar să ştii că numele hotelurilor va rămâne tot Hale. Îmi voi păstra numele de „vedetă”. în public voi fi Elizabeth-Anne Hale. Dar în particular voi fi doamna Lawrance Hochstetter. Şi privindu-şi fiica intens, vocea îi trăda sentimentele.

— îmi vei lipsi mult, Charlotte-Anne.

— Şi tu îmi vei lipsi, mama. îmi pare rău că nu voi fi aici când vă veţi muta.

— Mutare? Care mutare? întrebă Elizabeth-Anne mirată.

— Mutarea familiei la reşedinţa Hochstetter!

— O, nu, draga mea. Se va muta Larry cu noi. Am hotărât mai de mult împreună cu Larry şi cred că nu m-aş fi simţit bine în acea reşedinţă somptuoasă. Şi mai este şi personalul de servici. De ae să plătim atât de mulţi oameni când putem avea la dispoziţie personalul hotelului. Dallas şi un şofer sunt tot ce avem nevoie. Şi hotelurile vor primi oamenii de la reşedinţa Hochstetter aşa încât nu vor

rămâne pe drumuri şi vom diminua şi cheltuielile.

— Totdeauna, femeia de afaceri câştigă, nu-i aşa mamă? Nu te poţi schimba.

— Presupun că nu. Ochii îi străluceau în lacrimi şi-şi strângea fiica în braţe. Se sărutară şi Charlotte-Anne simţi cum mama sa îi pune în mână o cutiuţă.

— Ce-i aici? privi curioasă Charlotte-Anne.

— Este medalionul de la tatăl tău. Este panseluţa-talisman. Vreau s-o porţi tu ca să-ţi aminteşti mereu de noi.

Charlotte-Anne izbucni în plâns şi se aruncă din nou în braţele mamei.

Larry o îmbrăţişa şi ea îl sărută pe amândoi obrajii:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu toţi taţii vitregi sunt răi!

— îmi vei lipsi şi mie, domnişoară. Să nu stai prea mult printre străini.

— Nu, promit că nu.

— Nu face promisiuni. Europa este minunată şi te vrăjeşte. Oamenii se îndrăgostesc de ea şi rămân acolo.

Zaccheus îi strânse mâna şi îi dărui un mic bobârnac pe obraz.

— Eşti sigură surioară că nu pot veni cu tine? Vaporul acesta este minunat.

— Sunt sigură, spuse Charlotte-Anne zâmbindu-i cu tristeţe.

Se întoarse spre Rebecca şf o îmbrăţişă.

— Ştiu că nu ne-am înţeles totdeauna aşa cum ar trebui jsă o facă două surori, dar îmi va fi tare dor de tine. Te iubesc şi te voi iubi mereu, spuse Charlotte-Anne cu vocea răguşită de emoţie.

— Şi eu te voi iubi mereu, răspunse Rebecca şi o sărută pe amândoi obrajii.

Apoi, se întoarse spre Regina şi o îmbrăţişă izbucnind în lacrimi.

— Pentru prima dată de când ne ştim ne vom despărţi, spuse ea uşor speriată.

— Nu te teme, îşi în-urajă Charlotte-Anne sora mai

mare. Se sărutară şi continuă:

— Mi voi întoarce curând. Eu voi fi artistă, in timp ce tu vei fi doctoriţă. Pun pariu că mă vei asista şi la naştere? Vocea începu să-i tremure. Curajul începea să o părăsească.

— Ne vom vedea curând.

Regina dădu din cap şi zâmbi printre lacrimi.

Niciuna dintre ele nu bănuia că nu se vor mai vedea vreodată în viaţă.

Charlotte-Anne îşi privea familia în timp ce nava se îndepărta. Rămase pe punte, strângând în mâini balustrada strălucitoare ca şi când ar fi încercat să prindă cuj raj şi putere. Se aplecă şi mai mult peste balustradă încercând să-i vadă cât mai bine în mulţimea rămasă în port. Ii zări printre ceilal.i şi flutură mâna îndelung. Şi încă o dată sirena vaporului scoase un sunt tânguitor.

— Ce faci, plângi?! auzi o voce alături de ea.

Se întoarse şi o zări pe îtobyn, absolut fermecătoare cu pălăriuţa cu voaletă ascunzându-i jumătate din figură. Fuma dintr-o ţigară aflată într-un minunat portţigaret de fildeş.

— Eu plâng numai la nunţi şi la înmormântări. Niciodată la plecarea cu vaporul. Trase un fum adânc şi continuă. Am plâns destul azi la cununia mamei tale. Nunţile totdeauna au acest efect asupra mea. Larry a găsit într-adevăr o soţie minunată.

— Da, într-adevăr, aprobă Charlotte-Anne.

— Ei bine, mă voi retrage în cabină. Vreau să văd cum se descurcă camerista cu despachetatul. Dacă ţii hainele prea mult timp împachetate ai nevoie de o mulţime de timp pentru a le face să arate cum trebuie. Voi lăsa descuiată uşa dintre cabine pentru cazul când ai nevoie de mine. Te rog să mă cauţi ori când doreşti. Doar suntem vecine, nu-i aşa?

— Mulţumesc doamnă Morgan.

— Doamnă Morgan? izbucni în râs Robyn. Eşti o dulce, dar te rog nu mă face să mă simt îngrozitor de bătrână. Tu şi eu avem o lungă săptămână înaintea noastră

şi ne vom întâlni indiferent în ce direcţie mergem Cred că cel mai bun lucru este să ne spunem pe numele de botez. Este lucrul cel mai înţelept pe care poţi să-î faci în tren sau pe vapor. Deci, eu sunt Robyn.

— Robyn, repetă şi Charlotte-Anne cu timiditate.

— Aşa este mult mai bine, zâmbi Robyn. O mângâie uşor şi plecă spre cabina ei. Sirena sună din nou, parcă mai dureros ca altă dată. Charlotte-Anne flutură din nou mâna spre familia ei în timp ce nava se îndepărta. Continuă să fluture mâna mult timp după ce feţele lor se pierduseră în ihulţime şi nava ieşise în larg.

Charlotte-Anne îşi înghiţi lacrimile şi ridică capul. Amurgul se lăsa repede şi cerul sângeriu era brăzdat cu roşu şi oranj. Pe mal, giganţi de beton străluceau ca mii de stele. Abia acum înţelese că în toţi anii de când venise la New York nu observase adevărata frumuseţe şi măreţie a acestui oraş. Se obişnuise cu el, şi atât. Când străbătea oraşul, mergând pe trotuar sau traversând străzile, niciodată nu privise în sus. Şi acesta era singurul mod de a descoperi frumuseţea lui, să priveşti în sus. Se gândea la câte ar fi trebuit să facă, câte lucruri mici, lipsite în aparenţă de importanţă, dar care acum, la plecare, păreau esenţiale.

— Pe naiba, înjură printre dinNu vreau să plec. Nu vreau să merg la şcoală in Elveţia. Vreau doar să rămân acasă.

Rămase pe punte mult după lăsarea întunericului. Nava fu învăluită de umbre încet, încet, în timp ce naviga pe lângă insulă şi ieşi din port.

Charlotte-Anne se plimbă pe punte şi privi Statuia Libertăţii, rămânând în urmă, apoi luminile oraşului conţinuară să se îndepărteze, devenind tot mai mici. I se părea că New York-ul este Atlantida care se scufundă încet în mare ca apoi să fie înghiţiţi complet de îngemănarea în întuneric a oceanului şi cerului.

Erau în larg. Un vânticel rece îi flutura jucăuş fusta. Ceilalţi pasageri se retrăseseră de pe punte, rămânând singură.

— Charlotţe-Anne! Dumnezeule, ce faci acolo? Te-am căutat peste tot. Te-am chemat şi prin megafon. De ce nu ai răspuns? Pentru o clipă am crezut că ai căzut peste bord.

Se întoarse şi o văzut pe Robyn de o frumuseţe strălucitoare stând în spatele ei într-o rochie rubinie', lungă, de tafta şi cu o pelerină asortată strânsă pe umeri. Rubine şi diamante îi străluceau în jurul gâtului, la urechi şi pe degete.

— Arăţi minunat! Mergi la petrecere?

— Petrecere! Suntem amândouă invitate la masa căpitanului şi nici nu ţi-ai schimbat toaleta şi dând din cap dezaprobator continuă: Auzi, petrecere!

Charlotte-Anne mai privi o dată îndurerată spre portul care rămăsese în urma în întuneric. Undeva, departe, acolo era casa şi ea deja îi ducea dorul. Simţea că avea nevoie de timp pentru a-şi pune ordine în sentimente şi pentru a se obişnui cu viaţa de la.bordul navei şi mai ales avea nevoie de singurătate pentru a se pregăti pentru viaţa ce o aştepta într-o ţară străină.

— Nu mă simt în stare, în seara aceasta, Robyn, se rugă ea.

Ochii prietenei sale aruncară scântei:

— Nici nu vreau să aud. O invitaţie la mas-a căpitanului echivalează cu o invitaţie la o curte regală. Şi mai ales nu ai dreptul să-mi iei plăcerea de a stârni invidia tuturor când vom coborî scara cea mare a restaurantului. Suntem în mod sigur cele mai frumoase femei de pe vas şi am de gând să zdrobesc câteva inimi. Pe vas se află şi un fermecător prinţ italian, a cărui cabină este chiar pe coridorul nostru. Este şi el invitatul căpitanului. Oftând uşor, Robyn continuă:

— L-am întâlnit o dată sau de două ori. Este deosebit de atrăgător – ca păcatul însuşi – şi indecent de bogat. Şi mai ales este burlac. Femeile roiesc în jurul lui, dar până acum a reuşit să nu se lase înhăţat. Se vorbeşte pe şoptite că o fată din Deauville ar fi încercat să se sinucidă din cauza lui. Este cam tânăr pentru mine şi mai mare ca tine,

dar nu foarte bătrân. Are aproape treizeci de ani. Hai, gata cu vorba, mergi şi îmbracă-te. Mi-am permis să umblu prin lucrurile tale şi am ales toaleta pentru seara aceasta. Am rugat şi camerista să o calce şi acum te aşteaptă gata pregătită.

Copleşită de această avalanşă verbală, încercă totuşi să o convingă:

— Nu, în seara aceasta. Te rog, Robyn!

— Ba da, neapărat în. seara aceasta. Am promis mamei tale că voi avea grijă de tine. Şi pentru Robyn Morgan aceasta înseamnă două lucruri. Primul şi cel mai important este că te voi apăra de tot ce este rău. Şi Luigi di Fontanesi este încântător de rău. Şi, în al doilea rând, trebuie să te introduc în societate. Deci, refuz să-mi spui nu.

Până când vei termina cu îmbrăcatul, mormăi Robyn, masa va fi de multe terminată.

— Mă grăbesc, murmură Charlotte-Anne cu gura pliriă de aee de păr privind prin oglindă spre Robyn. Era in faţa oglinzii şi încerca şă-şi prindă părul.

— Iată, am terminat! Cum arăt? întrebă ea înior cându-se spre Robyn.

Robyn se opri şi dădu din cap aprobator. Nu o văzuse niciodată pe Charlotte-Anne cu părul strâns şi era încântată de cum arăta.

— Stai, aşteaptă o clipă! şi punând jos ţigara se aplecă spre Charlotte-Anne şi scoase câteva şuviţe de păr pe care le lăsă libere; le aranjă în aşa fel încât să pară cât mai rebele şi apoi îndepărtându-se câţiva paşi, spuse admirativ:

— Da, aşa este minunat. Intoarce-te puţin. Da, da. Nu trebuie să strângi părul perfect. Ai un aer inocent care trebuie pus în evidenţă.

Charlotte-Anne se întoarse şi se examina în oglindă. Noua coafură accentua trăsăturile ei calde, feminine.

— Hai, acum, îmbracă-te repede.

— Un moment, spuse Charlotte-Anne, deschizând un sertar din care scoase cutiuţa cu panseluţa-talisman. O

ţinu câteva secunde în mână şi o privi admirând lucrătura minunată a argintului şi culoarea albastră a panseluţei închisă în cristal. Fusese a mamei sale şi acum era a ei. Era o legătură cu trecutul şi înţelese că pentru ea avea aceeaşi semnificaţie ca şi pentru Elizabeth-Anne.

Robyn îi luă medalionul din mână şi îl prinse la gât. Atingându-l, Charlotte-Anne simţi răceala şi moliciunea ca de catifea a medalionului şi o undă de curaj i se strecură în inimă.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre pat ridicând rochia albă, diafană, fără.mâneci, cumpărată de mama ei. Era o rochie de şifon simplă.

Robyn o privi cu admiraţie şi spuse:

— Arăţi absolut minunat. Crede-mă, alături de tine orice femeie poate părea ţipător îmbrăcată.

— Crezi ca trebuie să pun o brăţară, sau o altă bijuterie?

— Nu, nu. Eu ţi-am făcut un compliment. Stinse* ţigara şi luând-o de braţ pe Charlotte-Anrie, spuse:

— Hai să-i cucerim pe toţi!

5

Marea sufragerie a vaporului se ridica la înălţimea a trei punţi şi murmurul conversaţiei şi acordurile muzicale pluteau până sus la capăitul scării uriaşe. Charlctte-Anne prinse balustrada şi privi de sus întreaga sală simţind cum toată încrederea în sine o părăseşte. Chiar de aici de sus putea vedea sala plină de femei minunate, în rochii de seară şi bărbaţi eleganţi. Ar fi vrut să aibă încredere în sine şi puterea de acomodare la o nouă situaţie, pe care le avea mama sa.

Privi rugător spre Robyn.

— Arăţi minunat, o asigură Robyn zâmbind. Mama ta s-a gândit bine când a ales această rochie. Se potriveşte şi vârstei şi siluetei tale. şi această coafură, cu părul strâns, îţi dă un aer seducător. Să ştii că nu am văzut pe nimeni până acum care să arate şi modernă şi inocentă în acelaşi timp, aşa cum arăţi tu. Hai să coborâm.

Charlotte-Anne respiră adânc pentru a prinde curaj.

Jos, se servea deja primul fel şi o armată de chelneri îmbrăcaţi în jachete albe invadase marea sală. Observă câteva capete care se ridicaseră şi priveau în sus spre ele. Chiar de aici, de sus, simţea cum o evaluează din priviri. Scara uriaşă fusese proiectată anume pentru intrări somptuoase şi se îngrozi când se gândi că putea să pună în evidenţă graţia şi eleganţa dar, totodată, mărea şi şansele ca cea mai mică greşeală să devină zdrobitoare.

Strânse tare balustrada simţind cum i se înmoaie picioarele sub privirile celor de jos. Ce bine ar fi fost să fii ajuns mai devreme! Ar ii fost minunat dacă nu ar fi pierdut atâta vreme pe puntea exterioară căci acum ar fi fost jos între ceilalaţi, trecând cu totul neobservate. Acum precis se va întâmpla ceva oribil cu toată dorinţa lor de a-şi face o intrare răsunătoare. Precis va călca pe poala rochiei sau se va împiedica de covor şi se va rostogoli pe scări.

— Bărbia sus, ciripi printre dinţi Robyn, zâmbind seducător. Charlotte-Anne era uimită de ţinuta acestei femei, de felul cum îşi purta gâtul de lebădă şi bărbia nobilă. Robyn era mlădioasă şi elegantă, foarte naturală aşa cum cobora încet în rochia ei cu reflexe rubinii care-i punea talia minunată în evidenţă.

Şi Charlotte-Anne porni şi ea în urma prietenei sale mai vârstnice. Fii calmă! Pune încet un picior înaintea celuilalt şi mereu, mereu, la fel.

Privi încă o dată marea de feţe. Era ca şi când… îşi ţinu respiraţia. Ca şi când ar fi fost pe scenă. îşi îndreptă şi mai mult spatele şi se relaxă. încă nu înţelegea ce senzaţie producea apariţia ei. Era tânără, lipsită de afectare, ca o gazelă, proaspătă. Rochia. albă îi punea în valoare fiecare mişcare a trupului şi fiecare pas îi creştea încrederea în ea.

Abia când ajunse la mijlocul drumului unde Robyn o aştepta, înţelese efectul pe care-l producea asupra celor aşezaţi la mese. Toată lumea era vrăjită: simţea acest lucru. Era ca un fluid ce trecea printre ei. împreună, ea şi Robyn, coborâră şi restul treptelor, două lebede elegante, una în alb şi cealaltă în roşu şi toate privirile erau aţintite

asupra lor.

Se gândea dacă este adevărat sau i se părea, că orchestra începuse să cânte un vals uşor, parcă, pentru a le întâmpină. Se îmbujorase şi arăta cu adevărat minunat. Robyn zâmbi şi ochii ei străluceau.

Când păşiră pe ultima treaptă maâtre d'hotel îşi făcu apariţia şi le conduse spre masa lor, solemn.

Alunecară uşor printre mesele alb-strălucitoare cu cristale şi argintărie împrăştiind scântei şi privind femeile acoperite cu bijuterii ce valorau milioane de dolari.

Ile de France era stindardul luxului pe ocean şi încă o dată Charlotte-Anne se miră de diferenţa dintre mizeria adusă de criză şi de opulenţa existentă aici.

Când ajunse la masă, căpitanul era deja în picioare. Drept, în uniforma lui elegantă, cu ochii negri strălucitori se înclină şi sărutându-i mâna lui Robyn spuse:

y

— Bună seara, doamnă Morgan. Este o (onoare să vă avem la bord.

— Mă măguliţi, căpitane Louvard, numai şi pentru că vă aduceţi aminte de mine.

— Nu, doamnă, eu sunt măgulit de faptul că doriţi să călătoriţi atât de des cu noi.

— Vă rog să-mi permiteţi să v-o prezint pe insoţitc-area mea, domnişoara Charlotte-Anne Hale, spuse Robyn întorcându-se spre tânăra ei prietenă.

— încântat domnişoară, răspunse căpitanul înclinându-se.

Apoi căpitanul Louvard făcu prezentările celorlaţi oaspeţi de la masa sa. Bărbaţii în frac se ridicau înclinându -se uşor în timp ce doamnele rămaseră aşezate.

— Permiteţi-mi şi mie să v-o prezint pe doamna Reichenbach,, spuse căpitanul începând cu doamna din dreapta sa.

— Eu şi doamna Morgan suntem deja prietene. Mă bucur să călătorim din nou împreună, draga mea. Este plăcut să întâlneşti prieteni într-o asemenea călătorie, spuse doamna durdulie cu buzele subţirele şi bărbie dublă.

— In special acei prieteni care doresc să-şi încerce din nou norocul la poker? o tachină Robyn.

Doamna Reichenbach izbucni intr-un râs sănătos care făcu să-i tresalte bustul proeminent. Apoi ochii oprindu-se la Charlotte-Anne spuse oftând uşor:

— Arăţi încântător, draga mea. Deşi este deprimant să ţi se amintească de propria tinereţe pierdută.

Charlotte-Anne zâmbi recunoscătoare. Acesta era într-adevăr un compliment. Doamna Reichenbach era cunoscută în New York drept gazda uneia din casele în care multe domnişoare din înalta societate îşi făceau debutul şi, totodată, era soţia unuia din cei mai bogaţi şi influenţi editori din ţară. Se şoptea că ar fi fost chiar mai puternic ca William Randolph Hearst.

Urmând prezentările, căpitanul Louvard arătă peste masă şi spuse:

— Eminenţa sa Giovanni, Cardinal Corsini, trimis special al Sanctităţii Sale Papa.

Eminenţa sa zâmbi politicos, dar nu cu foarte multă căldură. Faţa sa era asemănătoare cu a unuia dintre prinţii medievali ai bisericii, slab şi cu obrajii supţi. înclină capul uşor şi spuse doar:

— Doamnelor.

— Alteţele lor, ducesa şi ducele de Fairfax, contjnuă căpitanul.

Ducele se ridică şi se înclină. Alături de el, rămânând aşezată, ducesa dădu uşor din cap şi zâmbi binevoitoare.

Ducele era un bărbat cărunt, slab, în timp ce ducesa era mult mai tânără şi foarte frumoasă, o figură tipică de englezoaică.

— Excelenţa sa, domnul ambasador şi doamna Perez de Cabrai şi adăugă căpitanul politicos, domnul ambasador este cel mai proaspăt cadou diplomatic pe care Argentina îl face Franţei.

Ambasadorul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu figură de ascet. Doamna Perez era o frumuseţe din Buenos Aies cu ten alb şi ochii ca doi tăciuni, iar părul negru ca şi cărbunele, era prins într-un coc. Purta o rochie de brocard

auriu şi gâtul îi era' împodobit de cel mai mare smarald pe care-l văzuse vreodată Charlotte-Anne.

— Căpitane, cred că ţara dumitale a pierdut un fin diplomat când dumneata te-ai hotărât să-şi dedici viaţa mării, răspunse ambasadorul cu amabilitate.

Apoi căpitanul îi prezentă pe Alexander Goode, şeful Curbii Supreme a Statelor Unite şi pe soţia sa, doamna Goode. Judecătorul era un bărbat voinic, impozant cu o coamă leonină de păr cărunt. Soţia sa era o femeie micuţă, delicată, plină de bună-dispoziţie.

— încântaţi de cunoştinţă, spuseseră ei într-un glas, râzând.

— Se pare că totdeauna spunem acest lucru în acelaşi timp. Puteţi fi siguri că nu am repetat, spuse râzând micuţa doamnă Goode.

Charlotte-Anne râse politicos şi privi spre generalul Erich von Kersten din Munchen pe care i-l prezenta căpitanul. Generalul era un bărbat gras, cu faţa îmbujorată şi tinută teutonică. înconjură masa şi bătu călcâiele milităreşte. Se înclină dând mâna cu cele două femei şi spuse:

— Prezenta unei doamne încântătoare este o bucurie, dar două doamne frumoase te fac să te simţi în rai.

Charlotte-Anne simţi cum Robyn se crispează şi se reţine cu greu să nu răspundă nepoliticos acestui compliment al generalului. Şi chiar şi ea se simţi încântată când generalul îşi ocupă locul la masă.

— Şi, în sfârşit, alteţa sa prinţul Luigi di Fontanesi.

Charlotte-Anne se întoarse spre stânga sa şi din reflex întinse mâna. Şi-l văzu stând acolo în faţa ei şi luându-i uşor mâna. Apoi îi întâlni privirea. Timp de câteva secunde simţea cum îşi pierde respiraţia.

Era absolut cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Privirea îndrăzneaţă, cu Qchii galben-verzui ca ai pisicilor şi dantura alb strălucitoare îl făceau să semene cu un animal de pradă. Părea să-i domine pe toţi prin ţinuta lui şi, deşi era îmbrăcat în haine de seară, nu era greu de observat silueta sportivă, umerii largi,

puternici de atlet, coapsele strâmte şi musculoase. Gura senzuală, aproape că o făcu pe Charlotte-Anne să simtă dorinţa fizică ce emana din acest trup.

Se aplică asupra mâinii ei, întârzie o secundă mai mult decât ar fi fost normal şi o făcu pe Charlotte-Anne să se simtă cuprinsă de valuri fierbinţi şi de fiori reci de emoţie în acelaşi timp.

— Eşti absolut încântătoare, şopti el atât de încet, încât şi Charlotte-Anne abia înţelese ce spunea.

Charlottc-Anno simţi cum roşeşte şi smuigându-şi aproape mâna din mâna lui, coborî privirea. Se simţea aproape dezbrăcată de -rhii_ lui. Nu cunoscuse pe nimeni care să o privească în aces(t fel şi care doar cu o atingere de mână să-i provoace asemenea emoţii. Era bucuroasă că toţi ceilalţi îşi reluaseră locurile şi deja mâncau. Reuşi în câteva secunde să-şi revină, sperând că nimeni nu a remarcat reacţia ei la întâlnirea cu prinţul di Fontanesi.

Doar Robyn privind-o zâmbitoare îi dădu de înţeles că a observat totul.

Charlotte-Anne roşi din nou şi se înfurie pe ea însăşi pentru cât de puţin ştia să-şi ascundă sentimentele.

Dar căpitanul Louvard o scoase din încurcătură ajutând-o să se aşeze. Ocupă scaunul din stânga lui, pe când Robyn îl ocupa pe cel din dreapta. Se simţea uşurata de faptul Că nu ocupa un loc alături de Robyn. Ar fi fost greu să îndure privirile ei atotcunoscătoare în timpul mesei. Ce spusese pe punte referitor la prinţ? Da, da, ştia, spusese că este atrăgător ca păcatul. „Da, dar era şi primejdios” gândi ea, amintindu-şi de fata din Deuville.

Şi, totuşi, deşi era încântată să nu se mai afle sub privirea cercetătoare a prietenei sale, se simţea pierdută în această mulţime de oameni necunoscuţi. Toţi erau mult mai în vârstă ca ea şi obişnuiţi cu viaţa în societatea elegantă. Ce legături s-ar putea stabili între ea şi prinţi, ambasadori şi înalţi prelaţi? Dorea din tot sufletul să se fi aflat la una din zecile de mese din jur şi să treacă neobservată.

Privi în jurul ei şi suferi o altă lovitură

In stânga sa era aşezat prinţul di Fontanesi.

Luă şervetul de masă, îl desfăcu şi ridicând capul luă hotărârea să nu-l privească şi să nu vorbească cu el. Tot ce era legat de el o înspăimânta: nepăsarea, siguranţa de sine, înfăţişarea deosebit de atrăgătoare, forţa pe care o emana trupul lui puternic şi, mai ales, capacitatea lui de a o tulbura până în adâncul sufletului.

Se simţi recunoscătoare chelnerului care îi aduse primul fel de mâncare şi i-l aşează în faţă. Privind în farfurie văzu patru gălbenuşuri de ouă de prepeliţă, aşezate în ciupercuţe, plutind într-un sos auriu stropit cu caviar. Altă dată ar fi fost încântată să mănânce aşa ceva, dar acum simţea că toată pofta ei de mâncare a dispărut. Totuşi, dacă mânca, avea o ocupaţie, aşa că luă lingura şi se concentră asupra conţinutului farfuriei. Dar totul era în zadar.

Din stânga ei, simţea privirea incandescentă, uşor amuzantă, arzându-i trupul până când începură să-i tremure mâinile. Şi acest lucru o scoase din fire, căci ştia că exact aceasta era şi dorinţa lui: să o faţ:ă să se simtă nesigură de ea însăşi. Simţea cum râde în sinea lui de slăbiciunea de care dădea ea dovadă.

„Strânse din dinţi profund nemulţumită de faptul că-i permitea să citească în ea ca într-o carte deschisă. Dar adevărul este că, se simţea incapabilă să reacţioneze în alt mod.

Credea că nu va avea putere să reziste până la sfârşitul mesei.

— încerca să se gândească numai la ceea ce avea în farfurie şi se juca cu lingura. In jurul său conversaţia devenea tot mai animată şi din când în când frânturi de fraze ajungeau până la ea.

— Şi veţi concura în cursa pentru Marele premiu de la Monte Carlo, prinţe?

— Reformele sociale care au început în Argentina…

— Haosul economic..

— Oare la Paris primăvara seamănă cu iarna la Buenos Aires?

— Nu, Republica de la Weimar şi preşedintele Hindenburg…

— Prinţe, ca un aviator ce sunteţi…

— Germania nu va permite nimărui…

Diversele comentarii susurau în jurul mesei, din când în când acompaniate de clinchetul cristalelor şi porţelanului şi de zgomotul uşor al tacâmurilor în mişcare. Charlotte-Anne se simţea exclusă din această lume, probabil şi din vina ei. Era concentrată asupra unui singur lucru: să nu-şi lase privirea atrasă de prinţul Luigi di Fontanesi.

— Ce părere aveţi, domnişoară Hale?

Charlotte-Anne tresări şi se întoarse spre dreapta sa.

Nici nu auzise întrebarea. Şi parcă nu era de ajuns neatenţia ei, se mai schimbau şi farfuriile în acest timp. Nici măcar nu observă când i se aduse farfuria cu homar umplut.

— Vă rog să mă scuzaţi, căpitane, nu eram atentă decât la mâncare. Este atât de.. - atât de apetisantă.

— Şi dumneata eşti o domnişoară foarte deşteaptă, răsună vocea generalului de cealaltă parte a mesei. în ţara mea afacerile şi politica sunt pentru bărbaţi şi bucătăria şi dormitorul pentru femei. Multe femei ar trebui să înţeleagă acest lucru.

Charlotte-Anne era mult prea uimită pentru a scoate o vorbă.

Doamna Reichenbach însă nu se lăsă intimidată:

— Dar, bine generale, multe femei sunt la fel de inteligente ca şi bărbaţii şi s-ar putea spune că unele sunt chiar mai presus de mulţi bărbaţi. Istoria îmi va da dreptate. Din ce în ce mult mai multe femei se remarcă în politică şi afaceri.

— Cu tot respectul, doamnă Reichenbach, vă rog să-mi permiteţi să vă întreb dacă naşterea copiilor nu este o obligaţie a femeilor, întrebă râzând generalul.

— Nu m-am referit la această problemă. Tot ceea ce am vrut să subliniez e faptul că nimeni nu trebuie să aibă idei preconcepute referitor la rolul bărbatului şi al femeii.

— înţeleg problema doamnei Reichenbach, spuse Rcbyn. Doamna se gândeşte la realizările doamnei Hale, mama domnişoarei care mă însoţeşte. Doamna Hale a venit în New York din Texas, unde era proprietara unui motel. Acum este proprietara unei reţele de hoteluri şi moteluri şi continuă să-şi dezvolte afacerile. Este şi mamă a patru copii şi trebuie reţinut şi faptul că este văduvă. Deci, a realizat toate acestea fără ajutorul unui soţ.

— Eh, individul, doamnă. Viaţa nu se judecă după caractere singulare, după un individ, răspunse generalul enervat.

— Şi, mă rog, pentru cine este viaţa?, întrebă doamna Reichnbach, cu adevărat revoltată.

— Pentru mase, doamna. Nu putem judeca toate femeile având un exemplu deosebit de femeie inteligenta, plina de succes. Vă rog să-mi daţi exemple de femei care pot sta alături de bărbaţi pe poziţii egale.

— Amelia Earhart, spuse cu voce calmă Luigi di Fontanesi.

Surprinsă, Charlotte-Anne se întoarse spre el.

Pentru câteva momente nu se mai uita la ea, ci îşi încleştă ^pri virile cu cele ale generalului Kersten.

— Ah, domnişoara Earhart, râse generalul. îndrăzneaţă domnişoară Earhart care împreună cu alte două aviatoare cutezătoare... nu-mi amintesc numele acum, au traversat Atlanticul.

— Da, de la Neufoundland în Wals, în 1928, răspunse calm prinţul.

— Vedeţi? Dar n-a zburat şi Charles Lindberg al dumneavoastră de la New York la Paris în...—, în... spuse generalul întorcându-se spre Robyn şi doamna Reichenbach.

— In 1927, completă prinţul cu aceeaşi voce calmă.

— Vedeţi, tocmai ce spuneam şi eu. Zborul I14Í a avut loc cu un an înainte de cel al domnişoarei Earhart şi a zburat singur, nu cu echipaj, răspunse triumfător generalul. Domnişoara. Earhart făcea mai bine dacă stătea acasă şi dădea naştere câtorva copii.

— Generale, continuă Luigi calm, chiar eu am încercat de două ori să traversez Atlanticul: o dată singur şi o dată cu un echipaj format din două persoane şi de două ori am fost obligat să mă întorc. Faptul că nu am reuşit să fac ceea ce reuşise domnişoara Earhart înaintea mea, înseamnă că nu sunt un bărbat adevărat sau că domnişoara Earhart este o aviatoare mai bună?

— Desigur, dragă prin.e, accidentele sorţii apar mereu. Dar nu pot crede că domnişoara Earhart îmi este superioară numai pentru că a reuşit să traverseze Atlanticul, în timp ce dumneata nu ai reuşit. Există totdeauna circumstanţe atenuante.

— Deci, sunteţi de acord că Lindberg este un pilot mai bun ca mine?

— Da, poate, spuse generalul stânjenit.

— Şi dacă Lindberg este un pilot mai bun, pentru că a reuşit ceea ce eu am ratat de două ori, atunci nu credeţi că şi domnişoara Earhart este, de asemenea, mai bună ca mine, pentru acelaşi motiv?

— După cum am mai spus, răspunse generalul mai aprins, lin accident al destinului. Bărbaţii sunt născuţi pentru a conduce. Americanul, domnul Lindberg, a dove – did aceasta. Dar in anii ce vor veni şi americanii vor fi depăşiţi de către germani. Guvernul nostru va avea grijă de acest lucru şi vă vom întrece terestru, aerian, şi marin. Nu trebuie decât să priviţi la ce se întâmplă în lume şi veţi înţelege. India, care a fost odată colonia vertebrală a Marii Britanii, este acum cea care refuză ideea de a mai plăti taxa de reprezentare. Anglia îşi pierde pe zi ce trece influenţa. America se izolează pentru a-şi vindeca rănile. Una câte una, toate marile puteri îşi pierd din influenţă. în curând Germania va dovedi că a devenit mai puternică ca altă dată. Vom exista ca o naţiune de al cărui cuvânt lumea va trebui să ţină seamă.

— înţeleg că aveţi acces la informaţii secrete, spuse domnul Goode, cu un ton sec. Din câte ştiam eu, Germania este într-o situaţie dificilă. Republica de la Weimar întâmpină greutăţi în plata datoriilor de război.

Cum credeţi că va avea loc revenirea economică a Germaniei când există oameni care nu-şi pot cumpăra o pâine?

— Şi a cui crede i că este vina pentru această situaţie? întrebă generalul roşu de furie. A duşmanilor Germaniei. Dar noi, germanii, nu vom mai îndura mult timp această situaţie. Francezii şi, cu tot respectul vorbind, şi englezii, mulţi în Europa şi America au vrut să supună Germania. Dar timpul va vorbi: ştiu atât doar că Germania nu va fi totdeauna îngenuncheată, încheie strângând pumnul nervos.

— Perfect, generale, poate dumneavoastră cunoaşteţi mai bine această situaţie, interveni ambasadorul Perez, dar eu ştiu că seara abia a început, cina este delicioasă, vinul excelent şi doamnele deosebit de frumoase. Propun ca…

Dar odată pornit, generalul nu avea de gând să renunţe in mod elegant.

— Germania este ca şi pasărea Phoenix. Germania se va ridica din propria cenuşă mai puternică decât a fost şi poporul său mai dârz. Nu mai este mult până atunci. Zilele preşedintelui Hindenburg sunt numărate. Un om nou, numit Adolf Hitler câştigă tot mai mulţi adepţi.

Doamna Reichenbach începu să râdă din toată inima:

— Am auzit de Adolf Hitler al dumitale şi de puciul său de berărie.

— Herr Hitler nu a fost bine pregătit atunci. Când pasărea Phoenix, care este Germania, se va ridicat din nou, lucrurile vor sta altfel. Veţi vedea. Şi, mai ales, evreii care ne înăbuşă.

Doamna Reichenbach scăpă furculiţa din mână.

— Scuzaţi-mâ generale, eu sunt evreică şi yă rog, daţi-mi voie.

— După cum am mai spus, interveni din nou ambasadorul Perez, seara este la început şi minunată şi este păcat să discutăm politică.

— Ambasadorul are dreptate, adăugă repede căpitanul Louvard.

— Iar dumneata domnişoară, nu ai mâncat aproape

nimic, spuse blând o voce lângă Charlotte-Anne. Poate aceasta te face să fii cea mai frumoasă femeie de la bord?

Charlotte-Anne se îmbujoră când întâlni privirea devoratoare a prinţului Luigi di Fontanesi.

— Aş fi deosebit de onorat dacă după cină m-ai însoţi în sala de dans.

— îmi pare rău, îi răspunse Charlotte-Anne abia smulgându-şi privirea de la el şi privind homarul din farfurie. Am alte planuri, am făcut nişte promisiuni.

— Schimbă-le.

— Dar sunt foarte importante. Era încă speriată de prezenţa lui şi totuşi fascinată de modul cum luptase în apărarea femeilor şi a Ameliei Earhart. Nu putea să-şi scoată din minte că duelul verbal cu generalul Kersten îl purtase şi pentru a se apropia de ea. Sau era doar o părere a ei?

Robyn se înclină uşor peste masă şi zâmbi spuse:

— Dar, draga mea, nu mă deranjează o schimbare în program. Nu vreau să te reţin de la nicio plăcere Şi oricum, aş dori să fac altceva. Ca de exemplu, să-mi recuperez pierderile la poker în faţa doamnei Reichenbach. Tu şi prinţul puteţi merge la dans.

Simţi cum i se strânge stomacul de teamă.

Pur şi simplu blestemă în gând auzul fin al prietenei sale. Oare nu-i scăpa nimic? Şi de fapt ce urmărea procedând în acest fel? Juca rolul peţitoarei între ea şi bărbatul care o înspăimânta mai mult ca oricine pe lume?

Nici nu voia să danseze de altfel. Cu nimeni şi, mai ales cu prinţul. Nu îndrăznea să-l privească pe Luigi şi spuse cu teamă:

— îmi pare rău, dar dansez îngrozitor de prost, alteţă.

Râzând, Luigi răspunse:

— Voi americanii sunteţi cu adevărat democraţi. Totuşi ducele şi ducesa sunt alteţele lor. Eu sunt doar „înălţimea voastră4!

Charlotte-Anne roşi şi mai tare, conştientă de faptul că toţi ochii de la masă se îndreaptă asupra ei.

— Te rog, având în vedere spiritul nostru democratic, să-mi spui Luigi. Şi în ceea ce priveşte dansul, să ştii că sunt un partener excelent. Nimeni nu dansează prost când dansează cu mine pentru că ştiu să conduc partenera perfect.

— în acest caz, interveni Robyn veselă, sunt sigură că domnişoara Hale va fi nu numai onorată, dar vă roagă chiar să-i spuneţi pe numele de botez. Nu-i aşa, draga mea?

Charloţte-Anne nu mai avea scăpare. Trebuia să danseze cu Luigi di Fontanesi. înălţând capul şi privindu-l în ochi pe Luigi, spuse:

— în acest caz trebuie să accept şi să-ţi mulţumesc.

Simţi cum i se accelerează pulsul, ceea ce, constată ea, nu era total neplăcut.

Conducând-o de braţ, porniră împreună spre „marele salontt, cu ferestre înalte pe al cărui ring de dans deja pluteau câteva perechi. în afara acordurilor melodioase ale valsului se auzea uşor foşnetul mătăsurilor, taftalei şi satinului şi şoaptele catifelelor. Perechile alunecau graţios pe parchetul strălucitor al ringului de dans ca balerinii minusculi din cutiile muzicale.

O duse pe ringul de dans simţind nervozitatea ei. li zâmbi crispat şi simţi cum o lasă curajul. Luigi promisese să conducă el partenera, dar acum văzând dansatorii graţioşi înconjurând-o, nu era sigură că va reuşi să facă nici câţiva paşi de dans. Toate doamnele din jur îşi lăsau partenerii să conducă, dar şi ele erau destul de experimentate. Se simţea mică şi neînsemnată. Era sigură că se va face de râs.

Acum chiar ar fi vrut să se afle la şcoala Catroux. Ce bine ar fi fost să fi terminat şcoala şi să ştie tot ce ştia orice domnişoară cu educaţia desăvârşită! Oare de ce o aruncase soarta în mijlocul acestui lux orbitor când ea se simţea aşa nepregătită pentru toate acestea?

Privi spre Luigi şi simţi cum i se accelerează pulsul când îi văzu prqfilul clasic roman, faţa parcă sculptată în albastru, nasul perfect ca şi al lui David de Michelangelo,

bărbia hotărâtă, gura senzuală şi părul negru strălucitor. Părea un urmaş al Romei, statuie însufleţită, trupul şi chipul lui fiind dovadă vie a moştenirii lui latine.

Se întoarse spre ea, se înclină uşor şi apoi simţi - mâinile lui alunecând uşor pe trupul ei înfiorând-o. li luă mâna, deschizându-i pumnul ca pe o floare îmbobocită şi începură să alunece uşor pe ring. Privi spre picioarele lor şi încercă să imite paşii lui; se împiedică şi simţi mâinile lui protectoare susţinând-o.

— Nu, nu privi în jos. Nu trebuie să faci altceva decât să pluteşti alături de mine, şopti în părul ei. Vezi, nu este greu. Nu te concentra… Perfect, acum este foarte bine!

Se simţea ameţita de mlădierile trupului acestui bărbat, simţea fiori străbătându-i trupul la fiecare atingere a lui. Ridică ochii şi-l privi drept în faţă. înainte chiar de a înţelege ce se întâmplă, se afla în mijlocul ringului plutind ca doi parteneri perfecţi. Acordurile valsului păreau să topească orice încordare a trupului ei.

Privind-o, Luigi zâmbi încurajator.

— Dansezi minunat f

— Adevărat? zâmbi cu stângăcie. Credeam că spui doar aşa pentru a mă încuraja, pentru că tu de fapt conduci dansul.

— Şi nu-l cunosc?

— Totdeauna eşti aşa sigur de tine?

— Aproape totdeauna. Mai ales când sunt alături de o femeie frumoasă, răspunse el cu ochii strălucind ştrengăreşte. Sau cel puţin aşa se spune.

— Înţeleg. Dar dacă ţi-aş spoine că şi eu ştiu că mă descurc cu bărbaţii atrăgători?

— S-ar putea să te cred. De fapt nu tu m-ai prins în mreje?

— Eşti sigur?

— Tu ce crezi?

— Cred că vrei să pari un tip interesant. De fapt m-ai privit tot timpul mesei şi m-ai făcut să mă simt oribil.

— Acum tu vrei să pari interesantă.

Roşind, îl privi din nou drept în ochi şi continuară să

danseze.

— Eşti chiar mai frumoasă când te enervezi. Ochii îţi sunt ca două fulgere.

Îşi luă ochii de la el şi cercetă din priviri salonul în timp ce se învârteau în ritmurile valsului alături de celelalte perechi de dansatori care schimbau între ei şoapte şi zâmbete.

Femeile priveau spre Luigi cu priviri pline de interes şi spre ea cu invidie. O văzu şi pe Robyn dansând alături de ambasadorul Perez privind-o şi zâmbind cu subînţeles. Deci Robyn nu juca poker cu doamna Reichenbach. O păcălise pentru a o împinge în braţele lui Luigi. Dar nu putea să se concentreze, să judece cu sânge rece. Muzica se opri, dansatorii se retraseră aplaudând uşor, politicos.

începu un alt vals. Şi Luigi o luă din nou în braţe conducând-o şi mai uşor de data aceasta.

— Focul s-a stins în privirile tale. Deci nu mai eşti supărată pe mine. Vei sta mult timp în Europa?

Deşi nu ar fi vrut, îl privi în ochi şi simţi cum este atrasă de el în mod inexplicabil.

— Nu ştiu. Şase luni. Poate mai mult.

— Aş fi vrut să fi fost cât mai mult timp.

Ea nu răspunse şi atunci Luigi continuă:

— Poate pentru totdeauna.

— Te rog, murmură ea, nu spune asemenea cuvinte.

— Te pun din nou într-o situaţie neplăcută?

Charlotte-Anne nu scoase o vorbă, ci doar dădu din cap în semn de aprobare.

— Bine, atunci să schimbăm subiectul. Este prima ta călătorie în Europa?

Răspunse din nou doar dând din cap.

— Te afli în. ceea ce americanii numesc „marea călătorie”?

— Nu, merg în Elveţia. Trebuie să termin şcoala.

— Deci eşti chiar foarte tânără, spuse el mirat privind-o mai atent, vocea lui trădând o mare surpriză.

— Câţi ani ai? o întrebă încruntându-se uşor.

— Ce importanţă are?

— Are mare importanţă. Nu-mi place să se spună că aş corupe minore.

— Nu voi mai fi mult timp minoră.

— Da, pot să văd acest lucru, vspuse el cu o privire arzătoare, care-i mistuia tot trupul. O strânse mai tare în braţe şi simţi mâinile lui puternice pe trupul ei şi picioarele lui erau lipite de ale ei, fierbinţi prin rochia subţire de şifon.

— Cred… cred că m-am îndrăgostit de tine, şopti el.

Charlotte-Anne se împiedică cu adevărat, dar el o salvă cu îndemânare.

— Spui aceste cuvinte tuturor femeilor pe care le cunoşti? întrebă ea cu o nuanţă4de amărăciune.

— Nu.

— De ce mi le spai mie, atunci?

— Pentru că eşti tânără şi frumoasă. Există în tine o inocenţă plină de prospeţime care le lipseşte altor femei.

— Crezi cu adevărat? îl întrebă privindu-l copilăreşte.

— Deci nu eşti inocentă? o necăji în glumă. Sau greşesc?

— Mă… mă înspăimânţi.

— De ce? Pentru că ţi-au ajuns la urechi bârfe legate de mine? Pentru că am o reputaţie cam pătată9

II privi drept în ochi şi-l întrebă cu sinceritate:

— Şi nu este adevărat ce se spune?

Faţa lui deveni lipsită de orice expresie.

— Mă tem că da.

— Din acest motiv îmi este teamă de tine. Apoi… şi titlul tău de nobleţe. Încrederea pe care o ai în for ele tale. Şi eşti' poate cel mai atrăgător bărbat… îşi muşcă buzele. De ce trebuia să spună asemenea prostii? Acum arăta ca o şcolăriţă caraghioasă.

— Farmecul şi atracţia fizică pot atârna ca o piatră de moară de gâtul unui om, tu ar trebui, să ştii acest lucru foarţe bine. Eşti deosebit de frumoasă. Cred că ai remarcat privirile care te urmăresc.

Ea tăcu încurcată.

— Sunt primul bărbat care te-a atras vreodată?

Figura lui Mickey Hoyt îi apăru înaintea ochilor, Da»

fusese atrasă de el. Dar o atrăsese şi mai mult ceea ce ar fi putut face el pentru cariera ei. Dar nu răspunse decât:

— Nu, nu am fost niciodată atrasă de un bărbat cu adevărat, dar am… am suferit odată. Şi nu mai vreau să mi se întâmple din nou.

El se opri şi rămaseră amândoi în mijlocul ringului, privindu-se intens. Braţele lui încă o mai înconjurau. Acordurile valsului pluteau în jurul lor ca şi perechile de dansatori.

— Şi crezi că eu nu am suferit niciodată? o întrebă cu blândeţe.

Răspunse cu glas răguşit de emoţie:

— Nu ştiu. Şi mai înainte de a-şi da seama continuă. Femeia aceea din Deauville, cea care a încercat să se sinucidă.

— Ah, da, râse el. Voia să mă căsătoresc cu ea.»

— Şi tu nu ai vrut să te căsătoreşti?

— Nu, nu cu ea, răspunse el cu glas calm.

— Da, dar putea să moară din cauza ta!

— Să moară? întrebă el zâmbind. A luat nişte pastile, este adevărat, dar nu suficiente pentru a muri. A încercat să mă prindă în capcană. Niciun preţ nu ar îi fost prea marc dacă reuşea să o facă…

Charlotte-Anne întoarse capul.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? întrebă el.

— Să cred că un bărbat ca tine poate cădea în cursă?

— Chiar par altfel decât ceilalţi bărbaţi?

— Da! Nu! Nu ştiu de fapt, răspunse Charlotte-Anne speriată.

— Femeia aceea din Deauviile, era baroană. Am avertizat-o de la început că nu va fi decât o legătură trecătoare. Uneori şi ea părea hotărâtă să privească lucrurile în acest fel. Apoi încercă încet, încet, să pună stăpânire pe mine. Am înţeles că ar face orice pentru a se căsători cu mine. Credea că dacă facem dragoste… Se opri brusc.

— Te-ai fi căsătorit cu ca, îl ajută Charlotte-Anne.

— A aşteptat până când a crezut că este timpul să-mi spună că este însărcinată.

— Şi era? întrebă speriată Charlotte-Anne.

— Nu ştiu. Cred că nu voi şti niciodată.

începură să danseze din nou.

— Dar… nu ai încercat să afli?

— Din câte ştiu, nu a părut niciodată să fie însărcinată, dacă acest lucru vrei să-l ştii. Dacă a fost, s-ar putea să fi pierdut copilul când a încercat tentativa de sinucidere sau poate a făcut un avort. A fost cred, tot o înşelătorie.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Charlotte-Annc privindu-l direct in faţă.

— Am reuşit să trec peste acestea. Dar este plăcut, să ştii că există cineva al ăl ti? de tine. Oamenii s-au obişnuit să mă creadă un mare cuceritor al femeilor, răspunse Luigi zâmbind.

— Eu nu te cred.

— De ce? Pentru că şi tu ai avut de suferit?

— Pentru că aş fi făcut orice pentru a-l cuceri. Dar numai… spuse Charlotte-Annc inghiţindu-şi cuvintele.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu pe el îl voiam. Ci doream foarte mult să obţin ajutor din partea lui. Acum privind în urmă, mă simt plină de remuşcări.

— Eşti prea tânără şi lipsită de experienţă. Poate câ nu ştiai bine ce se întâmplă?

— Ba da, ştiam. Şi tu? Tu erai lipsit de experienţă?

— Da, este adevărat, dar nu eram la fel de experimentat ca o femeie mâi în vârstă şi mai bună cunoscătoare a acestor jocuri. Nu ştiu ce s-a întâmplat şi poate nu voi înţelege niciodată cum s-a ajuns la acea situaţie.

— Da, dar eu nu încerc să te prind în mreje.

— Da, răspunse el, strângând-o şi mai tare în braţe. Din acest motiv eşti şi mai atrăgătoare.

Continuară apoi să danseze’ in tăcere până ce muzica

se opri.

— Aş fi foarte fericit să petrecem noaptea împreună, şopti Luigi.

— îmi pare rău, spuse Charlotte-Anne, încercând să scape din braţele lui. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva Cred că am dansat destul, am obosit şi aici nu este aer suficient.

Se opriră şi el o conduse în afara ringului.

— Putem*să mergem pe punte, la aer, dacă doreşti.

— Nu, mul (urnesc, cred că trebuie sa rămân cu gândurile mele.

— Te-am speriat?

Se încruntă uşor şi scuturâ din cap. Nu ştia ce se întâmplă cu ea, doar că îl dorea din tot sufletul, simţea nevoia să o mângâie, s-o atingă. Cum ar fi putut să-i explice că sentimentele ei o înspăimântau mai tare decât bărbatul din faţa ei?

Ţinându-i mâinile în ale lui, spuse:

— Atunci te voi însoţi până la cabina ta.

— Nu, te rog, mai bine nu.

— Dacă aşa doreşti, va fi cum vrei tu, răspunse el dezamăgit.

— Da şi îţi mulţumesc pentru înţelegere. A fost o seară de neuitat.

— Te voi mai vedea? întrebă el plin de speranţă. Mâine?

— Poate mâine, răspunse ea şi se întoarse repede, lăsându-l singur, gânditor.

Robyn se apropie de el şi-i şopti:

— Şi pe mine nici măcar o dată nu m-ai invitat la dans!

Tresărind, Luigi se întoarse spre ea:

— Tmi pare. rău. Nu mai sunt în stare să dansez. Poate altă dată. Se întoarse şi părăsi sala de dans.

Robyn nu mai spuse nimic, dar îl urmări cu privirea. Charlotte-Anne ajunsese la uşă o siluetă albă, minunată.

Era pentru prima dată, după mulţi ani, când Luigi nu sfârşea noaptea în acelaşi pat cu femeia cu care dansase.

6

îndreptând un deget acuzator spre Chaiiloftte-Aime, in timp ce se aşeza într-un fotoliu uriaş îmbrăcat în piele, Robyn spuse:

— Aseară ai dispărut în mod cu totul şi cu totul intolerabil.

*

Era îmbrăcată într-un neglije transparent din măJtase fină şi ţinea o ceaşcă şi o farfurioară în mână.

Charlotte-Anne stătea în pat şi murmură evaziv:

— Eram obosită.

— Erai obosită cu adevărat sau ai vrut să fugi? întrebă Robyn privind-o scrutător.

— Să fug? De ce să fug? întrebă Charlotte-Anne întinzându-se alene.

— Nu, de ce, ci de cine, o corectă Robyn.

Charlotte-Anne îşi aruncă părul pe spate şi sărind din pat întrebă:

— Cât este ceasul?

— Este nouă şi jumătate. Cu alte cuvinte, e timpul micului dejun şi al unei scurte plimbări. Nu e bine să-ţi petreci viaţa dormind. Eşti mult prea tânără ca să faci aşa ceva. Şi cred, totodată, că eşti aşteptată, comentă Robyn sorbind încet din cafea.

Charlotte-Anne intră în baie şi se examina în oglindă. Eră încântată de felul cum arăta. Nu-şi amintea să mai fi. dormit atât de adânc de multă vreme.

— La ce ocă este micul dejun? o întrebă pe Robyn.

— Oricând doreşti, răspunse Robyn. Mi-am permis să comand micul dejun şi a fost adus în cabină. Dacă nu aş fi procedat aşa, ai fi ajuns în sufragerie la dejun. Dar aşa, micul dejun te aşteaptă în cabina mea. Serveşte-te singură, te rog.

— Mulţumesc, aşa voi face. îmi este o foame teribilă, răspunse Charlotte-Anne întorcându-se din baie.

— Aerul mării este cauza şi eu sufăr de foame, spuse Robyn zâmbind.

Charlotte-Anne plecă spre cabina prietenei sale şi se

întoarse dezamăgită după o clipă:

— Doar atât pentru micul dejun? întrebă ea uimită.

— O doamnă nu serveşte mai mult la micul dejun: o cafea neagră şi un corn. Aşa procedez eu şi la fel vei face şi tu.

— Robyn, de obicei dimineaţa mănânc ouă, pâine prăjită, cârnăciori. Nici măcar zahăr nu are cafeaua.

— Şi nici nu ai nevoie. Te vei obişnui cu cafeaua amară.

— Dar… este atât de amară.

— Te vei obişnui, nu este greu.

— Şi aseară am mâncat aşa puţin. Nu sunt grasă. Nu trebuie să ţin regim, se gândi Charlotte-Anne.

— Nu, nu eşti grasă, sau cel puţin încă nu eşti grasă pentru că eşti foarte tânără. Dar când vei ajunge la vârsta mea, îmi vei mulţumi. în ceea ee priveşte cina, ştiu că nu ai mâncat nimic. Nu este vina mea, ci a ta, aşa că te rog să nu te plângi. Hai, acum ia-ţi micul dejun şi îmbracă-te repede. Am aranjat o partidă de cărţi la ora zece. Ne vom distra de minune.

— Şi dacă nu vreau să joc, ce se întâmplă?

— Te rog nu fii totdeauna pusă pe ceartă, spuse Robyn. Dacă nu vrei, nu joci. Simplu. Dar mănâncă mai repede şi îmbracă-te. Îţi voi pregăti baia.

— Aş vrea să mai rămân în cabină. De ce nu te duci înainte şi eu voi veni mai târziu, încercă Charlotte-Anne să găsească o ieşire.

— Oh, nu, nici să nu te gândeşti. Voi rămâne aici până vei fi gata, altfel ştiu că nu vei părăsi cabina.

Oftând, Charlotte-Anne luă tava şi plecă în baie unde servi micul dejun cufundată într-o cadă plină cu apă şi spumă de baie aromată. Şi, spre surprinderea ei, se trezi fredonând. Dar Robyn ascultând-o cum fredonează şi urmărind-o mai târziu cu câtă grijă se îmbracă, nu se arătă deloc surprinsă.

Soarele strălucea şi aerul sărat purta aroma mării. Bătea un vânt răcoros din nordul Atlanticului agitând fanioanele şi făcând să fluture drapelul tricolor al Franţei

înălţat pe catarg. Sus, în văzduh, vântul purta fumul ce ieşea din coşurile navei înapoi spre linia orizontului. Totul în jur părea nesfârşit; fiecare val gri-albastru ce lovea vasul aduna creste mici de spumă.

Robyn era îmbrăcată deosebit de elegant cu o pereche de pantaloni largi de culcare gri şi un pulover alb la care asortase un şirag de perle enorme. Era o ţinută potrivită pentru după-amiază, dar dacă aveau în vedere faptul că se află pe un vapor, atunci toaleta nu era nepotrivită cu ora zece dimineaţa.

Charlotte-Anne privea dintr-un colţ jocul de cărţi, fără prea mare interes. Era îmbrăcată cu un pulover din caşmir combinat cu mătase de culoarea stridiei, o fustă albă simplă de lână plisată şi pantofi asortaţi cu puloverul. îşi prinsese părul simplu cu o panglică, ceea ce o făcea mult mai tânără şi mai fragilă. In momentul în care Luigi o observă de la distanţă, se îndreptă spre ea. Văzând-o, înţelese că este, cu adevărat, cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Era obişnuit cu femeile frumoase şi reci din societatea mondenă, dar Charlotte-Anne emana o prospeţime pe care nu o mai întâlnise până acum şi care făcea ca frumuseţea celorlalte femei să pălească în ochii lui.

— Bună dimineaţa. Arăţi minunat. Cred că ai dormit bine! remarcă el zâmbind.

Zâmbi şi ea în semn de salut. îi părea şi mai frumos în lumina zilei decât fusese cu o seară înainte. Chipul său avea strălucirea marmurii şi culoarea albastră a sacoului punea în evidenţă această calitate.

— Acum pentru că te-ai odihnit şi te simţi bine, insist să facem ceea ce propun eu, spuse Luigi în timp ce o lua de braţ, îndepărtându-se de locul unde se desfăşura-jocul de cărţi.

— Da şi ce propui? întrebă cu o uşoară încruntare Charlotte-Anne.

— Să-ţi petreci întreaga zi cu mine.

— Bine, dar nu se poate. Adică, vreau să spun că te vei plic’ isi, răspunse ea îndreptându-şi privirea spre o

brunetă cu un trup minunat care-l privea insistent pe Luigi.

Urmărindu-i privirea, răspunse cu un zâmbet răutăcios:

— După cum vezi, nu mă interesează concurenţa. Vreau să fiu numai cu tine. Şi luându-i mâinile în ale lui continuă cu căldură:

— Vreau să fiu numai cu tine. Cer prea mult?

Charlotte-Anne nu avu puterea să răspundă.

— Deci îmi dai voie să te însoţesc toată ziua sau trebuie să cer permisiunea cuiva?

Charlotte-Anne râse uşor şi simţi cum toată nervozitatea datorată emoţiei se topeşte. în lumina zilei părea mult mai puţin fioros decât seara trecută.

— Dacă aceasta îţi este dorinţa, cum pot eu să te dezamăgesc? Dar trebuie să-mi faci o promisiune.

— Orice!

— Te rog nu mă lăsa să mor de foame. Robyn crede că toate femeile ar trebui să-şi păzească silueta, dar eu sunt de-a dreptul înfometată.

— în acest caz nu te voi lăsa să mori de foame. Cafeneaua cred că este deja deschisă şi dacă nu, atunci vom ruga un steward să ne aducă ceva de mâncare. Eu am servit un mic dejun îmbelşugat, dar noi italienii admirăm femeile cu poftă de mâncare.

— Deci am făcut o înţelegere, prinţe Fontanesi, spuse Charlotte-Anne întinzându-i mâna.

Restul zilei trecu într-un vârtej de evenimente. înotaseră în piscină, apoi Luigi încercă să o înveţe să joace tenis. Urmăriră un spectacol de teatru cu Wallace Rerry în rolul principal şi cinară din nou la masa căpitanului. Şi în tot acest timp vorbiră numai despre ei doi. După ce se sfârşi cina, merseră pe puntea exterioară şi rămaşi singuri, admirară bolta înstelată şi luna ridicându-se din ape şi urcând pe boltă. Se auzeau numai şoaptele valurilor care se loveau uşor de vas şi acordurile îndepărtate ale unui vals. Deşi ştia că Ile de France era un vapor plutitor plin cu sute de pasageri, plus membrii echipajului, se simţea ca şi

când ea şi Luigi erau singuri pe o insulă în mijlocul Atlanticului.

Niciodată nu avusese sentimente atât de contradictorii.

Pe măsură ce ziua trecuse şi avusese inima uşoară, spre seară începuse din no*u s-o apese aceeaşi teamă de la început faţă de Luigi. Totuşi, cu toată teama pe care o simţea faţă de el, vedea ca aievea mâinile lui îmbrăţişându-o, palmele lui fierbinţi mângâindu-i trupul gol. O trecură fiori de teamă, dar cu toate acestea sufletul ei tânjea dureros după apropierea lui. Şi totuşi se temea că atingerea lui nu va veni niciodată, că totul va rămâne numai speranţă.

Luigi era o persoană ale cărei reacţii erau foarte greu de prevăzut. Nu semăna cu niciunul din americanii pe care-i cunoscuse. Niciunul nu avea acel aer ameninţător, acea voinţă greu de înfrânt. în ea se dădea o cumplită luptă: Charlotte-Anne cea înţeleaptă şi prevăzătoare o sfătuia să reziste mângâierilor lui când vor sosi şi cealaltă Charlotte-Anne îi şoptea să se lase purtată de aripile pasiunii, indiferent de ce va urma şi de cât va suferi.

Niciodată nu fusese pradă unei asemenea lupte interioare. Ar fi dorit să poată cere sfatul cuiva, dar instinctul îi spunea că nici chiar Robyn nu ar fi putut să o ajute. Ea singură trebuia să aleagă. Faptul că îl cunoştea de câteva ore nu avea nicio importanţă.

Era îndrăgostită nebuneşte de el. Dar se temea când se gândea că el era Luigi di Fontanesi, unul dintre bărbaţii cei mai vânaţi de doamnele doritoare de căsătorie. Se putea ca iubirea ei, mărturisită sau nu, să nu fie împărtăşită şi de el.

Cum ar fi putut să-şi imagineze că Luigi de Fontanesi, moştenitorul uneia di’n cel mai vechi şi nobile familii din Italia gândea acelaşi lucru?

îl urmări cu coada ochiului. Stătea cu spatele spre ea, aplecat peste balustradă şi privind marea. Umbra lui se întindea de-a lungul punţii, iar faţa îi exprima nehotărâre, încordare. Părea dus foarte departe cu gândul, dar aceasta

era numai o părere. Toate gândurile lui se îndreptau spre Charlotte-Anne.

Se întoarse încet spre ea. Era înaltă, subţire, învăluită în lumina argintie a lunii. Vântul se juca în rochia ei. întâlnindu-i privirea, ea văzu strălucirea privirilor lui.

Şi el era uimit de sentimentele pe care le trăia. Şi ştia şi de ce: era pentru prima dată îndrăgostit, înţelesese cu greu acest lucru şi fusese uimit.

Putea fi dragoste ce simţea el? Dumnezeu ştia câte femei frumoase fuseseră în viaţa lui până acum, deşi nu avea decât douăzeci şi nouă de ani. De fiecare dată când întâlnise o altă femeie, fie ea nobilă sau nu, blondă, brunetă, roşcată, bogată sau săracă, căsătorită sau nu, ştiuse că totul se va sfârşi în momentul în care iubirea lor se va consuma. Şi, într-adevăr, aşa se întâmpla. Dar, motivul acestei rupturi era faptul că toate aceste femei aveau convingerea că drumul prin patul lui ducea direct spre inelul de căsătorie. Nu întâlnise niciuna care să nu fie convinsă că el va înţelege pasiunea ei ca izvorând dintr-o dragoste adevărată şi nu ca o goană după titlul şi banii lui. O, dar el ştia când era minţit.

Dar Charlotte-Anne era altfel decât celelalte. Luptase cu adevărat împotriva lui. Simţea că este o femeie deosebită, inocenţa şi ţinuta mândră completându-se perfect şi făcând-o o candidată demnă pentru titlul de principesă. Părea născută să fie nobilă. Şi mai mult, era una din femeile ce trezea cele mai puternice sentimente unui bărbat. Dorinţele lui – cea fizică pe care totdeauna reuşise să şi-o împlinească fără probleme, ca şi cea care era total necunoscută, cea care părea un dulce mister de care fugise – se împleteau perfect şi dădeau naştere unui sentiment deosebit de puternic, o emoţie care-l compleşea, accelerându-i pulsul. Chiar tânjea după vechile lui legături trecătoare, căci nu implicau nicio emoţie. Dar acum, cu toată teama care-l cuprindea şi pe el, simţea că trăieşte cu adevărat, că pluteşte pe culmi nebănuite alături de Charlotte-Anne.

Alături de el se afla femeia care întruchipa idealul

pentru el. Era atât de speriat încât nici nu ştia cum să procedeze. Dorea să nu facă nici cel mai mic gest care ar fi putut să o sperie. Dacă aceasta era iubirea adevărată, atunci ar fi vrut să nu se despartă niciodată de ea.

Ar fi fost o perfectă principesă di Fontanesi.

Voia să se căsătorească. Se priveau unul pe celălalt minute în şir. Trupul lui o dorea cu disperare dar şi inima lui o dorea pentru totdeauna. Şi ea doar stătea acolo şi îl privea, cu părul strălucind în lumina lunii, cu capul uşor dat pe spate.

Nu spuse decât:

— Chartotlte-Anne, şi glasul lui era blând şi rostea numele ei cu căldură. O trase uşor spre el.

— Te iubesc! spuse el simplu.

Charlotte-Anne oftă şi nu spuse o vorbă.

— Vreau să te căsătoreşti cu mine, murmură Luigi în urechea,ei.

Speriată, Charlotte-Anne se trase din braţele lui şi-l privi uimită:

— Ce spui?

— Vreau să fii soţia mea, repetă el.

— Dar abia ne-am cunoscut! protestă Charlotte-Anne cu voce nesigură.

— Da, ştiu, dar cred că te cunosc bine şi o sărută cald dar cast. Nu mi-ai răspuns încă la întrebare sau sărutul tău poate fi răspunsul?

— Nu… adică… nu te cunosc suficient de bine!

— Ce doreşti să ştii? întrebă înlănţuind-o şi mai strâns cu braţele. Mă iubeşti, e suficient.

— Da, dar mai sunt şi alte mici lucruri… spuse ea nehotărâtă.

întâlnindu-i pri’virea, Luigi înţelese că era sinceră şi dorea într-adevăr să ştie cât mai multe despre el.

— Deci, am douăzeci şi nouă de ani. Nu am nici surori, nici fraţi. Părinţii mei locuiesc în Italia şi totdeauna mă ceartă pentru că îmi irosesc viaţa în cursele de avioane şi automobile. Ultimele luni le-am petrecut călătorind în America şi acum mă întorc acasă deoarece Mussolini m-a

chemat în ţară. Se pare că are nişte planuri în legătură cu mine.

— Ce fel de planuri?

— Ar vrea ca eu să ocup un post în armata italiană. Asta înseamnă că îmi va rămâne foarte puţin timp pentru curse şi pilotaj, două mari pasiuni ale mele. Mai doreşti să ştii ceva? o întrebă zâmbind.

— Vrei să mă necăjeşti?

— Poate. Dar tot ceea ce ţi-am spus, este adevărat.

Respiră adânc, simţind cum îi tremură tot trupul. Era ameţită şi simţea cum acest vârtej o prinde fără scăpare. Dragostea însemna contopirea a două fiinţe. Dar oare cum era el când era furios? Care erau filmele lui preferate? La ce şcoli învăţase? Care erau culorile lui preferate? Era un ambiţios sau nu? Cum putea să iubească pe cineva când ştia atât de puţine lucruri despre el? Mai bine spus, nu ştia nimic.

Totuşi, ştia ceva: îl dorea cu ardoare.

Voia să împărtăşească toate secretele cu el, dorea din tot sufletul să-l cunoască cât mai bine. Oare aceasta era dragostea? Să descoperi ani de-a rândul, încet şi cu emoţie cât mai multe despre un om?

Oftă şi se simţi ameţită de emoţie. Teama ei fizică de el ca şi atracţia inexplicabilă pe care o exercita asupra ei puteau însemna iubi’re? Sau era pur şi simplu o reacţie chimică, doar o atracţie fizică?

Trebuie să fie dragoste, se hotărî ea.

De ce nu avea niciun control asupra ei când el era în apropiere? De ce îl lăsa să-i stăpânească inima şi sufletul?

— De ce eşti atât de tăcută? o întrebă aplecându-se asupra ei şi privind-o atent.

— Luigi… încercă ea să răspundă, dar el îi acoperi gura cu o sărutare flămândă. încercă să lupte cu el, dar renunţă şi se lăsă pradă gurii lui înflăcărate. Mâinile lui o mângâiau şi o înlănţuiau. Simţii cum îi zdrobeşte sânii de pieptul lui puternic şi coapsele lui se lipeau de ale ei ou unduiri ce-i trasmiteau flăcări în tot trupul. Se lăsă.

pradă braţelor lui şi sărutărilor fierbinţi. Simţea cum

se cufundă într-o dulce vrajă din. care nu ar fi vrut să mai iasă vreodată.

El ridică capul şi privirile lor se întâlniră contopindu-se. O mângâie uşor pe obraz, pe gâtul graţios coborând uşor pe sânii tari şi tineri.

— Cred că a sosit momentul să ne împlinim iubirea, spuse el printre sărutări.

Ochii ei aruncară flăcări şi se încordă, dar nu reuşi să scoată o vorbă.

— Ştii bine că nu mi se poate răspunde,,nu", atunci când amândoi dorim acest lucru.

O strânse mai tare în braţe sărutând-o sălbatic. Buzele lui moi şi calde o sărutau cu ardoare ameţind-o şi făcând să crească în ea o dorinţă la fel de fierbinte ca şi a lui. Ca într-un vis se lăsă purtată spre apartamentul numit Trianou şi când ajunseră, el o luă uşor de mână şi o conduse în faţa dormitorului. Ezită un moment, dar el îi acoperi buzele uşor cu un deget: cuvintele nu-şi aveau rostul. Ii făcu loc să treacă şi ea intră prima. Privi dormitorul cufundat în întuneric excepţie făcând cele două oaze de lumină aflate de o parte şi de alta a patului. Pe una din noptiere se afla o frapieră cu o sticlă cu şampanie. Din pereţii cabinei răzbătea o muzică tandră de viori.

Simţi că.inima începe să-i bată mai tare şi o cuprinde furia. Deci se aşteptase ca ea să petreacă noaptea la el în cabină! Altfel la ce ar mai fi fost nevoie de şampanie şi de muzică? Deci plănuise totul! Fusese sigur că va ceda insistenţelor lui.

Văzând încordarea de pe chipul ei, se grăbi să spună:

— Totdeauna ascult muzică şi beau şampanie înainte de a mă culca. Unii beau coniac, dar eu prefer şampania. Mă ajută să dorm mai bine.

Dând din cap că a înţeles, simţi cum se topeşte furia la fel de repede, cum crescuse. Ceasul ticăia încetişor şi aerul sărat purta în el o aromă uşoară de apă de colonie.

îl simţi în spatele ei şi apoi mâinile lui îi cuprinseră talia. O întoarse uşor spre el şi o privi intens. Gura, uşor întredeschisă şi buzele calde, dinţii albi ca perlele erau în

aşteptarea lui.

îşi ridică încet braţele şi le aşează în jurul gâtului lui. Şi astfel începu noaptea lor.

„Este un vrăjitor şi sunt sub puterea luiw, gândea Charlotte-Anne.

Simţea mâinile lui catifelate plimbându-se pe braţele ei. Nu se mai temea de el. Era un ritual prin care treceau toate femeile din cele mai vechi timpuri. Privi fascinată cum îşi scoate hainele una câte una încet şi le aşeza calm, pe un scaun.

Muşchii puternici, proeminenţi se unduiau cu fiecare mişcare. Fesele mici şi coapsele înguste accentuau frumuseţea trupului său.

Se întoarse spre ea, chipul lui' era plin de aşteptare O duse spre pat şi punându-i mâinile pe umeri, se lăsă pradă gurii lui. Apoi începu încet, cu mişcări uşoare să o dezbrace. Când rămase goală, cu aceleaşi gesturi calculate îi scoase acele din păr unul câte unul, buclele blonde revărsându-i-se pe umeri şi inundându-i chipul. îşi trecu mâinile prin pârul ei şi cu un gest agroape sălbatic o trase spre el şi o sărută din nou cu patimă lipindu-şi trupurile goale unul de celălalt, dorind să se contopească într-o singură fiinţă. Aşezând-o pe pat începu să-i acopere sânii cu sărutări blânde, şi la fel de pătimaş, începu să-i cerceteze tot trupul. Şimţindu-i buzele umede şi limba cercetătoare de-a lungul corpului, Charlotte-Anne începu să tremure de plăcere şi nemaiputând suporta să rămână nemişcată, începu la rândul ei să-i mângâie trupul, să-l sărute. închizând ochii, se lăsă să plutească pe valul de plăceri pe care i le aducea Luigi. Plimbându-şi limba de-a lungul trupului ei se întorcea mereu la sânii ei, la buze, ascunzându-şi apoi faţa între coapsele ei fierbinţi, acoperind-o cu valuri de plăcere ce-i făcea trupul să se încordeze într-o aşteptare plină de o minunată agonie.

Se ridică apoi deasupra ei. Şi în acel moment, Charlotfe-Anne simţi o uşoară*teamă, dar când el pătrunse între coapsele ei şi rămase o clipă nemişcat, îl trase spre ea cu o mişcare sălbatică şi gemu:

— Nu, Luigi, nu te opri!

— Eşti sigură?

Sărutându-l din nou îl trase spre ea şi atunci simţi cum cu o mişcare sigură pătrunse.în ea. Apucă strşns de pernă şi-şi muşcă buzele când simţi durerea răspândindu-se înlăuntrul ei. încet, cu mişcări blânde el începu un ritm care o făcu să uite durerea şi să-şi lipsească strâns coapsele de ale lui până când amândoi se contopiră simţindu-l în ea mai adânc, tot mai adânc. Respiraţia ei era şuierătoare, trupul îi părea dus într-o lume plină de plăcere, de senzaţii necunoscute până atunci. Valurile de pasiune o purtau tot mai departe de lumea reală, în timp ce el părea să se lase absorbit de feminitatea ei şi scoţând un strigăt răguşit, trupul lui se încordă apoi se prăbuşi deasupra ei, cu respiraţia grea, rămânând strâns lipiţi unul de celălalt.

Când după un timp se ridică şi se aşeză alături de ea, Charlotte-Anne întoarse capul evitându-i privirea. Simţi mâna lui întorcându-i capul spre el cu o mişcare blândă, dar fermă.

— Te iubesc Charlotte-Anne. Trebuie să te căsătoreşti cu mine, trebuie să fii a mea, şopti el sărutându-i vârful nasului în joacă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? insistă el privind-o intens.

Charlotte-Anne zâmbi cu ochii strălucind dar simţind încă o uşoară teamă în adâncul inimii. Dacă totul ar putea fi aşa simplu! Dar abia peste şase luni urma să devină majoră! Apoi mai era şi promisiunea făcută mamei de a urma cursurile Şcolii Catroux măcar în aceste şase luni. Dacă el nu avea răbdare să o aştepte în tot acest timp?

Dar în ciuda acestor gânduri, dădu din cap afirmativ şi se simţi inundată de un val de fericire. Privi tavanul şi-l simţi pe Luigi cum se ridică şi acoperă trupurile amândurora cu cuvertura mătăsoasă. Strânse apoi veiozele şi camera se cufundă în întuneric.

Trupul lui fierbinte se lipise de al ei şi o cuprinse în braţe. Se simţea ocrotită şi liniştită şi se afundă într-un

somn odihnitor.

Adormi cu gândul că nu avea de ce să se mai simtă înspăimântată şi nehotărâtă. Il iubea, acum ştia sigur şi ideea unei cariere în lumea teatrului părea cu totul lipsită de sens.

7

„Aşteptarea aceasta este ucigătoare* gândea Elizabeth-Anne. Niciodată nu fusese mai încordată şi mai nervoasă ca acum. Urechile îi vâjâiau şi gura i se uscase din cauza tensiunii în care se afla. Din afară nimeni jni ar ii putut spune ce se întâmplă cu ea. Parea calma, chiar uşor indiferentă. Privi spre Larry care se afla la celălalt capăt al mesei. Şi el părea întruchiparea calmului şi indiferenţei, deşi Elizabeth-Anne ştia că şi el este la fel de încordat şi copleşit de aşteptare ca şi ea.

Amândoi erau la pândă şi niciunul nu ştia sigur dacă prada le va scăpa sau nu.

— Este doar un joc, spuse Larry în maşină, când se îndreptau spre această întâlnire. Nu uita, este ca un joc de poker şi deşi miza este foarte mare, nu trebuie să te gândeşti la ea. Trebuie să ţii minte că poţi câştiga, dar poţi să şi pierzi. Dar, nu uita, trebuie să câştigi mai des decât pierzi.

„Da, gândi ea, dar este mai uşor s-o spui decât s-o faci.

Acest aşa-zis „joc de poker* nu se desfăşura intr-un cazinou sau în camera din spate a unui bar. Se aflau toţi în eleganta sală a hotelului Shelburne.

Alături de ea şi Larry ceilalţi „jucători* erau patru avocaţi, doi reprezentând interesele ei şi ceilalţi doi reprezentând interesele lui Milton Shelburne. Din cei doi avocaţi, ai ei şi ai lui' Shelburne, unul reprezenta clientul iar celălalt banca cu care lucra fiecare din cei doi clienţi.

Elizabeth-Anne aruncă o privire scurtă spre Milton Shelburne. El era prada şi încă una de preţ. Era un bărbat înalt cu un abdomen proeminent, care îl ţinea departe de masa în jurul căreia se aflau aşezaţi. Ochii negri, „ca două măsline, aruncau sclipi şirete.. Purta părul pieptănat spre

spate şi mustaţa era tunsă perfect. Era îmbrăcat cu un costum de comandă şi butoni grei de aur străluceau la manşetele cămăşii. Privindu-l atent oricine înţelegea că se află în faţa unui bărbat bogat şi puternic şi Havana din colţul gurii nu făcea altceva decât să întărească această idee. Deşi Elizabeth-Anne ştia că el este- intr-o tensiune mai mare ca a lor, Shelburne nu se trăda prin niciun gest. De fapt, în ciuda mizei aflată în joc, toţi cei adunaţi în jurul mesei păreau calmi ca şi când ar fi participat la o slujbă bisericească.

Elizabeth-Anne ar fi dorit să se uite la ceas dar nu schiţă nicio mişcare. îşi tot repeta că cel mai important lucru pentru ea şi Larry era să pretindă că timpul nu are nicio importanţă pentru ei. Trebuia să-i adoarmă şiretenia lui Milton Shelburne şi să-l facă să alunece în braţele unei false convingeri, cum că nu există nicio grabă pentru încheierea afacerii. Dacă nu reuşeau acest lucru, Shelburne putea să se trezească la realitate şi să se strecoare din cursa pe care i-o întindeau ei şi să încheie afacerea cu unul din ofertanţii apăruţi în ultimul moment.

După cum stăteau lucrurile, era una din cele mai ciudate tranzacţii la care Elizabeth-Anne lua parte. Chiar de la început lucrurile păruseră deosebit de încurcate. Ea şi Larry reuşiseră să încheie afacerea privind cumpărarea unui motel în New Jersy, fapt amânat de căsătoria ei şi de ieşirea la lumină a relaţiei dintre Charlotte-Anne şi Mickey Hoyt. In momentul în care a aflat că hotelul Shelburne este scos la vânzare, a insistat să-şi schimbe planurile. In loc să călătorească spre Baltimore şi apoi la Washington şi Philadelphia pentru un control în hotelurile din aceste oraşe, ea şi Larry se întoarseră în grabă în New York. După o şedinţă cu avocaţii ei, care dură întreaga noapte, Elizabeth-Anne cu ochii înceţoşaţi de oboseală se întâlni la ora nouă dimineaţa ou bancherii ei. După toate acestea începu să cutreiere oraşul.

Şi dădu lovitura.

Unul din oamenii ei care lucra pentru Milton Shelburne îi vânduse un pont. Trebuia să rămână un secret

extrem de bine păzit, dar ea îl află. Secretul era faptul că Shelburne era într-o mare criză financiară. Este adevărat, că această veste venea dintr-o singură sursă, dar Elizabeth-Anne avea încredere în omul ei deoarece îi mai fusese de folos şi altă dată şi fusese bine recompensat pentru serviciile lui. Din acest.motiv era atât de sigură că Shelburne nu avea şansă să scape, indiferent de încrederea în sine pe care o afişa. Trebuia ca până la ora cinci în acea după-amiază să găsească un cumpărător sau totul va fi pierdut.

Câteva minute după ora cinci va fi gata să primească orice ofertă din partea lor.

Elizabeth-Anne simţea că trebuia să facă orice pentru ca hotelul Shelburne să-i aparţină. Era ocazia care apare numai o dată în viaţa unui om. Acest hotel se afla la două blocuri distanţă de hotelul Pierre şi ocupa o suprafaţă uriaşă. Impozanta clădire fusese proiectată în anul 1887 de către Henry Janew.ay Hardenberg, acelaşi care gândise şi hotelurile Dakote şi Piaza din New York. Dar niciunul din aceste edificii, nu-l putea egala pe Shelburne Hotel. Geniul arhitectului se întrecuse pe sine însuşi. Holul enorm părea decupat dintr-un palat renascentist cu tavane graţios arcuite şi scări uriaşe. Dar ce-l deosebea cu adevărat de celelalte era curtea interioară. Elizabeth-Anne vedea deja aievea jungla fantastică pe care o va crea, încărcată de palmieri luxurianţi, fântâni arteziene şi orhidee viu colorate.

Dar ceea ce admirau toţi cei care cunoşteau hotelul erau cele două spirale gemene ce se înălţau înfruntând norii şi cerul New York-ului.

Simţea că dacă nu va reuşi în acel moment să încheie afacerea, niciodată nu va mai avea asemenea ocazie. Era cel mai prielnic moment pentru a cumpăra proprietăţi şi mai ales clădiri. în întreaga ţară preţul pe piaţa proprietăţilor era în continuă scădere. Dacă criza economică ar fi continuat, imobilele urmau să ajungă tot mai ieftine. Şi chiar şi în aceste condiţii Shelbume era una din clădirile de neatins din punct de’vedere financiar.

Dar Elizabeth-Anne simţea că va reuşi. Tot ceea ce avea de făcut ea şi Larry era să tragă de timp până la ora cinci.

Simţi o durere ca şi când ar fi primit un pumn în plin stomac. Oare cât mai era până la ora cinci? Avea impresia că se află la masa negocierilor de o veşnicie. La ora zece în acea dimineaţă încă alţi trei ofertanţi erau hotărâţi să liciteze pentru achiziţionarea hotelului Shelburne. Negocierile duraseră întreaga dimineaţă fără ca Milton Shelburne, care jucase foarte strâns, să cedeze din preţ. Elizabeth-Anne care cunoştea situaţia financiară dificilă în care se afla, nu putea decât să-l admire pentru curajul cu care purta această luptă. Doi ofertanţi părăsiseră sala negocierilor în timp ce al treilea îl anunţă pe

Shelburne că-şi menţine oferta, dacă el va mai fi interesat.

Elizabeth-Anne simţi cum îi creşte inima.

Respectivul om de afaceri nu ştia un lucru pe care-l ştia Elizabeth-Anne şi anume că afacerea trebuia încheiată până la ora cinci.

Ea, Larry şi cei doi avocaţi nu făcuseră altceva, decât să liciteze un preţ. Rămăseseră tăcuţi tot timpul negocierilor lăsându-i pe ceilalţi să se lupte. Hotărâse să aştepte până în ultimul minut, ca şi cum abia atunci ar ii intenţionat să supraliciteze. Simţea că orice ofertă din partea ei ar fi mărit preţul. Tăcerea lor nu trecuse neobservată de ceilalţi, în special de Milton Shelburne. Prezenţa lor nu făcuse decât să slăbească poziţia celorlalţi şi să întărească poziţia lui Milton Shelburne. El nici nu bănuia că Elizabeth-Anne îi cunoştea punctul slab.

In timpurile bune, averea lui Shelburne era fabuloasă dar fcarte puţin din ea era reprezentată de bani lichizi. Fusese proprietarul a largi spaţii comerciale în Manhattan şi Brooklyn şi văzuse cum criza economică şi băncile puseseră stăpânire încet-învet pe toate proprietăţile lui. Creditul lui bancar fuses bun şi sperase că băncile vor continua să-l finanţeze. Ţinându-şi fiecare clădire şi proprietate separat conduse de câte o companie

independentă, sperase că averea sa va fi cât mai bine păzită în cazul în care ar apare probleme financiare şi economice. Dar nici chiar el nu avusese cum să prevadă la ce scară va afecta criza economică întreaga ţară. Imperiul său poate nu se va prăbuşi brusc, dar în timp, totul avea să se năruie. Hotelul Shelburne era singura şi cea mai importantă piesă de valoare care-i mai rămăsese, deşi ca şi celelalte, era ipotecat. Chiar de la începutul declinului afacerilor sale căutase să vândă acest hotel, dar mereu intervenise câte ceva: ba preţul cerut de el era prea mare, ba potenţialii cumpărători încercaseră să-l reducă. Altădată când găsise un ofertant serios ghinionul fusese pe urmele lui. în ziua când urma să semneze actele, cumpărătorul se trezi falimentar. Şi aceasta nu era decât una din realităţile crizei economice prin care treceau, dar totuşi era un hap greu de înghiţit. Avea certitudinea că viitorul său financiar era blestemat. Până în acest moment.

Hotărârea lui de a scoate hotelul la licitaţie stârnise interesul a patru cumpărători. Faptul că doi dintre ei renunţaseră nu-l speriase. Oricum o ofertă îi rămăsese. Şi din câte auzise, Elizabeth-Anne nu lăsa să-i scape nicio ocazie de a cumpăra, ci, dimpotrivă, proceda ca şi când nu ar mai fi existat un mâine. Prezenţa ei la masa negocierilor arăta faptul că este o femeie de afaceri serioasă. Voia cu adevărat să intre în stăpânirea hotelului.

Dar făcea o greşeală gândind astfel; nu ştia cât de serioasă era ea cu adevărat.

Privea din când în când spre ea încercând să-i citească gândurile. Dar părea în continuare calmă şi relaxată. Stătea dreaptă, în costumul ei închis la culoare şi cu bluza asortată, şiragul de perle ce-i împodobeci gâtul fiind o dovadă a afacerilor ei înflorifoare.

Ochii ei albaştri erau umbriţi de o privire uşor distrată, ca şi când s-ar fi aflat cu gândul în altă parte şi cearcănele datorate agitaţiei din ultimele zile şi nopţi erau ascunse cu grijă de fardul aplicat cu măiestrie. Părea o simplă spectatoare a unui spectacol uşor amuzant.

Simţind ochii lui Shelburne aţintiţi asupra ei,

Elizabeth-Anne rămase calmă şi senină. Când simţi privirea lui părăsind-o se uită spre Larry. Apoi îşi găsi de lucru cu hârtiile dirr faţa ei. Era un mod subtil de a-şi putea privi ceasul fără să fie observată de cei din jur. Apoi strânse gânditor din buze şi spuse calm:

— Cred că sunteţi de acord cu mine că ar fi bine să încheiem această afacere cât mai repede. Ce ne îngrijorează pe mine şi pe domnul Hochestetter este faptul că în anul care a trecut hotelul Shelburne a avut din ce în ce mai puţini oaspeţi. Şi după cum am văzut cercetând registrele, cheltuielile de întreţinere sunt foarte mari. Hotelul are nevoie de investiţii serioase.

— Dar, doamnă, hotelul Shelburne este un hotel de lux, răspunse Shelburne calm. Personalul poate fi oricând redus şi din câte am auzit despre dumneavoastră doamnă Hale, sunteţi foarte pricepută în micşorarea cheltuielilor fără ca serviciile hoteliere oferite de dumneavoastră să-şi piardă din calitate.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Shelburne, dar hotelurile mele sunt modeste şi se conduc uşor. Hotelul Shelburne este unul din cele mai mari din oraş, cu peste şapte sute de apartamente şi camere, multe dintre ele necesitând renovări şi redecorări. Suprafeţele publice sunt uzate şi pentru redecorare sunt necesare investiţii serioase. Sincer vorbind, va fi foarte greu de realizat toate acestea având în vedere şi preţul lui care cred că este ridicat.

— Dar nici nu aţi menţionat preţul pe care sunteţi dispusă să-l plătiţi, interveni un-il din avocaţii lui Shelburne.

— Da, este adevărat, răspunse Elizabeth-Anne făcând nişte însemnări pe marginea hârtiilor dim faţa ei.

Privi ceasul şi schiţând dorinţa de a se ridica spuse:

— Domnilor, mă tem că s-a făcut târziu. Propun să ne oprim şi să continuăm discuţiile mâine.

— Vă rog aşteptaţi. Sunt sigur că vom putea ajunge la o înţelegere, spuse Shelburne devenit palid. Posibilitatea ca Elizabeth-Anne să părăsească masa negocierilor îl

făcuse să intre în panică.

Elizabeth-Anne privi spre Larry, dar acesta avea o expresie de nepătruns. Chiar dacă acum se aflau în momentul mult aşteptat şi puteau scoate asul din mânecă, erau hotărâţi să nu se trădeze niciunul faţă de celălalt... Amândoi ştiau că afacerile se fac cu sânge rece, fără să-ţi arăţi emoţia.

— în acest caz, domnule Shelburne, lăsaţi-mă să vă fac oferta. Domnilor, sunt de acord să preiau ipoteca asupra hotelului la valoarea actuală. De asemenea, sunt dispusă, domnule Shelburne, să vă achit suma de şaizeci şi cinci de mii de dolari bani gheaţă.

Shelburne o privi ca şi când fusese lovit în moalele capului. Apoi râzând nefiresc, forţat, spuse:

— Presupun că glumiţi.

— Nu, domnule Shelburne, niciodată nu glumesc când închei afaceri. Vorbesc foarte serios.

— Dar... dar este revoltător, reuşi Shelburne să spună.

— Oare? Elizabeth-Anne îşi încrucişă mâinile şi se înclină spre Shelburne cu o privire încărcată de o duritate pe care Larry nu o mai văzuse la soţia sa. Atunci înţelese cât de mult se schimbase şi învăţase de când se întâlniseră pentru prima dată.

* – Domnule Shelburne, ipoteca, încă neplătită, valorează un sfert de milion de dolari cu banii jos, şi în următorii zece ani ai mai achitat un sfert de milion. Nu trebuie pierdut din vedere că în momentul de faţă banii gheaţă sunt puţini şi piaţa merge prost în domeniul construcţiilor. Şi un lucru pe care mi-e neplăcut să-l spun, domnule Shelburne, este acela că am făcut câteva mici investigaţii şi am descoperit că nu prea vă aflaţi în situaţia de a refuza oferta mea şi nici măcar de a vă târgui. De fapt, domnule Shelburne, sunteţi în sapă de lemn. Dacă nu veţi accepta oferta mea, care este de şaizeci şi cinci de mii de dolari, nu numai că veţi pierde acest hotel în – şi privindu-şi ceasul ridică apoi cehii şi întâlni privirea lui Shelburne -... douăsprezece minute, dar nici nu veţi avea

mulţumirea de a fi vândut acest imobil. Poate hotelul va fi trecut în posesia băncii sau poate în câteva minute s-ar putea să obţin o scădere de preţ. Deci, domnule Shelburne, trebuie să priviţi adevărul în faţă: sau primiţi acum şaizeci şi cinci de mii de dolari sau veţi pierde totul.

Shelburne se simţea prins în cursă şi ştia că nu mai poate găsi nicio cale de a scăpa.

— ’ Cine v-a vorbit despre ce urmează să se întâmple la ora cinci după amiază? Voi aţi vorbit? întrebă întorcându-se spre bancherul său cu un ton ameninţător.

— Nu! răspunse acesta scuturând din cap vădit iritat de această întrebare. Banca de ajutor reciproc Manhattan este discreţia întruchipată, după cum prea bine ştiţi.

— Bun, dar atunci cine a lăsat să se scurgă această informaţie? începu să transpire abundent, broboane mari răsărindu-i pe frunte. îşi smulse batista din buzunar şi lipsit de orice reţinere începu să-şi şteargă tran-spiraţia. Se ridică, cu picioarele tremurându-i şi întorcându-se spre Elizabeth-Anne spuse:

— Îmi pare rău dar cred că voi refuza oferta dumneavoastră. Şi continuă zâmbind slab privindu-şi bancherul

— Cred că amândoi aţi pierdut din vedere faptul că mai arii o ofertă a cărei valoare este de patru ori mai mare decât aceasta şi oferta este încă valabilă. Toţi eraţi prezenţi când mi-a fost făcută.

— Da, am auzit şi intr-adevăr aţi putea primi de patru ori mai mult decât ofer eu, dacă a-ţi fi acceptat înainte de ora cinci, îi aminti Elizabeth-Anne.

— Nu uitaţi domnule Shelburne că după ora cinci banca intră în posesia hotelului şi nu vă va mai aparţine.

— M-ai înşelat, ai tras de timp toată după amiaza pentru a mă prinde în cursă, şuieră Shelburne privind spre Elizabeth-Anne.

— Puteţi crede ce doriţi domnule Shelburne, dar nu uitaţi că oferta noastră rămâne valabilă. Până la cinci fix. Mai veţi zece minute în care puteţi încheia afacerea cu celălalt ofertant. Numai dumneavoastră puteţi decide cu

care dintre noi doriţi să parafaţi afacerea. Oricum, la orele cinci fix dacă nu acceptaţi oferta noastră, noi ne vom retrage.

întorcându-se spre avocaţii săi, Shelburne întrebă:

— Poate face într-adevăr aşa ceva? Poate scăpa aşa uşor?

Cei doi avocaţi înclinară din cap fără o vorbă evitându-i privirea.

— Asta-i nebunie curată, strigă Shelburne în culmea indignării.

Cu mişcări voit încete, Elizabeth-Anne împinse scaunul şi se ridică, se îndreptă spre capătul mesei şi ridică telefonul. Aduse telefonul până în dreptul lui Milton Shelbume şi punându-i-l în faţă pe masă spuse:

— Puteţi chema celălalt partener şi acceptaţi propunerea lui. Chiar dacă nu va dori să încheie afacerea, noi suntem aici până la ora cinci şi nu uitaţi, numai până la ora cinci. Altfel veţi pierde.

Shelburne îşi umezi buzele arse de enervare şi privea fix telefonul.

— Pentru Dumnezeu, faceţi legătura, domnule Shelburne! spuse bancherul său.

Cu mâinile tremurând, Shelbume ridică receptorul şi formă numărul.

Pentru un moment Elizabeth-Anne închise ochii căci nu mai putea îndura să vadă ce se întâmplă. Această lume era o junglă şi se simţea covârşită de vinovăţie. în acelaşi timp simţea că totuşi era obligată să procedeze în felul acesta.

Nu Shelburne fusese cel care refuzase oferta celuilalt partener sperând că va primi un preţ mai bun? Lăcomia şi lipsa de perspicacitate îi fuseseră fatale.

— Doresc să vorbesc cu domnul Spencer. Este urgent, auzi ea vocea lui Shelburne plină de Încordare. Cum adică nu s-a in tors în această după-amiază? A plecat de mult de aici. Trebuie să-mi spuneţi unde poate fi găsit! Bine dacă se întoarce cu cinci minute înainte de ora cinci să mă sune, şi vocea lui părea să se frângă.

Elizabeth-Anne scoase un suspin uşor. Această victorie era departe de a o bucura. Simţea stomacul strâns de încordare.

Shelburne puse receptorul jos. Minutele se târau unul după altul. Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă. Toţi priveau telefonul şi aşteptau încordaţi.

Telefonul nu sună şi Ja patru şi cincizeci şi nouă, domnul Spencer nu sunase încă.

Fix la ora cinci, Milton Shelburne îşi îngropă faţa în mâini şi abia şoptit spuse:

— Prea bine, doamnă Hale, voi accepta propunerea dumneavoastră.

*

* *

Cu puţin înainte de ora nouă seara, Elizabeth-Anne puse, în sfârşit, stiloul pe masă şi împinse deoparte ultimele hârtii din faţa ei.

Deşi întreaga ei comportare nu lăsa să se vadă, era totuşi prima dată după foarte mult timp când se simţea fericită să sfârşească o afacere. Ultimele două zile petrecute într-o mare tensiune, cu foarte puţin somn, înfrângerea lui Milton Shelburne care î se părea o victorie amară, toate acestea îşi cereau tributul. în acele momente nimic nu i se părea mai atrăgător ca ideea de a se duce acasă şi de a se ţâri în pat pentru a dormi ore în şir fără ca nimeni să o trezească.

Dar nu era numai oboseală, era şi teamă în toată fiinţa ei. Şaizeci şi cinci de mii de dolari şi o ipotecă în valoare de un sfert de milion puteau fi o afacere bună, dar suma enormă pe care abia o cheltuise o înspăimânta. Ştia foarte bine că renovarea hotelului pentru a-l aduce la splendoarea iniţială va necesita o altă enormă cheltuială. Niciuna din proprietăţile sale nu fusese cumpărată cu banii jos. Toate in afară de motelul din Quebeck erau finanţate. Principiul după care se conducea Larry în afaceri era acela că e mai bine. să foloseşti banii altora ori de câte ori este posibil. Acest principiu era foarte avantajos dar totodată te putea duce la dezastru, O veche teamă pe care o purta în

suflet permanent o făcu şi acum să se înfioare: dacă uncia de aur nu mai era eficientă; atunci Horseshoe Investments se prăbuşea şi ea urma să ajungă în situaţia in care se afla Milton Shelburne.

— Domnilor, cred că a venit timpul să încheiem această zi care va deveni memorabilă, spuse ea cu o voce obosită, dar sigură.

Shelburne plecase cu câteva ore mai înainte, după ce semnase câteva dintre documente, lăsând restul în seama avocaţilor. Punându-şi fiecare documentele sale în serviete, se ridicară, îşi strânseră mâinile, o felicitară şi părăsiră încăperea.

îndată ce rămaseră singuri, ea şi Larry, atmosfera din marea sală deveni apăsătoare. Acum îşi putea permite să se relaxeze şi să lase deoparte masca pe care o purtase. Respiră adânc şi se prăbuşi în fotoliul de piele pe eare-l ocupase întreaga zi. Simţea că o'cliii îi ard de oboseală şi îi frecă uşor încercând s-o alunge.

— Eşti obosită, constată Larry, apropiindu-se de scaunul ei şi masându-i uşor umerii continuă *

— Hai să mergem acasă. Ai avut o zi grea

— îmi voi reveni. Mai lasâ-mă câteva minute doar.

— Nu e nicio grabă, dar nu pari prea fericită şi lucrul acesta nu mă miră. Este o stare pe care am avut-o şi o mai am şi eu după ce închei o afacere ca aceasta. Totuşi, trebuie să te felicit. Am reuşit împreună una din cele mai mari lovituri din istoria crizei economice. Ai putut să cumperi acest hotel pentru o sumă infimă faţă de valoarea lui pe piaţă.

— Ştiu şi ideea ma chinuie. Afacerile sunt afaceri şi nu uit aceasta niciodată. Este un principiu al lui Darwin: supravieţuirea celor mai bine adaptaţi indivizi, dar acest lucru nu mă încântă.

— Da, ştiu şi ai dreptate, dar te întrebi cum ar fi procedat Shelburne dacă soarta ar fi inversat rolurile?

— Ştiu că ar fi procedat la fel, dar asta nu mă face să fiu mai puţin speriată.

— De ce? întrebă el zâmbind.

— Din cauza acestui principiu al supravieţuirii celor mai bine adaptaţi Azi am fost eu in frunte, dar mâine? Mâine unde mă voi afla?

— Şi celelalte motive? întrebă el în continuare.

— Cred că celelalte motive ar fi, în primul rând, numărul cifrelor din care e formată suma ce trebuie achitată şi apoi ideea că uncia de aur s-ar putea să sece. Atunci ce voi face?

— Atunci ne vom scufunda amândoi! spuse Larry cu un ton ce te înfiora. Dar cred că acest lucru nu se va întâmpla mult timp de acum încolo. Ţine minte: în afaceri trebuie să fii deasupra valului şi exact asta faci tu acum. Există momente când trebuie să fii îndrăzneţ şi momente când trebuie să ştii să te retragi. Secretul este să ştii când trebuie să adopţi una din aceste atitudini. Se aplecă şi o sărută pe ceafă, apoi o sfătui:

— Este bine să nu fii prea increztor, dar nici să te torturezi până la moarte în ghearele îndoielii nu e bine.

— Voi încerca să nu uit acest sfat, răspunse Elizabeth-Anne zâmbind.

— Te mai frământă ceva?

— Multe. în primul rând faptul că deţin o mare parte dintr-o proprietate fără valoare, in cazul în care totul în economia acestei ţâri se prăbuşeşte.

— Economia îşi va reveni, crede-mă! Te-ai gândit vreodată prin câte crize a trecut această naţiune de-a lungul timpului?

— Nu! răspunse ea simplu.

— Bine, atunci ascultă şi sunt sigur că vei deveni mai optimistă. în anul 1869 am avut parte de ceea ce lumea finanţelor numeşte „vinerea neagră”, adică încercarea investitorilor de a acapara piaţa aurului.

Elizabeth-Anne râse încet, prea puţin încântată Această situaţie era exact ceea ce o frământa pe ea.

— în 1893 am mai avut o situaţie financiară nesigură care a dus la patru ani de criză economică. Apoi acelaşi lucru s-a întâmplat în 1907. Fii sigură că această ţară îşi va reveni şi va reuşi să iasă şi din această criză cum a ieşit

din celelalte, altfel poţi să nu-mi mai spui Larry Hochstetter.

— Bine, m-ai convins. Atâta timp cât oaspeţii noştri au destui bani pentru a-şi permite să locuiască în hotelurile noastre, voi fi liniştită.

— Este perfect.

— Acum spune-mi, te rog, cum voi reuşi să conduc toate aceste hoteluri şi motele împrăştiate în toată ţara? Muncesc peste puteri pentru ele şi acum am şi Shelbune in plus. Cred că a sosit momentul să formăm o companie. Nu voi reuşi niciodată să conduc un asemenea imperiu de una singură.

— Şi această companie, cum o vei numi?

— Hotelurile Hale, răspunse ea categoric.

Zâmbind, Larry spuse:

— Suntem căsătoriţi de şapte zile şi încă doreşti să foloseşti numele de „Haleu în loc de „Hochstetter. Am fost avertizat că există femei independente.

— Fac acest, lucru în amintirea lui Zaccheus pentru că noi doi am vrut să realizăm toate acestea pornind de la motelul din Quebeck. Şi mai sunt şi copiii. Le dă încredere şi îi face să se simtă şi ei cineva.

— Ştiu, înţeleg şi am încredere în tine pentru a accepta această situaţie, spuse Larry cu căldură.

Apoi cu tonul unui adevărat om de afaceri, Elizabeth-Anne continuă:

— Pot conduce hotelurile Hale singură, dar voi avea nevoie de. doi-trei directori executivi - vicepreşedinţi, să spunem – în care să am încredere. Fiecare va răspunde de anumite hoteluri şi moteluri. Directorii de hotel vor răspunde în faţa vicepreşedinţilor, în afara cazului când am dat eu anumite ordine ce trebuie executate. Restul personalului fiecărui hotel sau motel răspunde în faţa directorului de munca prestată. înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Deşi obosită, Elizabeth-Anne punea fiecare piesă la locul ei formând jocul aşa cum dorea ea.

— Deci vom forma un grup de comandă cu mine la

vârf.

— Exact ca şi Cleopatra, iubito! se amuză Larry.

— Nu Încerca să mă linguşeşti, zâmbi Elizabeth-Anne. Cred că va trebui ca fiecare director executiv sa răspundă de activitatea unei zone. Să spunem că avem nevoie de un director în New York, de altul in Pennsylvania, New Jersey, Baltimore şi aşa mai departe. Acest mod de a lucra va fi mult mai buh decât alergatul dintr-un braş în altul.

— Bună idee, înveţi repede! se arătă Larry încântat.

Dar cum voi putea avea încredere în aceşti directori executivi?

— Dacă vrei să-ţi extinzi afacerile, trebuie să laşi o parte din autoritate în mâna altora şi să ai încredere in oamenii pe oare ii angajezi.

— Cred totuşi că nu trebuie să-mi fac probleme prea mari pentru directorii executivi, nu, dacă le ofer şi salarii mari. Piaţa este plină de funcţionari ce caută de lucru şi trebuie să fac tot posibilul să-i aleg pe cei mai buni. În cât timp crezi că vom reuşi să realizăm această companie?

— Nu mai mult de câteva zile. O săptămână poate.

Zâmbi uşurată. Simţea că incet-încet începe să-i dispară temerile. Dar oboseala îşi spunea cuvântul. Tot vorbind cu Larry simţi că i se închid ochii. Aproape adormise când auzi un ciocănit în uşă.

— Intră! spuse ea şi întorcându-se spre Larry întrebă: Oare cine poate fi?

Două tinere intrară, una blondă şi una brunetă. După rum erau îmbrăcate, Elizabeth-Anne înţelese că erau două prostituate.

Le privi uimită. Oare ce se întâmpla în acest hotel? Cum puteau lăsa asemenea fete să intre în hotel şi de ce nu le observase detectivul hotelului?

înainte de a deschide gura, Larry porni spre ele şi spre uimirea ei îl văzu scoţându-şi portofelul şi dându-le câte cinci sute de dolari fiecăreia din ele. Fetele zâmbiră, îşi puseră banii în sân şi îi trimiseră câte un sărut prin aer.

— Ce se întâmplă? Nu, nu se poate să fii făcut aşa

ceva?! continuă ea im timp ce începuse încet să-şi dea seama ce se întâmplase cu adevărat.

Faţa lui era rece, lipsită de expresie:

— Da, ai dreptate. Doar nu ai fi vrut să las totul pe seama norocului!?

— Doamne Larry! Dar totul pare aşa de... de meschin!

— De ce? Pentru că fetele i-au acostat pe Spencer în momentul când a ieşit din această sală? Poate că am procedat fără milă, dar scopul scuză mijloacele. A fost un joc, nU-i aşa? In timp ce Shelburne îl căuta la telefon, Spencer era câteva etaje mai sus!

— îmi este îngrozitor de ruşine de ceea ce am făcut şi tremurând işi cuprinsese braţele ca pentru a se încălzi, deşi în cameră atmosfera era sufocantă. L-ai atras într-o cursă ca Shelburne să nu-l'poată găsi. Şi eu am crezut că nu-l poate găsi cu adevărat.

— Da, dar am reuşit, Elizabeth-Anne. Nu trebuie să uiţi asta. Această victorie a făcut mulţi oameni fericiţi. Spencer a avut posibilitatea să petreacă o după-amiază liniştită, fără ca soţia lui să afle, Fetele au fost plătite şi de el şi de mine. Şi tu ai obţinut hotelul.

Elizabeth-Anne închise ochii. Nu-şi putea crede urechilor. Victoria ei fusese destul de amară şi fără aceste mici amănunte.

Obosită se ridică cu greu in picioare. Fusese o zi plină de surprize. Slavă Domnului, totul se sfârşise.

Dar când se întoarseră la Madison Squire funcţionarul de la recepţie le înmâna o telegramă. O desfăcu şi înţelese că surprizele nu se sfârşiseră.

Privi din nou telegrama şi o citi de câteva ori până înţelese mesajul ei.

„Mama te rog nu fii supărată. Stop. M-am căsătorit şi sunt foarte fericită. Stop. Acum sunt principesa di Fontanesi. Stop. Voi scrie în amănunt totul într-o scrisoare. Stop. Nu da vina pe Robyn, te rog. Stop. Te iubesc foarte mult şi sper că ne dai binecuvântarea ta. Stop. Cu drag, Charlotte-Anne şi Luigi di Fontanesi".

8

La mai mult de trei mii de mile, peste ocean în întunecimea Alpilor, roţile trenului părură să sufere când scârţâind se opriră. Trenul expres avea un vagon în plus faţă de cum circula de obicei; era vorba de vagonul familiei Fontanesi. Interiorul arăta ca un apartament elegant: salon, dormitor, o mică bucătărie, baie, cameră pentru valet.

în micul dormitor cu pereţii îmbrăcaţi în lemn de ulm din Carpaţi, Charlotte-Anne se trezi din somn când trenul se opri. Deschise ochii şi auzi vocile aspre de pe peron. Se ridică cu grijă din pat pentru a nu-l trezi pe Luigi, îşi puse halatul roz de mătase pe care i-l cumpărase Luigi la Paris şi deschise fereastra îndepărtând perdelele grele de brocard.

Peronul, cele câteva clădiri din jurul peronului şi trenul erau scăldate în lumină. Trenul se oprise la graniţa italiană. Aerul de munte era rece. Oriunde întorcea capul vedea numai uniforme şi auzea tropăit de cizme. Uniformele, prin aspectul lor, te intimidau.

Auzi un uşor ciocănit in uşa vagonului. Apoi îl văzu pe Aldo, valetul particular al familiei Fontanesi, sărind pe peron. Se opri să vorbească chiar sub geamul ei şi Charlotte-Anne auzi întreaga conversaţie.

Printre cuvintele vorbite rapid în italiană nu înţelese decât „principesa şi principele di Fontanesi. ll văzu arătându-le paşapoartele, dar grănicerii nici nu se obosiră să le privească. Unul dintre ei ridică ochii şi observând-o la geam duse două degete caschetă şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi!

Se-încruntă gândindu-se la felul cum procedaseră grănicerii când ajunseseră în portul Le Havre când studiaseră atent paşapoartele şi chipurile ei şi ale lui Luigi. Apoi la graniţa cu Elveţia, trenul se oprise şi grănicerii elveţieni îi trecuseră printr-un control amănunţit pe ei, paşapoartele şi chiar vagonul. Faptul că vagonul lor era unul particular şi că Luigi era un prinţ, nu avea nicio importanţă pentru ei.

Dar cu italienii era altfel. Nici nu se obosiseră să deschidă paşapoartele. Nimeni nu urcase în vagon. Parcă ea şi Luigi ar fi avut imunitate diplomatică, aşa erau trataţi. Acum înţelese Charlotte-Anne cât de mare era puterea familiei di Fontanesi şi de cât respect se bucurau în Italia. Nefiind obişnuită cu o asemenea comportare, se simţea uşor tulburată.

Se-pregătea să ridice geamul când agitaţia din capătul peronului îi atrase atenţia. Un tânăr sărise dintr-un vagon şi o luase la fugă. Grănicerii nu făcură nicio mişcare pentru a porni în urmărirea lui şi nici nu ar fi fost necesar pentru că soldaţii aflaţi pe peron îl şi încereuiseră. Simţindu-se înconjurat, tânărul se opri şi ridică mâinile în semn că se predă.

îngrozită, Charlotte-Anne privi cum unul din soldaţi scoate pistolul, întinde braţul, ocheşte şi trage un singur foc.

Fulgerul ţâşni şi tânărul se prăbuşi când glonţul îi pătrunse în spate. Charlotte-Anne închise ochii îngrozită.

Când îi deschise, văzu doi dintre soldaţi apropiindu-se agale de el. Cel care-l împuşease pe tânăr îşi pu-’ nea tacticos pistolul in toc şi impreună cu un alt soldat îl loviră violent cu picioarele pe tânărul căzut cu faţa în jos pe peron. îl întoarseră cu picioarele şi unul din ei îl lovi cu putere în obraz. Se auzi un ţipăt ca al unui om aflat în agonie. Charlotte-Anne se simţi ca şi când ar fi fost ea lovită în faţă şi i se ridică un nod în gât. îşi trase capul înapoi şi ridică fereastra brusc. Se lipi cu spatele de geam şi respiră de câteva ori adânc până simţi că o părăseşte greaţa.

Auzi un zgomot pe culoarul dintre dormitor şi cealaltă încăpere a vagonului. Deschise uşa şi-l văzu pe Aldo, valetul, întorcându-se în cabina sa.

Aldo se înclină in faţa ei şi întrebă:

— Doriţi ceva, principesă?

Privi în spatele ei şi se miră văzându-l pe Luigi dormind în continuare în ciuda împuşcăturii şi a ţipetelor de afară. închise uşa în urma ei şi-păşi pe coridor spre Aldo

şi vorbi cu vocea tremurândă:

— Aldo… ai văzut, au omorât un om…

Aldo cltină uşor din cap cu figura impasibilă. Pentru o fracţiune de secundă crezu că zăreşte un licăr de ură în ochii lui, dar când ii* privi mai atent, licărul părea să fi dispărut.

— Am văzut, principesă. Era probabil un anarhist, răspunse el într-o engleză cu puternic accent italian.

— Dar să-l împuşte? Doar se predase.

— Conducătorul fiecărei ţări are duşmanii săi. Se pare că şi ducele are duşmanii săi.

— Bine, dar… dar nu puteau să-l aresteze? De ce era necesar să-l împuşte pe la spate?

Aldo privi în jos şi spuse calm:

— Aici este Italia, principesă. Legile sunt diferite faţă de cele din America. E mai bine să uitaţi tot ce aţi văzut. încercaţi să vă gândiţi că a fost un vis urât.

Privindu-l uimită, Charlotte-Anne nu se lăsă intimidată:

— Dar s-a întâmplat. Nu pot pretinde…

— Dacă nuzmai doriţi nimic altceva… şi Aldo se înclină ceremonios şi se îndreptă spre cabina sa. îl privi plecând şi se întoarse şi ea cu paşi rari în dormitor. Il privi pe Luigi care dormea profund întors pe o parte.

îşi scoase cu mişcări nesigure halatul şi se vârî în pat. Salteaua foşni şi Luigi tresări şi se întoarse privind-o cu ochi somnoroşi:

— Te-ai trezit?

— Da. Suntem la graniţă, Luigi.

— Hm?

— A fost împuşcat un om.

— Cine l-a împuşcat?

— Grănicerii

— Nu te speria. Nimeni nu ar îndrăzni să te împuşte pe tine, o încuraja el căscând somnoros.

Il privi uimită.

— Dar, bine, nu de grija mea vorbeam acum. Ci de faptul că a fost împuşcat un om în spate. ’Un om

neînarmat. A fost îngrozitor..

Vocea lui devenita un murmur adormitor o incurajă din nou:

— Nu te îngrijora draga mea. Aceasta a fost o problemă oficială. Nu trebuie să te amesteci în asemenea situaţii. Mâine vei avea o zi lungă. încearcă să dormi. Vei avea nevoie să te scoli odihnită dimineaţă.

îl privi din nou nedumerită şi văzu că deja ochii i se închiseseră şi în curând dormea profund.

încă mult timp după ce trenul pornise gonind în noaptea neagră somnul fugea de ea. Se ridică din nou din pat, îşi puse halatul şi se îndreptă spre salonul din capătul trenului. Se aşeză într-un fotoliu îmbrăcat în catifea, lângă fereastră şi privi spre Alpii italieni ridicându-se maiestuos şi calmi în lumina zorilor. Cerul părea senin. Peisajul aspru era scăldat într-o lumină cum nu mai văzuse niciodată.

Italia.

Acum se afla în Italia, o altă ţară în care nu mai fusese vreodată. O ţară care de acum înainte urma să fie căminul ei.

Se cutremură când înţelese adevărata semnificaţie a căsătoriei ei. Nu mai era o femeie oarecare. Era o prinţesă, membră a uneia din cele mai puternice familii din Italia. Ea însăşi era acum o părticică dintr-o cultură tolal nouă ei. Acesta era căminul ei, o ţară aflată sub stăpânirea fasciştilor. Citise în ziarele din New York despre Mussoâini, dar ceea ce citise nu-i produsese nicio impresie. Italia i se păruse un tărâm prea îndepărtat. Nu se gândise niciodată că „II Ducew, sau fascismul vor avea vreo importanţă pentru ea. Dar acum era in mijlocul acestor evenimente şi ceea ce văzuse o impresionase profund. Fusese martora unui asasinat şi aceasta era una din feţele oribile ale fascismului despre care ea nu ştiuse nimic. Şi totuşi pentru un di Fontanesi viaţa era; plăcuta şi liniştită.

Ce spusese oare Aldo? Da, „Aceasta este Italia. Legile sunt altfel decât în alte ţăriu.

Se întreba dacă va putea să se acomodeze la acest fel de viaţă. Oare ce legi erau acestea care iertau crima şi

cruzimea? Ce fel de ţară era noua ei patrie? Cunoscuse acum fascismul destul pentru a o îngrozi. Putea oare trăi sub pumnul lui de fier? *

Multe îndoieli i se cuibăreau în suflet.

Se gândea şi la modul cum primise mama ei ştirea căsătoriei. Precis primise demult telegrama trimisă cu două zile în urmă din portul Le Havre.

Zâmbi uşor in sinea ei. Elizabeth-Anne era probabil deosebit de furioasă, dar nu mai putea schimba nimic. Charlotte-Anne era acum principesa di Fontanesi şi mama sa nu avea altceva de făcut decât să se obişnuiască cu această situaţie. Se născuse o Hale, dar acum era o Fontanesi.

Dar reacţia mamei sale ca şi scena de la graniţă păreau mult mai puţin importante decât ceea ce aflase cu o noapte înainte.

Aldo făcuse patul cu cearceafuri dantelate, despre care Luigi îi povestise că au fost lucrate de călugăriţele unei mănăstiri care depuseseră jurământul tăcerii. Apoi băuseră câte un pahar cu şampanie şi făcuseră dragoste. Se simţea ciudat in patul acela, în cearceafurile brodate de călugăriţe.

Şi apoi înainte de a adormi, Luigi îi spusese un lucru care o înspăimântase. Şi acum când îşi amintea simţea fiori reci pe spate.

Luigi îi spusese că nu-şi anunţase părinţii despre căsătoria încheiată pe vapor.

El aducea acasă o mireasă pe care nu o aştepta nimeni.

9

Cu cât se apropiau mai mult de vechea casă di Fontanesi, cu atât mai. mult Charlotte-Anne îl vedea pe soţul ei trezindu-se la viaţă. Un sentiment extraordinar emana din el, ochii îi străluceau de mândrie. Dar Charlotte-Anne simţea tot mai mult cum o cuprind îndoielile.

Pentru el tot ce era în jur insemna o amintire dragă, îi arăta cu mândrie locurile de care erau legate diversele

lui amintiri: aici iusese aruncat la pământ de cal, dincolo începeau proprietăţile familiei şi continuau să se întindă pe douăzeci de kilometri, cât puteai vedea cu ochii, in alt loc îi' arătă livezile de măslini acoperind dealurile la nesfârşit şi viile aliniate perfect şi tunse; iată şi întregul sat care plătise rentă familiei di Fontanesi timp de patru sute de ani. Chiar şi acum pentru a se păstra tradiţia, se mai plătea această rentă. Şi mai erau şi alte multe afaceri pe care le avea familia şi pe care se baza de fapt averea familiei – bănci şi întreprinderi industriale.

La Roma vagonul lor fusese decuplat de tren şi petrecuseră noaptea în vila Fontanesi, în apropiere de grădinile Borghese. Ultimele şaptezeci şi cinci de mile le parcurseră în maşina roşie sport Bugatti care-i aşteptase la Roma. După Rolls-ul lui Larry, călătorind în maşina lui Luigi, era ca şi când ai fi călătorit într-o şalupă, mai ales că Luigi era un pasionat al volanului şi un mare iubitor al vitezei. Cu cât se apropiau de casă, cu atât mergea şi el mai repede, ceea ce o făcea pe Charlotte-Anne să se simtă tot mai speriată. Era din ce în ce mai nervoasă şi mai îngrijorată, convinsă fiind că Luigi ar fi trebuit să-şi anunţe părinţii că îşi aduce soţia acasă. La ce primire s-ar putea aştepta o mireasă despre care nimeni nu se gândea să apară? în imaginaţia ei îi vedea pe părinţii lui Luigi ca pe doi aristocraţi ţepeni: tatăl, prinţul Antonio, un ascet slab, cu o ţinută ameninţătoare aproape clericală; mama, prinţesa Marcella, descendentă a familiei Medici, cu o ţinută rece şi elegantă. Familia di Fontanesi cobora până în secolul doisprezece, unul din înaintaşi ajungând până pe scaunul papal.

în ciuda spaimei pe care o simţea, nu putea să nu admire frumuseţea peisajului. Drumul ducea printre dealuri scăldate in soare şi acoperite cu vii şi măslini care erau singurele culturi ce dădeau rod pe aceste terenuri. Pin loc în loc puteai sa vezi înălţându-se mândrii chiparoşi şi satele ascunse în văi sau aruncate pe vârfuri de dealuri. Vedeau ţăranii muncind pe câmpuri şi pe lunci, cu -aceleaşi unelte ca şi strămoşii lor, privind cu mirare spre maşina

care zbura pe lângă ei.

De fiecare dată când intrau intr-un sat, spre dezamăgirea iui, Luigi trebuia să încetinească viteza, făcând puii de pasăre să zboare în toate direcţiile, ferindu-se de bolid şi praful să se ridice în urma lor. Casele erau vechi, din piatră şi fiecare sat avea biserica lui cu turla înălţându-se semeţ spre cer. Era o ţară în care părea că viaţa a rămas suspendată in timp cu secole în urmă.

în faţa atâtor privelişti noi, incidentul de la graniţă părea foarte îndepărtat.

— Nu credeam că este o ţară aşa frumoasă, spuse Charlotte-Anne.

Luigi întoarse capul spre ea şi zâmbi. Privindu-l, Charlotte-Anne simţi cum o copleşeşte iubirea şi se mira cum de un bărbat aşa frumos să fie al ei.

Cu mişcări sigure, trase de frână şi opri pe marginea drumului.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu, aproape am ajuns. Mai avem câteva minute. Eşti speriată? o întrebă el încon jurând-o cu braţul.

Ea dădu din cap, luând figura unui copil speriat.

— Nu ai de ce să te temi. în general, părinţii mei nu servesc femei tinere la cină. Şi pomi din nou maşina intrând pe un drum îngust, lateral şi pavat cu dale de piatră.

— Priveşte! spuse el in timp ce treceau prin portalul înalt din piatră prin care se făcea intrarea pe proprietate. Drumul şerpuia, urcând dealurile printre livezile de măslini şi pe marginea lui, se înălţau de o parte şi de cealaltă chiparoşi.

— Aceea este casa? arătă ea indicând cu mâna stângă. De partea cealaltă a văi, dealul era încoronat de ceea ce părea de la asemenea distanţă o fortăreaţă de piatră cu turnuri şi crenele.

— Nu, aceea este mănăstirea închinată Sfintei Fecioare unde se brodează lenjeria familiei noastre. Casa părinţilor mei este chiar deasupra noastră şi când bate vântul din vest, poţi auzi clopotele mănăstirii.

Drumul urca croindu-şi loc printre dealuri.

— Priveşte! îi arătă Luigi şi încetinind maşina îi arătă casa familiei Fontanesi. în faţa lor se ridica o terasă împrejmuită cu balustradă. Casa era retrasă, jumătate ascunsă în spatele chiparoşilor, dar chiar şi puţinul pe care-l vedea o făcu să înţeleagă că se află în faţa unui palat.

Partea centrală a casei era formată din patru etaje. Trei arcade semeţe pornind de la pământ închideau o loggie flancată de trei ferestre inalte în stil francez. Deasupra lor, la etajul doi, se înălţau trei ferestre masive în formă de arcadă şi etajul trei era format în întregime din ferestre octogonale. Ultimul etaj avea trei ferestre mici şi deasupra uneia dintre ele se înălţa stindardul familiei di Fontanesi.

De o parte şi de cealaltă a pavilionului central plecau ca două aripi alte construcţii, cu două etaje. Totul era vopsit în alb, în contrast cu acoperişul de ţiglă roşie.

Când maşina ajunse în faţa casei, abia atunci Charlotte-Anne înţelese că tot ceea ce văzuse ea nu era decât vârful iceberg-ului. Toate cele patru laturi ale palatului erau identice, închizând curtea centrală. Clădirea era enormă, asemănătoare ca dimensiuni cu unul din hotelurile mamei sale.

Respiră adânc pentru a-şi face curaj şi simţi cum o copleşeşte emoţia.

— Aici am crescui, spuse Luigi încetinind maşina Bineînţeles că nu numai aici, ci şi în Villa Roşa, din Roma, unde am petrecut noaptea trecută şi unde locuiesc acum şi vom locui împreună in viitor. Şi mai avem şi alte proprietăţi cum ar fi palatul neoclasic construit de bunicul meu pe malurile lacului Garda, cabana din Alpi şi palatul din Veneţia. Dar această casă îmi este cea mai dragă. Localnicii îi spun Palazzo Bizzarro.

— Ce înseamnă Palazzo Bizzarro?

— Traducerea literală este Palatul Bizar. Numele oficial al palatului este Palatul de Cristal.

— Dar de ce? Nu văd altă sticlă în afară de cea a

ferestrelor. De ce nu i se spune simplu Palatul di Fontanesi?

— Vei vedea în curând! răspunse Luigi zâmbind misterios. Există de fapt un Palat di Fontanesi, dar acela este în Veneţia şi acolo un palat este numit simplu casă, deci casa di Fontanesi.

— Cred că este cam complicat pentru mine tot ceea ce spui.

— Nu, nu este, vei înţelege în scurt timp, o încurajă Luigi.

— Şi de ce această casă îţi este atât de dragă?

— Pentru că este Palatul de Cristal şi pentru că este foarte strâns legat de istoria familiei noastre. Din vechiul palat nu a mai rămas mare lucru. Străbunicul meu era puţin… atins! Ştii ce înseamnă, nu? întrebă el ducându-şi un deget la cap în mod semnificativ.

— Da, înţeleg, atins!

— Acesta cred că a fost rezultatul prea multor căsătorii între diferitele ramuri ale familiei noastre. A fost nebunul nostru Ludwig. îşi băgase în cap ideea că trebuia să radă de pe faţa pământului vechiul palat, care după câte se spune, era deosebit de frumos, şi să ridice un altul. Avea gusturi ciudate după cum vei vedea. în tinereţe călătorise mult şi palatul de La Dolmabahce, din Turcia, de pe malul Bosforului. îl impresionase în mod deosebit, astfel încât s-a hotărât să construiască unul asemănător. Din nefericire, a încercat să-l întreacă pe sultanul Abdul Mecid şi construcţia acestui palat aproape că a sărăcit familia di Fontanesi. Numai arendele ne-au salvat de la dezastru. Acum, deşi mulţi din arendaşi ar dori să cumpere pământul, familia mea nu vrea să renunţe la această sursă de venituri, care pare cea mai sigură. Astăzi, suntem foarte bogaţi, dar cine poate şti ce se va mai întâmpla!?

Charlotte-Anne privi direct în faţa ei şi după ce trecură culmea dealului văzu Palatul de Cristal, ridicându-se in faţa ochilor ei cu ferestrele sale înalte înconjurate de frontoane.

tn momentul în care opriră maşina, uşa se deschise

brusc înainte chiar ca Luigi să poată opri motorul o pereche de oameni în vârstă apărură alergând pe scări cu feţele întinerite de zâmbete. Luigi cobora repede din maşină şi-i îmbrăţişă pe amândoi.

— Cinzia! Marco!

Intorcându-se apoi spre maşină, citi pe chipul soţiei sale uşurare şi bucurie. Poate îşi făcuse prea multe griji pentru această întâlnire. AceşU bătrânei nu arătau într-adevăr ca doi mâncători de tinere doamne.

— Părinţii tăi par să fie foarte fericiţi că te revăd îi spuse lui Luigi cu un zâmbet plin de uşurare.

— Părinţii mei? Întrebă el râzând. Oh, nu. Cinzia şi Marco nu sunt părinţii mei, ei doar au ajutat la creşterea şi îngrijirea mea. Sunt servitorii noştri.

Charlotte-Anne simţi cum faţa îi devine stacojie, abia acum înţelegând câte mai are de învăţat. Şi până va şti cât mai mult, era mai bine să vorbească cât mai puţin.

Deci, acesta este motivul pentru care i se spune Palatul de Cristal, murmură Charlotte-Anne plină de uimire. Era uimită şi în acelaşi timp emoţionată de splendoarea care o întâmpină în holul palatului. Străbunicul lui Luigi s-ar putea să fii fost nebun, dar ceea ce realizase era un adevărat miracol.

Scara dublă din marmură în forma literei U, care se deschidea în faţa ei, era acoperită cu covoare groase orientale.

Cupola acestui hol, având înălţimea -a patru etaje, era din sticlă şi de ea atârna un candelabru din cristal masiv, faţetele sale strălucind în lumina soarelui. Dar ceea ce făcea ca această scară să pară unică, magnifică, era balustrada făcută din cristal strălucitor, răsucit în formă de spirală şi întărit înăuntru cu vergele subţiri de bronz.

— Numai în diversele săli din palat sunt cuprinse trei mii două sute de piese Baccarat, fiecare de altă formă. Cinci sute de sfeşnice şi două sute de candelabre sunt împrăştiate în întreg palatul. Cel de aici este însă cu adevărat magnific. Se spune că ar cântări mai mult de o tonă. *

Charlotte-Anne era mută de admiraţie, şi nu scoase o vorbă, Ochii ei se plimbau privind cu uimire piedestalele de marmură ce purtau sfeşnice de cristal, pereţii din marmură sau acoperiţi cu oglinzi enorme încastrate în marmură. Piese antice roriiane erau aşezate în nişe de marmură şi cornişele acestora erau şi ele împodobite.

Privind mai de aproape scara enormă, observă că fiecare treaptă era încadrată de coloane de marmură terminate cu capiteluri aurite în stil corintic.

Era o splendoare rece, uşor încălzită de covoarele uriaşe; era intr-adevăr o vie reprezentare a acelui sâmbure de nebunie care există în mintea fiecărui muritor.

— Îţi place? o întrebă în sfârşit, Luigi.

— Nu mi-am imaginat niciodată că poate exista aşa ceva.

— Nici eu. Numai dacă vezi, poţi crede cu adevărat. Acum inţelegi de ce şi-a căpătat numele de Palatul de Cristal şi Palatul Bizar?

— Ce mi se pare mai ciudat este faptul că se află aici şi nu în Roma.

— Doar ţi-am spus că străbunicul meu era puţin cam ciudat. Dar te rog să fii liniştită in privinţa faptului că urmaşii lui, adică bunicul şi tatăl meu ca şi mine de altfel, nu am moştenit ciudăţeniile lui.

Zâmbind o luă de mână şi spuse:

— Hai să-ţi arăt apartamentul nostru. Marco va duce bagajul sus şi vei avea destul timp să te schimb şi să te pregăteşti pentru întâlnirea cu părinţii mei.

io

Acea zi a fost una din cele pe care Charlotte-Anne n-ar mai fi dorit să le retrăiască niciodată. Părăsiseră Roma in zori. Era deja obosită de priveliştile cu totul noi pentru ea, de zgomotele aceistui oraş, de parfumurile unei noi ţări, apoi de lungul drum cu maşina.

Peste toate acestea se adăugase frumuşţea copleşitoare a palatului.

Acum avea impresia că trăieşte aproape un coşmar, smulsă atât de brusc din lumea ei care se afla în celălalt

capăt al pământului.

Apoi a urmat întâlnirea cu părinţii lui Luigi. Fu mulţumită de faptul că vorbind amândoi limba engleză puteau să se înţeleagă. întâlnirea a fost rece şi politicoasă.

Amândoi erau exact aşa cum îi văzuse în imaginaţia ei: tatăl lui Luigi era un aristocrat uscat şi mama lui era o femeie deosebit de bine educată şi *rece*. Când aflară despre căsătoria fiului lor nu spuseseră niciun cuvânt de felicitare. Tatăl său pur şi simplu pretinse că nu a auzit nimic în timp ce mama ridică uimită din sprâncene şi încercă să digere în linişte vestea.

în seara aceea cinară în sufrageria uriaşă, în farfurii din argint şi cu o faţă de masă de dantelă. Totul începând cu sfeşnicele şi platourile şi mergând până la solniţă era din cristal. Conversaţia fusese reţinută şi distantă şi imediat ce masa se sfârşi, prinţesa Marcela Luisella Uberti di Fontanesi împinse scaunul pe care şezuse, se ridică cu un aer regal şi zâmbind rece spuse:

— Luigi, cred că tu şi tatăl tău aveţi să vă spuneţi multe. Noi, doamnele, ne vom retrage în camera de muzică pentru a încerca să ne cunoaştem cât mai bine. Rostise toate aceste cuvinte într-o engleză perfectă, cu uşoare ezitări datorate poate faptului că trecuseră mulţi ani de când învăţase această limbă în pensionul din Anglia, unde-şi petrecuse copilăria.

Deşi zâmbise făcând această invitaţie, Charlotte-Anne văzu că numai buzele ei schiţaseră zâmbetul în timp ce ochii îi rămăseseră reci ca oţelul.

— Este o idee excelentă să încercaţi să vă cunoaşteţi, spuse. Luigi neobservând privirea imploratoare a soţiei sale.

Principesa o conduse pe Charlotte-Anne într-o încăpere surprinzător de mică, un salonaş intim unde nu exista nici cea mai fină urmă de cristal, lucru care o bucură şi o făcu să-i fie recunoscătoare principesei.

Această încăpere respira feminitate datorită mobilei fine în stil francez. Era decorată în culori calde de albastru şi auriu. Un pian uriaş ocupa un colţ întreg al camerei, în

alt colţ se afla o harfă aurită.

— Pot să-ţi ofer o cafea? întrebă principesa înainte de a se aşeza.

— Nu, mulţumesc.

— Perfect. Eu niciodată nu beau cafea seara. Mă împiedică să adorm. Aici la ţară ne culcăm devreme de obicei. Te rog ia loc, spuse ea arătând o canapea pe care Charlotte-Anne se aşează cu spatele drept şi cu o ţinută mândră ca a mamei sale, dar simţindu-se, de fapt, epuizată şi speriată.

Principesa Marcella di Fontanesi era o femeie mică de înălţime, delicată şi la fel de frumoasă ca şi soţul ei, deşi avea cincizeci şi şapte de ani. Nu era greu, gândi Charlotte-Anne, să înţelegi de ce era Luigi un bărbat frumos. Trupul lui zvelt, atletic, era asemănător cu al tatălui său, în timp ce trăsăturile sculpturale ale feţei erau ale mamei sale. Deşi era o femeie scundă, principesa era departe de a părea lipsită de apărare sau de importanţă. Dimpotrivă, părea foarte stăpână pe ea. Părul alb perfect pieptănat, taiorul de culoare închisă şi şiragul superb de perle din jurul gâtului o făceau să pară impunătoare. Ochii ei negri semănau cu cei ai fiului, dar mult mai mari şi mai tăioşi.

Curând Charlotte-Anne avea să înţeleagă că acest calm de care părea înconjurată principesa era aparent; era de fapt o îemeie dură, aspră şi vicleană. De la ea moştenise Luigi acel aer greu de ascuns, de panteră gata să atace.

— Eşti foarte frumoasă, domnişoară Hale, începu principesa, rămânând în picioare şi privind-o de sus pe

Charlotte-Anne. Acum înţeleg de ce s-a simţit Luigi vrăjit când te-a cunoscut.

Charlotte-Anne privi spre ea şi întâlni privirea sfredelitoare a principesei.

— « Nu mă mai numesc Hale. Acum sunt o di Fontanesi, răspunse ea calm.

— Depinde cum priveşti lucrurile, domnişoară Hale. Totul este o poveste de dragoste încheiată cu o căsătorie civilă făcută în grabă pe vapor. Cineva ajunge o di

Fontanesi numai cu binecuvântarea bisericii.

— Deci asta gândiţi? întrebă mirată şi şocată Charloţte-Anne Credeţi că a fost o simplă poveste de dragoste?

— Domnişoară Hale, este mai bine să nu ne jucăm cu vorbele.

— Eu şi Luigi ne iubim ou adevărat, continuă Charlotte-Anne cu mândrie. Ne vom iubi totdeauna.

— Adevărat? întrebă principesa cu un zâmbet şters. Traversă camera şi sprijinindu-se de o măsuţă de scris îşi încrucişă mâinile la piept şi cu acelaşi zâmbet şters întrebă:

— Cât vrei?

— Nu înţeleg? întrebă uimită Charlotte-Anne.

— Am întrebat câţi bani doreşti pentru a renunţa la această aşa-numită căsătorie?

— încercaţi să mă cumpăraţi? spuse cu neîncredere Charlotte-Anne.

— în moneda cărei ţări doreşti banii? Sau poate vrei bijuterii sau alt gen de avantaje? Fiecare îşi are preţul său. Numai modul de plată diferă.

— Nu pot să cred că vorbiţi serios. Cred că nif înţelegeţi că noi suntem căsătoriţi.

— înâlţându-şi uşor capul, cu aceeaşi privire, principesa întrebă:

— Dar dumneata înţelegi? Eşti sigură de tot ceea ce spui?

— Bineânţeles că sunt sigură.

Clătinând din cap cu tristeţe ca şi când ar fi certat un copil încăpăţânat, spuse:

— Uiţi un singur lucru, domnişoară Hale. Aici este Italia. Legile sunt diferite de cele din America. Suntem o ţară profund religioasă, catolică. Căsătoria voastră oficiată pe vapor nu are nicio semnificaţie.

— Ei bine, pentru mine are! răspunse aspru Charlotte-Anne cu ochii îngustaţi de furie.

— Păcat, te păcăleşti singură.

— De fapt ce vrei să spui? Că se poate să nu fie

valabilă căsătoria noastră?

— Ei da, acum ai înţeles!

— Şi Luigi… el ştia că nu va fi recunoscută?

— Doar nu crezi că fiul meu nu cunoaşte legile bisericii în care s-a născut şi a fost crescut?

Această luptă părea s-o doboare pe Charlotte-Anne. Se simţi ameţită. Era înspăimântată. Nu ş'tia dacă ceea ce spunea principesa era adevărat.

„Nu, nu era adevărat. Dumnezeule, de ce am rămas singură cu această femeie? De ce nu este Luigi aici, alături de mine?" Simţi că puterile o părăsesc.

Principesa, gândind că a prins un moment de slăbiciune din partea adversarei sale, atacă din nou:

— Părăseşte-l acum, cât este încă totul abia la început!

Prinzându-i braţul, cu mâna strânsă ca o gheară în jurul lui, continuă cu o voce aspră:

— Această dragoste oarbă nu durează! Ce ştii tu despre dragoste? Eşti mult prea tânără pentru a şti ce se întâmplă acum cu tine. Când vor trece anii îmi vei mulţumi pentru că nu te-am lăsat să faci această greşală!

Charlotte-Anne îşi smulse braţul din mâna principesei şi clătinând din cap ca un om lovit, nu ştia ce să spună. Abia acum.înţelese cât de tare greşise când îi subapreciase pe părinţii lui Luigi, dar, dacă se gândea bine, nici în cele mai teribile coşmare nu îşi imaginase o asemenea situaţie. îşi ridică bărbia provocator şi îi răspunse cu un uşor tremur în glas:

— Principesă, cred că aveam aceeaşi părere într-o anumită privinţă: dumneavoastră nu mă agreaţi pe mine, şi nici eu nu pot spune că sunt încântată de persoana dumneavoastră. Oricum, acest lucru e lipsit de importanţă pentru că eu tot îl iubesc pe Luigi. Şi stăpânindu-şi lacrimile cu greu continuă:

— îl iubesc atât de mult încât voi lupta până la capătul zilelor mele ca să-l păstrez lângă mine şi sunt convinsă în adâncul sufletului meu că şi el mă iubeşte şi ar face acelaşi lucru pentru mine. Deci, după cum stau

lucrurile, vă rămân două alternative. Familia di Fontanesi are putere şi influenţă. Sau mă veţi accepta şi veţi aranja totul ca să fie recunoscută căsătoria noastră sau vă veţi pierde fiul. Nu doresc nici bani, nici alte favoruri. Nici nu-mi pasă de ceea ce mintea dumneavoastră bolnavă poate inventa. Aflaţi odată pentru totdeauna că eu nu sunt de vânzare.

— Numai să spui ce doreşti, răspunse principesa cu faţa rece exprimând o nemărginită încredere în sine şi vom plăti. Fiecare om are preţul său, nu poţi să mă convingi că greşesc.

— La naiba, nu mă voi lăsa cumpărată, explodă Charlotte-Anne cu lacrimile curgându-i pe obraz. Chiar nu poţi pricepe?

— Te rog păstrează-ţi firea!

Roşie de furie şi respirând cu greu, Charlotte-Anne alergă spre uşă.

— Unde pleci? strigă principesa.

— Mă duc sus să împachetez şi imediat ce voi termina, eu şi Luigi ne vom întoarce la Roma. Văd că aici nu suntem bineveniţi.

— Joci teatru, râse principesa.

— Credeţi? şi Charlotte-Anne strângând din pumni se întoarse spre mama lui Luigi.

— Puneţi-mă la încercare. De altfel cred că ne-am simţi mult mai bine la Roma decât în acest muzeu de gheaţă. Ştiţi, cred că într-un anume fel sunteţi la fel de nebună ca şi străbunicul lui Luigi. Acest loc v-a scos din minţi. Credeţi-mă, eu şi Luigi vom fi fericiţi la Roma.

— Şi cariera lui? Principesa îşi revenise uimitor de repede şi vocea îi era blândă şi calmă.

— Ce se va întâmpla cu cariera lui? Ducele a lăsat să se înţeleagă că are planuri mari legate de Luigi.

— Ce fel de planuri? Luigi iubeşte avioanele şi cursele de automobile; ar ii foarte mulţumit să facă toată viaţa numai atât. Deci Ducele îl vrea în rândurile armatei sale. Şi ce-i cu asta? Din ceea ce am văzut până acum, cred că ar fi mai bine pentru el dacă nu s-ar amesteca cu

această turmă de fascişti asasini.

Faţa principesei deveni cenuşie şi i se tăie respiraţia.

— Eşti nebună! Ai face mai bine să-ţi păstrezi opiniile politice pentru tine. Nu este sănătos să vorbeşti în felul acesta.

— Nu este? zâmbi Charlotte-Anne. Bun, în acest caz mai bine aş alerga prin această cameră şi aş striga în gura mare ce gândesc după care aş face acelaşi lucru prin sate şi oraşe.

— Te rog, linişteşte-te! şopti principesa.

Charlotte-Anne simţea că o îneacă râsul şi plânsul în acelaşi timp Ce farsă! Găsise deci punctul slab al principesei. Acum înţelesese de ce nu se aşezase pe scaun: era prea scundă şi mai ales slăbiciunea cea mare a ei era frica de fascişti.

Puternicii di Fontanesi nu erau chiar atât «de puternici...

— Sunteţi o persoană puternică principesă, dar uneori greşiţi. Aveţi acum două posibilităţi de a alege drumul pentru viitor.

— Şi care sunt acestea?

— Mai precis, promit să-mi păstrez opiniile politice numai pentru mine, dacă nu vă amestecaţi în viaţa noastră, a mea şi a lui Luigi.

— Şi dacă nu accept?

— Atunci voi striga ce gândesc şi de pe acoperişurile caselor. Voi face cea mai urâtă propagandă antifascistă pe care a văzut-o vreodată această ţară.

— N-ai apuca nici lăsarea întunericului!

— Fără Luigi, viaţa nu are niciun rost pentru mine. Şi credeţi-mă, dacă mă prăbuşesc eu, voi avea grijă să trag întreaga familie după mine.

Ochii întunecaţi ai principesei străluceau de frică:

— Te rog, fii înţelegătoare!

— Nu, dumneavoastră fiţi înţelegătoare. Cred că ar trebui să înţelegeţi că este mai bine să ne acceptăm reciproc. Nu vreau ca soţul meu să se simtă obligat să aleagă între soţie şi mama lui. Mă înţelegeţi?

Principesa o. privea plină de ură.

— Vom fi politicoase şi civilizate. Nu ne vom preface că ţinem una la cealaltă. Vom încerca să stăm cât mai departe una de cealaltă. Şi ar fi bine ca aceasta să fie ultima noastră ceartă. Şi încă un lucru: aş prefera să-mi spuneţi Charlotte-Anne în loc de domnişoara Hale şi eu voi încerca să vă spun mamă.

Principesa se crispă.

— Şi acum mergeţi şi încercaţi să vă folosiţi întreaga putere pentru recunoaşterea acestei căsătorii.

Terminând ceea ce avea t de spus, Charlotte-Anne părăsi încăperea în grabă lăsând în urma ei pe principesa Marcella Luisella Uberti di Fontanesi care ţintea uşa cu

O privire goală.

în timp ce se grăbea spre apartamentul ei, trecând pe coridoarele încărcate cu sfeşnice şi candelabre de cristal

1 se putea citi pe chip un surâs plin de răutate. Principesa avusese dreptate într-un anume fel: fiecare îşi are preţul său.

Tăcerea părea să fie de aur şi deci şi foarte costisitoare căci principesa o plătise cu propriul fiu.

în clipa în care Charlotte-Anne părăsea camera de muzică, o uşă secretă ascunsă de tapetul cu dungi aurii şi albastre se deschise fără zgomot şi prin ea îşi făcu apariţia Eminenţa sa Giovani, Cardinalul Casini, acelaşi cu care cinase pe Ile de France la masa căpitanului. Sutana lungă până la glezne foşni uşor în timp ce el închise uşa.

Principesa Marcela di Fontanesi se întoiansg îngrijorată spre el şi-l întrebă în italiană:

— Ai auzit totul, nu-i aşa?

— Are o personalitate puternică, spuse. el cu faţa total lipsită de expresie.

— Personalitate? pufni principesa. Cere să fie împuşcată. Şi ne va duce pe toţi în faţa plutonului de execuţie. Aceste americane moderne – au impresia că totul li se cuvine. Pe drept cuvânt se spune că nu le interesează decât să se mărite cu titluri de nobleţe.

— Această fată nu poate fi totuşi cumpărată,

murmură gânditor cardinalul. Acum înţeleg că am subapreciat-o.

— Da, ai făcut o mare greşală. Totuşi îţi sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că te-ai grăbit să ne aduci vestea acestei căsătorii. Biserica va primi o recompensă ^substanţială.

— Biserica este recunoscătoare pentru orice faptă bună care *i* se aduce ca ofrandă. Nu am venit să vă previn pentru a primi o recompensă, spuse cardinalul în timp ce îşi frământa nervos mâinile în poala sutanei.

— Bineînţeles, eminenţă. Dar revenind la această tânără americană, trebuie să recunosc că toţi am subapreciat-o. Cum propui să acţionăm?

— Cu cea mai mare delicateţe, răspunse cardinalul cu un zâmbet uşor.

— Sunt de acord, dar ceea ce mă deranjează este faptul că ne-a atacat în punctul cel mai vulnerabil. Şi poate chiar îl iubeşte pe Luigi, dar asta numai timpul ne-o va dovedi.

— Deci, doriţi ca această căsătorie să fie recunoscută -de biserică?

— Am de ales?

— Nu, este adevărat. Depinde de cât de departe este hotărâtă să meargă cu împlinirea ameninţărilor.

— Da, dar nu ne putem permite să ajungem într-o asemenea situaţie. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce urmări ar avea pentru noi.

— Da, trăim timpuri grele, confirmă cardinalul cu un oftat.

— Dar este adevărat că în momentul de faţă, căsătoria lor nu este recunoscută?

— Depinde, principesă. Tribunalele din America, Anglia şi Germania o privesc ca pe o căsătorie oficială. Dar biserica din Roma nu este de acord. Prinţul Luigi şi soţia sa trăiesc în păcat. Copilul rezultat din această legătură este un copil conceput în păcat. Nici măcar nu este catolică, această americană. Am descoperit pe vapor acest lucru.

Principesa clătină din cap.

— In acest caz, presupun că nu avem de ales. Trebuie să ne asigurăm ca această căsătorie să fie recunoscută şi bineînţeles contăm pe ajutorul dumneavoastră eminenţă şi bi’serica va primi mulţumirile noastre.

— Bineînţeles, principesă. Mulţumesc şi vă promit că vei interveni pe lângă Sfântul Scaun.

11

în cameră plutea aroma vagă a trupurilor istovite de dragoste. Respiraţia lor grea se potolea încet-încet. Lumina strălucitoare a lunii intra autostăpânitoare în cameră. Pe departe se auzeau clopotele bisericilor aduse până la ei de adierea vântului.

Charlotte-Anne privea spre tavanul întunecat şi mintea ei zbura departe. în lumina lunii, faţa ei avea strălucirea argintului. Simţi ochii lui Luigi privind-o cercetător şi apoi pielea lui mătăsoasă se lipi de a ei şi o întoarse blând cu faţa spre el. începu să-i adulmece pielea mătăsoasă şi pufni uşor apreciind astfel aroma trupului ei; apoi şopti cu gura lipită de pielea ei:

— Nimeni nu face dragoste ca tine! Şi scoţând sunetele unui animal înfuriat o muşcă în glumă jşi începu din nou să o sărute.

— Şi tu faci dragoste minunat, răspunse Charlotte-Anne, cu o urmă de veselie în glas. Dar neliniştea din voce o trădă.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă Luigi şi aprinse veioza îmbrăcată în mătase; o privea adânc încercând într-adevăr să înţeleagă care era problema ce o frământa.

— Nimic, nu am absolut nimic. Se întoarse şi rămase din nou cu ochii spre tavanul întunecat. Respiră adânc şi îndepărtându-şi o şuviţă de păr rebelă, spuzse doar atât:

— Mă gândeam la ceva.

— Şi la ce te gândeai?

— La tine. La mine.

— Dar de ce? Ce se întâmplă? Nu eşti fericită alături de mine? Nu eşti mulţumită de mine în pat?

Gharlotte-Anne izbucni în râs. Celebrul cuceritor

Luigi di Fontanesi avea nevoie de încurajări.

— Crede-mă, eşti absolut minunat.

— Atunci, ce se întâmplă? întrebă cu adevărat îngrijorat. Pari preocupată de ceva anume.

— Adevărat?

— Da, aşa simt eu. Chiar şi când făceam dragoste păreai că eşti foarte… hotărâtă să uiţi ceva… să uiţi ceva neplăcut. Doresc atât de mult să fii fericită. Vreau să fii fericită mereu.

— Ştiu, răspunse Charlotte-Anne simplu, cu un zâmbet uşor.

— Şi nu trebuie să avem secrete unul faţă de celălalt. Niciodată cât suntem în viaţă.

Se simţea vinovată că trebuia deja să ascundă unele adevăruri faţă de el. Căsătoria lor nerecunoscută, îşi aminti cu durere în inimă, începea cu un secret. Dorea atât de mult să-i poată mărturisi şi lui Luigi tot adevărul, dar simţea că nu are putere să stea de vorbă cu el în privinţa principesei. Ceea ce se întâmplase era numai problema ei şi a mamei lui Luigi şi aşa trebuia să şi rămână. Nu dorea să-şi chinuie soţul punându-l să aleagă între ea şi mama lui.

— Deci vrei să-mi spui ce se întâmplă? Să fie oare în legătură cu mama?

Tresări şi ’se simţi ca şi când îi citise gândurile. Râzând uşor şi încercând să rămână calmă, întrebă:

— Cum de poţi avea asemenea idei?

— Aţi petrecut o bună parte din seară împreună. Şi oricum ai fost încordată chiar şi când am făcut dragoste. Niciodată nu te-am simţit atât de frământată de gânduri.

— Da, cred că aşa am fost, dar era de aşteptat, nu-i aşa? O tânără mireasă nu-şi întâlneşte socrii în fiecare zi pentru prima dată.

— Şi aceasta-i tot ce te nelinişteşte?

— Ar putea să mai fie şi altceva?

— După cum o cunosc eu pe mama, s-ar putea! Uneori intimidează oamenii fără măcar să-şi dea seama că o face.

— Şi crezi că şi acum s-a întâmplat la fel?

— « Da, sunt sigur. Dar dacă spui că nu mama este cauza şi nici eu, atunci ce altceva poate fi? Nu vreau să ştiu că-ţi faci griji pentru lucruri mărunte.

— Dar nu-mi fac. Dar ştii Luigi… mama ta spunea că s-ar putea să avem nişte probleme.

— Probleme? Ce fel de probleme? Sper că nu unele de nerezolvat, spuse Luigi cu îngrijorare.

— După cum te cunosc, pentru tine nu există probleme de nerezolvat. Totuşi „ştii… este vorba despre căsătoria noastră.-

— Ce probleme sunt cu căsătoria noastră?

— Mama ta se teme că nu va fi recunoscută de biserică.

— Aha, deci aceasta este marea problemă. M-am gândit şi eu la asta, dar nu mi se pare de nerezolvat. Dacă trebuie, vom oficia din nou căsătoria noastră.

— Te rog, Luigi, vreau să ne cunună din nou, vreau ca această căsătorie a noastră să fie recunoscută de biserică. Ştiu că vorbesc prostii, dar vreau să simt că sunt privită de toţi ca soţia ta.

— Nu-ţi face probleme. Sunt un di Fontanesi şi tu la fel. Şi numai bunul Dumnezeu ştie cât am donat noi bisericii. Deci nu te teme. Cardinalul nastru va avea grijă să pună totul la punct.

— Cardinalul vostru?

— Şi al tău, iubito.

— Dar… nu înţeleg!

— Cu timpul vei înţelege. Toate marile familii italiene au un cardinal al familiei. Aşa cum unii au doctorul familiei sau avocatul familiei, aşa avem noi cardinalul familiei. El va rezolva toate problemele. Va cere mult, dar nimic în viaţă nu se obţine fără plată.

— Şi cine este acest cardinal?

— L-ai şi cunoscut deja, pe Ile de France.

— Vrei să spui că este vorba de cardinalul Corsini?

— Chiar el. Deci nu-ţi mai face griji. Mama împreuna cu cardinalul vor răsturna cerul şi pământul pentru a pune

totul la punct. Mama este o femeie foarte hotărâtă. Totdeauna obţine ceea ce doreşte. Şi acum te rog alungă îngrijorarea. Ţi-am spus, totul se va aranja!

— Da, înţeleg, răspunse Charlotte-Anne şi se aplecă asupra lui sărutându-l cu pasiune şi simţindu-se mai liniştită acum că totul părea să se rezolve în favoarea ei.

— Priveşte, ce mi-ai făcut! o acuză Luigi trăgând-o mai aproape de el.

— Ce-am făcut? întrebă Charlotte-Anne nedumerită.

Râzând, Luigi îi arătă cearceaful uşor ridicat şi privirea ei neîncrezătoare îl amuză şi mai tare.

Principesa Marcella străbătea coridoarele palatului în linişte. Trecând pe lângă uşa apartamentului fiului său o curiozitate bolnăvicioasă puse stăpânire pe ea. Pentru o clipă încercă să îndepărteze tentaţia şi să-şi continue rondul de seară,

Dar curiozitatea ei învinse. Se apropie de uşă şi-şi lipi urechea de ea. Gura frumoasă i se strâmbă cu dezgust când auzul ei fin prinse semnificaţia sunetelor ce se auzeau de cealaltă parte a uşii. Putea auzi gemetele fiului ei şi ţipătul plin de pasiune al acelei fete, pe care el o adusese acasă.

Mai mult ca oricând principesa era acum convinsă că ceea ce se întâmplase prin această căsătorie era tot ce putea fi mai rău pentru familia di Fontanesi. Numai pe un animal puteau să-l facă fericit asemenea plăceri, gândea plină de dezgust. Nu putea să creadă că fiul ei decăzuse în asemenea măsură.

îşi aminti de propria ei tinereţe. Cât de mult se schimbaseră lucrurile!

Se măritase cu prinţul Antonio în urmă cu treizeci şi unu de ani. Era tânără şi inteligentă, foarte frumoasă, poate cea mai frumoasă din Campano şi unii afirmau chiar din Italia. Toţi spuneau despre ei că sunt o pereche perfectă. Ceea ce nu ştiau era faptul că alegerea lui ca soţ fusese o hotărâre uşor de luat pentru ea. Primise nenumărate cereri în căsătorie, dar pe toate le refuzase în favoarea prinţului şi nu pentru că ar fi fost fizic atrasă de

el. Frumuseţea acestui bărbat nu avea nicio importanţă pentru alegerea pe care o făcuse. îl dorise pentru simplul motiv că era singurul dintre cei care-i făceau curte care nu părea să aibă pretenţii fizice de la ea. Avea sentimentul că acestui bărbat îi putea controla pasiunile fizice în mod absolut.

Şi avusese dreptate. De peste treizeci de ani era o gazdă ospitalieră, o castelană perfectă, o frumuseţe legendară şi o soţie model. Ştia că soţul ei are o amantă permanentă, dar acest lucru nu-l simţea ca pe o ameninţâre. De fapt, era mulţumită că-şi liniştea impulsurile dezgustătoare departe de ea. Iubirea fizică i se părea degradantă… La început consimţise să se lase folosită în mod josnic numai pentru a avea un moştenitor. Dar după ce simţi că este gravidă, se mută în alt-ă cameră şi nu-i mai permisese soţului ei s-o atingă vreodată.

Ar fi dorit ca fiul ei să moştenească inapetenţa ei fizică, dar din zvonurile care-i ajungeau din timp în timp la ureche, ştia că nu era aşa. I se părea ciudat ca fiul ei. să fie atât de mult atras de femei şi de actul fizic al iubirii. Şi totuşi, era sigură că nici pe tatăl lui nu-l moştenise pentru că ştia că în afară de amanta sa permanentă, prinţul nu mai împărţea patul cu alte femei. Dar Luigi era altfel. El iubea femeile – toate femeile – şi aceasta era marea lui slăbiciune. Ar fi dorit – oare a câta oară – ca Luigi să fi fost un tânăr mai liniştit şi mai studios. Propriul ei fiu îi amintea prea des de tot ceea ce ea găsea revoltător la un bărbat.

Sunetele pline de pasiune ce răzbăteau din apartamentul fiului ei îi aduceau aminte tot ceea ce găsea ea că este mai degradant. Oare cum putea o femeie, orice femeie, să accepte asemenea situaţii? Impulsurile bărbatului, toate aceste necesităţi fizice ale lui erau de înţeles, pentru că bărbaţii se apropie mult de animale, dar ca o femeie să se lase atrasă de aşa ceva era de neacceptat! Nicio femeie care se deda la aşa ceva nu era o adevărată doamnă!

Auzind paşii îndepărtaţi ai unui servitor, se ascunse

după un colţ pentru a nu fi surprinsă că trage cu urechea.

„Nu am intenţionat să ascult pe la uşi” îşi spunea ea în timp ce-şi continua rondul de noapte. „Am trecut pur şi simplu în drumul meu obişnuit de seară.

„Dar ce te-a făcut să te opreşti în dreptul uşii şi să asculţi ce se întâmplă de cealaltă parte a ei?” auzi o altă voce interioară.

„M-am oprit pentru că voiam să ştiu dacă nu cumva gândesc greşit, dacă părerea mea privitor la americance este corectă. Şi cred că este. Această femeie este tot ceea ce putea fi mai rău pentru familia mea” răspunse ea tot în gând, convinsă că-şi poate linişti conştiinţa.

Când ajunse în apartamentul pe care-l împărţea cu prinţul, se îndreptă direct spre dormitorul ei. Era gata să înceapă să se dezbrace când simţi nevoia să-şi domolească tensiunea interioară. Nu mai intrase în camera soţului ei de ani de zile şi o dezgusta ideea de a face acest lucru, dar dorea să discute cu cineva. în cele din urmă ciocăni în uşă.

— Antonio, dormi? întrebă ea încetişor.

Camera era în întuneric. în raza de lumină ce se prelingea din camera ei îl văzu ridieându-se din pat şi aprinzând lampa de pe noptieră.

— Marcella? Ce se întâmplă? Ce te frământă?

— Ce mă frământă? Şi aşezându-se pe marginea patului, sigură că este cât mai departe de soţul ei, continuă cu tristeţe în glas.

— Mă bucur de întoarcerea lui Luigi acasă, dar această americană…

— A plecat cardinalul Orsini?

— Da, dar am putut sta de vorbă cu el. L-am găsit în apartamentul pe care-l ocupă de obicei când soseşte aici. Nu vor afla niciodată că a fost aici. I-am avertizat şi pe servitori să păstreze tăcerea în această privinţă.

Privind-o atent, o întrebă:

— Ai avut ocazia să rămâneţi singure de vorbă, tu şi soţia lui Luigi. Ce aţi discutat?

— Soţia?! Nu este nimic altceva decât o târfă ordinară. Trecând pe lângă uşa dormitorului lor…

— Da? aşteptă prinţul cu ochii strălucind.

Era atât de furioasă şi o ura atât de mult pe Charlo'tte-Anne că nu remarcă interesul brusc al soţului ei.

— Trebuia să fii auzit ce zgomote răzbăteau din apartamentul lor, spuse principesa cu dezgust. Se auzea în tot holul. Este revoltător, crede-mă.

— Zgomote? Ce fel de zgomote?

— Ştii tu… şi făcu un gest nervos din mână.

— Făceau dragoste?

înroşindu-se, privi în altă direcţie şi spuse:

— Fata aceasta este o netrebnică. Nu pot să mă gândesc-că face parte din familie.

— Deci nu va pleca?

— Refuză, spuse principesa cu ochii aruncând sclipiri de furie. Pretinde că-l iubeşte pe Luigi. A mers atât de departe încât să-mi sipună mie, mama lui, că indiferent ce se va întâmpla, el va fi de partea ei. Cred că banii au atras-o, averea familiei. Sair poate ceea ce… ceea ce făceau în seara aceasta. Pur şi simplu mă înspăimântă.

— Cum aşa?

Şi începu să-i povestească cum o ameninţase Charlotte-Anne că va face publice convingerile ei antifasciste. Un zâmbet uşor înflorea pe buzele prinţului Antonio. Nimeni nu avusese curaj s-o înfrunte pe soţia sa de ani şi ani de zile. Această fată avea personalitate şi în gândul lui o felicita.

— Atâta timp cât Luigi este fericit, restul nu are importanţă, spuse prinţul ca o concluzie şi în adâncul sufletului îl invidia pe fiul său pentru norocul de a găsi o asemenea soţie.

— Probabil că pentru tine doar atât are importanţă. Bărbaţii totdeauna se sprijină între ei. Dar te-ai gândit cât ne va costa această căsătorie? Şi dacă nu va fi recunoscută, te-ai gândit la scandalul răsunător care va acoperi întreaga familie?

— Nu va fi niciun scandal, ştii bine. O nouă contribuţie generoasă…

— Una şi încă una. N-am văzut atâta lăcomie nicăieri

câtă poate exista în Roma. Vaticanul pur şi simplu ne devorează averea. Îţi dai seama cât de mult au agonisit de pe urma noastră?

— Ne putem permite, răspunse moale prinţul. Nu mă deranjează. Şi oricum tu eşti o bună catolică.

— Da sunt! răspunse ea cu mândrie, fără a remarca ironia din vocea lui.

— Deci se pare că nu avem de ales şi trebuie să-i deschidem braţele şi s-o primim în familia noastră.

— Da, nu avem de ales, dar nu voi deschide braţele pentru a o primi. Nici acum şi nici altă dată. Este doar o târfă şi mă doare faptul că Luigi este îndrăgostit de ea. A fost totdeauna atras de femei de proastă calitate.

— Dacă-l face fericit, restul nu are importanţă.

— Orice femeie îl poate face fericit dacă se mulţumeşte cu ce oferă ea în pat.

— Mie mi se pare încântătoare. Puţin timidă, dar este de înţeles să fie aşa dacă ne gândim în ce situaţie se află. Este şi foarte frumoasă.

— Da, este, răspunse principesa cu glas uscat. Dar mai sunt şi alte femei frumoase.

— Şi tu eşti încă frumoasă. Chiar mai frumoasă decât erai în tinereţe.

— Da pentru că eu sunt o doamnă. Nu mi-am irosit frumuseţea în excese fizice. Dar ea este altfel. Frumuseţea ei se va vesteji repede.

Prinţul simţi cum impulsurile lui sexuale cresc, devin de nestăpânit. Simţi sub cuvertură dorinţa de a se afla lângă o femeie şi murmurând numele soţiei sale încercă să o atingă dar aceasta deja ajunsese la uşa dintre dormitoare. Ieşi şi închise cu un zgomot uşor.

Prinţul oftă şi-şi lăsă capul pe pernă. Oare de când murise iubirea lor? Totul se terminase când rămăsese gravidă cu Luigi. Aceasta fusese scuza ei şi apoi altele şi altele urmară. Cu timpul renunţă să mai încerce s-o înduplece. Poate că nu-l iubise niciodată. Sau poate dragostea nu exista.

închise ochii, imaginându-şi sunetele din camera

fiului său şi aproape fără să conştientizeze îşi duse mâna la sex. O imagine fulgerătoare a fiului său şi a soţiei sale, goi, unul în braţele celuilalt şi simţi cum energiile încătuşate ce-l chinuiau explodează. Ultimul lui gând înainte de a adormi fu acela că indiferent de preţ, fata aceasta merita să facă parte din familie.

Curând aveau să afle că nici puternica familie di Fontanesi nu putea obţine o victorie uşoară asupra Vaticanului. Legile bisericii erau cu totul altfel decât ale statului şi mult mai,greu de trecut. Numai după şase luni reuşiră ca Vaticanul să recunoască ca oficială căsătoria dintre Charlotte-Anne şi Luigi.

în tot acest timp Charlotte-Anne a fost obligată să trăiască în Palatul de Cristal, cât se poate mai discret.

între timp, Luigi se mutase la Roma unde soţiei sale nu-i fusese permis să-l însoţească şi toate acestea deoarece cardinalul Corsini considera că vremurile erau astfel încât familia di Fontanesi nu trebuia să se afişeze, în faţa societăţii şi bisericii cu o căsătorie nerecunoscută. Convenţiile sociale cereau să fie respectate strict şi aceasta cu atât mai mult cu cât Charlotte-Anne descoperi că este însărcinată.

Armistiţiul încheiat cu principesa Marcella nu era uşor de respectat şi amândouă făceau tot ce se putea pentru a se întâlni cât mai rar, deşi trăiau sub acelaşi acoperiş. Când drumurile li se încrucişau erau politicoase una faţă de cealaltă şi atât.

Pe Charlotte-Anne o durea despărţirea de Luigi deşi distanţa era de numai şaptezeci şi cinci de mile. Gradul său *de* colonel în Forţele aeriene italiene îl obliga să stea cât mai mult la Roma şi de multe ori treceau săptămâni până se reîntorcea la Palatul de Cristal. Era teribil de nerăbdătoare să se mute în Villa della Rossa împreună cu el, dar trebuia să aştepte.

Ori de câte ori venea s-o vadă murmura:

— Curând, ai răbdare!

Era deja ianuarie când în sfârşit se stabili o înţelegere între Vatican şi di Fontanesi. în cele din urmă,

familia lui Luigi plăti cinci sute de milioane de lire şi trei opere de artă religioase de mult râvnite de Sfântul Scaun.

în ziua în care căsătoria lor fu recunoscută, principesa o vizită pe Charlotte-Anne în apartamentul ei. Luigi era la Roma şi Charlotte-Anne fu obligată să-şi înfrunte soacra singură.

— Felicitări, spuse ea cu uscăciune în glas. Poţi avea satisfacţia de a fi realizat cea mai scumpă căsătorie din istorie. Propun ca din moment ce ai obţinut ce doreai, să-ţi. faci bagajul şi sa pleci la Roma. Te sfătuiesc să-ţi păstrezi pentru tine părerile politice dacă nu vrei să pui în pericol viaţa ta şi a soţului tău. Maşina te aşteaptă la intrare.

Principesa ieşi şi închise uşa fără să spună măcar „la revedere.

Dar în cele din urmă se pare că biserica şi principesa au avut ultimul cuvânt.

Copilul „conceput în păcat* s-a nă'scut mort. Şi deşi Charlotte-Anne a rămas mereu însărcinată, în cinci ani pierdu şapte sarcini.

12

La început, viaţa lor împreună a fost ca un basm transformat în realitate.

Doar problemele pricinuite de pierderile sarcinilor au făcut-o pe Charlotte-Anne să nu considere aceşti primi ani ai vieţii ei conjugale perfecţi.

In momentul în care a părăsit Palatul de Cristal, Charlotte-Anne s-a simţit ca eliberată dintr-o închisoare sufocantă. Costase mulţi bani şi aşteptase timp destul de îndelungat dar acum era cu adevărat principesa Charlotte-Anne di Fontanesi şi era oficial soţia lui Luigi.

De când sosise în Italia corespondenţa dintre ea şi mama ei fusese bogată. Prima scrisoare fusese plină de explicaţii, apoi celelalte erau menite să o ţină pe Elizabeth-Anne la curent cu ce se întâmplă şi, mai ales, pentru a-i alunga tristeţea şi singurătatea de care era înconjurată Charlotte-Anne la Palatul de Cristal. Fusese o surpriză deosebit de plăcută faptul că Elizabeth-Anne nu era supărată pe ea pentru căsătoria încheiată pe vapor.

„Atât timp cât eşti fericită şi eu voi fi mulţumită şi liniştită. Tot ce sper este să avem amândouă posibilitatea să călătorim şi să ne vizităm una pe cealaltă. Un singur lucryi regret şi anume că Italia este atât de departe..." scrisese mama ei în prima scrisoare.

Citind aceste rânduri, simţise o mare bucuire şi temerile ei dispăruseră. Binecuvântarea mamei sale ca şi înţelegerea de care dăduse dovadă o încurajau. Charlotte-Anne nu se-aşteptase ca totul să se petreacă astfel, aşa încât comportarea mamei sale nu a făcut decât să o apropie şi mai mult sufleteşte de ea. Deşi între ele era o distanţă de mii de mile, simţea că. mama ei este foarte aproape. Respectul ei pentru Elizabeth-Anne crescu şi mai mult şi înţelese că mama ei este o doamnă adevărată. Ceea ce regreta Charlotte-Anne era faptul că înţelesese acest lucru atât de târziu.

*

— *

Roma deveni repede căminul ei. Charlotte-Anne căzu repede sub vraja Cetăţii Eterne, aşa cum se întâmplă cu toţi cei care o vizitează. Prima ei dorinţă a fost să transforme* Villa della Rossa din palatul rece care era, într-un cămin confortabil şi primitor. îndepărtă şi depozită mobila grea şi aduse în loc alta uşoară furniruită, în culori luminoase şi capitonată cu creton viu colorat. Dorea un cămin unde să-şi întemeieze o familie şi nu palate reci.

în timpul lucrărilor ea şi Luigi locuiră în altă aripă a vilei şi îl făcu să-i promită că nu va merge să vadă desfăşurarea lucrărilor. Apoi când totul a fost terminat,

Charlotte-Anne şi-a luat soţul de mână şi cu nesiguranţă şi teamă l-a invitat în noul lor cămin. Se temea ca nu cumva Luigi să-i ceară să aducă totul înapoi. Dar el privi uimit în jur, se plimbă din cameră în cameră şi în cele din urmă se întoarse spre ea cu un zâmbet luminos:

— îmi place, este extraordinar şi mai ales este căminul nostru, spuse el îmbrăţişând-o drăgăstos şi sărutând-o.

Charlotte-Anne iu încântată şi mulţumită de aceste

cuvinte care erau mai mult decât aşteptase ea. Dar în toată această bucurie apăru şi o umbră de întuneric: vizita părinţilor lui Luigi, vizită cu totul neaşteptată.

— Nu crezi că arată ca un cămin de plebeu? îl întrebase principesa pe JL,uigi. Dar de fapt este o problemă de gust...

Charlotte-Anne luptă cu sine însăşi să nu-şi dezlănţuie furia care o cuprinsese la auzul unei asemenea aprecieri. Dar le fu recunoscătoare că nu au rămas în vizită decât scurt timp şi cele care mai urmaseră au fost tot scurte şi mai ales rare.

In acei ani simţea că ea şi Luigi erau una şi aceeaşi persoană cu excepţia timpului când Luigi era plecat. Când era acasă, petreceau fiecare clipă împreună.

Dar, ea simţea că tot nu era suficient. Chiar dacă ar fi petrecut douăzeci şi patru de ore împreună, toate zi- lele până la sfârşitul vieţii şi tot nu ar fi fost suficient. Era o poveste de dragoste născută în rai şi era sigură că nu se va sfârşi niciodată.

Luigi ar fi dorit să-şi ia câteva săptămâni libere de la slujba Iul de ataşat militar la. Forţele Aeriene Italiene pentru a petrece o lună de miere târzie, dar niciodată nu reuşea acest lucru.

— Ducele repetă mereu că.are nevoie de mine şi după cum merg lucrurile, voi fi din ce în ce mai ocupat, se plângea Luigi.

— Nu-mi pasă de luna de miere. Cu tine la Roma sunt intr-o lună de miere permanentă.

Când Luigi era liber, porneau amândoi să străbată oraşul până când Charlotte-Anne ajunse să cunoască fiecare colţişor. Adora Roma turistică – straturile luxuriante de azalee împodobind cele o sută treizeci şi şapte de trepte ale Pieţii Spaniole, Colosseum-ul şi splendoarea clericală a Vaticanului prin care îi plimbase chiar Cardinalul Corsini pentru.a le arăta şi apartamentele particulare. Ea şi Luigi serveau masa de obicei pe Via Veneto. O duse şi la băile lui Diocletian şi la castelul Sânt Angelo, unde se afla mausoleul lui Hadrian. Oriunde

întorcea capul întâlnea urme ale trecutului, ale civilizaţiei de mult dispărute.

Sub îndrumarea atentă a lui Luigi învăţa să iubească Roma. Cât era de diferită de nebunia şi agitaţia zgomotoasă a New York-ului! Se simţea vrăjită de splendidele panorame şi de ruinele monumentale, de străzile cu cafenele, iubind contrastul dintre vechi şi nou. Dar cel mai mult îi plăceau străduţele înguste, vocile armonioase ale tenorilor, ţipetele copiilor care se jucau pe alei şi terase. Roma era fermecătoare şi dacă nu ar fi fost peste tot prezenţi militari – mai precis fascişti păşind ţanţoşi în uniformele lor – dacă n-ar fi fost tonul forţat politicos al conversaţiei civililor când fasciştii erau în apropiere ca şi privirile suspicioase pe care şi le aruncau oamenii, iubirea ei şi devotamentul faţă de acest oraş ar fi fost nemărginite. Trebuia tot timpul să-şi spună că şi Luigi era militar şi că nu era nicidecum un monstru.

O luă cu el prin tot oraşul şi o învăţa obiceiurile ţării sale. într-o zi de vară, când* îşi petrecuseră după-amiaza plimbându-se, s-au oprit la o vânzătoare ambulantă pentru a cumpăra fructe. Charlotte-Anne nu mai văzuse niciodată piersici atât de mari şi aurii sau roşii de un roşu atât de puternic sau struguri atât de suculenţi. Totul era atrăgător şi se hotărî pentru un ciorchine de struguri absolut minunat. întrebă în italiana ei greoaie cât costă.

Vânzătoarea, o bătrână slăbănoagă îi ceru şaizeci de lire. Charlotte-Anne se pregăti să plătească dar Luigi o opri:

— Nu, nu plăti. Trebuie să te tocmeşti.

— Bine, dar de ce? Mi-a cerut şaizeci de lire.

— Priveşte şi ascultă cu atenţie. Luigi luă ciorchinele din mâna ei, îl examină cu atenţie, se arătă nemulţumit şi-l puse la loc luând altul. Apoi mai examină câteva piersici şi câteva prune. Luă din nou ciorchinele de struguri şi-l puse în faţa vânzătoarei. Charlotte-Anne nu înţelese conversaţia celor doi decât în mică măsură dar remarcă faptul că Luigi porni oferta de la treizeci şi cinci de lire. Bătrâna începu să se vaite că-i vor muri copiii de foame. Luigi nu cedă şi tot

aşa când unul când celălalt îşi spuseră părerea până ajunseră să se hotărască la patruzeci de lire.

Charlotte-Anne nu înţelese prea mult din toate acestea, clar figura veselă, strălucitoare a vânzătoarei o linişti şi ea numără patruzeci de lire în mâna acesteia şi îşi luă ciorchinele.

— Biata femeie! Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

S

— Dar ea asta şi aştepta. Dacă nu am fi procedat aşa, i-am fi răpit o mare plăcere. Ia priveşte ce se întâmplă.

Se opriră şi priviră. Un bătrân voia să cumpere un ciorchine uriaş de struguri şi se tocmea cu înverşunare reuşind să-l cumpere cu treizeci de lire.

— Ai văzut? întrebă Luigi. Totul este altfel decât pare.

Charlotte-Anne continuă să înveţe din obiceiurile noii ei patrii. Luigi îi arăta nu numai partea turistică a oraşului, dar o duse şi în Roma în care turiştii nu ajungeau niciodată. Luară masa intr-un restaurant ieftin care lui îi plăcea în mod deosebit, şi unde veneau mai ales muncitori şi oameni simpli. Restaurantul se afla în ruinele catacombelor şi după părerea lui, era unul din cele mai bune din Italia.

— Este un secret bine păzit de mine. Mi-am jurat să nu vorbesc nimănui despre el căci dacă înalta societate îl descoperă, va fi pur şi Simplu distrusă frumuseţea lui.

Dar Charlotte-Anne continua să descopere Roma şi singură, atunci când Luigi era la Ministerul Apărării, îi plăcea să facă plimbări prin grădinile Villei Borghese cu care se învecina vila lor. Aceste plimbări le făcea uneori în compania unei profesoare care o învăţa limba italiană. – Această idee a unei persoane care s-o înveţe limba italiană îi încolţise în minte în -timpul cât locuise în Palatul de Cristal şi era un secret al ei. Dorea ca într-o zi să-i facă o bucurie soţului său. Şi astfel într-o seară când Luigi veni aoa,să îl întâmpină vorbind o italiană fluentă şi corectă.

— Sunt atât de mândru de tine!’ şoptise el încântat îmbrăţişând-o. Şi dovedi cât de mândru era prezentând-o

tuturor prietenilor săi.

Erau şi unele lucruri care o deranjau şi pe care le descoperi treptat. Astfel, la începutul vieţii lor comune, când venea acasă, Luigi totdeauna îşi schimba uniforma de colonel cu o ţinută civilă, comodă. Dar treptat renuţâ la costumele sale elegante şi la cămăşile de mătase în favoarea uniformei. O deranja acest fapt şi când îi vorbi iui Luigi despre el, acesta se scuză spunând:

— Ducele vrea ca toţi ofiţerii săi să umble în uniformă tot timpul.

— Bine, dar acum eşti acasă. Cred că ordinele lui nu trebuie respectate şi acasă.

— De ce nu? Eu mă simt bine aşa!

Nu au mai continuat acesată discuţie deşi îi displăcea faptul că în serile când ieşeau împreună şi Luigi purta haina militară, oamenii din jur păreau să se ferească de el şi să-l privească cu teamă.

Datorită titlului său nobiliar ca şi gradului militar, Luigi frecventa cercuri înalte, dar în acelaşi timp se înţelegea bine şi cu oamenii de rând. Charlotte-Anne fusese plăcut surprinsă când constatase că Luigi se purta cu toţi oameni la fel fără să ţină seama de rang social sau avere. Şi ceea ce o bucura era faptul că toată lumea părea să-l simpatizeze cu adevărat. Râsul lui spontan era contagios şi sinceritatea lui dărâma orice barieră. Toţ timpul încerca să-şi ţină trează în minte ideea că pentru ea era soţul perfect, iar pentru ceilalţi un fel de erou naţional: câştigase curse automobilistice şi chiar dacă recordurile lui aviatice nu se înălţau la nivelul celor atinse de Lindberg sau Earhart, era totuşi asul aviaţiei italiene. Toată lumea îl simpatiza, fie pentru că era prinţ sau sportiv sau un simplu prieten. Dar toţi se temeau şi se depărtau de el când apărea în uniformă.

In acei ani de început câteva mici amănunte întunecară seninătatea vieţii ei, întâmplări asupra cărora revenind mai târziu Charlotte-Anne înţelese că ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru ea. Dar atunci, la început, era prea fericită pentru a se gândi la toate

acestea. Erau împreună, îşi cuceriseră acest drept şi credea că nimeni şi nimic nu avea să-i înfrângă vreodată.

Intr-o dimineaţă senină de duminică, apăru primul nor care o făcu.să simtă că nu totul era perfect aşa cum credea ea.

Luigi o luă la o plimbare în afara oraşului şi se opriră nu departe de o clădire construită de curând despre care el îi spuse că fusese ridicată la cererea Ducelui.

Ascultându-l vorbind, simţi în vocea lui o emoţie necunoscută până atunci, când vorbea despre persoana Ducelui şi acest lucru o făcu să înţeleagă că soţul ei îl admira sincer'pe dictator.

Simţi un fior de teamă, dar nu spuse nimic. Gândea că Luigi nu ar fi trebuit s-o aducă în acest loc într-o zi atât de frumoasă şi numai simplul fapt că pomenise numele Ducelui o făcuse să simtă că ziua nu mai era la fel de frumoasă.

Rămase tăcută timp îndelungat şi Luigi privi îngrijorat spre ea:

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Te rog, Luigi, hai să ne întoarcem.

— Dar, de ce? Pari supărată.

— Nu, nu sunt supărată, sunt doar neliniştită în privinţa câtorva lucruri.

— Neliniştită? De ce?

— Te rog, hai să uităm totul! Bine?

— Nu! Dacă are legătură cu noi şi cu sentimentele noastre, *am* dreptul să ştiu, spuse Luigi cu o privire rănită şi jignită în acelaşi timp. Ascult!

— Mă neliniştesc toate acestea şi faptul că eşti adânc implicat în evenimente, spuse Charlotte-Anne arătând spre construcţia Ducelui.

— Nu înţeleg!

— Vezi tu… am impresia că… ştii, vocea ta… când ai vorbit despre Duce, spuse cu greu Charlotte-Anne nereuşind să-şi ducă ideea până la capăt.

— Şi acest lucru te îngrijorează?

— Da.

— Dar, de ce?

— Pentru că… pentru că este un om rău. înspăimântă oamenii. Chiar şi mama ta se teme teribil de el.

— Când ţi-a spus aşa ceva?

— în prima seară când am cunoscut-o la Palatul de Cristal.

— Da, atunci poate se temea, dar acum nu se mai teme. Cu cât Ducele are mai multă încredere în mine, cu atât se simte ea mai liniştită în privinţa mea.

— Ducele are… încredere în tine?

— Din ce în ce mai mult.

— Dar tu? Tu ai încredere în el? întrebă Charlotte-Anne privindu-şi soţul cu atenţie.

— încep să-l înţeleg, spuse el căutându-şi cu grijă cuvintele. El doreşte binele Italiei, şi cred în el. La început mă îngrijora, dar acum sunt liniştit. Este adevărat că nu totdeauna sunt de acord cu modul cum gândeşte, dar el doreşte o nouă Italie, mai puternică, ca pe vremea împăraţilor romani.

Charlotte-Anne simţi cum o străbat fiori de teamă Tonul vocii lui arăta o convingere şi o încredere pe care nu le mai văzuse la el până atunci.

— Dar fu, Luigi, tu ce vrei de fapt?

— Eu? Eu doresc tot ce este mai bun pentru tine. Pentru familia mea. Pentru Italia. Şi ordinea este exact aceasta, încheie el zâmbind.

Dar Charlotte-Anne nu simţea că aceasta ar fi fost ordinea. Avea sentimentul că se petrece ceva cu el, că nu mai este cel de dinainte.

Parcă simţindu-i temerile, o luă de mână:

— Hai să nu mai fim atât de serioşi. Este o după – amiază minunată, soarele străluceşte şi eu am câteva ore libere. Este cazul să ne bucurăm, nu să ne facem probleme.

Il privi şi ochii ei alunecară asupra uniformei atât de temută şi urâtă, gândind: „Eşti într-adevăr liber, dar de ce nu pot scăpa de gândul că munca ta, gradul tău în armată este în permanenţă cu tine. Ce se întâmplă cu vijeliosul

Luigi pe care l-am cunoscut nu demult? Prinţul îndrăgostit de avioane şi curse de maşini? Acum ’avioanele aduc moarte şi maşinile nu mai au importanţă4.

Dar xiu spuse nimic din toate acestea, ci încercând să zâmbească zise doar atât:

— Ai dreptate. Este o prostie să stricăm frumuseţea acestei după-amieze. Hai să uLum totul.

Şi curând chiar dădură uitării această conversaţie.

n

Următorul incident care să-i stârnească neliniştea avea să se petreacă doar câteva luni mai târziu:

— Suntem invitaţi poimâine la o recepţie la Ministerul Afacerilor Externe, spuse Luigi la cină.

Charlotţe-Anne rămase cu furculiţa în aer de uimire. Revenindu-şi repede întrebă parcă nevenindu-i să creadă: – La Ministerul Afacerilor Externe? şi scoase un uşor fluierat. Era deja obişnuită cu viaţa lor socială din ce în ce mai agitată şi deşi la început fusese uşor intimidată de aceste ieşiri în lume, se adaptase treptat şi mai ales observase cu încântare că este bine primită şi admirată. Până atunci fuseseră invitaţi în cercuri militare şi între nobilimea italiană. Dar inviitaţia la Ministerul Afacerilor Externe arăta că pentru ei se deschide un drum nou, spre alte sfere ale societăţii.

De obicei Charlotte-Anne nu se simţea atrasă de recepţiile şi de dineurile oficiale unde roiau ofiţeri ţepeni şi soţiile lor bârfitoare, dar de data aceasta se bucură de invitaţie. Abia îşi revenise de pe urma pierderii celei de a doua sarcini şi, aşa cum făcuse şi prima dată, se închisese în sine până reuşise să-şi revină din durere Atât timp cât a simţit-o încă nevindecată psihic, Luigi nu vorbise niciodată despre îndatoririle lor sociale, dar acum înţelesese că poate să îi propună să apară din nou în lume. *

— Vreau să arăţi frumos, ca de obicei. Poate ar trebui să-ţi cumperi şi o nouă rochie.

— încă una? râse Charlotte-Anne. „Bărbaţii sunt atât de vanitoşi, iar Luigi este mai vanitos ca toţi” gândi ea. Abia aştepta o ocazie să-şi prezinte frumoasa soţie în

societate.

— Cred că ţi-ar trebui ceva de culoarea safirului. Da, sunt convins.

— Dar eu pjrefer culorile mai pale, protestase Charlotte-Anne. Şi în două zile signora Bella nu va avea timpul necesar să coasă o rochie.

— Nu cred că s-ar supăra dacă i-ai cere aşa ceva. I-ai dat destul de lucru şi cred că ar lăsa totul deoparte şi nu te-ar refuza.

Charlotte-Anne înţelese că lupta este inutilă şi a doua zi dimineaţă se prezentă la atelierul pe care îl ţinea signora Bella. Aceasta o privi cu un zâmbet larg şi-i spuse arătându-i o catifea de culoarea safirului:

— Soţul dumneavoastră mi-a adus ieri dimineaţa acest material. Este minunat, nu-i aşa?

— Da, adevărat, foarte frumos, răspunse Charlotte-Anne uşor supărată pe Luigi pentru că nu luase în seamă părerile ei.

— Nu vă faceţi griji, principesă. Veţi arăta absolut încântătoare. Veţi fi bellissima.

— Da, dar,trebuie să fie gata poimâine!

— Şi aşa va fi, spuse bătrâna croitoreasă. Avem măsurile dumneavoastră, aşa că am putut să croiesc rochia şi acum o vom proba. In după-amiaza aceasta la ora patru mai facem o probă şi încă una mâine dimineaţă.

Iar mâine după amiază va fi adusă gata acasă.

*

Şi signora Bella îşi ţinu promisiunea. în clupă-amiaza zilei următoare rochia era gata. Când desfăcu cutia şi scoase rochia, absolut minunată, toată supărarea ei faţă de Luigi dispăru. Ar fi trebuit să ştie. Luigi avea gus'.uri perfecte. Rochia era o adevărată capodoperă.

„Doreşte tot ce este mai bun pentru noia, îşi aminti Charlotte-Anne.

Se simţea deosebit de încântată şi emoţionată când îşi îmbrăcă rochia. Luigi se învârti în jurul ei şi zâmbi mulţumit:

— Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă. Rochia

este minunată iar tu vrăjeşti pe oricine te priveşte.

Uitându-se în oglinda enormă din dormitorul lor, îi dădu dreptate. Bogăţia culorii părea să-i schimbe şi strălucirea ochilor, care acum deveniseră intenşi ca două safire.

— Şi pentru a pune şi ultimul strop de culoare pe acest minunat portret iată, am luat un colier pentru a-l purta în seara aceasta. El îţi va arăta cât de mult te iubesc.

Charlotte-Anne privi uimită şi emoţionată colierul extraordinar ce se odihnea pe catifeaua casetei lungi şi subţiri... Şaptezeci şi nouă de diamante strălucitoare în mijlocul cărora un safir albastru rotund de cinci carate strălucea precum marea în lumina nopţii.

Rămase fără grai, dar Luigi luă colierul din mâna ei şi i-l prinse cu drag în jurul gâtului. Răceala lui era minunată. Se întoarse şi se privi în oglindă. Diamantele străluceau în mii de culori, iar safirul înfrumuseţa culoarea ochilor ei. Deschizând alte două cutiuţe mai mici descoperi o pereche de cercei din diamante şi safire.

Ii păru rău că fusese supărată pe Luigi pentru că hotărâse în locul ei. Alesese rochia pentru că trebuia să se asorteze cu bijuteriile şi-i era recunoscătoare pentru tot ce făcuse.

— Luigi, este… este prea mult! Prea extravagant.

— Iubita mea, când vei învăţa că nimic nu este prea mult şi extravagant când este vorba de tine?

— Bine, dar nici măcar nu este ziua mea de naştere.

— Şi de ce trebuie să fie ziua ta de naştere? Când am văzut aceste minuni strălucitoare, am ştiut că au fost făcute pentru tine. înţeleg că ele nu pot înlocui pierderea copilului, dar te rog să le primeşti ca pe o dovadă a neţărmuritei iubiri pe care ţi-o poartă soţul tău.

— Dar de ce?

— Pentru a trece mai uşor peste greutăţile şi pierderile îndurate. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit copilul, copilul nostru şi cât de mult te-a afectat pierderea lui.

Ochii ei se umplură de lacrimi:

— Uite ce mi-ai făcut, îmi strici fardul, spuse ea

înăbuşindu-se de plâns.

Ministerul Afacerilor Externe nu era departe, dar parcursesră drumul în maşina lor Daimler condusă de şofer. înconjurară Piazza del Popolo* cu obeliscul ei în centru şi apoi coborâră pe Via del Corso, spre Piazza Colonna. Pe tot parcursul acestui scurt drum Charlotte-Anne simţi tensiunea nervoasă a soţului ei. El, care era de obicei personificarea calmului, era acum de o agitaţie de neînţeles. Charlotte-Anne bănui că se petrecea ceva deosebit, un lucru pe care el nu i-l mărturisise din cine ştie ce motive. Nu avea rost să încerce să afle, era mai bine să aştepte.

Recepţia începu într-o atmosferă deosebit de plăcută Se aşteptase să întâlnească numai persoane necunoscute, dar avu plăcuta surpriză să găsească şi cunoştinţe mai vechi care o primiră cu căldură.

Fu prezentată ministrului apărării, un omuleţ chel, cu un aer nervos, care-i sărută mâna şi soţiei acestuia, o femeie mică, grasă şi cu dinţi de rechin. Şi mai erau şi mulţi alţii pe care nu-i cunoştea, dar care păreau s-o ştie.

Legă şi noi prietenii căci oamenii erau atraşi de povestea acestei tinere americane provenind dintr-o familie bogată care se căsătorise cu un nobil italian. Astfel se trezi în centrul atenţiei.

Şi veni şi momentul primei surprize neplăcute a serii. Imediat ce începu dansul, în holul uriaş de marmură, ministrul apărării o invită la vals. Apoi dansă cu Luigi şi când el fu luat deoparte pentru o scurtă discuţie cu câţiva ofiţeri, Charlotte-Anne se îndreptă spre bufetul elegant, încărcat cu tăvi de argint pline cu caviar şi somn, vinuri italiene şi şampanie.

Deodată auzi în spatele său glasul soţului ei:

— Cara, cred că deja v-aţi mai cunoscut?!

Intorcându-se, remarcă cu uimire şi neplăcere că se află în faţa generalului Kersten. Şi-l amintea pe generalul german foarte bine de pe Ile de France. Şi fusese şi ea deosebit de revoltata de comportarea lui faţă de doamna Reichenbach şi prejudecăţile afişate faţă de evrei. Luptă cu

sine să nu dea la iveală dezgustul produs de această întâlnire. Nu era îmbrăcat în haine civile ca pe vapor. Acum purta o uniformă gri şi banderola cu roşu-alb şi negru a zvasticii ii înfăşură braţul. Abia in acel moment remarcă faptul că în jurul său erau foarte mulţi, oaspeţi purtând aceeaşi uniformă, foarte mulţi ofiţeri superiori germani.

Ca şi la prima lor întâlnire, generalul Kersten plezni energic călcâiele şi îi sărută mâna.

— Arătaţi mult mai fermecătoare decât la ultimanoastră întâlnire. Vă felicit pentru căsătorie. A fost c călătorie norocoasă, spuse el zâmbind larg.

— Da, într-adevăr, răspunse Charlotte-Anne politicos, spunându-şi că nu e bine să-şi arate adevăratele sentimente faţă de general. Simţea că această seară era importantă pentru Luigi.

— Şi îmi face plăcere să vă spun că am fost transferat la Roma. Un oraş minunat. Cred că ne vom vedea cât mai des. Foate că veţi avea amabilitatea să-mi arătaţi oraşul?

— Da, desigur, murmură Charlotte-Anne, dar în gând jurându-şică e mai bine să se închidă în vila ei şi să trăiască ca un monah, decât să dea ochii cu generalul.

— Se pare că eu şi generalul Karsten vom lucra împreună, o informă Luigi.

— Da? Dar… dar eu credeam că tuleşti ataşat al Forţelor aeriene italiene, Luigi!

— Şi aşa şi este! răsună glasul generalului. Dar în Germania lucrurile s-au schimbat mult. Herr Hitler a devenit cancelar şi primele lui ordine au fost în direcţia întăririi legăturilor cu fraţii italieni. Este un mare admirator al premierului Mussolini. Fuhrerul doreşte pentru Germania ceea cq doreşte şi Mussolini pentru Italia – domnia Reich-ului pentru o mie de ani. Şi pentru a realiza această domnie, Germania trebuie să se întărească. Premierul vostru a avut amabilitatea să-l împrumute Germaniei pe soţul dumneavoastră pentru un timp.

— Nu… nu înţeleg, spuse Charlotte-Anne privind nedumerită spre Luigi.

— Şi eu am primit această veste abia acum câteva minute. Se pare că voi fi numit general.

— O, Luigi, ce minunat! se chinui Charlotte-Anne sa zâmbească.

Privi în jurul său la bărbaţii îmbrăcaţi în uniforme elegante, la femeile in rochii minunate de seară şi se gândi că totul era foarte înşelător. Plutea în aer o ameninţare abia simţită. Avea impresia că ceva urât, obscen pătrunsese în marea sală de marmură. Vorbele acestea despre imperiul de o mie de ani o înspăimântau şi nu înţelegea de ce.

Apropiindu-se, ministrul apărării spuse:

— Ah, văd că l-aţi întâlnit pe general! Prinţe, sper că nu vă supăraţi dacă vă răpesc soţia pentru câteva minute!

— Nu, absolut de loc răspunse prinţul, mai ales că şi eu voi proceda la fel cu soţia dumneavoastră.

Charlotte-Anne luă braţul oferit de ministru şi înclinând uşor din cap se depărtă bucuroasă că a scăpat de prezenţa generalului Kersten.

— Vă simţiţi bine la recepţia organizată de noi? întrebă ministrul.

— Este minunată!

— Şi dumneavoastră, principesă, sunteţi cea mai frumoasă femeie de aici.

Spre uimirea ei, ministrul o conduse spre o cameră alăturată sălii de dans şi închise uşa In urma lor.

— Sper că mă veţi ierta pentru acest comportament misterios, dar am dorit să vă vorbesc între patru ochi.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, nu deloc-. Am dorit să vă vorbesc despre viitorul soţului dumneavoastră şi bineînţeles şi al dumneavoastră.

— îmi pare rău, dar nu prea va înţeleg.

— Veţi înţelege, fiţi fără grijă. Vă cer scuze pentru. că intru direct in subiect, dar cred că este mai bine aşa. După cum ştiţi, există în lume forţe care vor transforma curând actuala stare de lucruri. Care sunt aceste schimbări nu este important de ştiut acum. Dar ceea ce se cunoaşte,

e,ste că vor aduce progresul, şi binele oamenilor. Soţul dumneavoastră, principesă, este un om foarte important. Ducele are mare încredere în el. Are planuri mari în ceea ce-l priveşte.

Mai auzise toate acestea şi se întreba la ce se va ajunge în cele din urmă, dar preferă să tacă şi să-l asculte în continuare pe ministrul apărării.

— O soţie frumoasă este totdeauna – un mare atu pentru cariera unui bărbat şi în această privinţă prinţul este un om norocos.

— Mă măguliţi, domnule ministru. Dar nu înţeleg. Ştiţi, uneori vorbiţi despre soţul meu numindu-l colonelul, alteori prinţul. Ce este el de fapt, domnule ministru? Prinţ sau colonel?

Ministrul, uşor neliniştii, îşi plimba privirea nesigură prin încăpere, apoi găsindu-şi cuvintele spuse:

— Este şi prinţ şi colonel, bineînţeles. După cum vă spuneam, sunteţi o comoară pentru soţul dumneavoastră. Şi s-ar părea că veţi avea ocazia să fiţi şi mai mult de atât. în curând prinţul va fi numit general şi după cum ştiţi şi printre generali există o ordine privind influenţa unuia sau altuia. Soţul dumneavoastră are posibilitatea să devină un general puternic dar se şi poate pierde între cei mulţi. Depinde foarte mult de dumneavoastră. Eu cred sincer că ar fi în interesul acestei ţări ca el să devina un general puternic. Are toate calităţile unui om de oare are nevoie ţara în acest moment. Aparţine unei' familii vechi, cu tradiţie şi respectată. Ducele consideră că pentru a conduce mai bine guvernul său are nevoie de sprijinul aristocraţiei care in prezent nu îi acordă respectul pe care de altfel il merită. Vremurile sunt în schimbare, principesă. Italia păşeşte în secolul douăzeci cu o mare putere, cu drepturi depline şi experienţa soţului dumneavoastră in domeniul avioanelor şi automobilismului s-ar putea să fie foarte binevenită pentru Italia, in curând. Poate însemna succesul sau eşecul.

— In ce fel?

— îmi pare rău, dar nu am dreptul să spun absolut

nimic. Totuşi, pot să vă spun că eu şi Italia vom aprecia cum se cuvine, principesă, dacă veţi ajuta la ascensiunea soţului dumneavoastră. Şi cine poate şti? Poate în curând va ajunge primul om ca putere după general!

— Şi cum propuneţi să-l ajut? Dând mai multe petreceri, făcând mai multe opere de caritate?

— Da, şi asta, dar eu mă gândeam mai mult la altceva.

— Da? La ee anume, domnule ministru?

— Sunteţi încă cetăţean american, principesă. Pentru a vă ajuta soţul într-adevăr, şi pentru a fi acceptată de societate şi guvern, pentru a câştiga credibilitate pentru soţul dumneavoastră, trebuie să renunţaţi la cetăţenia americană şi să deveniţi cetăţean al statului italian.

Il privi mirată şi simţi cum i se umple sufletul de amărăciune.

— Veţi face acest lucru, nu-i aşa?

încercând să-şi păstreze calmul cât mai bine, spuse:

— Vă promit să mă gândesc la ce mi-aţi propus, domnule ministru.

— Da, desigur, dar... vă rog nu vă gândiţi un timp prea îndelungat. Evenimentele se precipită şi cred că trebuie să ne grăbim.

— Dar obţinerea cetăţeniei unei ţări, durează, nu-i aşa?

— De obicei, da. Dar în cazul dumneavoastră, principesă, sunt sigur că se va face o excepţie şi nu va dura mult.

— Înţeleg! Oricum, domnule ministru, aşa cum v-am promis, mă voi gândi foarte bine la propunerea dumneavoastră.

— Sunt sigur, principesă. Dar, vă repet, sper să nu dureze timp îndelungat.

Aceste cuvinte fiind spuse, se inclină în faţa ei şi apoi părăsi în grabă încăperea.

Rămase mult timp singură. Se întreba dacă Luigi ştia ceva despre această conversaţie, dacă fusese dinainte plănuită. Poate acesta era motivul pentru care simţise acea

tensiune plutind în jurul lui.

Îşi mângâie colierul şi simţea pe pielea caldă răceala diamantelor şi safirului. „Oare ce era acest colier? Semnul sclaviei? Ce şanse avea cu adevărat pentru a-şi păstra cetăţenia americană?”

Ştia doar un lucru. îl iubea pe Luigi cu toată fiinţa ei. Ar fi făcut orice pentru a-l ajuta. îi spusese ministrului că se va gândi la propunerea lui, dar ştia deja că răspunsul va fi da.

Şi totuşi, într-un colţişor, o voce îi şoptea că diamantele şi safirul erau preţul renunţării ei.

u

Abia mult mai târziu se petrecu şi cea de-a treia întâmplare prevestitoare de rău şi în acel moment toate celelalte îşi găsiră adevărata semnificaţie.

Roma trăia ca într-un vârtej. Petreceri particulare, recepţii oficiale şi politică, foarte * multă politică. Pe

Charlotte-Anne politica o interesa într-o foarte mică măsură şi faptul că era atât de lipsită de interes in acest domeniu ca şi farmecul ei personal îi făcea pe toţi cei care o cunoşteau să se simtă minunat în preajma ei. Nu erau obligaţi să-şi ţină părerile politice numai pentru ei şi nici să-şi cenzureze conversaţiile. Când se afla ea în mijlocul lor avea talentul de a abate conversaţia spre alte subiecte, mult mai plăcute.

Şi cu toate acestea, Charlotte-Anne simţea în jurul ei crescând o tensiune muită, acele „evenimente” despre care vorbise ministrul pluteau in aer. Se vorbea despre înarmare şi despre iminenţa unui război. Peste noapte, recepţiile şi mesele oficiale deveniră întâlniri militare: soţiile formau partide şi luptau pentru promovarea soţilor; generalii căutau oameni de afaceri şi oamenii de afaceri căutau generali; se schimbau favoruri, se încheiau înţelegeri între şampanie, caviar şi valsuri.

Charlotfe-Anne simţea cum zilele lipsite de griji se apropiau de sfârşit, dar parcă tot mai spera. încerca tot ce se putea pentru a fugi de realitate şi un timp chiar reuşi. Europa se afla probabil pe un butoi cu pulbere dar marile

puteri şi capitalele lor păreau să nu fie conştiente de acest lucru. Cu timpul temerile ei deveniră tot mai mari. Se temea că dacă va vorbi despre ele cu Luigi, el îi va da dreptate. Ascensiunea lui părea să continue fără dificultăţi şi curând avea să ajungă general şef al forţelor aeriene. încerca să se convingă singură că toată această tensiune se datora noilor cunoştinţe încheiate ca şi faptului că între ele erau mulţi străini. Roma, de altfel, era plină de străini.

Germanii erau pretutindeni.

In ciuda tuturor acestor gânduri negre, zilele treceau senine şi adevărata nefericire a ei se datora pierderii următoarelor sarcini. Se simţea fericită cu adevărat numai când Luigi era în preajma ei. Dar din nefericire Luigi avea tot mai puţin timp pentru ea: Pentru Charlotte-Anne misiunile pe care le îndeplinea Luigi pentru Duce nu aveau ni'ci o importanţă, esenţiale erau doar momentele când era al ei. în cel de al patrulea an de la căsătoria lor, în momentul în care Luigi era trimis în misiuni tot mai dese şi mai lungi în Germania, Charlotte-Anne începu să sufere cufnplit din cauza singurătăţii.

— Aş dori să merg şi eu cu tine! îi repeta mereu soţului ei.

— Trebuie să merg singur, oara, repeta el zâmbind blând. Bazele aeriene militare nu sunt un loc potrivit pentru femei.

Ea se întrista şi el o sfătuia să petreacă câteva zile la Palatul de Cristal. Părinţii lui ar fi fcst încântaţi de vizită.

— Nu, îmi place Roma, Luigi, şi tu când te întorci tot la Roma vii. Vreau să fiu aici când te întorci.

— îmi va fi dor de tine.

— JŞi mie, Luigi! Dar de ce trebuie să mergi atât de des în Germania? După câte ştiu, Germania nu avea dreptul să-şi organizeze armata şi nâci forţele aeriene, după război.

— Au dreptul, dar in înăsură foarte mică. Acurjn Adolf Hitler a devenit chiar o forţă şi vrea să pună capăt acestei situaţii de după război. El consideră că Germania trebuie să fie puternică pentru a supravieţui. Nici nu ştii ce

minuni se petrec in Germania, cara. Dacă ai putea să vezi cum la sfârşitul săptămânii mii şi mii de entuziaşti participă la zboruri de iniţiere... A devenit ca un sport naţional. Se antrenează pentru când Germaniei i se va permite să-şi organizeze forţele aeriene. Ducele mă împrumută Germaniei pentru a-i învăţa să piloteze.

Charlotte-Anne se întoarse şi privind pe fereastră întrebă:

— Cum este acest Adolf Hitler?

Luigi ezită să răspundă pentru un moment. Era ca şi când nu-şi formase incă o părere.. Apoi, adunându-şi gândurile, spuse:

— Este un om deosebit de complicat, dar pare să iradieze un fel de atracţie irezistibilă. Nu am mai cunoscut un om ca el. Seamănă mult cu Ducele nostru, dar pare mult mai puternic. Pare să sugereze o forţă deosebită în faţa maselor. Când doreşte îi poate transforma pe toţi în adevăraţi luptători. Când îl nemulţumeşte ceva, tună şi fulgeră şi ţipă mai tare ea un copil răsfăţat. în viaţa particulară poate fi fermecător. Este o contradicţie permanentă in el care îl face fascinant.

— Îţi place acest om, Luigi?

— Nu ştiu, sincer. Cred că nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Nu... nu te înspăimântă?

— Nu, ştii, cred că da! răspunse el amuzat.

Se întoarse cu faţa spre el. Nu rriai dorea să afle nimic. îi era suficient ceea ce aflase. Zâmbi:

— Mă duc s-o rog pe Magda să-ţi mai calce o uniformă. Nu vreau să arăţi şifonat când ajungi la Berlin.

Păsărind camera, simţi o durere puternică in stomac. Şi abia mai târziu când se linişti înţelese motivul durerii: spaima. Nu se mai putea minţi. Ştia că lucrurile nu stăteau chiar atât de bine cum pretindea ea. îl iubea pe Luigi şi ura fascismul sub toate formele sale. Nu avea să uite niciodată incidentul de la graniţă. Dar făcuse aceea înţelegere cu principesa Marcella; nu va face niciodată niciun gest care ar putea să-i facă vreun rău lui Luigi sau familiei sale. îl

iubea pe Luigi prea mult. Era soţia model şi din acest motiv Luigi era unul din cei mai invidiaţi bărbaţi din Roma. Despre alte soţii se şoptea că în absenţa îndelungată a soţilor lor îşi permiteau câte,o mică aventură. Dar Charictte-Anne nici nu se gândea la aşa ceva. Trăia pentru un singur om şi acesta era Luigi.

O durea faptul că îl decepţionase în privinţa copiilor. Ştia cât de mult îşi dorea un fiu. După primul copil născut mort, nu reuşise să ducă la termen altă sarcină.

Timpul cât Luigi era plecat părea să se târască. Atunci când era cu ea, zilele zburau una după alta. De câte ori îşi vizitase socrii sau când ei veneau la Roma pentru scurte întâlniri, relaţiile erau politicoase. Charlotte-Anne şi principesa Marcella păreau prietene. De-a lungul anilor reuşiră să joace perfect acest rol. Numai când rămâneau singure apăreau conflicte.

— Am auzit că ai mai pierdut o sarcină, spuse odată principesa Marcella.

— Italia este o ţara mică. Văd că vorbele umblă repede, replicase Charlotte-Anne.

— Când este vorba de un membru al familiei di Fontanesi, da. Avem urechi peste tot.

In ziua următoare Charlotte-Anne schimbă medicul ginecolog.

Şi veni ziua când tumultul vieţii politice îi lua cu totul în vârtejul ei.

Luigi pleca in misiuni din ce în ce mai lungi şi Chariotte-Anne îl văzu cum se lasă din ce în ce mai mult prins de acest joc al puterii. Germania ajunsese al doilea cămin al lui.

— îmi pare rău că gândeşti aşa, spuse el după reproşurile pe care le primise pentru următoarea plecare ce avea să dureze două luni. Acestea sunt îndatoririle militarilor.

— Luigi, pentru Dumnezeu, înţelege, sunt soţia ta. Nu mi se pare normal să te Împart în mod egal cu acei germani.

— Te rog, draga mea, nu te lamenta! E lipsit de

eleganţă, răspunse el cu faţa împietrită.

ll privi uimită. Era prima dată când folosea acest ton în relaţiile dintre ei. Reuşi să nu verse o lacrimă şi dădu vina pe responsabilităţile care îl copleşeau. Nu avea rost să-l mai necăjească şi ea.

în toate aceste transformări care se petreceau în afara căminului dar şi în viaţa lor intimă, doar pasiunea lui rămăsese neschimbată. Când era acasă, rămânea acelaşi bărbat plin de pasiunea de altă dată. Dar cu toate acestea simţea că el nu mai este cel cu care se măritase.

Il voia înapoi pe Luigi ai ei.

Chiar şi felul lui de a face dragoste se schimbase, chiar dacă pasiunea pentru ea rămăsese neschimbată.

Părea că şi în aceasta privinţă exista o anume eficienţă. Totul se desfăşura rapid, fără acele jocuri tandre, pline de senzualitate.

Şi in seara de dinaintea plecării lui în Germania lucrurile se pe trecură la fel. Întinsă alături de el în pat, îi şopti:

— Luigi, ai spus că pleci două luni?

— Da.

— Ştii, au trecut atâţia ani de când nu mi-am văzut familia. Nu crezi că aş putea pleca la New York cât lipseşti tu?

— Nu, nu cred că e bine.

— De ce?

— Pentru că… nu poţi pleca, răspunse el somnoros.

— Vrei să spui că nu-mi dai voie să plec? izbucni Charlotte-Anne.

— Dacă ar depinde de mine, ai putea pleca când doreşti, spuse el şi adormi.

ll privi mult timp, stinse apoi lumina şi se ghemui sub pătură. Zăcu ore întregi fără să adoarmă. „Ce vrusese să spună?a

Află abia a doua zi după plecarea lui.

Merse la serviciul pentru paşapoarte, căci îşi aduse aminte că paşaportul ei american nu mâi era valabil din moment ce renunţase la cetăţenia americană. Nu avea nici

paşaport italian pentru că nu avuseseră ocazia sâ călătorească în afara Italiei împreună.

Şi la serviciul paşapoarte află o veste uluitoare: nu avea voie să călătorească în afara Italiei.

Nu înţelegea. Nu putea crede că este posibil. In cele din urmă îl sună pe ministrul apărării. Acesta răspunse cu* un ton mieros:

— îmi pare rău, principesă. Se întâmplă şi lucruri ca acesta.

— Da, intr-adevăr! Se întâmplă să nu âm dreptul să călătoresc. Sa trăiesc ca o prizonieră.

— Nu, principesă, este vorba doar de poziţia soţului dumneavoastră. Are de îndeplinit misiuni importante şi din acest motiv sunt necesare anumite măsuri. Vă rog, puteţi călători oriunde în ţară. Sunt multe locuri minunate.

— Mulţumesc, răspunse Charlotte-Anne şi trânti receptorul. închise ochii şi respirând adânc încercă să se calmeze. Pentru un moment se gândi să meargă la Ambasada americană, dar reflectând îndelung, găsi ideea inutilă. Nu mai era cetăţean american. Nu o mai puteau ajuta în niciun fel.

Oricum privea întâmplarea, un Îucru părea sigur: era prizonieră.

în ziua următoare, sosi o scrisoare de la mama ei. Charlotte-Anne aştepta cu nerăbdare veşti de acasă şi luând scrisoarea merse în grădină, aşezându-se la umbră. Deşi scrisă de mama ei cu acel scris elegant şi ordonat, din când în când se părea că autoarea tremurase ca în urma unei emoţii puternice.

De data aceasta, scrisoarea nu-i adusese bucurie ci durere.

21 iulie 1936

Draga mea Charlotte-Anne,

Îţi duc dorul, mai ales în zile ca cele de acum! Şi cel mai mult mă doare ceea ce trebuie să scriu. Au trecut două săptămâni de la ultima mea scrisoare şi ştiu *că* eşti nedumerită de tăcerea aceasta îndelungată. Dar am veşti rele pentru tine.

Ieri, a murit Rebecca. Ştiu că vei citi şi reciti aceste rânduri, până vei înţelege cu adevărat sensul acestor cuvinte. A fost internată în spital pentru pneumonie, dar nu au reuşit să o salveze. Nu ştiu ce voi face? Voi aţi fost totul pentru mine! Copiii sunt pentru o femeie tot ceea ce poate lăsa valoros in urma ei şi a soţului ei. Acum simt că parcă şi tatăl vostru a mai murit o dată împreună cu Rebecca. Nu ştiu dacă voi fi în stare să trec peste această pierdere. Se spune că timpul vindecă, dar nu cred că este adevărat. încă şi acum, uneori, mai simt durerea rănilor căpătate în copilărie. Urmele rămân totdeauna.

Când au sunat de la spital, nu am putut să cred. Rebecca arăta aşa liniştită când am văzut-o, aşa împăcată cu lumea şi cu moartea, încât am fost sigură că este o greşală. Părea că doarme.

Larry este foarte bun cu mine, mai ales acum. Nu este tatăl vostru, dar sentimentele lui faţă de voi sunt ca ale unui tată adevărat! Moartea Rebeccăi a fost şi pentru el o lovitură cumplită. Azi noapte m-am trezit şi l-am găsit stând pe marginea patului şi plângând.

Ce este şi mai dureros este faptul că săptămâna tretrecută Rebecca făcea planuri pentru a te vizita la vara viitoare. Ar fi fost minunat pentru amândouă să vă revedeţi. Nu fi tristă şi te rog, să nu te simţi vinovată pentru că nu v-aţi văzut de atâta timp. Toţi suntem muritori şi nu putem şti fiecare ce ne aşteaptă. Există o putere mai presus de noi care ne ţine destinele în mâinile sale.

După ceea ce scrii despre pierderile sarcinilor, simt că nici tu nu eşti cu adevărat fericită. Viaţa nu este niciodată perfectă. Dar ce este dureros este faptul că cineva atât de tânăr ca Rebecca poate fi lovit aşa nemilos.

Dragul meu copil, ştiu cât de dureros va fi pentru tine să citeşti aceste rânduri. Sora ta a fost un copil minunat. Ştiu că este în ceruri şi poate într-o zi vom fi din nou împreună. Ştiu că ceea ce spun acum este dorinţa de consolare a unei femei aflată în suferinţă. Deşi simt că Dumnezeu ne pune la ir cercare, bunătatea lui e mare şi

mă încred în el’.

Anul acesta, dacă nu vei putea veni să ne vizitezi, eu şi Larry vom veni în sfârşit la Roma. Larry are nişte bani investiţi în Europa şi este hotărât să lichideze totul deoarece timpurile sunt foarte nesigure pe continent. Aş dori tare mult să pot veni, să te strâng în braţe şi să te simt alături.

Ai grijă de tine, iubita mea! Larry spune că ceea ce se întâmplă în lume acum nu prevesteşte nimic bun şi am învăţat că nu se înşală prea des. Dacă putem face ceva pentru tine, te rog să ne scrii.

Mama ta, care te iubeşte

Charlotte-Anne lăsă să-i cadă scrisoarea în poală. îşi îngropă faţa în mâini şi plânse, plânse îndelung simţind nevoia de a-l fi avut pe Luigi alături. Ar fi vrut să aibă pe cineva căruia să-i împărtăşească durerea ei, dar gândi ndu-se la toţi pe care-i cunoştea în Roma, nu găsi pe nimeni căruia să i se destăinuie.

Şi suferi singură in tăcere pierderea Rebeccăi. Acum înţelese cât de necesar îi este paşaportul, trebuia neapărat să aibă posibilitatea de a-şi vizita familia.

Dar chiar şi când se întoarse Luigi, această dorinţă rămase irealizabilă.

— r Îmi pare rău, cara, dar mă tem că nu se poate. Se tem.

— Cine se teme şi de ce? întrebă Charlotte-Anne nedumerită.

— Se tem din cauza slujbei1 mele. Ştii că am o misiune secretă şi după cum evoluează lucrurile în lume, se tem că dacă spun ceva, fie şi numai în somn, şi tu laşi informaţia să se scurgă în exteriorul Italiei, s-ar putea ca ţara mea să aibă de suferit.

Toate acestea o înfuriară peste măsură, dar ştia că nu poate face nimic pentru a schimba această stare de lucruri.

Dacă un di Fontanesi nu putea face nimic, atunci cine putea?

Elizabeth-Anne şi Larry sosiră la Roma în prima săptămână a lunii aprilie a anului 1937. Charlotte-Anne strălucea de fericire. în primul rând pentru că putea „să-şi revadă o parte din familie după atâţia ani, dar şi pentru că Luigi reuşise în sfârşit să-şi ia permisie timp de o săptămână pentru a fi împreună cu familia soţiei sale. Ştia cât de greu fusese pentru el să obţină acea învoire şi cu atât mai mult îi era mai recunoscătoare pen- -

tru atenţia pe care o acorda părinţilor ei.

Charlotte-Anne trăia bucuria unei reuniuni de familie şi a unei luni de miere.

Luigi o însoţi la gară şi în momentul în care Charlotte-Anne îi zări pe mama sa şi pe Larry la fereastra vagonului de clasa întâia, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Acum simţea cu adevărat cât de dor îi fusese de ei. Elizabeth-Anne arăta mult schimbată şi fiica ei nu se miră. Părea mai in vârstă, dar mai puţin distantă. Şi Charlotte-Anne îşi reaminti că nu-şi văzuse mama de şase ani. Elizabeth-Anne era o femeie trecută de patruzeci de ani, iar Charlotte-Anne avea douăzeci şi trei de ani.

Se aruncă suspinând în braţele mamei sale şi rămaseră strâns îmbrăţişate timp îndelungat.

— Priveşte ce scenă putem sâ facem, spuse Elizabeth Anne râzând şi plângând în acelaşi timp. Doamne, scumpa mea, lasâ-mâ să te privesc. Tot nu pot crede că eşti tu cu adevărat. A trecut atâta de mult timp de când nu le-am văzut.

— Ştiu, mama. Uite, el este Luigi.

In uniforma elegantă, înalt, drept şi foarte impunător, Luigi salută ceremonios inclinându-se uşor. Elizabeth-Anne sparse gheaţa sărutându-l pe amândoi obrajii şi-l îmbrăţişă cu căldură. Larry o îmbrăţişă şi el pe Charlotte-Anne şi strânse mâna lui Luigi, apoi urmaţi de un hamal se îndreptară spre ieşirea din gară unde erau aşteptaţi de maşina lui Luigi. Cele două femei se urcară in spate şi rămăseseră mână în mână.

— Ştiu că ne-aţi invitat să locuim la vila voastră, dar

sper că nu vă Veţi simţi jigniţi de faptul că ne-am rezervat camere la hotelul Excelsior, spuse Elizabeth-Anne.

— La hotelul Excelsior? Dar, de ce? Avem destule camere pentru oaspeţi.

— Mulţumesc, draga mea, dar nu. Nu vreau să crezi că nu mi-ar face plăcere, dar prefer să locuiesc la hotel.

— Nu uita că hotelurile sunt o parte din viaţa mamei tale, spuse Larry cu un zâmbet provocator.

— Larry, te rog, nu începe iar! Face totdeauna în aşa fel încât să pară că hotelurile sunt totul pentru mine, spuse Elizabeth-Anne, cu voioşie. Apoi, cu tonul serios al omului de afaceri, continuă:

— Este adevărat că aştept de mult acest moment şi vreau să profit cât mai mult de pe urma lui. Nu am ocazia în fiecare an să fac o călătorie peste ocean şi să spionez activitatea marilor hoteluri din Europa. Am luat hotărârea să locuiesc în cât mai multe mari hoteluri ca să pot vedea ce schimbări aş putea să fac în hotelurile noastre şi nu pot întreprinde nimic, dacă nu ştiu ce oferă concurenţa.

— In cazul acesta, nu are rost să caut argumente pentru a te convinge, nu-i aşa, mama?

— Nu, cred că ai dreptate spuse Elizabeth-Anne râzând.

* *

După ce Elizabeth-Anne şi Larry îşi ocupară apartamentul din hotelul Excelsior şi se odihniră, Charlotte-Ann<? trimise maşina să-i aducă la vilă pentru cină. In cinstea lor scosese pe masă porţelanurile Ginori 1878, paharele Baccarat de cristal şi argintăria purtând blazonul familiei di Fontanesi ca şi feţele de masă brodate de călugăriţe. Lumânările aruncau o lumină blândă peste toată această strălucire de argint şi cristal. Ceruse bucătarului să pregătească o masă numai cu specialităţi din sudul Italiei care erau felurile ei preferate. Vinul roşu provenea din pivniţele familiei di Fontanesi.

Privind în jurul mesei, Charlotte-Anne gândea că nu lipseau decât Zaccheus şi Regina pentru ca toţi cei dragi ei

să fie laolaltă. Era prea frumos ca totul să fie adevărat.

— Deci nu vă întoarceţi împreună în America? întrebă Luigi politicos în timp ce se îndreptau spre salon.

— Nu, Larry are nişte afaceri de încheiat în Germania şi nu vrea ca eu să merg acolo.

— Germania seamănă cu un butoi de pulbere acum. Situaţia este prea încordată şi nu cred că este bine ca cineva să meargă acolo dacă nu este absolut necesar, spuse Larry cu îngrijorare.

Charlotte-Anne privi spre Luigi spre a vedea cum reacţionează, dar acesta rămase impasibil. Luigi se îndreptă spre bar şi scoase o tavă cu lichioruri şi turnând in pahare le oferi oaspeţilor. Larry alese unul din trabucele oferite de Luigi şi savură aroma lui înainte de a-l aprinde. Cei doi barba ţi se aşezaseră unul alături de celălalt pentru a discuta situaţia politică in timp ce Elizabeth-Anne îi povestea fiicei sale noutăţi din viaţa familiei.

— Zaccheus a crescut mult pentru cei treisprezece ani ai săi. Este un băiat foarte frumos. Ţi-am adus şi o poză a lui, dar am uitat-o la hotel. S-a schimbat mult şi seamănă izbitor cu tatăl vostru.

— S-a hotărât ce drum să aleagă în viitor?

— Ştii, eu aş dori să meargă la colegiu şi apoi să se se ocupe de reţeaua noastră de hoteluri, dar el este cu totul împotriva acestei dorinţe a mea. Vrea să meargă la Annapolis.

— La marină?

— Da, şi este foarte hotărât.

— Şi tu te temi de ce ar putea aduce viitorul, nu-i aşa mama?

— Da, răspunse Elizabeth-Anne cu trăsăturile asprite de spaimă. îmi este teamă în special pentru Zaccheus. Dacă vine un alt război şi Larry spune că este inevitabil… Sunt mamă şi nu cred că există mamă pe lume care să vrea să-şi vadă fiul căzut în prima linie, indiferent de ce s-ar putea obţine prin acest sacrificiu.

— înţeleg, ce simţi mama. Şi eu gândesc la fel când este vorba de Luigi. Este şi el în armată… Apoi nedorind s-

o îngrijoreze şi mai mult pe mama ei schimbă subiectul:

— Hai să vorbim despre altceva! Ce face Regina?

— M-a rugat să-ţi spun că ii este dor de tine şi îţi trimite toată dragostea ei. Absolvirea facultăţii de medi cină a fost minunată şi am sărbâtorit-o împreună cu cea de a douăzeci şi cincea ei aniversare. Am regretat mult că nu ai luat şi tu parte la eveniment. Va fi un medic foarte bun, sunt convinsă. Dar nu pot spune că aştept cu nerăbdare căsătoria ei. deoarece viitorul soţ al Reginei este medic ortoped şi are un cabinet in San Francisco, deci ne va părăsi şi ea. Este greu pentru o mamă să-şi vadă copiii împrăştiindu-se în lume. Rebecca moartă, Zaccheus în armată. Acum Regina va pleca şi ea în alt colţ de ţară şi tu peste ocean…

Niciunul din copiii mei nu vrea să se ocupe de hotelurile Hale. Şi cu toate acestea ştiu că dacă încerci să-i ţii strâns de tine pe cei pe care-i iubeşti, îi îndepărtezi pentru totdeauna.

— Dar pe mine nu m-ai îndepărtat tu, mamă. Eu m-am îndrăgostit şi asta a fost tot.

— Da, ştiu şi coborând vocea adăugă:

— Şi ai avut dreptate. Luigi este un bărbat minunat.

îl priviră amândouă şi zâmbind se apropiară de cei doi bărbaţi. Dar conversaţia acestora le alungă buna dispoziţie.

— Vorbeşti despre Germania cu destulă ambiguitate… De fapt, la ce te referi? întrebă Luigi.

Larry arăta preocupat şi cu singurul lui ochi îl privea intens pe Luigi:

— Hitler! spuse sec.

— Dar crezi că germanii nu-l vor pe Hitler?

— După cum văd eu lucrurile, nu prea au de ales sau mai bine spus, nu mai au de ales. Hitler a pus mâna pe întreaga putere. Este prea târziu pentru a mai putea face ceva. Nu va renunţa de bunăvoie la poziţia în care a ajuns. Şi până acum economia Germaniei a fost într-o situaţie atât de gravă, încât oamenii trăiesc cu falsa impresie că el este salvatorul lor. Faptul că nu vrea să mai recunoască

acordul de la Versailles, că promovează militarizarea Germaniei şi cere să se facă toate eforturile pentru recâştigarea demnităţii pierdute de ţara sa îl fac să câştige încă popularitate. Germanii îl privesc ca pe un salvator. Şi nici nu mă mir. Sunt cu adevărat într-o situaţie disperată-şi această deznădejde le întunecă judecata. Ei nu văd că intr-un viitor nu prea îndepărtat, acest om nu le va aduce decât nenorociri şi drame.

— Am fost în Germania de nenumărate ori. Ducele şi Fuhrer-ul întăresc relaţiile dintre ţările noastre.

— Şi amândouă, Germania şi Italia, îl susţin pe Franco, dar simt că rezultatul acestui război civil din Spania va fi o mare tragedie. Sute de mii de oameni îşi vor găsi sfârşitul.

— In Spania? întrebă Luigi.

— Cred că ştii mult mai bine decât mine toate acestea!

Luigi nu răspunse nimic şi continuă să fumeze în tăcere.

— Dar de ce crezi că un eventual război ar cuprinde întreaga Europă?

— Am ascultat discursurile lui Hitler. Bineînţeles că există şi oameni care îl consideră un nebun ce bate câmpii sau un fanfaron. După părerea mea nu este niciuna, nici alta, sau, aş putea să fiu de acord cu amândouă aceste opinii dacă situaţia nu ar fi atât de gravă. Hitler va face exact ceea ce spune şi este o persoană foarte hotărâtă.

— Atunci oamenii n-ar mai trebui să-l asculte şi dacă o fac, înseamnă că le vorbeşte despre exact ceea ce vor să audă.

— Aşa crezi? întrebă Larry prjvindu-l atent.

Luigi nu răspunse şi pentru un moment între ei coborî o tăcere tensionată.

Charlotte-Anne, gazdă perfectă, simţind tensiunea din aer căută plină de tact să îndrepte discuţia în altă direcţie.

— Am o idee! Ce-ar fi dacă mama ar sta aici în timpul cât Larry va fi plecat în Germania? Apoi când va termina

afacerile în Germania se va întoarce şi vom mai petrece o săptămână împreună înainte de întoarcerea în Statele Unite?

— Mulţumesc, draga mea, dar este imposibil. Avem un program bine stabilit şi ne lasă foarte puţin timp pentru a ne prelungi călătoria. Nu putem rămâne mai mult. Este absolut necesar să ne întoarcem cât mai curând. Şi mai este şi ceea ce ţi-am spus mai devreme despre marile hoteluri din Europa. De aici voi pleca la Veneţia unde voi sta la Danieli şi Gritti Palace, apoi la Paris pentru a arunca o privire hotelurilor George al V-lea, Ritz, Crillon şi Piaza Athenee. Voi merge şi la Londra pentru a încerca să intru în secretele de la Ritz şi Claridge. Din Londra voi pleca spre casă şi Larry mă va urma din Germania. Cred că a sosit timpul ca şi în New York să apară un hotel care să poată face concurenţă celor din lumea întreagă.

— Există hoteluri foarte bune şi în New York, comentă Luigi cu diplomaţie.

— Da, unele foarte bune, dar unul de neuitat? Nu, nu avem aşa ceva, spuse Elizabeth-Anne. Şi vreau să realizez un asemenea hotel. Când am cumpărat hotelul Shelburne, am avut un plan bine stabilit şi acum vreau să-mi transform acest vis în realitate. Doresc să renovez întreaga clădire din subsol până la acoperiş. Va fi perla reţelei noastre de hoteluri şi se va numi Hale Palace.

— Mama, oare te vei schimba vreodată? Mereu construieşti şi iar construieşti.

Elizabeth-Anne zâmbi uşor:

— Oare ce altceva se poate face în viaţă? Poţi construi, poţi distruge sau poţi privi cum alţii au succes, iar pe lângă tine trece ’viaţa. în ceea ce mă priveşte nu am fost niciodată de partea celor care stau fără rost.

Cele şapte zile trecură atât de repede încât Charlotte-Anne avu impresia că mama sa şi Larry nici nu apucaseră să despacheteze, când sosi şi ziua plecării. Larry urma să ia trenul spre Germania şi Elizabeth-Anne călătorea împreună cu el până la Veneţia.

— Aş fi vrut să stai mai mult, mama, spuse Charlotte-

Anne cu regret în glas.

— In alte condiţii am fi dorit şi noi să mai rămânem, dar cu treizeci şi şapte de hoteluri şi moteluri de condus, mama ta este într-adevăr o femeie foarte ocupată. Şi în ceea ce mă priveşte, doresc să-mi închei toate afacerile în Europa cât mai repede posibil şi să-mi reinvestesc banii în Statele Unite. Lumea este în fierbere. Stăm pe o bombă care oricând poate exploda. Nu va dura mult până va apare persoana care va aprinde fitilul.

— Nu mă înspăimânta Larry, spuse Charlotte-Anne cutremurată de spaimă.

Faţa lui exprima o mare durere şi-i strânse mâna încurajator.

— Ştiu că te înspăimânt, dar trebuie să priveşti lucrurile în faţă. Dacă ne amăgim nu ajungem la nimic bun. Şi totdeauna există două feţe ale medaliei. în timpuri frământate, de război, economia ţărilor se schimbă, unele în bine, altele în rău. Este timpul să investim în întreprinderi de armament şi de avioane în Statele Unite. Acestea sunt investiţii de viitor.

— Nu ai uitat nimic? întrebă Elizabeth-Anne, âruncându-i o privire lungă.

— Bineînţeles că nu, draga mea. Şi hotelurile trebuie să înflorească.

Pe peronul gării, Larry o luă pe Charlotte-Anne de o parte şi o strânse în braţe spunând:

— Dacă doreşti ceva, orice, dacă ai nevoie de ceva, te rog anunţă-ne!

Dădu din cap în semn că a înţeles. Pentru prima oară nu-l mai privea numai ca pe soţul mamei sale, ci ca şi pe tatăl ei. Se ridică pe vârfuri şi sărutându-l spuse:

— Da, tăticule!

— Eşti sigură că nu vrei să te întorci în Statele Unite pentru un timp? Măcar până se mai liniştesc lucrurile? Totdeauna vei avea un loc al tău în casa noastră! spuse el profund mişcat şi o îmbrăţişă cu căldură.

Se gândi o clipă cât era de atrăgătoare această propunere, dar ştia că este irealizabilă. Nu putea să le

spună alor săi că nu poate părăsi Italia, că este prizonieră.

— Ştiu, dar căminul meu este aici, cu Luigi. El este soţul meu şi-l iubesc mult. Oricum, îţi mulţumesc, răspunse ea cu un zâmbet strălucitor.

Acum că urmau să plece, o copleşea tristeţea. Avea presimţirea că ceva se va schimba în viaţa ei. Dacă Larry nu greşea, viaţa liniştită se va schimba. Nu va mai fi în stare să fie stăpână pe viaţa ei. Odată cu căsătoria trecuse un prag greu de păşit înapoi.

— Suntem îngrijoraţi din pricina ta, spuse şi Elizabeth-Anne îmbrăţişând-o.

— De ce, mama? Doar semăn cu tine. Si-nt de neînvins. Şi sunt şi bine păzită şi luându-l pe Luigi de mână, se ghemui în braţele lui.

Fluierul conductorului ii anunţă, să se pregâtea'scă de urcare în tren. Se mai îmbrăţişară o dată şi ajutând-o pe Elizabeth-Anne să se urce în tren, Larry le mai făcu un semn de adio.

Charlotte-Anne şi Luigi rămăseseră pe peron până când batista fluturată de Elizabeth-Anne. dispăru în zare.

— Sunt minunaţi şi te iubesc amândoi nespus, spuse Luigi pe drumul spre casă.

— Şi amândoi, te-au găsit fermecător chiar dacă Larry nu este totdeauna de acord cu părerile tale politice, replică Charlotte-Anne.

— Este un om extraordinar. Poate că nu este de acord cu mine, dar mă înţelege.

— El crede că totul se va termina printr-o imensă tragedie. La fel crezi şi tu, Luigi? Niciodată nu vorbeşti despre toate acestea! spuse Charlotte-Anne privindu-şi soţul drept în ochi.

— Pot face multe, dar nu pot prevesti viitorul, răspunse el evaziv.

Charlotte-Anne râse ca un copil şi se agăţă de braţul lui. Această vizită făcuse mult bine vieţii lor conjugale. Nu se mai simţise de mult atât de veselă şi senină şi nici Luigi nu mai fusese alături de ea atât de mult timp.

— Ceea ce nu pot înţelege încă este faptul că poţi

zbura din New York până în Germania în mai puţin de cincizeci şi una de ore. Mama face acest drum pe mare în şase zile, iar Larry în câteva ore. Se pare că lumea se schimbă văzând cu ochii.

— Da, şi comparativ cu ce va aduce viitorul, asta nu înseamnă nimic. într-o zi acest drum va deveni o problemă de câteva ore.

— Acum vorbeşte aviatorul? îl necăji Charlotte-Anne.

— Da, ai dreptate!

— Da, nu ne rămâne decât să aşteptăm. Dar eu una nu prea pot înţelege. Cred că mi-ar place ca odată, mai târziu, să pot traversa Atlanticul în zbor. Presupun că este foarte palpitant.

— Vei vedea, pentru că nu se poate să nu trăieşti acest moment.

— Poate chiar tu vei fi pilotul meu.

— Nu, până când avioanele de pasageri nu vor face această traversare. Eu sunt pilot, iubito, nu uita. Aceste zepeline care plutesc acum, nu sunt decât nişte baloane zburătoare.

— Da, dar sunt rapide.

— Aşa crezi? Comparativ cu avioanele, nu. Sunt greoaie şi încete.

Şi se dovediră a fi şi nesigure când pe 6 mai 1937 cel în care călătorea Larry Hochstetter se prăbuşi. Trecuse numai un an de când linia de pasageri fusese inaugurată, între New York şi Frankfurt când zepelinul Hindenburg explodă şi arse în Lakenhurse, New. Jersey. Intre cei treizeci şi şase de pasageri care-şi pierduseră viaţa se afla şi Larry Hochstetter.

î6

Mult mai târziu privind în urmă la ce se întâmplase, Charlotte-Anne consideră că Larry fusese un norocos. Ştia că moartea este mai dureroasă pentru cei rămaşi, obligaţi fiind să înfrunte viaţa singuri. Când citea scrisorile mamei sale pline de tristeţe şi singurătate Charlotte-Anne nu se îndoia de acest adevăr. Răzbătea din acele pagini disperarea de a fi pierdut din nou un soţ şi Charlotte-Anne

simţea şi ea pierderea unui tată. Dar Elizabeth-Anne nu se închise în ea, nu se retrase într-o lume a ei, ci se aruncă îif muncă, luptându-se din toate puterile să-şi găsească consolare în conducerea activităţii hotelurilor ei.

Dar nu era numai pierderea lui Larry.

Era greu de trecut şi peste drama politică pe carp o trăia omenirea. Larry avusese dreptate. Vărsarea de «sânge pe care o prevestise cucerea Europa. Hitler era avid de putere şi împreună cu Mussolini începură să înghită teritorii şi popoare. Europa fierbea.

In 1937 Italia cucerea Etiopia.

In 1938 Italia urma exemplul aliatei sale, Germania, şi adopta legile anti-semite.

Pe 31 martie 1938 după patru ani de dictatură a aripii drepte în Austria/Hitler mărşăluia în Bavaria şi Austria devenea parte integrantă a Germaniei în urma Anschlussului.

In ianuarie 1939, Ducele anunţa anexarea Albaniei, o imitare conştiincioasă a victoriilor vechii Rome.

în 1939 Hitler semna pactul de neagresiune cu Uniunea Sovietică, pe care avea să-l încalce curând.

în această perioadă a vieţii ei, CHarlotte-Anne nu mai participa la întrunirile oficiale dacă Luigi nu era şi el prezent. Nu putea să mai suporte tonul pe jumătate amabil al celor care o felicitau sau vocile pline de încântare care slăveau renaşterea noului Imperiu Roman. Nimeni nu părea să observe faptul că aceste victorii se datorau lipsei de armament şi tehnică de luptă a celor cuceriţi. De cele mai multe ori aceste victorii nu erau altceva decât măcelul unor oameni lipsiţi de apărare.

Şi apoi între întâi septembrie şi douăzeci şi şapte ’septembrie 1939 se produse marea explozie. Polonia fu invadată şi împărţită.

Dar planul odios al lui Hftler nu ieşi cu totul la lumină, decât după întâlnirea sia cu prilmul ministru britanic Neville Chamberlain, care avusese loc în Mlinchen.

Chamberlain şi omologul său francez făcuseră tot ce

era posibil pentru a ţine pericolul cât mai departe de ţările lor şi lăsară Cehoslovacia pradă lui Hitler.

Гп timp ce se plimba prin grădina vilei.sale, o oază de linişte în toată această furtună, Charlotte-Anne se întreba când şi mm se va sfârşi acest măcel.

în toamna anului 1940 Luigi se întorsese dintr-o altă misiune secretă încredinţată de Duce. în după-amiaza senină de toamnă, cu storurile trase, făcură dragoste cu aceeaşi ardoare ca la începutul iubirii lor şi apoi aşteptând ca respiraţiile lor să-şi recapete ritmul normal, rămaseră un timp tăcuţi.

Apoi mângâindu-l uşor, Charlotte-Anne întrebă:

— Luigi, ce se întâmplă în lume? Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu-ţi face griji, cara, totul va fi bine pentru noi.

— Da, dar chiar ieri am văzut oameni bătuţi în stradă şi mânaţi în camioane ca vitele. Am întrebat pe cineva ce se întâmplă şi mi-a spus că aceia sunt evrei.

— Te sfătuiesc să nu-ţi faci griji pentru evrei, răspunse el sumbru.

— Dar cum este posibil? Hitler înfulecă teritorii ca un împărat înfometat şi îi aruncă şi Ducelui firimiturile. Ce se va întâmpla dacă toate acestea vor continua? Hitler şi Mussolini vor cuceri lumea. Luigi ce se va întâmpla dacă Statele Unite vor intra în război?

— Preocupările Europei şi ale Statelor Unite nu sunt aceleaşi. Statele Unite au avut mult de câştigat de pe urma războiului trecut. Vei vedea că America va avea înţelepciunea să stea de o parte.

Dar ultimul cuvânt nu avea să fie ace’sta. Pe 7 decembrie 1941 japonezii atacau Pearl Harbor.

Nu avea să dureze mult şi aliaţii Japoniei, Germania şi Italia, declarau şi ele război Statelor Unite.

Charlotte-Anne di Fontanesi născută în Statele Unite ca o adevărată americană, în sufletul ci se trezi duşmanul tuturor – mai puţin al soţului ei – pe care continua să-l iubească la fel oa în prima zi.

$ sic

De ambele părţi ale Atlanticului, Elizabeth-Anne şi Charlotte-Anne primiră aceste declaraţii de război, cu uimire şi teamă. Relaţiile diplomatice dintre Italia şi Statele Unite încetau, iar serviciile poştale nu mai erau posibile. Numai prin mijlocirea cardinalului Corsini putură Charlotte-Anne şi mama sa, să menţină legătura. Scrisorile lor erau duse la Vatican şi de acolo, mai târziu, ajungeau la destinatar. Vaticanul se considera neutru, dar Papa Pius al XH-lea era apreciat de Hitler ca o pacoste. Se zvonea că Hitler intenţiona să-l mute pe papă în Germania sau în Liechtenstein de unde putea să-l ţină sub observaţie şi să-i influenţeze activitatea.

Schimbul de scrisori între mamă şi fiică lua mult timp, uneori chiar luni treceau de la trimiterea scrisorii *şi* până la primirea ei.

De câte ori sosea o scrisoare, Charlotte-Anne o ţinea strâns lipită de inimă şi abia apoi o desfăcea. Veştile din New York erau fie rele, fie bune şi uneori dulciamare.

„Totul este foarte trist fără Larry, şi-mi este atât de dor de el! Uneori mă întreb cum de reuşesc să rezolv totul fără a-l avea lângă mine. Era un om extraordinar şi abia acum văd că a făcut tot ce trebuia pentru ca imperiul nostru să meargă înainte de la sine…

Am mai cumpărat încă trei moteluri. Bineînţeles, că din cauza războiului, mulţi din oamenii mei au plecat pe front şi aceasta face ca eu să fiu mult mai ocupată. Dar am angajat multe femei şi văd că şi ele se descurcă de minune…

Zaccheus a fost îmbarcat şi se află la datorie în Pacific. Era atât de fericit că a fost înrolat şi când te gândeşti că abia a împlinit optsprezece ani. Stau în permanenţă cu sufletul la gură din cauza lui…

Sper că la Roma totul merge bine. Veştile care ajung aici sunt confuze. Nu ştiu niciodată ce să cred, dar sunt sigură că avându-l alături pe Luigi…

Sunt distrusă. Nu ştiu dacă voi putea suporta această nouă tragedie. Zaccheus a fost debarcat şi se află în spital. Nu pot face nimic în afară de a mă ruga. I s-au amputat

ambele picioare şi uneori am impresia că şi-a pierdut dorinţa de viaţă…

Sunt foarte încântată de asistenta care-l îngrijeşte pe Zaccheus. Este o femeie urâţică, dar bună şi sensibilă şi-l îngrijeşte foarte bine. Pentru prima dată Zaccheus pare să-şi fi recăpătat pofta de viaţă…

Cred că vei fi uimită, scumpa mea! Am plâns pe toată durata ceremoniei. Janet va fi o soţie foarte bună. După numai un an de la acea tragedie îngrozitoare, ei se înţeleg perfect şi se iubesc. Este emoţionant să vezi cu câtă căldură îi poartă de grijă…

Janet este gravidă! Sunt atât de fericită! în sfârşit o minune iese din acest blestemat război!”

Un timp pentru Charlotte-Anne era imposibil de ştiut cine va câştiga. Germania era susţinută de Italia şi Japonia dar, aliaţii erau mai numeroşi. După fiecare luptă se părea că sorţii se schimbă.

De când intraseră Statele Unite în război, Charlotte-Anne urmărea evoluţia războiului cu aviditate. începu să iasă în societate din nou, numai pentru a mai culege informaţii.

Cercul de cunoştinţe pe care-l frecventa ştia multe despre evenimente căci era format din cei mai puternici şi influenţi membri ai societăţii din Roma. Nu toţi erau la fel de discreţi când vorbeau, cum era Luigi. Dacă generalii şi soţiile lor nu minţeau, ceea ce se spunea în presă şi la radio era departe de a fi adevărat. Dacă ascultai rapoartele oficiale italiene, credeai că aliaţii erau aproape învinşi. La început fusese adevărat, dar cu cât trecea timpul, Charlotte-Anne înţelegea că lucrurile’ se schimbă şi că aliaţii începeau să câştige, lucru care o umplea de fericire dar nu lăsa să se vadă nimic din ce simţea.

Şi când pe 9 septembrie 1943 aliaţii invadară Italia, în curtea vilei sale din Roma, Charlotte-Anne desfăcu o sticlă cu şampanie în cinstea evenimentului.

Dar se bucura prea repede, şi află acest adevăr dureros curând.

în ziua de 10 septembrie Luigi se întoarse la Roma.

Petrecură o noapte împreună şi o anunţă că urma să plece în sudul Italiei, cu o divizie de infanterie pentru a încerca să oprească înaintarea aliaţilor. Era pentru prima dată când Luigi lăsă să iasă la iveală îndoielile. Faptul că Ducele îl trimitea pe cel mai bun pilot al său să conducă o divizie de infanterie vorbea de la sine despre situaţia rfeală în care se afla Italia. Luigi gândea că nu va mai dura mult şi Italia avea să fie cucerită.

Charlotte-Anne era mai mult decât înspăimântată. Totdeauna în război, infanteria era cea mai expusă armă şi număra cele mai multe victime. Se temea atât de mult pentru viaţa lui Luigi, încât îi părea rău că s-a bucurat de intrarea aliaţilor în Italia. Dar nu lăsă să i se citească spaima. fsTu voia să afle Luigi cât era de îngrijorată.

Orele fericite zburară repede. Când sosi maşina comandamentului să-l ia, îl conduse la poartă şi după ce o sărută cu patimă sub lumina lunii îi smulse o promisiune:

— Te rog, cara, nu am prea mult timp la dispoziţie, aşa că te rog să.mergi la Palatul de Cristal şi să-i rogi pe părinţii mei să vină la Roma şi să rămână aici până se vor linişti lucrurile. Aici vor fi în siguranţă. Mă terr că în sud va fi o mare vărsare de sânge.

*

* *

Campania părea să se bucure de o falsă seninătate şi siguranţă. Oriunde privea, lumea părea să trăiască în pace. Viile erau îngrijite ca altădată, strugurii atârnau grei şi zemoşi.

Oricât încercă să o convingă, principesa Marcella nu consimţi ca împreună cu prinţul să plece la Roma.

— Nici nu-mi trece prin minte să plec. O di Fontanesi niciodată nu fuge.

— Dar va fi periculos să rămâneţi aici. Şi, de altfel, nu a fost ideea mea, ci a lui Luigi.

Ochii principesei se-întunecară.

— Oriunde este periculos să trăieşti acum, chiar şi in Roma.

— Da, dar Luigi crede că în Campania se vor da lupte

grele.

— Nu are importanţă, eu nu sunt de acord să-mi părăsesc căminul.

— Dar nu are nicio importanţă siguranţa persoanei tale? Nu-ţi pasă de viaţă şi moarte? Trebuie neapărat să dai dovadă de atâta încăpăţânare şi egoism?

— Te rog încetează cu melodrama. Dacă tu vrei să pleci la Roma, eşti liberă s-o faci.

„Da, dar i-am promis lui LuigL să am grijă de părinţii lui. Cum pot avea grijă de ei dacă plec la Roma”, gândi Charlotte-Anne.

La început hotărî să mai rămână câteva zile, zilele se transformară în săptămâni şi apoi în luni. Apoi începu să se simtă rău. La început când nu mai avefc iclu, nu dădea importanţă. Se mai, întâmplase şi altădată. Apoi în fiecare dimineaţă se simţea rău şi mirosul de mâncare (îi făcea greaţă.

Aşa că la grija pentru Luigi şi părinţii lui se mai adăuga una.

Chiar înainte de a merge Ia doctor, ştiu că este din nou însărcinată.

Cu cât se apropia ziua naşterii se apropia şi războiul, dar Charlotte-Anne rămăsese la Palatul de Cristal. Făcuse o promisiune şi trebuia ’să se ţină de ea şi indiferent de convingerile lui politice, Luigi era soţul ei. Nu putea să-l dezamăgească. Dacă părinţii lui nu voiau să plece, ea nu avea de ales, trebuia să rămână cu ei.

Campania era un izvor nesfârşit de zvonuri. Americanii se apropiau, americanii erau învinşi, alţii spuneau că tot americanii comiteau atrocităţi.

Charlotte-Anne nu-şi pleca urechea la niciun zvon. Ştia că. aericanii nu erau monştri veniţi din lumea basmelor. Dar se temea pentru copilul ei nenăscut încă. De la prima ei sarcină, când născuse acel copil mort, nicio sarcină nu o maidusese până la capăt. Zi de zi se ruga ca minunea să se înfăptuiască. Acum când lumea era în pragul nebuniei şi moartea bântuia fiecare casă, acum mai mult ca oricând, dorea să dea viaţă unui copil, să aducă pe

lume o nouă fiinţă.

Fiecare zi care trecea era o minune.

Lunile treceau şi copilul creştea. Ii era din ce în ce mai greu să se mişte. Când trecură opt luni, plânse în tăcere de fericire.

In luna a noua, aliaţii se aflau la zece mile mai la sud de palat.

încă o dată Charlotte-Anne încercă s-o convingă din nou ipe Marcella:

— Aceasta este casa mea şi nu o voi părăsi, niciodată! * răspurise Marcella.

Acum când bătea vântul, aducea din sud zgomotele artileriei. Noaptea cerul era luminat ca acasă, în America, de 4 iulie. Apoi văzură retrăgându-se soldaţi germani şi italieni răniţi.

Şi, în sfârşit, aliaţii ajunseră la două mile de palat.

Atunci Charlotte-Anne imagină un plan.

Nu cunoştea deloc strategia militară dar ştia un lucru: dealul pe care era construit palatul, împreună cu cel pe care se afla mănăstirea erau cele mai înalte din regiune. Germanii şi aliaţii vor încerca să menţină controlul asupra acestor înălţimi.

Reuşi să trimită o nouă scrisoare la mama ei anunţând-o că mai sunt doar două săptămâni până va naşte.

Apoi ceru să i se sape an locul cu viţă de vie, un fel de pivniţă ca cele din Texas când urmau să vină tornade.

Dacă răul cel mare avea să se producă şi familia di Fontanesi se va afla în mijlocul luptelor, se va putea ascunde în acel loc.

Adăpostul abia fu terminat, când se dovedi câtă nevoie aveau de el.

17

Charlotte-Anne nu mai ştia de cât timp părăsiseră palatul. Părea că se ascund de zile în şir.

Trăiau foarte înghesuiţi şi aveau doar câteva lumânări pe care le aprindeau dirţ când în când. Deasupra adăpostului se afla un capac de lemn ascuns sub frunze de

vie. Puţina hrană pe care o aduseseră cu ei se termină repede şi acum erau obosiţi, însetaţi şi nemâncaţi. Nervii le erau încordaţi la maximum. Charlotte-Anne se temea că vor ajunge la un moment dat, fiecare din ei să-şi piardă stăpânirea de sine şi să. se revolte împotriva celorlalţi.

Trupurile lor nespălate ca şi găleata pe care o ţineau într-un colţ al adăpostului, făceau ca în această groapă întunecoasă să plutească un miros oribil, greu de suportat.

Luptele păreau să dureze veşnic. Vuietul artileriei şi lătratul mitralierelor erau singurele zgomote oe se auzeau zi şi noapte. De multe ori schijele obuzelor cădeau în jurul adăpostului făcând pământul să tremure şi să-i acopere cu pietricele şi praf ce cădea din pereţii gropii.

Charlotte-Anne trăia cu teama nemărturisită că vor fi îngropaţi de vii.

— Casa noastră! Toate comorile noastre, tot ce s-a adunat de-a lungul multor generaţii, totul, absolut totul va fi distrus, repeta plângând principesa Marcella di Fontanesi.

— Linişteşte-te! Fii bucuroasă că suntem încă în viaţă, încerca să o calmeze prinţul.

— Da, dar pentru cât timp?! Vei vedea că în curând vom muri toţi. Când Luigi se va întoarce o va face numai pentru a ne îngropa, dacă ne va găsi vreodată! Am fi fost în siguranţă în palat!

*

. *

Primele dureri ale naşterii, Charlotte-Anne le simţi în timpul unui bombardament violent. A tăcut un timp fără a le spune socrilor săi ce se întâmplă, dar când durerile deveniră mai dese şi mai puternice, nu putu să mai ascundă adevărul:

— Cred că în curând voi naşte!

— Ce? Acum? Aici? Nu avem nici mâncare şi în curând vom rămâne şi fără strop de apă!

Châlotte-Anne încercă să se aşeze într-o poziţie cât mai confortabilă şi nu spuse decât:

— îmi pare rău! Ştiu că nu e momentul, dar vă rog să

mă ajutaţi!

— Doar eşti soţia lui Luigi! Fii liniştită, te vom ajuta, nu-i aşa Marcella?

— Numai de-ar înceta luptele! Vocea ei cultivată şi plăcută deveni'se vocea unei femei simple, speriată de moarte. Cum putem s-o ajutăm! Nici nu vedem ce facem în întunericul de aici! Nu mai avem decât o lumânare şi locul acesta este cumplit de murdar.

întinzând mâna şi atingând-o ipe cea a soacrei sale, Charlotte-Anne spuse:

— Dar aici suntem cu adevărat în siguranţă!

Un obuz lovi pământul undeva în apropierea lor şi groapa se cutremură din nou. Şi din nou nori de praf şi de pietricele căzură peste ei.

— Acesta e sfârşitul, auziţi? Sfârşitul! ţipă principesa Marcella.

— Taci, te rog, trebuie să ne păstrăm calmul, încercă prinţul să-şi liniştească soţia.

— Trebuie să fim calmi! Trebuie să ajutăm la aducerea pe lume a unui copil.

Râzând isteric, principesa izbucni din nou:

— Dacă n-ar fi fost ea şi nepreţuitul ei copil, nu ne-am afla într-o asemenea situaţie fără ieşire. Eu iplec! Sunt hotărâtă să ies din gura. aceasta de şobolani! Voi puteţi rămâne aici până în ziua de apoi, nu mă interesează ce faceţi! Auzi, poporul *ei* a invadat Italia şi din cauza la…

Palma prinţului răsună ca o împuşcătură când atinse obrazul principesei. Aceasta scoase un ţipăt de uimire după care se linişti. Apoi începu să scâncească încet, ca un copil pedepsit.

Şase ore mai târziu când de afară zgomotele anunţau că luptele au ajuns la apogeu, ţipătul copilului anunţă că o nouă viaţă apăruse pe lume.

— Este o fată, spuse prinţul plin de mândrie. Casa di Fontanesi are o nouă principesă.

Principesa Marcella râse cu răutate:

— O nouă principesă! Bătrân nebun! Asta-i tot ce ne lipsea, o nouă principesă. Dacă Luigi va pieri în război,

cine va duce mai departe numele di Fontanesi? Familia noastră avea nevoie de un băiat, nu de o fată!

Deşi epuizată, Charlotte-Anne încă mai era în stare să se teamă de o nouă ciocnire între prinţ şi.'soţia sa. Dar acesta, cu vocea tremurând uşor, dar plin de demnitate, nu spuse decât:

— Taci, Marcella! Nu poţi mulţumi cerului pentru încă o binecuvântare pe care o pogoară asupra noastră?

Cu ochii plini de lacrimi, recunoscătoare prinţului pentru bunătatea lui, Charlotte-Anne îşi păstră calmul de dragul fiicei sale. întunecimea şi mizeria gropii în care zăoea, crizele de isterie şi răutate ale principesei şi oboseala o făcură ca încet să alunece într-o stare de inconştienţă lăsându-şi fiica în grija prinţului.

Ţipetele copilului o smulseră din această toropeală.

— Cred că trebuie să o hrănesc, îi spuse ea prinţului cu voce slabă.

— Cum te-ai gândit s-o numeşti?

— Nu ştiu! Vom aştepta sosirea lui Luigi. Era atât de obosită încât nu mai putu scoate o vorbă. îşi luă fiica şi o puse la sân. Aceasta, mânată de instinct, încercă să sugă, dar sânii erau goi. Copilul încercă din nou, sugând nebuneşte şi apoi începu să plângă.

îngrozită, Charlotte-Anne spuse mai mult pentru sine:

— Nu am niciun strop de lapte.

— Vezi! Ţi-am spus eu, aceste tinere americane nu sunt bune de nimic, nici măcar nu-şi pot alăpta copiii. Te-am avertizat, nu-i aşa? Luigi trebuia să se însoare cu o fată serioasă, cu o italiancă...

— Marcella, ţine-ţi gura, pentru Dumnezeu, taci odată!

— Şi cum vom hrăni copilul? continuă cu furie şi răutate principesa. Spune-mi tu! Presupun că vom merge în bucătărie şi vom încălzi laptele...

— Te rog, te rog încetează, sperii copilul, se rugă Charlotte-Anne.

De afară se auzea tot mai aproape barajul artileriei. Pentru o clipă în groapă se lăsă liniştea ca imediat copilul

să izbucnească într-un plâns şi mai ascuţit.

— Taci, iubita mea, taci scumpa mea, nu plânge! încercă Charlotte-Anne să-şi liniştească fiica înfometată. Dar cuvintele ei pline de dragoste nu puteau trece peste legile firii şi Charlotte-Anne începu să plângă şi ea.

In cele din urmă copilul căzu într-un somn agitat şi Charlotte-Anne se lăsă şi ea pradă oboselii.

Curând, fetiţa se trezi din nou şi ţipetele sale durară îndelung de data aceasta.

Şi nu puteau face nimic, nu aveau cu ce să o hrănească.

Dacă nu găsea o soluţie, copilul ei avea să moară.

In cele din urmă sărutându-şi fiica şi lipindu-şi obrazul de al ei murmură:

— Plec să-ţi aduc lapte, domnişoară Fără-nume.

— Dar nu poţi pleca! Nu atât timp cât se dau lupte atât de grele! Eşti şi prea slăbită pentru a face un asemenea efort.

— Atunci cine va âduce laptele?

Prinţul tăcu şi până şi principesa nu mai găsi nimic de spus.

— Mama se va întoarce repede, vorbi ea copilului şi apoi i-l dădu prinţului. Vă rog aveţi grijă de ea.

— Promit, spuse prinţul.

Cu greu Charlotte-Anne se ridică şi începu să urce treptele scării. Când ajunse sus îndepărtă capacul şi privi cu grijă în jur.

Era noapte, dar focurile artileriei luminau cerul şi zgomotele obuzelor răsunau ca tunetele împrejurul ei. – Ne vom ruga pentru tine! spuse prinţul in şoaptă. Charlotte-Anne privi spre socrii săi şi în lumina tunurilor văzu ochii lor privind-o cu teamă. Apoi, fără nicio ezitare, *se strecură afară şi se simţi invadată de mirosul aducător de moarte al prafului de puşcă. în jurul său atmosfera încărcată de fum şi praf amintea de iad.

încet, chinuitor de greu începu să se târască. Fiecare mişcare era ucigătoare şi singurul motiv pentru care nu ceda era dorinţa de a-şi salva fiica.

înainte de a reuşi să fi parcurs primii treizeci de metri auzi ţăcănitul unei mitraliere în aproiperea ei. Două gloanţe i se înfipseră în braţ şi în coapsă. Se rostogoli pe spate şi privi focurile ce luminau cerul. Tot ce simţea era o uimire profundă. încercă să se ridice, dar nu se putu mişca. Nu înţelegea ce se întâmplă cu ea. în locul durerii o cuprinsese, copleşind-o, o necunoscută neputinţă. Nu era în stare să facă nici cea mai mică mişcare.

Singurul gând care o tortura era acela că fiica ei va muri de foame, apoi încet-îneet se prăbuşi într-o stare de inconştienţă.

18

Cele trei bătrâne zdrenţăroase în negru se strecurau printre trupurile măcelărite, în tăcere. Nori înalţi de fum negru, uleios pluteau deasupra câmpului de luptă. Totul în jur părea o scenă de coşmar. Albastrul înalt al cerului fără nori, coroanele înălţate ale chiparoşilor, căldura focurilor izbucnite ici-colo făcea ca totul să fiarbă în jur, armele distruse, morţii zăcând în poziţii stranii pe pământul ars, gemetele muribunzilor, trupurile însângerate ale celor pe moarte, totul era un coşmar de neîndurat.

— Am terminat, spuse una din bătrâne, cea cocoşată. Tot ce a mai rămas sunt morţii.

— Şi muribunzii, o corectă cea de-a doua femeie, strângându-şi şalul cu mâinile strâmbe de reumatism. Privirea ei aspră, scotocea trupurile ce zăceau în jur. Zări pe unul îmbrăcat în uniforma Italiei. încercă să întoarcă trupul ţeapăn cu piciorul. Reuşi şi faţa însângerată privea spre ea cu chipul morţii.

— îl cunoşti, cumva? şuieră cea de a treia femeie.

Clătină din cap şi privi în jurul său. Mirosul morţii îi era binecunoscut. îşi făcu repede semnul crucii căci era bătrână şi moartea îi era cunoştinţă veche. Chiar ea reuşise să păcălească moartea în trei rânduri. îşi văzuse vecinii din sat sfârşindu -se de foame. îşi văzuse rudele şi prietenii puşi. la zid în mijlocul satului şi împuşcaţi de grupuri de fascişti înarmaţi şi primise scrisori ce-i anunţau moartea fiilor şi nepoţilor. Reuşise să supravieţuiască cei

foarte bătrâni şi cei foarte tineri şi nici aceştia toţi.

Auzi pe una din celelalte două bătrâne scoţând un strigăt de bucurie la vederea unui deget pe care strălucea, printre petele de sânge un frumos inel. Dădu din cap trecându-şi limba pesfe gingiile lipsite de dinţi. Nimic nu era nou pentru ea, nici viaţa, nici moartea. Doar că acum, în jurul ei, era mai multă moarte ca de obicei. Dar ea ştiuse că aşa va fi! Doar şoptise prietenelor şi rudelor cât îi ura pe porcii de fascişti, aducători de moarte.

Continuă să-şi molfăie gingiile în timp ce trecea cu greu printre trupurile sfârtecate. Apoi o văzu şi sfrigă:

— Veniţi repede, principesa!

— Da, este intr-adevăr principesa, toţi suntem egali în'moarte, şuieră una din femei,

— Dar nu este moartă! Vedeţi? Respiră încă, şi-şi făcu semnul crucii în grabă.

— Da, principesa cea tânără. Americana! S-a măritat cu el pentru titlu. Pentru asta o scuip în faţă! Chiar şi moartea este prea bună pentru ea.

— Nu vorbi aşa despre morţi! spuse cea dintâi punând o mână veştedă pe braţul ei. Hai să mergem, trebuie să vedem dacă mai sunt bărbaţi pe oare-i cunoaştem printre răniţi.

— Dar eu tot scuip pe ea! spuse aceeaşi bătrână, şuierător.

— Ascultaţi!

Toate trei ciuliră urechile, ascultând ţipătul înfundat venit din depărtare.

— Un copil!

— Nu, nu cred. Un soldat plângând. Când se apropie moartea şi bărbaţii devin copii.

— S-ar putea să fie vântul! spuse cea de-a treia.

Cele trei femei dispărură din faţa ei în timp ce Charlotte-Anne îşi mai revenea o dată la viaţă. îşi plimbă privirea confuză fără să-şi mişte capul.

Norii albi de fum începeau să se destrame şi se putea vedea cerul albastru intens ce părea s-o copleşească. Era parcă sub apă şi privea spre suprafaţa ei, ca un peşte ce

zace pe fundul mării, temător să nu atragă atenţia asupra lui. O învăluă un miros pe care-l mai simţise cu ani în urmă când fusese dusă la spital pentru o apendicită acută. Avusese loc un grav accident şi simţise în spital acelaşi miros metalic, pătrunzător.

Era mirosul morţii.

Moartea!? Privi cerul albastru. Nu, nu era moartea,. Nu putea fi moartea, în mijlocul acestui minunat univers albastru lichid, unde totul părea atât de plăcut şi liniştitor.

Greu, foarte greu, întoarse capul şi zări un braţ sfărâmat. Se încruntă pentru a se concentra. Nu înţelegea de unde vine această imagine. Apoi o frică neînţeleasă începu să o cuprindă şi încet-încet îşi aminti totul.

Bombele împrăştiind moarte şi fulgerele scurte. ale gloanţelor.

Cutremurul ce făcuse ca totul în jurul ei să se mişte ameninţător.

Ciudata ameţeală ce o copleşise în timp ce una câte una durerile îi străpungeau trupul.

Valurile de sânge ce năvăliseră prin rănile din trupul ei, încercând, parcă, să scape dintr-o capcană.

Mintea ei începea să înţeleagă şi o teamă cumplită puse stăpânire pe ea. Inima îi bătea nebuneşte, deşi încerca singură să se liniştească. Respiră de câteva ori adânc şi în cele din urmă reuşi să se liniştească, după care deveni din nou inconştientă.

Murea. înţelegea acum acest adevăr. Dar, era minunat… Puterea ce se scurgea încet din ea, senzaţia ameţitoare, ca atunci când te prăbuşeşti. Totul se micşora în jurul ei şi apoi fulgerul acela luminos, mai strălucitor ca o mie de sori. Ce uşor era să te laşi pradă acelei lumini strălucitoare, ameţitoare.

O mică picătură se rostogoli pe obrazul ei.

O sorbi şi simţi gustul sărat al lacrimilor.

Trăia, încă mai trăia.

Imaginile se amestecau în mintea ei, fragmente de viaţă…

Iat-o copil, strângându-şi buzele cu încăpăţânare,

încercând să facă primii paşi siguri alături de mama sa… apoi alerga pe scări pierzându-şi răsuflarea şi fluturând mândră carnetul de elevă… o tânără serioasă stând pe bordul navei Ile de France, în drumul spre Europa, blocurile de piatră din Manhattan, pierind în zare.

New York… casa ei…

încet, ochii se închiseră, pleoapele zbătându-se uşor. Era atât de obosită! Da, nu mai voia să stea în lumea de sub apă. Nu voia să mai rămână aici. Dorea să plece, departe, într-o altă lume, într-o altă dimensiune a timpului.

Principesa di Fontanesi, cea mai bogată femeie din Italia, născută Charlotte-Anne Hale într-un mic oraş din Texas şi crescută în New York voia sâ plece acasă, unde totul era plăcut, unde se simţea ocrotită.

Amintirile o copleşau, viaţa îi părea un vis, scene din copilărie se amestecau cu scene din viaţa ei de femeie şi totul se învolbura şi iar apăreau imagini luminoase şi totul părea să se multiplice la nesfârşit.

Şi printre toate gemetele răniţilor din jur, printre zgomotele morţii se detaşa clar un ţipăt ascuţit, furios, dar nicidecum temător.

Era fiica ei, plânsul fiicei ei.

Copilul ei, pe care-l părăsise în adăpostul acela ca o groapă, în timp ce ea se ţâra prin vârtejul bătăliei, pentru a-i aduce mâncare, de să o ţină în viaţă…

19

— Ajutor! Vă rog, nu mă poate ajuta nimeni?!

Strigătele ei răsunau ca intr-un defileu, purtate înapoi de ecou. Simţea o căldură care creştea în ea, apoi se micşora şi tot aşa mereu.

— Ajutor, vă rog, ajutaţi-mă!

Cei doi brancardieri* cu brasardele lor cu însemnul Crucii Roşii, se opriră şi priviră spre Charlotte-Anne.

— Este o femeie! se miră unul din ei.

Lăsă jos capătul tărgii, se lăsă într-un genunchi şi punându-i mâna pe frunte exclamă:

— E rece ca gheaţa!

O mai examină o dată şi în momentul în care văzu

masa vâscoasă de sânge în care zăcea Charlotte-Anne spuse doar:

— Toţi sunt de altfel foarte grav răniţi.

— Sunt mulţi răniţi, ai dreptate. O luăm acum la spital sau la turul următor?

Omul o privi din nou:

— Pe mare se spune că întâi se salvează femeile şi copiii. Cred că şi pe câmpul de luptă se poate face la fel. O luăm şi o ducem acum la mănăstire.

O ridicară uşurel şi o rostogoliră pe targă.

Gemu de durere, dar ei părură să nu dea importanţă. Când ridicară targa şi porniră, fiecare pas al lor era egal cu o imensă durere pentru că, durerea îi sfâşia tot trupul. Ţipa şi ţipa, dar părea că nimeni nu aude.

După câţiva paşi omul din faţa târgii se întoarse spre celălalt şi întrebă:

— 1 Mai trăieşte? E atât de liniştită!

— Trăieşte, dar pare să aibă mari dureri. Cred că nu va mai rezista mult timp.

— Uneori e mai bine aşa. Cel puţin după moarte va dormi în pace. Nu va mai simţi nimic din nenorocirea care a lovit-o.

Charlotte-Anne privea norii alburii rostogolindu-se in înaltul cerului.

,, Nu aveţi niciunul dreptate. Toţi greşesc când vorbesc astfel despre moarte. Moartea este rece şi dureroasă. Indiferent ce se spune, moartea este îngrozitoare”.

Tot ce auzise despre desprinderea de viaţă ştia în acea clipă că nu erau decât minciuni.

Acum ştia cum este moartea.

*

* *

Avea doar patru ani şi stătea in braţele tatălui ei, ascultând cu atenţie povestea pe care i-o citea acesta. In momentul în care închise cartea, tresări şi-l întrebă privindu-l drept în faţă:

— Asta-i tot?

— îmi pare rău, dar aşa este, răspunse el zâmbind.

— Dar Ce se mai întâmplă după ce se spune „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi?tt

— înseamnă exact ceea ce ai auzit: au trăit fericiţi toată viaţa.

— Dar când a muşcat din măr, murise, nu-i aşa? întreba Charlotte-Anne.

— Da…

— Şi când prinţul a sărutat-o şi-a revenit?

— Da, răspunse tatăl.

— Credeam că va rămâne adormită pentru totdeauna.

— Nu, nu-ţi face griji. Prinţul a venit şi a trezit-o, aşa cum ţi-am spus.

— Tăticule?

— Da, scumpa mea.

— Nu voi mai mânca niciodată mere.

— Ei, nu trebuie să te sperii aşa rău. Este doar o poveste. Asemenea lucruri se întâmplă numai în poveşti. Dacă mă gândesc bine, cred că oamenii nici nu ştiu să otrăvească mere.

— Chiar aşa? Dar oamenii mor, nu-i aşa?

— Da, răspunse blând tatăl. într-o zi noi toţi vom muri. Dar nu trebuie să te temi, până atunci mai e timp îndelungat. Abia te-ai născut.

— Dar când murim, vine un prinţ şi ne sărută ca să ne trezim? Când a murit mama lui Billy n-a venit niciun prinţ şi ea a rămas tot moartă!

— Ştii Charlotte-Anne, se întâmplă că noi toţi murim atunci când am trăit destul de mult timp.

— Şi doare?

— Cred că nu!

— Şi ce se întâmplă după aceea?

— Vine un prinţ şi ne trezeşte. Numai că nu este un prinţ adevărat ci este Dumnezeu. El ne trezeşte sufletele la viaţă şi dacă am fost buni în timpul vieţii, el ne ia alături de el în ceruri şi trăim de-a pururea fericiţi.

— Şi ce facem când ajungem în ceruri?

— Nu ştiu prea bine! Cred că facem tot ceea ce ne era plăcut, aici pe pământ.

— Adică putem face prăjituri? întrebă încântată Charlotte-Anne.

— Da, cred că da, spuse râzând tatăl său şi o sărută cu drag.

— Dar… Dumnezeu ne trezeşte cu adevărat? Nu ne lasă să dormim mereu? Nu uita de noi?

— Nu, el niciodată nu uită, răspunse tatăl cu căldură, strângând-o în braţele sale. Vine şi ne trezeşte pe toţi. El este prinţul nostru cel adevărat.

20

Mănăstirea se înălţa pe vârful unui deal ce domina împrejurimile şi de pe care se vedea întreg ţinutul până departe. Numai un capriciu al strategiei militare şi norocul vecinătăţii unui deal mai înalt, cel pe care se află palatul di Fontanesi, acum o ruină fumegândă – salvase mănăstirea de dezastru. Luptele duraseră cu furie timp de opt zile şi împrejurimile mănăstirii ofereau scene de coşmar.

Fundaţia mănăstirii data din secolul doisprezece şi era înconjurată de un zid gros de piatră ce o separa total de viaţa din afară. In interiorul zidurilor, clădirea principală a mănăstirii, cu arcadele ei încrucişate, adăpostea chiliile înghesuite şi dormitorul comun. Vechile ziduri răsunau de gemetele răniţilor, de litaniile murmurate de cei ce se rugau şi de mii de alte zgomote ce se revărsau tumultos din mănăstirea atât de tăcută altădată. Duhoarea de urină şi de fecale se amesteca cu mirosul metalic al sângelui Era c după-amiază târzie şi şirul nesfârşit de răniţi era ca un izvor ce nu seacă niciodată..

Sora Maria Theresa stătea pe marginea unui pat şi ştergea cu un burete sângele închegat de pe trupul unui tână-. Nu mai văzuse un bărbat de ani de zile şi un bărbat gol nu văzuse în viaţa ei. încerca să-i uşureze durerile şi să-i cureţe rănile fără să-l privească, lăsându-se îndrumată de gemetele rănitului mai mult decât de privirile ei. în spatele ei brancardierii treceau într-un du-tevino ameţitor.

Nu ştiu unde vom reuşi să-i mai adăpostim, şopti o voce în spatele ei. Aduc din ce în ce mai mulţi. Cred că sunt sute de răniţi.

Sora Maria Theresa se întoarse şi întâlni privirile sorei Maddalena. în ciuda zgomotului din jurul lor, sora Maria Theresa răspunse şi ea tot în şoaptă. După cei şaptesprezece ani în care respectase cu sfinţenie jurământul tăcerii şi nu rostise nicio vorbă, propria ei voce i se părea acum răguşită, aspră, o voce străină.

— Se termină în curând şi proviziile şi medicamentele. Apa este aproape în întregime infestată. Oare ce este de făcut?

— Să ne rugăm, surorilor, spuse o voce sigură în spatele lor.

Amândouă călugăriţele priviră în spatele lor şi o văzură pe maica stareţă, stând dreaptă, voinţa şi forţa ei interioară făcând-o să pară mult mai puternică decât o arăta trupul alb şi îmbtrânit.

— O ţigară, vă rog, o ţigară! spuse cu un ton rugător soldatul rănit.

Sora Maria Theresa îl privea neputincioasă.

Fără o vorbă, maica stareţă scoase un pachet de ţigări americane şi privind spre soldatul ce părea să nu aibă mai mult de şaptesprezece ani, întinse ţigările sorei Maria Theresa.

— Aprinde-i o ţigară.

— Da, maică stareţă şi cu mâini tremurânde luă o ţigară din pachet şi cu greu reuşi să o aprindă.

— Pune ţigara în gură şi inhalează uşor, apoi pune ţigara între buzele soldatului.

Ascultătoarea sora Maria Theresa făcu ceea ce i se spunea şi-l ajută pe soldat să fumeze, în timp ce acesta o privea cu recunoştinţă.

— Păstrează pachetul şi când se vor termina ţigările caută-mă să-ţi mai dau. Dacă vreunul din răniţi cere o ţigară, poţi să-i dai, dacă nu are răni pulmonare.

Maica stareţă mai rămase o clipă privind cele două călugăriţe şi soldatul. Erau vremuri ce puneau oamenii la

grele încercări, vremuri când credinţa era şi ea supusă marilor încercări. Era înspăimântată de imaginile şi realităţile cu care se lupta, dar ştia că indiferent de ce simte, trebuie să nu se lase pradă slăbiciunii. Dar nu putea suporta gândul că făcea atât de puţin pentru cei aflaţii în suferinţă. îşi închinase întreaga viaţă în faţa Domnului şi prin el oamenilor. De când se ştia avusese inima plină de credinţă şi de câte ori privea în jurul ei, în vremurile liniştite de altădată, simţea prezenţa Domnului în tot ceea ce o înconjura. Mai tânără, călugăriţa fusese sigură că Dumnezeu ţine tot restul lumii în mâinile sale, dar acum încerca cu greu să-şi ascundă gândul păcătos că Dumnezeu s-ar putea să fii pierdut controlul asupra rostului lumii.

— Unde putem s-o punem? auzi în spatele ei vocea unui brancardier.

întorcându-se aproape se înăbuşi de uimire când văzu chipul palid al femeii rănite, zăcând inconştientă pe targă. O recunoscu imediat pe Charlotte-Anne. Ştia că este nora familiei di Fontanesi care totdeauna fusese deosebit de generoasă cu mănăstirea. Ridică cearceaful şi deşi rămase împietrită, braţul zdrobit şi rănile din coapsă o înspăimântară. Se părea că şi rinichii îi fuseseră atinşi.

întorcându-se spre sora Maria Theresa exclamă:

— Pentru Dumnezeu, duceţi-o în camera mea. în patul meu şi nu o lăsa singură nicio clipă. Soră Maddalena, mergi şi caută un doctor şi trimite-l sus. Şi mai ales grăbeşte-te.

Charlotte-Anne ridică aproape imperceptibil capul, îşi simţea pleoapele de plumb, dar cu greu reuşi să vadă, ca prin ceaţă, ce se întâmplă în jurul ei. Lumea părea să se îndepărteze de ea şi vedea totul ca printr-un văl. O umbră îmbrăcată în alb se mişca în jurul ei cu mişcări nefiresc de lente. Totul în cameră era alb. Voci murmurau monoton cuvinte al căror sens nu-l putea prinde.

Şi încet, începu din nou să piardă legătura cu lumea înconjurătoare.

Era o lume ca de mătase albă şi plină de zgomote

uşoare şi principesa zăcea într-un pat uriaş. Cristale străluceau în jurul ei. Printr-o uşă acoperită cu o perdea de mătase albă intra prinţul pe care-l aştepta s-o trezească la viaţă cu o sărutare. Era moartă, dormind somnul din poveste şi în sfârşit el apărea apropiindu-se din ce în ce mai mult. Faţa lui cobora tot mai mult spre ea. Adormită, moartă, părea să aştepte buzele ce o vor trezi la viaţă. Simţea mirosul lui, îi vedea buzele apropiindu-se hainele lui albe din mătase, picioarele înalte cu cizme albe. Avea piele catifelată şi putea să zărească dinţii albi strălucitori printre buzele uşor întredeschise. Aştepta cu înfrigurare sărutul lui, dar în momentul când credea că buzele lui se vor apropia de gura ei, chipul prinţului începu să se îndepărteze şi dispărea, învăluit în mister aşa cum şi apăruse- şi ea simţea cum, din nou, o părăsesc puterile. Prinţul dispărea de parcă era dus de o furtună într-un vârtej cumplit.

Norii albi de veniră calzi şi îşi schimbară culoarea în galben şi ea se trezi din nou. Era uşor acum să deschidă ochii şi pleoapele părea mai uşoare. Privi în jur fără să-şi mişte capul. Ochii îi erau albaştri-verzui, încărcaţi de nedumerire şi spaimă. începuse să înţeleagă ce 6e întâmplă. Norii galbeni iradiind căldură erau de fapt lumina electrică ce scălda încăperea iar ea se afla într-o cutie.

O cutie? Nu, nu putea fi aşezată într-o cutie.

Tavanul părea un peisaj întors cu capul în jos şi privit de sus, din spaţiu. Un râu părea să traverseze printre dealuri şi munţi. Oftă şi lumina începu să se piardă treptat. Acum plutea din nou printre nori. Ser înălţa printre ei şi acest urcuş îl făcea cu greu. Nu mai era la fel de rezistentă ca altădată. Apoi din nou ultimul nor dispăru şi se trezi din npu într-o cameră.

Un spaţiu strâmt, alb, ca o celulă. Piatra de pe jos era fără covor,, patul metalic era acoperit cu o saltea şi într-unul din colţuri, lipit de perete, se afla un scaun. Deasupra patului atârna un crucifix. La ferestre nu era nicio perdea. Ochii ei se îndreptau spre fiinţa care stătea pe un scaun în

apropierea ei.

Călugăriţa intuia că prinţesa s-a trezit. Se ridică şi se aplecă asupra ei. Charlotte-Anne o privi. Era un înger minunat.

Apoi mintea i se lumină. Nu era un înger. Era o călugăriţă îmbrăcată în alb.

— Sunteţi în siguranţă principesă, spuse călugăriţa cu un glas blând, dar Charlotte-Anne percepu vocea ca venind de departe şi sunând gol. Nimeni nu vă va mai face rău. V-a văzut şi doctorul. Facem tot ce putem.

Privi spre călugăriţă şi simţi deodată că e ceva amuzant în ce spunea călugăriţa. Da, * ştia ce! Doctorul?! De ce avea ea nevoie de doctor? Nu se mai simţise niciodată atât de bine. Plutea pe nori din vată de zahăr. Totul era moale şi nu simţea nicio durere. Nu simţea absolut nimic.

— Ni s-au terminat medicamentele, dar americanii ne-au mai adus. Vi s-a făcut o morfină.

Charlotte-Anne părea că nu o aude. Simţea că trebuie să spună ceva, un lucru important, dar raţiunea ei era confuză. De câte ori încerca să se concentreze asupra unei idei, totul se tulbura în mintea ei şi părea luată de un vârtej.

— Vă veţi face bine. Ne rugăm pentru dumneavoastră. Toate rugăminţile pe care le înălţăm sunt pentru dumnea voas tră.

Gharlotte-Anne încercă să vorbească din nou. Gura părea să moduleze cuvintele dar nu ieşea niciun sunet din ea. încerca să-i spună să nu se roage pentru ea. O lacrimă se prelinse din colţul ochilor.

— Eu… nu… am nevoie… de rugăciunile… dar… ştiu pe cineva… care are…

2i încercă din nou să se smulgă din somnul chinuitor în care căzuse din nou. Nu ştia cât dormise, dar ştia că dormise îndelung pentru că cerul nu mai era senin şi prevestea furtună. Se mişcă uşor cu pleoapele abia întredeschise. Călugăriţa se aplecă repede asupra ei în momentul în care simţi că s-a trezit. Zâmbi încurajator şi o

mângâie. Charlotte-Anne întoarse capul şi văzu spatele doctorului care/abia o examinase şi alături de el se afla un preot care privea pe fereastră încercând să străpungă cu privirea întunericul şi ploaia de afară.

încercă să-şi ridice capul dar nu reuşi.

— Va muri! spuse doctorul.

Preotul se întoarse cu spatele şi clătină cu tristeţe din cap.

— Copilul meu… fetiţa mea… trebuie găsită, încercă Charlotte-Anne să spună.

Călugăriţa zâmbi cu blândeţe şi o mângâie din nou,

— Nu vorbiţi, rămâneţi liniştită, murmură ea.

— Va muri. Şi eu nu pot face nimic. De acum este în mâinile Domnului.

Preotul se întoarse cu faţa spre ea şi-şi încrucişă mâinile.

Deci va muri, îşi spuse Charlotte-Anne.

Inflexiunile plăcute ale vocii care rostise aceste cuvinte pluteau încă în încăpere. închise ochii, dar continuă să-şi repete cuvintele rostite de medic.

Va muri…

Va muri…

Sora Maria Theresa se rugă în tăcere. Stătea încă lângă Charlotte-Anne în chilia stareţei. Două zile şi jumătate trecuseră deja de când Charlotte-Anne fusese adusă în mănăstire şi starea ei era neschimbată. Era o adevărată minune faptul că încă mai era în viaţă.

Sora Maria Theresa gândea că minunea se datora rugăciunilor înălţate către Bunul Dumnezeu. Se rugase pentru principesă, pentru toţi răniţii şi morţii din război, pentru toţi săracii şi pentru Italia cea devastată de război. Deşi nu dormise de nopţi întregi, mai întâi din cauza bombardamentelor şi apoi pentru că se îngrijise de răniţi, simţea că somnul o ocoleşte. îşi simţea tot trupul greu şi arzând de febră, dar mintea îi era foarte limpede. Şi acesta era tot un miracol. Era ca şi când Dumnezeu îi binecu.vânfase pe toţi cu harul său pentru a putea îndura durerea prin care treceau. Nici în timpul cât se rugase

ochii nu i se închiseseră urmărind în permanenţă fiecare mişcare cât de mică a principesei.

Maica stareţă intră pe nesimţite în chilie şi punând o mână pe umărul călugăriţei întrebă:

— Cuih se simte, soră?

— Nu este nicio schimbare, maică stareţă.

— Cred că am făcut tot ce era omeneşte posibil pentru a o salva. Este acum în mâinile Domnului. Ce va hotărî El, aşa va fi. Vrei să te odihneşti câteva ore, soră? Pot aduce pe cineva să te înlocuiască. Va fi o noapte lungă şi poate o zi şi mai lungă.

— Nu, mulţumesc. Poate mai târziu.

— Fii binecuvântată, soră. Sunt mândră de tine. Eşti foarte curajoasă. Dar ce este zgomotul acesta?

Ascultară amândouă larma de voci.

— Pare să vină de afară.

Se ridicară amândouă şi se îndreptară spre fereastra micuţă privind în noapte. Văzură un foc imens, ca un rug, ajuns în mijlocul satului, luminând până departe în noapte.

— Sunt torţe aprinse peste tot în sat şi cântecele acestea… parcă sărbătoresc ceva.

— Poate sărbătoresc, dar poate are loc o nouă tragedie, spuse maica stareţă gânditoare. Oricum, nu par cântece de veselie. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-ar putea întâmpla acolo.

De afară izbucni o larmă teribilă care ajunse şi în lumea în care trăia Charlotte-Anne. Un vuiet surd se rostogoli din vale şi ajunse până în lumea ei şi cu toată slăbiciunea trupului auzul încă percepea ce se întâmplă. Fiecare zgomot oricât de mic, fiecare şoaptă aveau asupra ei o impresie deosebită şi ajungeau amplificate, prin negura care o înconjura.

— Maica stareţă spunea că sunt şi mai mulţi răniţi şi la parter nu mai este loc. Trebuie să-i aducem şi în chiliile noastre.

— Pot intra? se auzi glasul unui brancardier.

— Nu, nu, aici nu. Aici este chilia maicii stareţe. Principesa trebuie să rămână singură.

— Chiar şi după ce au fost învinşi fasciştii, tot se bucură principesa de favoruri, mormăi unul din brancardieri.

Călugăriţa nu dădu atenţie acestui comentariu şi-i arătă unde putea aşeza rănitul.

— Ce se întâmplă? întrebă o voce pe care Charlotte-Anne şi-o amintea de undeva, dar nu putea spune a cui este.

— Este nebunie mare în sat. Dacă nu facem ceva, va fi o mare revoltă.

— Dar, de ce? Credeam că aliaţii au intrat în sat. Ei au misiunea de a menţine pacea.

De undeva, de departe, ajunse până la ei un răpăit de arme de foc.

— Auziţi? Nici americanii nu pot face nimic. Oamenii sunt nebuni de furie.

— Nu înţeleg! Credeam că totul s-a terminat Speram că lupta s-a mutat la Casino.

— Şi eu credeam la fel, spuse o voce groasă, vulgară. Dar nu e vorba despre o luptă. Trebuie să fie ceva legat de prinţul Luigi di Fontanesi, mâna dreaptă a lui Mussolini. Se pare că s-a întors în sat. L-au descoperit oamenii când încerca să se strecoare deghizat în hainele unui ţăran. L-au ucis şi l-au spânzurat de picioare în piaţa satului.

Sora Maria Theresa nu scoase nicio şoaptă la auzul acestei veşti şi-şi făcu semnul crucii. Se întoarse repede spre Charlotte-Anne şi se rugă în gând ca principesa să nu fi auzit această veste cumplită.

Charlotte-Anne privea tavanul cu ochi apoşi şi nemişcaţi. Sora Maria Theresa o privea încercând să înţeleagă dacă mai trăia şi dacă înţelesese ce spuseseră oamenii. Dar nemişcarea principesei era aceea a unui om care-şi încheiase viaţa. îi închise ochii cu blândeţe şi-i acoperi faţa cu ceaceaful.

— Slavă Cerului. Doamne îţi mulţumesc că ai cruţat-o să afle cum i-a fost omorât soţul!

Dar sora Maria Theresa nu avea cum să ştie că Charlotte-Anne auzise şi că numai grija pentru soţul ei o

mai ţinuse în viaţă. Odată ce mintea ei tulburată de lupta dintre moarte şi viaţă primise vestea morţii lui, lupta încetase. Sufletul ei părăsise trupul chinuit atunci când înţelesese că iubitul ei era mort şi-şi găsise liniştea veşnică în moarte.

22

Umbrele ce învăluiau mănăstirea deveniseră tot mai' lungi şi mai purpurii. Dezastrul pământean era cu atât mai crud şi mai greu de suportat cu cât priveai natura rămasă la fel de măreaţă şi netulburată.

Niciodată, în cele mai negre coşmaruri, oamenii nu-şi imaginaseră un asemenea dezastru.

Faţa principesei Marcella di Fontanesi era murdară şi brăzdată de lacrimi. După mai mult de o săptămână de viaţă în groapa-ascunzătoare şi de cutreierat printre ruine, hainele ei deveniseră zdrenţăroase şi murdare. Arăta mai mult ca o ţărancă cerşetoare, neamintind cu nimic de eleganta şi stilata principesă di Fontanesi.

Prinţul Antonio di Fontanesi mergea şi el împiedicându-se în spatele soţiei sale. îşi scosese haina şi înfăşurase copilul în ea pentru a-l ţine la căldură. O ducea în braţe cu mare grijă şi tăcerea şi nemişcarea fetiţei, îl îngrijorau. Nu mai plânsese de multe ore încât se temea să nu fi murit deja.

De undeva de departe se auzea zgomotul bombelor şi al obuzelor. Armatele aliate avansaseră şi, acum, luptele se desfăşurau pe un deal lângă Casino. Alte vieţi răpuse, alte distrugeri. Prinţul clătină din cap ca un om distrus de durere. Oare când va lua sfârşit acest coşmar?

Principesa se prăbuşi în mijlocul unei grămezi de – dărâmături care fuseseră odată mândrul palat al familiei di Fontanesi. îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă încetişor. Tot ce mai rămăsese din palatul mândru de altădată nu erau decât nişte ziduri arse ce se înălţau spre cer ca braţele unui trup rănit.

— Totul este pierdut! Totul! murmura principesa Marcella cu vocea gâtuită de durere.

— Hai, draga mea, trebuie să mergem, o îndemnă

prinţul cu blândeţe.

— De ce? De ce s-au întâmplat toate acestea?

— Pentru că lumea a fost cuprinsă de nebunie. Pentru că prea mulţi oameni, inclusiv fiul nostru, s-au încrezut total în Duce şi l-au privit ca pe un zeu, pentru că promisese o reîntoarcere a vremurilor glorioase ale Imperiului roman. Foarte puţini au fost cei care au înţeles că Ducele nu a fost altceva decât un nebun, un bufon avid de putere. începu să plângă în tăcere, cu lacrimile curgându-i pe obrajii murdari.

— Trebuie să mergem pe drumul pe care au mers şi cezarii în amurgul imperiului. Fantomele nu pot fi aduse la viaţă. Planurile lui erau ale unui nebun. Hai, hai să mergem, se înserează. Trebuie să găsim lapte pentru copil şi un adăpost pentru la noapte.

— Nu vreau să ştiu nimic despre acest copil. Târfa venită din America a adus toată această nenorocire în viaţa noatsră. Şi vlăstarul ei nu este altceva decât creaţia diavolului.

— Taci, nu vorbi asemenea prostii.

— Prostii? Nu ţi se pare ciudat că a avut ideea să sape aceea ascunzătoare în mijlocul viilor? Ea a adus toată această nenorocire peste noi! Era o spioană, altfel cum ar ii putut să-i treacă prin minte să-şi pregătească un adăpost?

Prinţul Antonio îşi luă soţia de mână, c forţă să se ridice şi începură să coboare dealul ocolind cu grijă gropile făcute de obuze, ce se căscau ca nişte guri ameninţătoare.

Se înseră. Apoi noaptea coborî repede. Era o noapte întunecată şi norii lăsau cu greu razele lunii să-i străbată. Ajunseră cu greu la poalele dealului şi mai priviră o dată în sus, către ruinele mândrului palat de altădată…

— Auzi, cred că se apropie cineva?

— Cum poţi auzi altceva în afară de mugetul bombelor?

— Da, da. Se apropie cineva de noi. Un cal, cred.

— Şi cum crezi că ne-ar putea ajuta un cal?

— S-ar putea să ne fie de mare ajutor spuse prinţul.

Orice, ar fi, de data aceasta Marcella nu face pe marea doamnă. Să nu spui nimănui cine eşti. Suntem nişte bieţi oameni amărâţi care au pierdut totul şi nu au niciun loc unde să meargă.

— Dar de ce să fac aşa ceva? Doar sunt principesa Marcella di Fontanesi.

— Trebuie să uiţi acest lucru. Luigi este mult prea bine cunoscut şi mulţi oameni îl urăsc din cauza Ducelui. Crede-mă, este mult mai sigur să nu spunem cine suntem. Dumnezeu ştie ce ni se mai poate întâmpla dacă 6e descoperă cine suntem. Sunt mulţi care s-ar simţi bucuroşi dacă ar putea să ne sfâşie.

Şi cu aceste vorbe reuşi să-şi mai domolească soţia. Pruncul din braţele lui păru să dea semne de viaţă şi încă o dată prinţul înălţă o rugăciune în gând pentru bucuria de a-l şti viu.

Intre timp o căruţă se apropiase de ei şi Antonio di Fontanesi se grăbi să iasă în întâmpinarea ei. In lumina lunii ce se strecura printre noi se vedea căruţa încărcată cu oameni.

— Vă rog, ajutăţi-mă, se rugă prinţul de cel ce mâna calul. Soţia mea este bolnavă şi avem şi un copil nounăscut cu noi. Vă rog, fie-vă milă. Avem nevoie de ceva mâncare, altfel vom muri.

Omul opri căruţa.

— Nu putem să te luăm în căruţă. Calul este pe jumătate mort de oboseală.

— Stai, se auzi o voce autoritară şi se produse o mişcare în căruţă. Lăsa-ţi femeia să urce în locul meu. Voi merge pe jos şi prinţul văzu un preot coborând din căruţă.

— Mulţumese, părinte!

Antonio o ajută pe Marcella să urce în căruţă. Oamenii se înghesuiră şi-i făcură loc. Antonio ridică copilul dar ea refuză să-l primească.

— Tu vrei acest copil, eu nu.

Dădu din cap şi nu mai avu putere să se certe cu ea.

Căruţa se puse în mişcare şi Antonio împreună cu preotul porniră după ea.

— încotro mergeţi? întrebă prinţul.

— La mănăstire. Am auzit că au, făcut un spital. Mulţi dintre noi suntem * bolnavi şi nu am mai mâncat nimic de multe zile. Acolo, se spune, au mâncare şi au şi medicamente. Părintele Odoni spune că s-ar putea şi acolo să nu mai aibă prea multe provizii, dar el se oferă să-i ajute.

Prinţul Antonio lăsă capul jos şi nu mai scoase o vorbă. Chiar în mijlocul acestui dezastru care se abătuse asupra tuturor, mai existau oameni cu suflet bun, oameni care se ajutau unul pe altul pentru a supravieţui. Uneori, se pare, că este nevoie să se petreacă mari nenorociri pentru ca oamenii să dea la iveală tot ce au mai bun în ei.

Se simţea plin de durere şi de ruşine că în privinţa lui şi a soţiei lui, nenorocirea adusese la lumină tot ce era mai rău în ei.

*

* *

Drumurile familiilor di Fontanesi şi Vigano se încrucişară numai datorită unei întâmplări pe care soarta o face posibilă doar în timpuri grele. In vremuri normale soarta lor ar fi fost imposibil să se încrucişeze, având în vedere barierele pe care le impun clasele sociale. Nu aveau- nimic în comun în afara faptului că, în urmă cu mai mulţi ani, Paolo Vigano lucrase din când în când împreună cu alte sute de ţărani în viile familiei di Fontanesi.

Până când începuse bombardamentul şi luptele în locurile unde trăia el, Paolo Vigano se considerase un om norocos. Nu era bogat, deoarece nu era decât un simplu culegător de struguri, dar el se simţise totdeauna un om bogat. Este adevărat că uneori, în bucătăria casei lor nu prea era mâncare pentru toată lumea pe săturate, dar el nu se simţise niciodată flămând. In mintea lui de om simplu, foamea şi lenea erau două noţiuni inseparabile aşa încât avea totdeauna grijă să muncească din greu. Toţi spuneau că nimeni nu se pricepe la struguri mai bine ca el şi atunci când auzea asemenea cuvinte îşi umfla pieptul cu mândrie şi zâmbea fericit. Nu avusese nici ghinionul să-şi

părăsească familia plecând în război, datorită piciorului strivit care, deşi nu-l împiedica să muncească,. îl făcea inapt pentru a fi soldat.

Soţia sa Adriana era o femeie voinică, cu faţa arsă de soare şi cu priviri blânde. în tinereţe fusese o frumuseţe deosebită mai ales datorită părului blond şi ochilor albaştri care în Italia sunt deosebit de preţuiţi. în ciuda frumuseţii, ea se mulţumise cu Paolo. Dragostea lor crescuse mereu cu fiecare an petrecut împreună. In timpul culesului strugurilor ajuta şi ea cât putea pentru a mări câştigurile soţului ei. In restul timpului avea grijă de casă şi de grădina cu legume, ^de caprele şi găinile din curte.

'Fiul *lor* Dario, în vârstă de şase ajii, era un băiat frumos şi inteligent. Avea o minte ageră şi părea să fie un copil serios ceea ce îl umplea de mândrie pe Paolo. In ziua când îşi uimise părinţii cu hotărârea de a se face preot, atât Paolo cât şi Adriana străluciseră de fericire deşi regretau că nu vor putea avea nepoţi. Şi la şase ani după naşterea lui Dario, Adriana îşi anunţă soţul că, în curând, vor mai avea un copil. In acea zi fericirea lui Paolo fusese deplină. Era, cu adevărat, un om bogat.

Acum şezând pe marginea drumului nu se mai simţea nici bogat, nici binecuvântat. Soţia sa pe care o purtase aproape în braţe kilometri întregi zăcea sub un c.opac, vegheată de Dario. Paolo era la fel˙de răvăşit ca şi peisajul în mijlocul căruia se odihnea. Cu două nopţi în urmă, când luptele atinseseră cea mai mare intensitate, soţia sa începuse să aibă primele dureri. Era în bucătărie şi cocea pâinea când simţi că nu mai poate sta în picioare. Nu era niciun doctor şi nicio moaşă prin apropiere iar * Adriana ardea, cu febră mare. Copilul pe care-l născuse muri după o oră şi Paolo era într-o stare atât de gravă încât nici nu înţelese nenorocirea ce-i lovise. Paolo fiind sigur că şi mama va muri, se simţea lipsit de curaj şi înspăimântat. Nici nu se putea gândi că viaţa ar merge înainte şi fără Adriana.

Când auzi zgomotul făcut de căruţa care se apropia, crezu că visează. Oare era posibil ca norocul să nu-l fi

părăsit? Aşteptă cu nerăbdare căruţa să apară după colţul drumului şi când o văzu se aruncă cu disperare în faţa ei.

— Vă rog, soţia mea este grav bolnavă. Mă tem că s-ar putea să moară. Vă lasă inima să n-o ajutaţi?

— Poate merge? întrebă morocănos cel ce conducea căruţa.

— Nu, este foarte slăbită. Am cărat-o în braţe aproape kilometri întregi. Abia se mai poate mişca.

— Eşti totuşi norocos. Suntem în drum spre mănăstire şi după cum am auzit au făcut un spital acolo.

— Deci o iei şi pe soţia mea? întrebă Paolo plin de speranţă.

— Da, dar numai dacă îi oferă cineva locul.

O clipă, Antonio di Fontanesi se gândi să-i ceară soţiei sale locul pentru soţia lui Paolo, dar între timp se oferise o altă femeie să meargă pe jos. Antonio descoperi cu o strângere de inimă că era fericit că nu va fi nevoit să păşească alături de soţia sa.

Imediat ce se făcu loc, părintele Odoni îl ajută pe Paolo s-o urce pe soţia sa în căruţă. Şi numai în momentul în care căruţa se puse în mişcare urcând dealul, Paolo Vigano se gândi cu o undă de încântare că, poate, totuşi, norocul nu l-a părăsit. Poate că totul se va sfârşi cu bine. Poate că Adriana îşi va reveni. Până în acel moment fusese un om norocos: fiul îi scăpase nevătămat din război, casa lui rămăsese in picioare, avea două pâini din cele pe care le cocea Adriana când începuseră durerile naşterii, erau îmbrăcaţi în haine destul de bune, mănăstirea era aproape. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori?

Antonio împreună cu părintele Odoni, Paolo, Dario şi femeia care cedase locuL ei Adrianei, mergeau încet pe lângă căruţă, pe marginea drumului.

O bună bucată de drum niciunul nu scoase o vorbă. Toţi erau obosiţi şi flămânzi şi urcuşul dealului li se părea şi mai obositor. Paolo fu cel care rupse tăcerea. II văzuse pe Antonio plecând urechea asupra pachetului din braţe şi-l întrebă:

— Ce duci acolo în braţe?

Fără a se opri din mers, Antonio dădu un colţ al hainei la o parte şi dezveli faţa lipsită de viaţă şi palidă, luminată de razele slabe ale lunii:

— Este fiica fiului meu. S-a întâmplat ceva cu mama sa, a dispărut. Poate e rănită, poate a murit. Sau poate nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Nu avea lapte s-o hrănească şi a plecat din acfăpostul în care ne ascunseserăm de teama luptelor şi nu s-a mai întors. Cred că în curând bietul prunc va muri de foame.

— Şi soţia mea a născut. A fost tot o fetiţă, dar a murit imediat după ce s-a născut. Acum mă tem să nu moară şi soţia mea. Singura mângâiere este faptul că încă nu şi-a revenit şi nu ştie ce s-a întâmplat cu biata noastră fetiţă.

— Nici eu nu ştiu ce voi face. Dacă nu au lapte la mănăstire..

Brusc Paolo Întinse mâna spre pruncul din braţele lui Antonio.

— Laisă-mă să văd copilul. Aşa bolnavă cum este sunt sigur că soţia mea are lapte destul.

In pri'mul moment Antonio îl privi cu uimire, apoi îi întinse copilul plin de speranţă.

— Opreşte căruţa, strigă Paolo. Apoi urcă în căruţă şi aplecându-ise asupra soţiei, o privi cu atenţie. Efa întinsă pe spate şi transpira din abundenţă. Când îi atinse fruntea era rece ca gheata. Deschise bluza femeii şi lăsă să se vadă un sân bogat, plin cu lapte.

Antonia îl urmase în căruţă şi acum privea uimit, cum instinctul îl făcea pe bietul prunc să se reîntoarcă la viaţă. Muşcă sânul cu lăcomie şi începu să sugă din bo— găţia de lapte a Adrianei Vigano.

Priveşte, murmură Paolo, cu ochii strălucind de lacrimi. Era îndurerat şi totuşi plin de bucurii. Plângea de mila propriului său copil şi zâmbea, fericit, printre lacrimi, mândru că soţia lui aşa bolnavă cum era salva viaţa unui alt nou-născut.

„Dumnezeu în marea lui1 bunătate pune ordine în viaţă", gândi Paolo. Nu-şi întorsese faţa de la ei cu totul. In

toată nenorocirea, găsise un mijloc de a aduce fericire făcând o minune.

*

— *

Din colţul camerei unde se afla, Antonio îl urmări pe Paolo cum se apleacă deasupra patului în care zăcea soţia lui' şi o sărută.

Patul se afla în fosta capelă a mănăstirii, de unde fuseseră scoase stranele pentru a se instala cât mai multe paturi. O călugăriţă ţinea pruncul în braţe şi-l bătea uşurel pe spate după alăptat. Apoi îl dădu adormit lui Paolo. Acesta se întoarse spre Antonio şi-i făcu un semn din cap şi împreună cu Dario se îndreptă spre locul unde Antonio şi Marcella îşi aveau paturile.

— Se pare că Adriana are mult noroc. Va mai dura până îşi va reveni, dar atât doctorul cât şi călugăriţele sunt convinşi că va trăi, pentru că a ajuns aici la timp.

— Sunt bucuros să aud ce spui! şopti Antonio bătându-l prieteneşte pe umăr.

— Sunt atâ't de mulţumit! spuse Paolo cu ochii plini de lacrimi întinzând copilul spre Antonio. A fost tare flămândă. A supt totul dintr-o dată. Nu cred că am mai văzut un nou-născut atât de flămând. Este foarte micuţă chiar şi pentru un nou-născuţt, dar este foarte frumoasă. Ştii, pentru o clipă, soţia mea a fost conştientă de faptul că alăptează copilul. M-a privit şi a spus: „Frumoasa mea fetiţă..." N-am avut curajul să-i spun adevărul. Nu i-l voi spune până nu va fi complet vindecată.

— Te înţeleg, şi-ţi dau dreptate.

— îmi pare rău. De obicei nu plâng aşa uşor, spuse Paolo trăgându-şi fiul mai aproape de el.

— Da, nici eu, spuse Antonio, dar în ultimul timp am plâns foarte des.

— Ai aflat dacă au lapte pentru copil în mănăstire? întrebă Paolo.

— Nu, dar ni s-a spus să aşteptăm până vom putea vorbi cu maica stareţă. Vom vedea atunci cc se poate face.

— Dacă veţi mai avea nevoie, soţia mea vă poate

ajuta. Are lapte mult. Oricum, sânii trebuie goliţi.

— Mulţumesc, prietene.

— Nu v-am spus încă numele meu. Mă numesc Paolo, Paolo Vigano.

— îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce-ai făcut, domnule, Numele meu este Antonio şi aceasta este soţia mea Mareella.

— Doamnă, domnule, spuse Paolo înclinându-se uşor, dar Marcella nu-l răsplăti decât cu un zâmbet îngheţat.

— Iat-o pe maica stareţă, spuse Antonio urmărind-o pe aceasta din priviri';'o văzu trecând pe la fiecare pat cu hainele ei albe pătate de sânge, încercând să încurajeze pe fiecare din cei aflaţi în suferinţă.

Apropiindu-se privirile i se întâlniră cu ale lui Antonio, dar trecu mai departe. Apoi, îi recunoscu, aşa murdari şi zdrenţăroşi cum erau. îşi continuă drumul printre răniţi dar ceva mai grăbită ca înainte.

Când ajunse la ei pe chipul său apăru un zâmbet forţat.

— Principe di Fontanesi, Principesă, spuse ea înclinând capul.

Paolo tresări:

— Sunteţi... principele...? şi principesa? Apoi îşi înclină capul şi murmură: scuzaţi-mă, scuzaţi-mă.

— De ce? întrebă Antonio.

— Pentru că m-am purtat atât de familiar cu dumneavoastră.

Antonio îi ridică capul şi-l privi în ochi:

— Mie nu-mi pare rău. îţi sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Maica stareţă tuşi semnificativ şi-şi împreună mâinile în faţă.

— îmi pare rău dar sunt purtătoarea unor veşti triste pentru dumnevoastră.

— Charlotte-Anne a murit, deci? spuse Antonio.

— Da. îmi pare rău şi vă asigur de toată compasiunea mea. Brancardierii au găsit-o şi au adus-o, dâr era prea târziu. Avea multe răni şi nu mai puteam face nimic decât

să-i uşurăm suferinţa. Acum este în mâinile

Domnului. Apoi observă copilul şi ochii săi se luminară şi pentru prima,oară după mult timp zâmbi.

— Un nou-născut?!

— Da şi acum a rămas fără mamă. Şi nu avem nici lapte.

— îmi pare rău dar în mănăstire nu există niciun strop de lapte.

— Nici noi nu avem ce mânca, spuse Marcella. N-am mâncat de zile întregi.

— îmi pare rău, principesă, spuse maica stareţă cu o voce uscată. Dacă vom avea ceva mai multe provizii, v-aş putea da ceva de mâncare. Dar nu avem suficient nici pentru răniţi. Aşteptăm raţiile de la americani.

Marcella mormăi ceva de neînţeles şi se întoarse cu spatele.

— Eu am ceva pâine, principesă, spuse Paol'o, arătând cele două pâini ascunse la piept. Poftim, spuse el, întinzând una stareţei. E tot ce pot să fac, maică stareţă.

— Fii binecuvântat!

Rupse apoi o bucată de pâine şi i-o dădu Marcellei care o apucă cu lăcomie. Muşcă o bucată mare şi începu să mestece cu grabă ca şi când s-ar fi temut că cineva îi poate fura hrana în orice moment.

— Mulţumesc, spuse Antonio încet. Îţi voi rămâne veşnic recunoscător pentru că ai salvat viaţa copilului şi pe a soţiei mele. îşi plecă privirile şi se întrebă, în sinea sa, cum de a putut să se transforme soţia lui într-un animal, într-un timp atât de scurt. Sau poate nu avusese nevoie decât de un moment deosebit pentru a-şi dezvălui adevărata fire? Niciodată nu suferise de ruşine pentru nimeni, cum suferea acum pentru soţia lui. în doar câteva zile Marcella se lăsase pradă tuturor caracteristioilor pe care altădată le atribuia ţăranilor şi oamenilor simpli. Şi aicum ţăranii erau cei ce se purtau cu demnitate.

— Dar copilul, ce vom face cu copilul, dacă nu exista lapte şi mama ei e moartă?

— Şi îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar şi tatăl a

murit. Poate aţi auzit? întrebă temător maica stareţă.

Antonio o privi şi deodată i se scurtase tot sângele din obraji.

— Cum a murit? Unde s-a întâmplat?

Stareţa dădu din cap în semn că nu ştie. Toate aceste amănunte dureroase puteau să mai aştepte. Vor avea timp mai târziu şi pentru amănunte.

In tăcerea care se lăsă, Antonio păru să se lase pradă disperării. Ca şi când ar fi ghicit sfârşitul tragic al fiului său, prinţul păru să îmbătrânească instantaneu.

Marcella terminase de mâncat bucata de pâine şi o lumină ciudată i se aprinse în priviri. In starea ei atât de apropiată de nebunie, păru să nu ia în seamă vestea morţii fiului ei. Privi restul de pâine din mâna lui Paolo şi întrebă:

— De ce nu iei copilul? Nu mai are nici tată, nici mamă.

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg principesă?

— Am spus că poţi păstra copilul. In schimbul pâinii care ţi-a mai rămas.

— Marcella! strigă prinţul. Se târguia ca o vânzătoare de peşte în piaţă şi folosea copilul drept monedă de schimb. S-au întâmplat prea multe nemorociri, gândi el. Drumul printre ruinele Palatului de Cristal o făcuse să-şi piardă minţile.

Marcella smulse copilul şi-l întinse lui Paolo.

— Priveşte cât este de frumoasă. Un înger. Soţia ta poate să nu afle nimic. Copiul vostru era la fel cu acesta. O poţi înlocui cu fiica ta, cea care a murit. Şi vezi medalionul pe care l-a pus mama ei în jurul gâtului?

Paolo, în uimirea sa, nu putea decât să privească şi nu scotea o vorbă.

— Medalionul este tot al tău. Eu nu am nevoie de el. Deci ia copilul şi medalionul în schimbul bucăţii de pâine.

Antonio se întoarse cu faţa la perete,^ cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Maica stareţă întoarse şi ea spatele. Nu putea suporta expresia de răutate întipărită pe faţa principesei.

— Nu înţelegi că aceasta este cea mai bună soluţie?

şuieră Marcella soţului ei. In felul acesta copilul are ce mânca. Are şi părinţi şi avem şi noi o bucată de pâine.

— Poţi… poţi tu să faci aşa ceva?

— Da, sigur că da, spuse scurt principesa. Ia-l, strigă, punând copilul în braţele lui Paolo. Am urât-o totdeauna pe mama acestui copil. Nu a fost altceva decât o târfă fascistă. Am ştiut că fiul meu era condamnat de când am văzut-o. Cine vrea copilul unei târfe care şi-a ucis soţul?

Paolo privea copilul, făptura aceea mică, cu faţa roşie şi uşor ridată şi atât de nevinovată. Buclele subţirele erau blonde şi ochii erau albaşjtri ca marea. Era într-adevăr un înger. Şi soţia sa nu va avea nicio îndoială că este copilul lor. Paolo privi spre Marcella care se îndepărtase deja mestecând pâinea. Nici măcar nu se gândise să-i dea şi soţului ei un colţ de pâine.

Maica stareţă îşi plecă capul şi se rugă în tăcere. In alte condiţii ar fi încercat să intervină, dar acum trăiau zile cu totul şi cu totul neobişnuite. Era lipsit de sens să încerci să schimbi părerea aristocrată a unui membru al familiei di Fontanesi. briunde privea în jur nu vedea” decât moarte şi nenorociri. Mai bine era pentru copilă să trăiască intr-o familie de oameni simpli dar cu suflete iubitoare decât alături de o scorpie care fusese în stare să o vândă pentru un colţ de pâine.

Maicia stareţă, îl privi pe Pauto care se aplecase în genunchi şi îi arăta fiului său pe surioara lui şi-l făcea să jure că niciodată nu-i va spune mamei sale nimic din ceea ce văzuse şi auzise.

— Maică stareţă, acest copil trebuie să poarte ijn nume.

— Da, ai dreptate şi cred că nu i-au pus niciun nume, altfel prinţul ne-ar fi spus.

— Care era numele mamei ei?

— Charlotte-Anne.

— Anna. Da, aşa îi vom spune, Anna.

Maica stareţă zâmbi şi aprobă din cap. Da, aşa era mult mai bine pentru copil.

Dumnezeu, în măreţia lui, se gândise că acel copil

avea nevoie mai ales de dragoste şi îl încurajă pe Antonio spunându-i toate acestea.

£3

Valizele zăceau pe pat cu capacele desfăcute. Elizabeth-Anne privea în tăcere cum Janet împăturea hainele şi le aşeza cu grijă în vaiiză. Privi spre Zaccheus care îşi dusese scaunul pe rotile in dreptul ferestrei şi privea dealurile din Campania ca şi când acolo s-a fi aflat răspunsul la întrebările care-l frământau. Ştia ce gândeşte. Şi ea medita la aceleaşi lucruri.

Veniseră în Italia pentru a o găsi pe Anna, dar în cele din urmă fuseseră nevoiţi să admită că nu vor putea afla nimic. Prea multe piese ale acestui joc lipseau şi indiferent cât de mult ar fi luptat, ştia că nu va putea afla nimic în plus faţă de ceea ce cunoşteau.

Se rndreipltă sjpre Zaccheus şi odată ajunsă lângă eî, îşi puse mâna pe umărul lui parcă pentru a prinde forţă şi curaj. Zaccheus întoarse capul, o privi şi văzu că nimic pe chipul mamei sale nu trăda durerea cumplită prin care trecea sufletul ei.

Când pusese piciorul pe pământul Italiei crezuse că, aflându-se pe locurile unde trăise fiica ei, va fi mai aproape de ea. Totul fusese o iluzie. Trupul fiicei sale era înmormântat în acest pământ, dar sufletul ei nu mai era aici. Trebuia să înţeleagă că totul se sfârşise şi că viaţa mergea înainte aşa cum natura ştersese de pe dealuri orice urmă a luptelor şi distrugerilor.

Da, viaţa mergea înainte, în ciuda nenorocirilor care se abătuseră asupra omenirii.

Familia ei fusese şi ea greu încercată de această nebunie a războiului şi mai ştia că nu erau singurii care trecuseră prin suferinţă şi moarte. Milioane de alte vieţi fuseseră distruse în cei câţiva ani de război. Dar tributul plătit de ea şi de cei dragi ei i se părea totuşi prea mare: un fiu condamnat să-şi trăiască viaţa în căruciorul de invalid, o fiică moartă la numai treizeci de ani şi al cărei nume când îl rosteai inspira ţăranilor italieni ură şi dispreţ, o nepoată dispărută şi un ginere care căzuse victimă

propriului său popor, omorât cu furcile şi spânzurat în mod josnic în mijlocul satului, fiind simbolul unei puteri care adusese oprimare ’ şi durere. Îşi vărsaseră toată furia şi ura asupra lui Luigi di Fontanesi pentru că el reprezenta din păcate, o lume care ajunsese în culmea nebuniei.

Oare ce se întâmplase pe Pământ, ca oamenii să se transforme în animale de pradă?

îşi pusese această întrebare de mii de ori, dar nu reuşea să găsească niciun răspuns. Erau atât de multe întrebările, iar răspunsurile păreau să nu poate fi date de nimeni, niciodată.

Se întoarse şi privi spre Janet. Poate ar trebui s-o ajute ca să-şi găsească o ocupaţie. Veniseră aici şi totul nu adusese niciun folos nimănui. Imediat ce vor fi împachetat totul, vor decola. Cel mai bun lucru era să plece cât mai curând şi odată ajunşi acasă să încerce să-şi vindece rănile.

Sosise clipa să privească’ adevărul în faţă. Nepoata ei era dispărută. Fusese dată ca un căţel sau ca un pisoi de care nimeni nu avea nevoie, de către proprii ei bunici. Indiferent cât ar încerca să caute să o găsească, totul era inutil. Era sigură că familia căreia fusese dată aflase despre cercetările ei şi dispăruse fără să lase cea mai mică urmă. Ce era mai dureros era faptul că la cei cincizeci de ani ai ei, Elizabeth-Anne nu reuşea să înţeleagă că şi ea putea fi înfrântă.

îşi strânse pumnii şi un geamăt de furie îi străbătu pieptul. Toate vocile, faptele şi evenimentele din ultimele săptămâni i se învălmăşau în cap.

Maica stareţă, cu faţa ei tristă, ou vocea seacă şi chinuită o asigurase:

— Doamnă, copilul este fericit. Credeţi-mă. Nu i-aţi faice decât rău dacă aţi smulge-o din mijlocul familiei în care trăieşte. Vă rog, doamnă, aveţi milă. Vă rog, nu faceţi această mare greşeală.

— Dar trebuie să aflu unde este. Doar e copilul fiicei mele.

— Da, doamnă, înţeleg. Numele ei este Anna Vigano,

a fost botezată de părintele Odoni.

Dar odată ajunsă la proprietarul familiei Vigano, acesta spuise:

— Au dispărut într-o noapte, au fugit ca hoţii. Cine poate şti unde au fugit? îmi datorează chiria pe două luni. Cale bătută! Ce pot să mai spun?!

Sufletul îi era pustiit de durere. Pusese atât de aproape de descoperirea adevărului. O pierduse din nou. Cine ar fi putut să-i1 spună unde se ascundea familia Vigano?

Amintirile nu-i dădeau pace. îşi făcea atâtea mustrări.

„Dalcă nu aş fi trimis-o pe Charlotte-Anne în Europa, poate acum ar mai fi îrn viaţă".

„Dacă nu aş fi dedicat atât de mult timp pentru hoteluri şi aş fi fost o miamă mai* grijulie…tf

„Dacă aş fi avut o mână mai fermă în privinţa ei…"

Erau atât de mulţi „daca". Şi atâtea adevăruri i-se desfăşurau înaintea ochilor. Charlotte-Anne fusese totdeauna o încăpăţânată şi o revoltată. Totdeauna nu mersese decât pe drumul ales de ea. Şi. Elizabeth-Anne ştia că acestea erau trăsăturile ei de caracter. Ea şi Charlotte-Anne se asemănau mai mulţ decât fusese ea obişnuită să recunoască. Dar, spre deosebire de Charlotte-Anne, ea fusese totdeauna mai' prudentă. Fiica ei nu calculase niciodată riscurile ce puteau să apară în viaţă.

„Dacă aş fi luptat cu ea pentru a-i arăta drumul cel bun. Doar de atât avea nevoie. De ce nu am observat oare acest lucru? De ce am fost atât de oarbă?a

Dar acum totul era deja trecut. Charlotte-Anne fusese ucisă, era dusă, pierdută şi Elizabeth-Anne nu mai avea decât amintirile pentru a-şi duce viaţa mai departe.

Ştia că va ajunge, cu timpul, să se împace cu moartea fiicei sale. Dar ştia că niciodată nu va înţelege cum de a putut familia di Fontanesi să se poarte aşa cum se purtase. Ştia că pentru ceea ce făcuseră nu vor avea niciodată iertare şi înţelegere din partea ei.

Oare cum de înstrăinaseră acel copil? Şi mai ales să-l dea pentru mâncare? Chiar crezuseră că sunt singurii

ajunşi în suferinţă? Numai sosirea aliaţilor reuşise să salveze Italia de la foamete. Dar alte mii de familii reuşiseră să se salveze numai prin dragostea pe care şi-o purtaseră unii altora. Poate că totuşi stareţa avusese dreptate. Anna era mai fericită într-o familie care o iubea decât înconjurată de oameni reci, lipsiţi de sentimente ca pricipesa Marcella şi soţul ei.

Şi totuşi, nu reuşea să se liniştească în privinţa Annei. Numai moartea putea s-o aline. Mai devreme sau mai târziu toţi murim. Uin mormânt însă este ceva concret, poate fi atins, îl poţi vedea. Dar aoum trebuia să accepte înfrângerea. Indiferent câţi bani1 şi cât efort ar fi cheltuit, nu va reuşi s-o găisească. Nu putea decât să se roage ca cei care o luaseră pe Anna să o iubească şi să aibă grijă de ea.

Da, era timpul să se întoarcă acasă şi să adune ce mai rămăsese din vieţile lor. Singurul fiu al lui Zaccheus, Henry, era în Statele Unite aşteptându-i să se întoarcă.

Era timpul să se gândească şi la cei vii, la cei ce rămăseseră în jurul ei. Trebuia să-şi vindece rănile.

Elizabeth-Anne se mişca pe lângă Janet, ca într-un vis, cu ochii strălucind de lacrimi.

Războiul se sfârşise, dar suferinţa rămăsese şi va dăinui mult timp. Dar viaţa va intra în firescul ei şi vor rămâne numai amintirile.

Viaţa continua şi amintirile dragi puteau s-o facă suportabilă. Trebuia să trăiască: cu aceste amintiri şi să plângă, să plângă mult pentru a alina cât de cât durerea.

Indiferent de ce se întâmplase, dragostea pentru fiica şi nepoata ei trebuia să rămână ca o flacără vie.

Şi aceasta era cheia supravieţuirii, să doreşti să păstrezi dragostea pentru cei pierduţi definitiv.-

Dar. în adâncul sufletului ştia că vor urma acele zile lungi, ce se vor târî una după alta şi ea va fi torturată de un singur gând:

— Oare ce se întâmplase cu Anna?

Ill

ANNA

Roma/ italia
22 mai 1964
Î

Era ora zece şi douăzeci de minute când autobuzul atât de binecunoscut traversase podul Cestio pe malul stâng al Tibrului. Cerul Romei era ca o mare albastră calmă şi pluteau din loc în loc nori albi. Dar în ciuda liniştii din natură, Anna Vigano era departe de a fi calmă.

Tocmai azi să întârzie. Din toate zilele, tocmai în acea zi scuterul ei Vectra s-a defectat. Adunase cu greu banii pentru el, sperând ca acest mijloc de transport s-o ajute să treacă mai repede prin aglomeraţia oraşului. Dar tocmai în zi'ua când avea mai multă nevoie să ajungă la timp, scuterul se stricase şi mecanicul nu putuse face nimic pentru ea.

Acum s-ar putea să piardă şansa pe care o aştepta de atât de multă vreme. Şi această ofertă era un curs pe care ar fi putut să-l urmeze la New York în domeniul conducerii şi organizării hotelurilor. Cursul era organizat pentru angajaţi ai hotelului Hale din Roma. Era şansa vieţii ei.

Coborî din autobuz şi chiar îmbrânci un bărbat oare se mişca mai greu. Era ceva neobişnuit pentru ea! Trebuia să-şi păstreze firea! t>e obicei era întruchiparea calmului şi politeţii. Slujba îi impunea un asemenea comportament. Era sarcina ei să liniştească clienţii nervoşi şi micile neînţelegeri din hotel şi era şi obi'şnuită cu toată agitaţia şi larma din Roma.

Scuzându-se cu un zâmbet slab, Anna coborî şi se grăbi spre hotel. Timpul era totul în acel moment. Directorul va face o criză în momentul când va vedea că este în întârziere. Chiar dacă ar fi' încercat cineva să acopere lipsa ei, precis că îi descoperise absenţa.

Numai gândindu-se la el şi simţea o undă de furie cum o cuprinde încet-încet. Era un individ ţeapăn şi încrezut care se mişca asemeni fulgerului, dar cu şiretenia păianjănuliui. Părea că are capacitatea de a fi în mai multe locuri odată. Nimeni nu avea auzul fin şi ochii de reptilă ai lui Romeo Corvi, Deşi era bine trecut de patruzeci de ani,

nu se observa. Elegant, uşor arogant, se purta ca şi când ar fi fost în spatele ghişeului, la Van Cleef sau Cartier. Părul negru, lins, pieptănat peste cap şi ochii aceia pătrunzători şi sprânceana ridicată în semn de permanentă întrebare te umpleau de teamă. Oricum, dacă reuşea să treacă peste o ceartă cu Corvi, ar fi fost foarte fericită.

Cu aceste gânduri se grăbi spre clădirea mare pătrată, cu ferestre uriaşe şi cu balcoane cu coloane. Pe acoperişul înalt, în pantă, se vedea scris cu litere mari: Hale Roma.

încă înainte de a ajunge în dreptul hotelului văzu şirul lung de taxiuri care aşteptau clienţi. Privea numai în jos încercând pe cât posibil să evite ocheadele taximetriştilor.

Totuşi nu putea să nu audă fluierăturile lor, ceea ce o făcu să grăbească pasul şi mai mult.

Aproape că zbură pe lângă intrarea principală cu covorul roşu şl uşile strălucitoare cu mânere de bronz. Se grăbea spre intrarea personalului care era după colţ, într-o alee pietruită şi care o făcu să încetinească ritmul din cauza pietrelor. Numai pe jumătate atentă la drum îşi tot ţinea lecţii în gând:

„Indiferent de ce s-ar putea întâmpla nu trebuie să-ţi pui slujba în pericol!w

„Dacă Romeo Corvi a aflat de întârzierea ta şi va începe să ţipe la tine, atunci trebuie să-ţi ţii gura şi să nu-i întorci vorbatt.

Şi mai ales nu trebuie să se lase tentată să facă ceea ce toţi angajaţii hotelului ar fi dorit de mii de ori să facă: să-i pună mâinile în jurul gâtului şi să-l strângă până îşi vă pierde ultimul fir de respiraţie.

Azi, mai mult ca oricând trebuie să fie atentă cum vorbeşte cu el. Nu numai pentru şansa de a primi bursa pentru cursurile din Statele Unite dar şi pentru că slujba pe care o avea era deosebit de importantă. Fusese o minune şi faptul că reuşise să ocupe acel post. Când în urmă cu un an se deschisese hotelul Hale, locurile de muncă fuseseră o binefacere pentru cei care reuşiseră să

fie primiţi. Salariile erau mari în comparaţie cu ceea ce ofereau alte hoteluri şi posibilităţile de promovare erau reale, deoarece toţi erau obligaţi să pornească de la slujbele cele mai puţin importante. Mii de tineri concuraseră pentru aceste locuri de muncă şi doar două sute reuşiseră, printre oare şi Anna.

Influentul ei văr Fabio, care avea o mulţime de relaţii şi multă influenţă, era cel care o ajutase să deschidă uşile acestui hotel. Restul a depins de ea. In timpul care trecuse de la angajare reuşise de mai multe ori să-şi dovedească calităţile, fiind apoi avansată de la maşina de scris, la recepţie, apoi la relaţiile cu publicul. Făcea absolut tot ce putea, ajuta oaspetele să se simtă bine în hotelul Hale. Căuta un cercel pierdut, calma o criză de apendicită, însoţea o doamnă la un magazin unde preţurile eşarfelor de mătase erau mai scăzute sau la un cizmar care confecţiona pantofi în trei zile, găsea pe cineva să aibă grijă de copilul unui cuplu care dorea să petreacă seara în oraş, sau căuta o farmacie care putea să facă o reţetă urgentă.

Şi, mai aks, etra prietenoasă, politicoasă, calmă şi surâzătoare dornică să ajute pe toată lumea. îi vrăjea pe toţi cu zâmbetul ei calm şi cu vădita dorinţă de a fi de folos. Reuşise să se facă de neînlocuit printr-o slujbă pe care şi-o crease singură, un fel de om-bun-la-toate, căutat oricând era nevoie şi mai ales simpatizat de toată lumea, oaspeţi şi personal.

De toţi, mai puţin de Romeo Corvi.

Numai gândindu-se la el şi îi clocotea sângele în vene. Tot ceea ce făcea ea era controlat cu minuţiozitate de Romeo Corvi în dorinţa de a-i găsi o cât de mică greşeală. Şi înţelesese în cele din urmă şi de ce făcea acest lucru. Dar înţelesese numai după ce altcineva îi atrăsese atenţia asupra acestei laturi a activităţii ei. Anna era mult prea eficientă şi se putea descurca în diverse activităţi ale vieţii hoteliere. Romeo Corvi se temea de ea, se temea de eficienţa şi inteligenţa ei!

Dar aşa cum ea ştia că nu doreşte să-i ia locul, tot ase

el nu putea fi convins de contrariu. Dacă ar fi discutat cu el această problemă nu ar fi făcut altceva decât să-l facă şi mai bănuitor. Era o situaţie fără ieşire.

Politică de birou. O detesta.

Cu două săptămâni in urmă relaţiile dintre ea şi Romeo Corvi atinseseră punctul exploziv. Sediul central al reţelei hoteliere Hale trimisese hotelului Hale din Roma o listă cu cei mai buni zece angajaţi ai hotelului. Fiecare dintre ei urma să fie chestionat de un director executiv, din New York pentru a fi numit.director adjunct, fie la hotelul Hale din Roma, fie ia noul hotel Hale din Milano care era în construcţie. în afară de salariul obişnuit, candidatului ales urma să i se plătească cheltuielile pentru participarea la un curs în cadrul reţelei hoteliere Hale din New York.

Anna ştia că aceasta este şansa vieţii ei. Banii fuseseră totdeauna o problemă pentru ea şi pentru familia ei şi fusese nevoită să câştige un ban in plus luptându-se să urce scara ierarhică în lumea afacerilor. Şi era convinsă că va putea urca cât mai sus prin munca şi încăpăţânarea ei. încă de la început îşi evaluase corect posibilităţile. Ştia că avea puţine şanse în luptă, că deşi era bine pregătită, nu urmase totuşi decât învăţământul public; apoi mai erau şi alte dezavantaje: era femeie, era tânără şi era mult prea atrăgătoare pentru a nu fi în pericol în faţa agresivităţii masculine.

Era o femeie frumoasă şi atrăgătoare. Era înaltă şi avea picioare superbe. Părul ci biond-auriu era drept şi-i cădea bogat până la umeri. Avea pielea catifelată şi ochii albaştri erau deosebit de atrăgători: prea deschişi pentru a avea culoarea mării, dar adânci ca marea. Talia îngustă, şoldurile frumos arcuite şi picioarele lungi, frumoase, o făceau să apară ca o întruchipare a tinereţii şi frumuseţii. Avea un mers uşor, cu mişcări calculate ca şi când fiecare pas ar fi fost deosebit de important. Era o femeie tânără, intr-o lume a bărbaţilor şi era hotărâtă să-şi dovedească valoarea. Şansa de a urma cursul organizat de conducerea reţelei hoteliere era o mană cerească pentru ea.

Era convinsă că numele ei va ii în capul listei

candidaţilor. Şi aşa ar fi trebuit să fie pentru că, într-adevăr, merita. Toţi erau de acord că ea ştie mult mai bine ca directorul hotelului întreaga activitate.

Faptul că ajunsese să vadă lista candidaţilor înainte de a fi trimisă fusese un mare noroc, dacă noroc poate fi faptul că secretara personală a lui Romeo Corvi se îmbolnăvise. Tânăra care o înlocuise o rugase pe Anna sâ-i arate cum să folosească telexul şi Anna s-a oferit să trimită ea lista.

Când se aşezase în faţa maşinii şi văzuse lista candidaţilor fusese la un pas de a leşina.

Numele ei nu fusese trecut pe listă.

Romea Corvi avusese grijă să fie lăsată deoparte.

Era gata să izbucnească în lacrimi când o fulgeră o idee strălucită. Din moment ce ea era cea care trimitea telexul, de ce nu ar trece şi numele ei pe listă. Singura problemă era acea că centrala din New York ceruse zece nume şi al ei ar fi fost al unsprezecelea. Ar fi fost o mare nedreptate să joace rolul norocului sau al ghinionului în privinţa unuia din candidaţi.

Citi atent lista şi observă că la* numărul şapte era trecut numele lui Maurizio Corvi, fratele mai mic al lui Romeo Corvi, care datorită poziţiei fratelui său obţinuse slujba respectivă fără niciun ccncurs şi fără a avea cunoştinţe în domeniul hotelier.

Aşa încât tăie numele lui Maurizio Corvi de pe listă şi trecu numele ei. Expedie telexul şi aşteptă declanşarea furtunii. Era doar o problemă de timp, pentru că mai devreme sau mai târziu, Romeo Corvi avea să afle ce s-a întâmplat. Mulţumirea ei era aceea că îl va pune în faţa unui fapt împlinit. Nu va mai putea schimba nimic. Doar o puitea concedia şi în acest caz trebuia să fie foarte atentă şi să caute o cale de a-l împiedica s-o facă.

In săptămâna următoare sosi un telex ca răspuns la cel trimis de hotelul din Roma, Se menţiona data sosirii reprezentanţilor din New york şi se confirma lista cu cei zece candidaţi. Romeo Corvi fusese la un pas de nebunie, în aşa măsură îl înfuriase comportarea Annei. Numai

bunacuviinţă îl împiedicase să rostească zeci de epitete mai puţin plăcute la adresa ei. O ameninţase cu concedierea, dar Anna ii atrăsese atenţia asupra uimirii pe care ar fi sitârnit-o concedierea unui om propus pentru promovare. La auzul unor asemenea cuvinte, Romeo Corvi devenise purpuriu de furie şi cu greu îşi reţinuse furia. Părăsise încăperea ameninţând-o că nu va uita fapta ei, încercând să-şi stăpânească furia care clocotea în el.

De fiecare dată când îşi aminţea cât de aproape fusese de concediere, o treceau fiori reci. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nimeni nu ar mai fi putut s-*o ajute, nici măcar atotputernicul văr Fabio, la care nu ar mai fi vrut să apeleze niciodată.

Ura ei faţă de vărul Fabio era asemănătoare cu dispreţul şi ura f'aţă de Romeo Corvi. De când se ştia pe lume nu auzise decât: „Trebuie să mulţumim vărului

Fabio pentru aceasta…u Uneori credea că va ajunge să ţipe în momentul în care se va mai rosti numele lui.

Recunoştinţa şi admiraţia faţă de el nu erau altceva decât şansa pe care i-o ofereai pentru a te călca în picioare.

Fabio Pegrone era un văr îndepărtat al tatălui ei, dar cei doi nu fuseseră niciodată în relaţii prea strânse. Aceasta se datora faptului că tatăl Annei se trăgea din ramura săracă a familiei, în timp ce Fabio Pegrone din cca bogată. Când Anna avea trei ani şi familia Vigano se mutase la Roma părăsind Campana, tatăl ei căutase ajutor la vărul său. Acesta îi dăduse de lucru chiar la una din companiile lui de construcţii unde Paolo se spetise muncind până în ziua când fusese doborât fulgerător de un atac de cord.

Nici mama ei nu se plânsese vreodată în toţi acei ani grei, plini de lipsuri şi muncă.

Chiar de la sosirea lor la Roma locuiseră în una din casele pe care Fabio Pegrone le închiria. Totdeauna mama ei spunea că trebuie să-i fie recunoscători lui Fabio deoarece casele ieftine erau greu de găsit şi fără ajutorul lui toţi patru ar fi ajuns în stradă.

Târziu, când crescuse, a putut Anna să înţeleagă minciuna în care trăiau. Totul s-a luminat în mintea ei când a văzut locuinţa minunată a familiei Pegrone şi a putut face comparaţie între mizeria in care trăiau ei şi luxul de care se bucura Fabio Pegrone, care storcea şi ultima liră de la chiriaşii săi fără să simtă nici cea mai mică remuşcare pentru mizeria în care îi obliga pe aceştia să trăiască.

Iarna apartamentele erau prost încălzite sau nu erau încălzite de loc. Boilerele se stricau şi nu se reparau cu lunile. Toaletele se umpleau şi nu se curăţau cu săptămânile. Şobolanii bântuiau pe holuri,- muşcând copii şi împrăştiind boli în timp ce gândacii se târau peste tot, pe pereţi, pe podele. Anna crescuse cu o ură nemărginită faţă de mirosul de mâncare amestecat cu duhoarea de varză, cu lipsa de aer şi lumină. Ţipetele copiilor, familii adunate într-o singura cameră era tot ce i se părea mai urât. Când avea şapte ani şi învăţase să citească unul din primele lucruri descifrate de ea fuseseră cuvintele scrijelite pe un toc de uşă: Pegrone porcul.

Ii era ruşine că se înrudea cu el şi mai ruşinată s£ simţea să facă publică această rudenie.

Dar ceea ce o durea mai’tare era faptul că ia moartea tatălui ei, mama ei fusese nevoită să lucreze pentru Pegrone. Micul câştig al Adrianei Vigano se reîntoreeia în buzunarele lui Pegrone. Era un cerc vicios din care nu puteau ieşi. Dario era prea tânăr pentru a putea aduce un câştig substanţial în casă, deci tot spălatul rufelor pentru Pegrone îi ajuta să supravieţuiască. Şi mama ei repeta într-una câtă recunoştinţă trebuie să-i poarte toţi vărului Fabio.. Fără el ar fi ajuns toţi trei muritori de foame.

Lipsa banilor fusese permanentă ameninţare sub care crescuse Anna. Se gândea mereu cât ar fi fost oare de bogaţi dacă pentru fiecare /şobolan şi gândac văzut ar fi primit o liră. Dar o asemenea idee trebuia lăsată la o parte, fiind irealizabilă şi astfel ajunse să crească purtând o adâncă ură în sufletul ei faţă de toate nedreptăţile pe care le vedea în jurul ei. Chiria aparta-. mentului creştea fără niciun motiv. Dacă ea şi Dario se duceau, fără ca mama lor

să ştie, să vorbească cu vărul Fabio, acesta îi trimitea la administratorul lui care le comunica sec că el nu poate face favoruri rudelor lui signor Pegrone.

Cu toate aceste neajunsuri, reuşiseră în mod miraculos să supravieţuiască.

Când Dario ajunsese la vârsta potrivită, plecase de acasă pentru a deveni preot. Era cea mai dragă dorinţă a mamei lor şi nici nu voisă să audă ca el să renunţe pentru a munci, ca să le întreţină şi pe ele. Oricum era mai uşor acasă, fără încă o gură de întreţinut. Dar sănătatea Adrianei se şubrezea şi-i era tot mai greu să muncească în spălătorie. Slujba Annei la hotelul Hale le salvase vieţile. Era departe de a primi un salariu mare, dar, oricum, mai echilibra situaţia lor financiară.

Continuase să trăiască acasă şi în fiecare săptămână îi dădea mamei sale cecul primit de la hotel. Ştia că de ea depindea să-şi ajute mama financiar după atâţia ani de muncă fără speranţă.

Din toate aceste greutăţi se hrănise ambiţia ei, nu din lăcomie, ci din lipsuri elementare îndurate ani în şir.

Dacă eu voi fi cca aleasă pentru a urma cursul în New York şi dacă voi ajunge director adjunct cu un salariu princiar, atunci vom putea părăsi cocioabele vărului Fabrio, vom putea alunga fantomele foamei şi disperării.

Da, dar totul depindea de prea mulţi dacă şi deocamdată erau foarte puţini banii cu care erau obligate să supravieţuiască.

Uneori trăia cu ideea că indiferent cât de mult va munci, totul era inutil, ca şi când, în casă, ar fi existat o gaură prin care se scurgea tot câştigul lor. Şi asta nu pentru că Adriana ar fi fost risipitoare, nu, ea economisea fiecare liră la sânge. Repara hainele vechi până când erau atât de uzate că nu mai avea ce repara. Economisea banii cumpărând pâine veche de două zile şi se tocmea pentru fiecare aliment pe care-l procura.

Dar anii de sărăcie îşi spuseseră cuvântul în cele din urmă. Adriana se îmbolnăvi şi cu un an în urmă Anna fusese obligată s-o interneze în spital. Şi la toate acestea o

contribuţie serioasă avusese şi Amedeo Battistello.

Şi naivitatea cu care căzuse în braţele lui.

Amedeo.

Se împliniseră, de curând, doi ani de când se cunoscuseră. Doamne, şi cum îl ura acum. Da, dar la început nu-l urâse de loc! O ameţise şi se îndrăgostise nebuneşte de el.

Nu avea decât şaptesprezece ani şi urma să termine şcoala când îl întâlnise. Era una din acele întâlniri pe care numai întâmplarea le face posibile. în fiecare după-amiază lua autobuzul şi mergea la Pavioli, unde locuia familia Pegrone şi lua un sac cu rufe pentru spălat. Dimineaţă, devreme, în drumul spre şcoală, se oprea şi lăsă pachetul cu rufele spălate, călcate frumos şi bine împachetate.

Anna era nevoită să se scoale devreme deoarece cartierul Pavioli în care locuiau industriaşi, stele de cinema, diplomaţi şi mulţi alţii asemănători cu Fabio, era situat departe de cartierul mizer în care trăia ea.

într-o dimineaţă, după ce lăsase pachetul, alergând de teamă să nu întârzie, se ciocni de un bărbat înalt şi atrăgător.

— Se pare că eşti foarte grăbită, spuse străinul ţinând-o să nu cadă.

— Da… vă rog să mă scuzaţi domnule.

— De fapt eu ar trebui să-ţi cer scuze. Nu în fiecare zl un bărbat are plăcerea să întâlnească o femeie frumoasă ca tine.

îl privi câteva secunde şi apoi îi simţi mâna şi observă privirea lui admirativă. Era tânăr, înalt, voinic şi îmbrăcat cu un costum închis la culoare, elegant şi cu o cămaşă albă de mătase. Cravata in dungi negre şi galbene se potrivea cu ochii lui de pisică sălbatică. Avea un nas frumos şi buze moi, senzuale. Privirea lui ca şi atingerea mâinilor trezi sunete de alarmă în mintea ei şi desprinzâdu-se de el porni în grabă pe celălalt trotuar. Auzi paşi repezi in spatele ei şi-l văzu apoi păşind alături de ea.

— Am o maşină şi aş putea să-ţi fiu de folos!

Dădu din cap în semn că refuză ajutorul şi continuă

să privească în direcţia opusă lui.

— Ar trebui să fii mai prietenoasă cu mine, nu crezi? De fapt ne-am şi cunoscut, nu-i aşa?

Se opri şi se întoarse spre el privindu-l în faţă. Zâmbea, arătându-şi dantura perfectă, alb-strălucitoare, contrastând cu tenul bronzat. Avea obrajii înalţi, cu trăsături slave şi ochii lui păreau să o vrăjească şi să o facă să-şi piardă raţiunea.

Părea un bărbat educat, cultivat, dar emana un aer periculos, de aventurier. Deşi părea să fie puţin trecut de treizeci de ani, avea un aer tineresc şi un farmec adolescentin.

— Trebuie să plec. Este târziu, spuse Anna încercând să se smulgă de sub privipea lui fascinantă.

— Stai, nu pleca, nici măcar nu ştiu cum te numeşti.

Simţea că se înăbuşă. Tâmplele îi pulsau nebuneşte şi mâinile îi transpirau. Era atât de aproape de ea încât feţele aproape li se atingeau. Simţea aroma parfumului scump pe care-l folosea, dar nu sesiză mâna care smulse nasturele de la bluza cu care era îmbrăcată şi apoi îl pusese în buzunar.

— Trebuie să plec, sunt foarte grăbită şi porni cu paşi repezi. Când trecu de colţul străzii, întoarse capul şi văzu că străinul nu o’mâi urmărea. Respiră uşurată dar şi puţin dezamăgită.

în acea după-âmiază, la sfârşitul orelor de şcoală porni din nou spre casa lui Pegrone. îl căută pe străin din priviri dar nu-l zări nicăieri şi avu sentimentul că a fost abandonată.

în acea seară, în cămăruţa ei plină de igrasie, zăcând în pat cu ochii larg deschişi aşteptă în zadar somnul. Vedea mereu ochii lui arzători privind-o, dinţii albi, strălucitori. Şi începu să viseze o mulţime de lucruri legate de el chiar mai înainte de a cădea într-un somn adânc fără vise.

Dimineaţă uitase de el ca şi când nu ar fi existat vreodată. Dar când coborâ din spălătoria familiei Pegrone şi se îndrepta spre şcoală il văzu stând relaxat, sprijinit de un perete, afişând un zâmbet şiret. întinse mâna şi aduse

la lumină un nasture de bronz, strălucitor.

— L-ai găsit!? Mă tot întrebam unde l-am pierdut, spuse ea încântată, întinzând mâna să ia nasturele. Dar, în acelaşi moment, el strânse mâna.

— îl primeşti înapoi numai cu o condiţie.

îl privi şi nu spuse nimic.

— Deci, îl primeşti dacă bei o cafea împreună cu mine.

Şi aşa a început povestea lor.

Amedeo Battistello! Cât de uşor îi fusese s-o facă să-l urmeze.

Era diferit de toţi ceilalţi tineri pe care-i cunoscuse şi care locuiau în casele sordide din vecinătatea casei ei. Era elegant, mereu îmbrăcat în costume bine croite şi părea să aibă totdeauna un portofel de crocodil plin cu bani. Conducea o maşină Alfa Romeo decapotabilă, în timp ce băieţii din vecini, abia îndrăzneau să viseze la o maşină. Aceştia se luptau să-şi păstreze slujbele amărâte pe care le aveau şi care erau prost plătite, în timp ce Amedeo lucra pentru unchiul său care era producător la Cinecitta. Vecinii ei se distrau şi ei, dar visau să-şi găsească o fată drăguţă, să se însoare şi să facă copii. Dar pentru Amedeo întemeierea unei familii era un subiect total lipsit de interes. Singura trăsătură comună lui şi vecinilor ei tineri era privirea aceea plină de pasiune, foamea care i se citea în ochi când o privea.

Şi ajunse să-şi modifice programul pentru a putea să se întâlnească cu Amedeo. îşi lăsa cărţile de şcoală acasă şi ascundea rufele de la Pegrone în geanta de şcoală. Nu-i spusese lui Amedeo cine este şi el era con vins că Anna locuieşte în clădirea în care locuia vărul Fabio. îl minţise şi în privinţa vârstei şi spusese că lucrează. îi plăcea această situaţie confuză în care ea, Anna Vigano, cea săracă, fiica spălătoresei, era şi ea cineva. In fond era o minciună nevinovată. Nimănui nu i se întâmpla nimic rău din cauza acestui neadevăr.

La început Amedeo o dusese în cafenelele aflate pe via Sistina unde mâncaseră prăjituri şi băuseră cafele sau

un pahar cu vin. Stăteau în pieţe, se plimbau de-a lungul Tibrului sau se învârteau fără un ţel anume prin

Roma cu maşina. O ducea departe de mirosurile stătute de prăjeală şi miasmele răspândite de mizeria în care mişunau şobolanii. Era personificarea bogăţiei şi era totdeauna strălucitor, făcea parte din lumea bună, plină de eleganţă şi strălucire. Era convinsă că este cel mai deosebit bărbat întâlnit în viaţa ei.

Apoi, mai târziu, îi spuse că ar vrea s-o ducă la el acasă, dar fiind vecini se gândise că ar fi mai bine să meargă împreună la hotelul Hassler. Şi aici în acest hotel îşi pierduse virginitatea.

Când se inscriseseră la recepţie, în registru, funcţionarul citise numele înscrise şi zâmbind politicos o. numise „doamna Battistella". Roşise uşor înciudată, fericită ca o tânără abia căsătorită şi mândră că ea Anna Vigano era privită ca o persoană ce aparţine acestui extraordinar bărbat, frumos şi bogat care era Amedeo Battistello. De câte ori in ultimele săptămâni nu rostise ea in şoaptă acest nume numai pentru plăcerea de a simţi savoarea lui?

Da, dar atunci totul era minunat, tot ce era legat de Amedeo. O făcea să simtă că străluceşte, că este o persoană deosebită. Ştia că arată mai matură ca vârsta pe care o avea, dar acum era cu adevărat importantă. La început îi fusese teamă să se lase iubită de Amedeo, dar cu el nu părea să fie simpla unire a două trupuri despre care vorbeau folosind glume obscene vecinii ei. De câte ori în nopţile fierbinţi când nu putea dormi nici cu geamurile deschise, nu auzise, fără Voia ei, gemetele şi gâfâielile venind din camerele vecinilor? Dar cu Amedeo fusese cu totul altfel. Felul lui de a o iubi era plin de graţie, tandru, un fel de dans plin de pasiune şi promisiuni.

în acea primă zi petrecută în camera hotelului Hassler o dusese sus şi murmurând numele ei o luase în braţe. Lumina după-amiezii târzii se filtra printre jaluzelele trase. Ii privise fiecare mişcare, prin semiîntunericul odăii, cu inima bătându-i puternic, o teamă teribilă învăluind-o şi

provocându-i spasme în gât şi în stomac. Era pentru prima dată când se întâmpla şi ştia că nu este bine să faci acest lucru înainte de căsătorie.

Dar bărbatul era Amedeo. Cum ar fi putut să fie rău ceea ce va face cu el? Dragostea lor era atât de puternică încât nimic altceva nu mai avea valoare.

în timp ce o ţinea în braţele lui puternice simţea cum i se topesc toate temerile, cum orice spaimă se duce, se evaporă din ea. Buzele îi tremurau uscate de teamă şi aşteptare. Auzise despre cât de dureros este prima dată, dar ştia că Amedeo este bun şi blând şi iubitor şi din această cauză nu voia să dea crezare acestor poveşti.

O săruta uşor pe gât, mângâietor, iar mâinile lui erau peste tot, calde, învăluitoare: pe sâni, pe braţe, pe coapse. Putea simţi mângâierile lui prin rochia subţire de bumbac şi închise ochii, cu gura uşor întredeschisă aşteptând sărutarea lui. Nu putea rezista valului de pasiune care o cuprindea când se gândea că Amedeo Battistello o mângâie pe ea, că ea era cea pe care încerca să o cucerească total, trezindu-i dorinţe, care păreau să-i ardă carnea şi sufletul.

Cu mişcări încete, solemne, ca ale unui preot oficiind un ritual păgân, deschse nasturii din spate ai rochiei şi trase rochia de pe umerii ei uşor. Aceasta alunecă la picioarele ei cu un foşnet slab şi rămase aproape goală, cu slip-ul ieftin pe ea, atât de nelalocul lui în această cameră aşa de elegantă.

Şoptindu-i numele, buzele lui îi sărutau gâtul, limba moale şi umedă înscriind cercuri fierbinţi pe pielea ei catifelată. Simţea degetele lui ca nişte adieri mângâindu-i umerii, braţele, jucându-se în părul ei blond. O strânse în braţe şM simţi bătăile inimii contopindu-se cu ale ei. Simţea mirosul pătrunzător al apei de toaletă şi din ce in ce mai puternic pe cel al trupului său.

începu să tremure când îi luă faţa în mâini şi o sărută profund, apoi se opri şi începu să-şi dea jos hainele, o sărută din nou şi tot aşa până rămaseră amândoi complet goi unul în faţa celuilalt.

îşi întoarse capul speriată, dar el îi ţinu faţa în mâini şi şopti:

— Totul e minunat. Nu trebuie să-ţi fie ruşine de mine.

Dar ea tot nu putea să-l privească în faţă.

— Priveşte-mă! auzi glasul lui poruncitor.

încercă să-l privească şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Te rog priveşte-mă! spuse el pe un ton mai blând şi se dădu doi paşi înapoi, drept şi mândru ca un balerin.

îl privi hipnotizată şi cerceta fiecare părticică a trupului din priviri. Era musculos, dar suplu şi elastic, fapt ce o uimi pentru că îmbrăcat părea mult mai voinic din cauza umerilor laţi. Era bronzat din cap până în picioare şi nu avea decât o dungă îngustă albă în locul unde fusese costumul de baie. Pieptul îi era acoperit de cârlionţi negri sârmoşi care-l făceau să pară şi mai bronzat, în contrast cu trupul iui, al ei părea trist de alb.

Ridică capul şi-l privi adânc în ochi. Se apropie de ea şi o îmbrăţişă strâns, căldura trupului său şi dorinţa fierbinte pe care o răspândea provocându-i o plăcere aproape dureroasă.

Limba lui îi explora gura trimiţându-i valuri de căldură în tot trupul şi penisul lui se lipea fierbinte de trupul ei. Simţea sânii în flăcări, într-o aşteptare dureroasă a mâinilor şi gurii lui.

O luă în braţe, fără niciun efort şi o aşeză cu grijă pe pat, temător, de parcă ar fi fost un obiect de preţ ce se putea sparge. Degetele lui se jucau din nou cu sânii ei şi limba îi mângâia fiecare cută a trupului, purtând-o pe valuri de plăcere.

îşi arcui trupul şi scoase aproape un geamăt când îl simţi gata să intre în ea. Se prinse instinctiv cu mâinile de umerii lui, dar, simţi că o învăluie o dorinţă de a-l primi, de a se deschide în faţa lui, de a-i oferi posibilitatea de a-i stăpâni locul ce*l mai intim. Deschiise ochii mari şi luminoşi şi-l privi cu căldură. Intră tot mai adânc, făcând-o să simtă dureri de-a lungul spatelui, până când întâlni himenul.

— Eşti… virgină? se miră el.

— Mergi mai departe, şopti Anna zâmbind. Vreau s-o fac acum cu tine.

Se încordă în aşteptarea lui şi cu o mişcare dură, pătrunse în ea. Simţi explodând o durere ascuţită dar datorită lui Amedeo, această durere încet-încet se transformă într-o plăcere fierbinte.

Se trezi din instinct ridicând coapsele şi mişcându-se într-un anume ritm pentru a se contopi cu el. Se ridică şi se legănă alături de el simţind o plăcere copleşitoare, îşi desfăcu picioarele şi mai mult deschizându-se în faţa lui continuând să-l simtă cât mai adânc în ea. Era o explozie de plăcere, o trezire la viaţă despre care nu crezqse niciodată că poate exista. Era învăluită de dorinţă, de o dorinţă ce părea să nu se mai sfârşească.

Amedeo scoase un strigăt ascuţit, se încordă şi-l simţi adânc în ea odată cu un tremur exploziv. Capul ii căzu pe spate, ochii ii erau strâns închişi şi era cuprins de un tremur necontrolat.

Rămaseră în tăcere unul lângă celălalt, cu trupurile transpirate şi respiraţia grea. Lumina scăzuse şi mai mult iar camera era aproape în întuneric. De afară se auzeau voci şi râsete ale tinerilor îndrăgostiţi.

Această zi fusese de neuitat. Venise timpul când bucuria de a descoperi, de a explora era atât de intensă ca şi pasiune şi dorinţă. Venise momentul când păşise pragul şi devenise femeie.

Totul fusese minunat, plin de pasiune şi plăcere, luminos şi curat în după-amiaza aceea târzie.

Niciodată nu se gândise la posibilitatea de a avea un copil. Nici atunci şi nici mai târziu, în lunile ce urmară. Nu dorea să strice plăcerea pe care o impărţeau numai ei doi. Auzise despre metode de evitare a unei sarcini. Ştia că biserica nu aproba aceste metode, dar ele erau uşor de obţinut. Când vorbise cu Amedeo despre acest subiect, ii spusese că nu-i place să folosească asemenea metode. Şi, în fond, cine se mai gândea la posibile consecinţe în mijlocul unei asemenea fericiri?

După această primă dată, au început să se întâlnească de două ori pe săptămână, totdeauna la hotelul Hassler şi tot aici avea să fie conceput copilul lor.

Ii spusese despre copil într-o zi mohorâtă, cu o ploaie măruntă şi deprimantă. Luptase cu propriile ei temeri săptămâni în şir, neputincioasă să se împace cu starea ei ca şi cu faptul că trebuia să-i spună şi lui Amedeo. De fiecare dată când încercase să-i comunice, curajul o părăsise şi încercase să uite totul lăsându-se în braţele pasiunii.

Se temea să-i spună. Era ca şi când ar fi fost o recunoaştere a naivităţii ei, care i se părea de condamnat. Ştia că nu va mai putea aştepta mult timp, căci situaţia ar fi devenit fără ieşire.

Atât mama ei cât şi Amedeo observaseră că se îngrăşase. Amedeo chiar glumise numind-o: bebeluş dolofan.

„Bietul Amedeo. Biata mama. Dacă ar şti ei adevărul*4 gândea Anna. Mai devreme sau mai târziu trebuia să le spună la amândoi şi numai această idee şi o îngrozea. Ar fi dorit să poată să se ascundă undeva şi să moară.

în dupâ-amiaza când inevitabilul se produsese şi când în sfârşit dezvălui adevărul erau la hotelul Hassler şi zăceau în camera întunecoasă după ce se iubiseră ca şi în alte după-amieze.

Şopti, în sfârşit, speriată *

— Amedeo, sunt însărcinată!

Vestea căzu ca un trăsnet. Amedeo sări în sus parcă electrocutat.

— Ce spui?

— Te rog, nu fi supărat. Sunt atât de înspăimântată. Întinse mâna spre el, dar el se ridicase şi căută o ţigară pe noptieră. Il privi cum îşi aprinde ţigara cu mâini tremurătoare. Lăsă fumul să se înalţe, mai trase încă unul adânc şi întrebă:

— De cât timp?

— Cred că de trei luni.

Amedeo gemu şi se prăbuşi din nou pe pat cu atâta forţă incât acesta tremură în urma impactului. Zăcu în tăcere fumând ţigara până la capăt.

în cele din urmă stinse ţigara şi oftând spuse:

— Se înţelege că trebuie să scapi de el.

— Nu… nu… înţeleg.

Amedeo izbucni intr-un râs amar şi neaşteptat: — Nu înţelegi? Trebuie să silabisesc ca să inţelegi? A-vort! Acum înţelegi?

începu să plângă strângând nervos cearceaful care o acoperea:

— Dar… este ilegal.

— Da, dar nu înseamnă că nu poate fi făcut. Cunosc o mulţime de fete care au trecut prin aşa ceva.

— O mulţime… de fete. Vocea ei tremura. Se întreba câte mai fuseseră înaintea ei. Niciodată nu se gândise la aşa ceva până acum. Era uimită de cât de naivă fusese. Bineînţeles că nu era prima. Dar nici ultima nu avea să fie.

— Da, sigur. Şi toate spun că nu doare mai mult ca atunci când îţi scoţi un dinte. Un fleac.

— Fleac? Dar e o crimă. E cevşi rău. -

— Dar să ai un copil nelegitim nu este rău?

— Dar nu trebuie să fie nelegitim. Ne putem căsători.

— Să ne căsătorim? Tu şi eu? Probabil glumeşti. Nu am de gând să mă căsătoresc. îm place viaţa mea aşa cum este. Şi nu încerca să mă convingi căci nu-mi voi schimba hotărârile.

— Credeam că mă iubeşti.

Amedeo rămase tăcut.

— Dar mi-ai spus că mă iubeşti.

— Oamenii mai spun şi vorbe de genul acesta în pat.. îmi place când suntem împreună, chiar eşti amuzantă.

— Amuzantă? Asta-i tot ce sunt eu pentru tine?

Amuzament? — Aşa se întâmplă totdeauna cu voi femeile. Mai devreme sau mai târziu deveniţi sâcâitoare. îşi luă haina de pe un scaun, scoase portofelul şi numără banii.

— Iată. Ultima oară m-a costat douăzeci de mii de

lire.

Anna nu făcu nicio mişcare să ia banii şi Amedeo îi aruncă,spre ea. Zburară ca nişte confeti.

— Deseurcă-te cum ştii, trebuie să scapi de copil şi nu vreau să mai vorbim despre acest subiect.

— Dar unde să mă duc?

— De unde să ştiu? Doar nu sunt femeie. Interesează-te.

— Amedeo! şopti Anna. Eu vreau să am acest copil.

— Ei bine, eu nu vreau, răspunse cu asprime şi începu să se îmbrace.

— Amedeo, te rog nu fi supărat pe mine.

— De ce nu mi-ai spus de la început? De cei ai aşteptat trei luni?

— Pentru că mi-a fost teamă că atunci când vei alia nu vei mai dori să mă vezi.

Faţa lui era rece şi lipsită de expresie în timp ce se îmbrăca.

— Amedeo, te rog… spuse Anna încercând să-i prindă mâna. Dar el era deja la uşă.

— Scapă de copil. Niciuna nu înţelegeţi, nu-i aşa? Toate credeţi că dacă sunteţi gravide, mă şi căsătoresc.

Apoi ieşi trântind uşa în urma lui cu atâta furie încât Anna simţi curentul până în mijlocul camerei.

Stătu ghemuită în pat mult timp, simţind o durere năvalnică cuprinzându-i trupul şi sufletul. Ştia că nu-l va mai vedea niciodată şi în mod ciudat nu se mai temea. Era ca şi când i se luase o greutate de pe inimă.

Privi banii şi într-un moment de furie aruncă bancnotele de pe pat. Nu avea nevoie de banii lui. Nu mai voia nimic de la el.

După un timp îşi şterse ochii şi începu să se îmbrace. Se privi în oglindă şi cu greu îşi reunoscu propriul chip palid, brăzdat de lacrimi. Cu mişcări încete îşi puse baticul pe cap şi ieşi.

Odată aflată în afara hotelului nu mai simţi nici vântul, nici ploaia. Ca în transă trecu pe lângă biserica Trinitâ del Monti, aflată lângă scările spaniole. Era pustiu.

Ploaia gonise în hoteluri turiştii gălăgioşi.

îşi mângâie pântecele şi apoi îşi şterse ochii de lacrimi. începu să coboare treptele. Se ’mişca repede ca şi când ar fi vrut să zboare, să fugă cât mai repede şi cât mai departe de Amedeo. Aproape orbită de ploaie şi lacrimi, cobora în fugă când deodată tocul îi alunecă pe suprafaţa udă şi lucioasă a treptelor.

Ţipă în momentul când căzu şi apoi se rostogoli pe trepte. Piatra rece îi tăia pielea, îi lovea oasele şi îi zgâria faţa. Când ajunse jos, rămase nemişcată. Apoi simţi o durere cumplită şi cu un ţipăt se încolăci ţinându-şi pântecele.

La spital, doctorul îi spuse cât de norocoasă fusese pentru că scăpase cu viaţă. Dar din nefericire nu va mai putea avea copii şi-i explică cât de periculoasă ar fi pentru ea o nouă sarcină, probabil nici nu ar supravieţui.

închise ochii şi-şi luă faţa în mâini şi plânse îndelung.

Ii dăruise lui Amedeo totul. Şi acum el nu voia să mai ştie de ea. Ii oferise toată dragostea ei şi din cauza lui nu va mai putea avea copii. Dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi însemnat moartea ei.

închise ochii şi plânse din nou. Chiar şi când veni Adriana şi o încurajă, Anna rămase surdă. Ura pentru Amedeo o copleşa.

Il dispreţuia şi-l ura.

3

In timpul schimbului de dimineaţă, Mirella Brino era de serviciu la recepţie. în momentul în care o văzu pe Anna străbătând holul imens, rece, acoperit de covorul uriaş cu trandafiri cât varza de mari, îşi părăsi locul de la recepţie şi se îndreptă spre ea.

— Fii atentă! Corvi este pe picior de război. Am încercat să te acoperim, dar… spuse Mirella şi strânse din umeri într-un fel ce nu mai avea nevoie de cuvinte.

— Oricum, mulţumesc, îi zâmbi Anna, strângându-i uşor braţul prieteneşte.

— A venit şi reprezentantul companiei Hale pentru alegerea candidatului. Este în apartamentul Amalfi.

— Când este rândul meu să intru?

— Ai fost prima pe listă. Când Corvi a văzut că nu apari la timp, a modificat programul în aşa fel încât să pierzi interviul. Nemernicul!

— Oricum voi merge sus să văd dacă pot schimba ceva! Poate voi fi primită mai târziu hotărî Anna cu inima îhdoită de teamă.

— Poate.

Dar în tonul Mirellei era ceva ce o făcu pe Anna să tresară ca la auzul unui clopoţel de alarmă.

— De ce spui, poate?

— De ce trebuie totdeauna să-ţi dau eu veştile neplăcute?

— Mirela, ce s-a întâmplat-de fapt?

— Corni a prins momentul şi te-a înlocuit pe listă cu fratele lui.

— Maurizio? Glumeşti!

— Aş vrea din tot sufletul să fie aşa!

— Oricum, merită să încerc, hotărî Anna îndreptându-şi spatele pentru luptă.

— Stai o clipă! Ghici cine a fost trimis pentru aceste interviuri? întrebă Mirella cu ochi strălucitori.

— Cine?

— Henry Hale. A doua persoană ca importanţă în cadrul companiei, poţi să crezi? Este atât de frumos! Şi tânăr. Se spune că este un geniu. Şi cred că este şi genul meu. Nu poartă nici verighetă, am controlat, să ştii!

Deşi nu era într-o dispoziţie deosebită, Anna începu să radă:

— Aceeaşi mereu, Mirella! Nu te dezminţi! Orice persoană în pantaloni este genul tău sau poate nu ai remarcat?

— Când ai treizeci de ani şi eşti nemăritată, te mulţumeşti cu ce-ţi iese în cale. Oricum, fii atentă. E rece sloi. Când l-am întâlnit am zâmbit, am clipit din gene ademenitor şi am căutat să fiu cât mai atrăgătoare. Dar, fără succes. Pare să fie făcut din piatră sau poate mă înşel eti.

— Nu te necăji, Mirella. Nu mai este mult şi un bărbat va descoperi farmecele tale şi atunci îl vei învârti pe deget. Şi dacă înfăţişarea ta nu-l va atrage, atunci sigur talentele tale culinare o vor face.

— Poţi fi sigură, spuse Mirella cu un zâmbet slab.

Anna respiră adânc şi privind spre lift spuse:

— Am pierdut destul timp. Mai bine mă duc sus. Urează-mi noroc.

Mirella ridică amândouă mâinile şi-şi încrucişă degetele. Anna făcu şi ea la fel, dar azi părea să-i fi dispărui încrederea şi se terriea că norocul o va ocoli.

— Maurizio, repetă furioasă. Dacă el va fi ales sâ plece la New York, înainte de a pleca îi rup picioarele. Eu merit să plec şi oricare altcineva merită, dar nu Maurizio, neisprăvitul de Maurizio! Nu este în stare să ducă nimic la bun sfârşit, dar nimeni nu-i face niciodată observaţie.

Şi cu aceste gânduri negre, se îndreptă spre lift şi apăsă pe butonul indicând etajul zece.

La etajul zece, Henry Hale încerca să se concentreze asupra problemelor de rezolvat, dar mintea lui era departe. Oricât ar fi părut de elegant, apartamentul Amalfi nu era altceva decâi un fel de birou mai mare ca cel în oare lucra la New York. Deşi proaspăt ras, arăta obosit dar reuşise să zâmbească încurajator celui de-al şaselea candidat pentru funcţia de director adjunct.

Apoi îi spuse lui Romeo Corvi să facă o pauză de cincisprezece minute înainte de a introduce următorul candidat.

Când rămase singur în cele din urmă, se ridică şi-şi turnă un pahar cu Johnie Walker Red. Luă paharul şi ieşi pe terasă privind acoperişurile de ţiglă ale Oraşului Etern.

Strânse paharul în mână şi scoase un oftat de exasperare. Era epuizat şi plictisit.. Era de mult obişnuit cu efortul fizic şi intelectual, cu programele încărcate de muncă şi cu călătoriile obositoare pe toate continentele, deci nu aceasta era cauza stării lui. Ca un adevărat Hale, ştia ce aşteaptă toţi de la el. Din nefericire părinţii lui muriseră cu câţiva ani în urmă într-un accident de maşină.

Ii lipseau mult. Fusese crescut de o mamă iubitoare şi oricât ar fi iubit-o pe Janet Hale, totuşi îi privea pe bunica şi pe tatăl lui ca pe nişte modele ce trebuie urmate.

Pe tatăl său îl văzuse rareori; Zaccheus Hale jr. fusese o enigmă pentru fiul său, un om care se cufunda în munca lui uitând de toate, lucru deosebit pentru un om ce nu putea părăsi căruciorul de invalid. Tatăl său se aruncase în vâltoarea muncii şi avusese o carieră strălucită, poate tocmai pentru a compensa infirmitatea căpătată în război.

Bunica sa era şi ea dedicată până la obsesie muncii şi, privindu-i pe amândoi, Henry îi luase ca modele încă de când era copil.

începuse să muncească la vârsta de doisprezece ani, umblând prin bucătăriile hotelurilor în timpul vacanţelor şi făcând diverse activităţi după orele de şcoală pentru a se obişnui cu activitatea unui hotel.

Pentru ceilalţi copii casele lor din oraş erau căminul lor, pentru el, căminul se afla în marile oraşe din cinci continente. Nimic nu-l bucura mai tare decât călătoriile în care o însoţea pe bunica lui în jurul lumii privind cum se înalţă şi se dezvoltă imperiul lor. Ca singur moştenitor al familiei Hale (mătuşa lui, Regina, nu avea copii), Henry înţelesese de la o vârsta fragedă că trebuia să se obişnuiască cu o viaţă dedicată muncii şi aşa i se părea şi firesc. Când împlinise şaisprezece ani lucra deja şapte zile din greu, fie la şcoală, fie în cadrul companiei. Şi chiar de atunci nu mai avusese o vacanţă adevărată.

Absolvise Universitatea Harvard în timp record şi la numai douăzeci şi trei de ani era gata să ocupe o funcţie importantă în cadrul companiei.

Chiar şi acum când era deja invidiat de mulţi ca fiind poate cel mai tânăr vice-preşedinte al unei corporaţii internaţionale, muncea şaisprezece ore pe zi fără nicio excepţie. Deşi era unul din tinerii cei mai vânaţi de amatoarele de căsătorie, el părea să nu aibă niciodată timp pentru femei.

Dacă cineva i-ar fi spus să încetinească ritmul, nu ar

fi râs! Pur şi simplu nu ar fi înţeles de ce să facă aşa ceva, pentru că după părerea lui, cariera era foarte importantă şi faptul că se ocupa de mai multe afaceri în acelaşi timp, i se părea absolut normal. Şi ceea ce cerea de la ceilalţi era aceeaşi abnegaţie culcare se arunca el în orice activitate legată de companie. Din nefericire, descoperise foarte repede că, la Roma, a cere această dăruire pentru muncă era totuna cu a cere imposibilul.

Acoperişurile roşii-portocalii ale Romei tremurau în căldura zilei. Deşi un oraş de o frumuseţe ameţitoare cu o istorie minunată, Roma nu era după părerea lui un oraş în care se muncea. Uneori se minuna cum de exista încă şi era celebru. Locuitorii Romei se deosebeau de milanezi, sau de sicilieni. Erau deosebit de mândri că sunt romani şi făceau totul într-un ritm lent, într-un stil propriu lor. Nimic nu putea să-i schimbe.

Oftă obosit şi gândi că nu avea o zi bună. Dar, dacă îşi reamintea mai bine, nici ieri nu fusese altfel.

Pentru început fusese perspectiva zborului plictisitor şi obositor de la New York. Dar zborul de ieri avusese surprizele sale: unul din motoarele Boeing-ului 707 suferise o defecţiune şi au aterizat forţat în Azore. Aterizarea avusese loc fără probleme în aplauzele pasagerilor pentru echipaj. Oricum fusese o experienţă peste care nu poţi trece uşor. Şi ca o surpriză a orelor petrecute în Azore, când ajunsese la Heathrow aflase că avionul lui plecase de mult şi avea patru ore de aşteptat până la următorul zbor. Nu avea timp nici să meargă la Londra şi avea parte de o aşteptare prea lungă şi plictisitoare pentru a nu se enerva din nou.

Când, în sfârşit, sosise la Roma, limuzina care trebuia să-l aştepte la aeroport nu era acolo. Când ajunsese la hotel, Romeo Corvi îl salutase cu căldură, aproape prosternându-se în faţa lui şi cerându-şi scuze pentru încurcătura cu maşina. Apoi îl condusese personal în apartamentul Portofino.

La prima vedere apartamentul arăta minunat. Corvi comandase un aranjament floral deosebit şi o sticlă cu

şampanie. Barul era de asemenea plin cu băuturi pentru toate gusturile. Totuşi Henry refuză apartamentul dezamăgindu-l pe Romeo Corvi. învăţase de la Elizabeth-Anne o regulă de fier în familia lor. Totdeauna când locuiau în hotelurile lor schimbau apartamentul sau camera de două-trei ori fără a preveni pe cei ce administrau hotelul. Era o modalitate sigură de a vedea cum merg lucrurile cu adevărat, deşi pentru personal nu era deloc plăcut. Numai în felul acesta fusese posibilă conducerea în bune condiţii a întregii reţele de hoteluri de către cei din New York. In felul acesta şi personalul fiecărui hotel era totdeauna în activitate. Dar în hotelul din Roma foarte multe lucruri mergeau rău.

Când dorise să facă un duş, scurgerea era înfundată şi cada se umpluse cu apă.

Când încercase să aprindă o veioză, descoperise că becul era ars.

Ceruse o convorbire telefonică cu New York-ul, dar telefonista nu fusese prevenită că. el era în hotel şi durase o veşnicie până obţinuse legătura.

Trimisese un costum de haine la călcat şi fusese returnat greşit, după care dispăruse fără urmă.

Şi toate acestea se petreceau într-un hotel unde turiştii plăteau o sută de dolari pe zi.

Şi ca totul să fie şi mai rău, când îi ceruse lui Corvi ca toate aceste nereguli să fie înlăturate urgent, durase, timp îndelungat până totul se rezolvase. Când îşi arătase nemulţumirea în legătură cu administrarea hotelului, unsurosul acela nemernic de Corvi nu găsise să spună decât atât „Suntem în Roma şi aici viaţa merge în alt felu.

Ochii lui Henry se îngustaseră în mod periculos şi Corvi înţelesese că e mai bine să tacă. La ora patru treizeci când totul, în sfârşit, părea rezolvat, costumul de haine tot nu apăruse şi Henry se îndoia că îl va mai găsi vreodată.

Enervat de aşteptare, îmbrăcă un alt costum şi plecă să-şi ridice noul Maserati pe care-l comandase şi pe care urma să-l trimită la New York când îşi va fi terminat treburile la Roma.

Când se întoarse la hotel, alunecosul domn Corvi – pe care Henry făcea eforturi să-l mai suporte – încercă din nou să-i intre pe sub piele. în ciuda tuturor eforturilor făcute de Corvi,. nici măcar discuţiile purtate cu candidaţii nu se desfăşuraseră în condiţii bune. Din motive necunoscute lui Henry, programul fusese schimbat în ultimul moment, fapt ce dusese la alte mici încurcături. Dar ce era mai neplăcut era faptul că din toţi cei cu care purtase discuţii, niciunul nu părea să fie apt pentru a urma cursul şi pentru a deveni director adjunct.

Bău ultima înghiţitură din pahar şi clătină din cap nemulţumit. Avusese nevoie de acest moment de relaxare. Mai avea câţiva candidaţi cu care urma să poarte discuţii şi nu credea că va rezista până la sfârşit. Se părea că Romeo Corvi nu angaja decât neisprăviţi ca şi el. Era un miracol faptul că în acest hotel lucrurile totuşi se desfăşurau aproape aşa cum era normal. Precis că acest noroc nu i se datora lui Corvi, ci altcineva. Va trebui să facă investigaţii, să găsească persoana care din umbră ţinea acest hotel într-o stare mulţumitoare. Oricine ar fi fost merita felicitări şi chiar avea dreptul să fie numit în locul lui Corvi.

Oricum, Romeo Corvi trebuia schimbat şi cu cât se făcea această modificare mai repede, cu atât era mai bine. Şi odată cu el va trebui să plece şi Maurizio Corvi. întâlnirea cu acesta din urmă fusese* cea mai neplăcută din toate. Faptul că cei doi purtau acelaşi nume nu-i scăpase lui Henry.

La hotelul Hale din Roma era nevoie să se ia măsuri importante, să se facă noi prefaceri. Dar trebuia să mai aştepte. Elizabeth-Anne nu schimba niciun om până când nu avea pregătit pe altcineva pentru postul respectiv. Odată ce se gătea peins-ana corespunzătoare, se treceia la modificări, cu precizia şi sângele rece obişnuite chirurgilor.

De ’fapt, gândea Henry, hotelul din Roma amintea de cele din Mexico şi Hong Kong. Şi acolo avuseseră probleme organizatorice până în momentul în care Henry sosise la faţa locului. In cele din urmă reuşise ca şi

Azcapotzatco Cozumel şi Victoria Hale să devină deosebit de eficiente. Pentru un' tânăr de vâr/sta lui era deja un specialist în schimbări şi un foarte bun organizator. Dar transformarea, înnoirea, talentul de a conduce o întreagă industrie hotelieră de lux făceau parte din fiinţa lui.

Tocmai se pregătea să cheme un alt candidat când atenţia îi fu atrasă de vocile ridicate ce răzbăteau până la el.

— Ce *dracu se întâmplă?! şi enervat se îndreptă spre uşă.

în timp ce liftul urca spre etajul zece, adrenalina Annei urca şi ea. Când.liftul se opri, Anna deja era într-o stare de furie cumplită.

Corvi, rahatul acela mincinos, dezgustător! x Nu pierduse nicio ocazie să-i facă mizerii. Dar va vedea el. Dacă credea că va înghiţi şi această nedreptate se înşela amarnic.

Strânse pumnii şi încercă să se stăpânească. Când coborî din lift se uită în oglindă, îşi controlă ţinuta şi remarcă expresia de duritate care i se întipărise pe faţă. Nu dorise să arate aşa pentru acest interviu, dar acum nu mai putea schimba nimic. Doar furia care o stăpânea îi va da putere să-l înfrunte şi pe Henry Hale.

Se îndreptă spre apartamentul Amalfi şi înainte de a ciocăni în uşă ezită o clipă. Strânse din dinţi şi îşi încordă nervii şi tocmai când ridicase mâna să bată la uşă auzi în spatele ei o voce care o făcu să rămână cu mâna suspendată în aer:

— Ce doreşti să faci, domnişoară Vigano?

Anna se întoarse şi-l văzu pe Romeo Corvi în spatele ei. îl privi direct în ochi-şi luă poziţia unui luptător, depărtându-şi puţin picioarele.

„Rămâi calmă, îşi isipuse, în timp ce inima-i batea cu putere, simţind pulsaţiile ei până în urechi. Nu-l lăsa să te provoace. Tot ce doreşte este să te încolţească şi să te distrugă.*u*

Răspunse calmr cu voce tare şi sigură de sine.

— Voiam să văd ce se întâmplă cu întâlnirea pe care o

aveam pentru concurs?

— întâlnirea dumneavoastră? Zâmbetul lui era mai mult un rânjet care în mod ciudat îl făcea să semene cu un rechin.

— îmi pare rău, domnişoară Vigano, dar cred că nu sunteţi pe listă.

Simţi cum calmul începe să o părăsească în ciuda eforturilor pe care le făcea.

— Voi intra totuşi şi să nu îndrăzneşti să-mi stai în cale.

— Totuşi, e mai bine să nu încerci, mârâi printre dinţi Corvi.

— Şi de ce nu?

— Pentru că in momentull în care vei intra pe acea uşă vei fi concediată.

îl privi, încercând să vadă dacă intr-adevăr vorbea serios. In schimb nu citi în ochii lui decât teamă. Acest nimeni se temea de Henry Hale. Faptul acesta o izbi ca un fulger şi îi dădu şi mai mult curaj.

— Vom vedea dacă aşa stau lucrurile, spuse Anna cu o voce rece. Apucă mânerul clanţei, dar iute ca o cobră, mâna lui o înşfăcă pe a ei. îl privi uimită şi simţi mirosul apei de colonie folosită de Corvi învăluind-o. Erau atât de aproape unul de altul!

— Fii amabil şi nu-mi sta în cale, spuse Anna cu o voce ca lama de oţel.

— Eşti concediată, domnişoară Vigano. Din acest moment. Mergi şi ia-ţi lucrurile şi' ieşi imediat din hotel.

Nu avea să ştie niciodată dacă ceea ce făcuse fusese din încăpăţânare sau din furie. Lăsă mâna de pe uşă şi simţi cum Corvi îi eliberează mâna. Apoi fulgerător, Anna duse mâna spre uşă din nou, dar Corvi reacţiona promt şi o împinse cu brutalitate.

— Lasă-mă... ţipă Anna luptându-se să ajungă la uşă. Lasă-mă să intru... vierme ce eşti!

Chiar în clipa aceea uşa apartamentului se deschise larg şi amândoi înţepeniră în poziţia în care se aflau şi priviră spre bărbatul înalt şi blond care apăruse în uşă.

Ochii Annei aruncau fulgere de ură. Pentru o clipă nu înţelese că acesta era omul cu care trebuia să se întâlnească. Lăsă uşor mâna în jos şi rămase nemişcată.

Henry Hale îi privea pe amândoi în tăcere. Nu putea să creadă că ceea ce vede este adevărat şi atitudinea lui Corvi i se părea dezgustătoare. Apoi observă fata cu care se lupta acesita.

Ceea ce remarcă la ea în primul moment fură ochii strălucitori ca două albăstrele. Nu văzuse niciodată ochi aşa luminoşi şi fascinanţi. Dar, de fapt, nu cunoscuse pe nimeni care să arate ca această tânără. Nu era numai prima femeie care-i,atrăgea atenţia, dar, ena «sigur că se afla în faţa celei mai frumoase femei din lume.

Toate acestea trecură prin mintea lui Henry într-o secundă în timp ce Anna şi Corvi rămăseseră nemişcaţi.

Corvi lăsă liberă mâna Annei şi faţa ei devenise purpurie din cauza încurcăturii în care se găsea. îşi scoase batista şi începu să-şi şteargă transpiraţia în timp ce Anna îşi masa uşor braţul.

— îmi poate spune cineva ce naiba se întâmplă aici?

— Această femeie insistă să intre neanunţată, spuse Corvi cu un aer dispreţuitor.

— Adevărat? Şi care este motivul?

— E o persoană turbulentă.

— Este adevărat, domnişoară? se întoarse Henry spre ea.

Ochii ei aruncau fulgere dar nu spuse decât atât:

— Este doar o părere.

Engleza ei era corectă şi cu greu putea fi remarcat accentul italian.

— Este concediată, se grăbi Corvi să spună. Este concediată, dar refuză să părăsească hotelul. îşi puse batista în buzunar şi îşi aranjă cravata de mătase cu un aer demn.

Anna rămase tăcută.

— Şi de ce este concediată?

— Pentru că refuză sistematic… începu Corvi să capete curaj.

Dar Henry îl opri fără menajamente:

— Am întrebat-o pe domnişoara.

Corvi tăcu, dar se vedea cât este de înfierbântat.

— Am fost concediată pentru că domnul Corvi şi-a asumat dreptul de a modifica programul întâlnirilor cu dumneavoastră şi eu nu am putut participa. Am întârizat din motive independente de voinţa mea şi atunci a folosit acest moment pentru a-l trece pe fratele său pe listă în locul meu.

— Maurizio Corvi, spune Henry gânditor, cu un aer grav. Doar ochii lui arătau cât era de mulţumit. Acum înţelese ce se întâmpla cu adevărat.

— Da, Maurizio Corvi, accentuă Anna cu o notă de dezgust.

— Dacă-mi permiteţi, ţin să vă spun că iniţial Maurizio a fost pe listă. Dar când a expediat telexul domnişoara Vigano şi-a permis să înlocuiască numele lui cu al ei.

Henry se întoarse spre ea şi o privi întrebător.

— Da, este adevărat. Dar Maurizio nu merită să urmeze cursul. Şi dacă merită cineva, aceea sunt eu.

— Să lăsăm totul aşa cum este şi domnule Corvi, ca director al acestui hotel, ar trebui să ştiţi mai bine ca oricine altcineva că angajaţii hotelului nu au voie să se bată în locurile publice ale hotelului. Există destule spaţii numai psntru angajaţi, unde puiteţi <să vă desfăşuraţi. Oaspeţii noştri nu plătesc pentru a asista la asemenea spectacole. Aici este hotel şi nu arenă.

Corvi simţi cum i se usucă gâtul.

— Şi dumneavoastră, domnişoară, ca angajat al hotelului, ar trebui să ştiţi acest lucru, iar dacă nu cunoaşteţi regulamentul, cel puţin ascultaţi ordinele directorului.

Anna îşi plecă privirea. Simţea cum i se umplu ochii de lacrimi şi îi era ruşine din această cauză. Simţea cum clocoteşte, dar ştia că nu este momentul să se revolte. Trebuia să stea liniştită. Numai buzele strânse şi respiraţia precipitată erau singurele semne care trădau furia ce o

stăpânea.

— Cred că cel mai bun lucru pentru toată lumea este să uităm acest incident. Dumneavoastră, domnule Corvi, mergeţi şi îndepliniţi-vă îndatoririle.

— Da… cu domnişoara ce facem?

— Domnişoara mă va urma în. apartament. Cred că asta a şi dorit, nu? şi se întoarse spre Anna cu ochii strălucind de veselie.

Anna respiră uşurată şi intră. Henry o urmă, închise uşa şi rezemându-se de ea izbucni în râs. Privindu-l simţi cum se înfurie. Rămasă singură cu el, abia acum observa cât de bine arăta cu părul lui auriu, bărbia fermă şi profilul puternic. Era un bărbat voinic, bronzat, elegant îmbrăcat şi când li se întâlniră ochii observa cât erau de albaştri, asemănători cu ai ei. Avea o vârstă apropiată de a ei, diar era clar că venea din al'tă lume. Deşi crezuse că nu se va mai simţi atrasă de niciun bărbat, în ciuda a ceea ce gândea* în ciuda veseliei pe care o citea pe chipul lui şi care o înfuria, acest bărbat o vrăja. Dar încercă să nu lase să se vadă admiraţia pe care o avea pentru el.

— Bănuiesc că găseşti totul foarte amuzant, atacă ea cu răceală în glas.

— Lupta voastră, vrei să spui? întrebă el încă râzând. Nu a fost amuzantă de loc. în schimb tu… şi continuă să râdă;

— Eu!

— Da, tu. Nu cred să mai fi întâlnit pe cineva atât de bătăios şi încăpăţânat.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Sigur, sunt de acord şi trebuie să recunosc că ai făcut faţă cu mult curaj situaţiei. – Dar cuvintele acestea n-o făceau să se simtă mai liniştită.

Henry îşi privi ceasul şi spuse.

— E ora prânzului. Nu poţi să-mi recomanzi un restaurant unde un om de afaceri poate servi masa?

O văzu cum se crispează. Deci nu avea timp pentru ea.

— Şi interviul?

Apropiindu-se şi punându-şi mâinile pe braţele ei spuse încet:

— Cu tine vreau să iau masa.

— Adică… am o şansă să merg la New York?

— Da, ai.

Zâmbi şi întreaga faţă i se lumină. Nu putea crede că în ciuda lui Romeo Corvi, şansa pe care o aştepta de atâta vreme încă putea fi a ei.

La sfârşitul săptămânii au plecat spre Neapole şi de acolo cu vaporul la Ischia unde au rămas împreună, bucurându-se de soare şi iubindu-se.

Henry Hale, care niciodată în viaţă nu se lăsase călăuzit de instinct şi Anna Vigano care după relaţia ei nefericită ctu Amedeo Batti'stelLo, jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată, se căsătoriră la sfârşitul acelui week-end.

4

Pentru prima dată în viaţa lui, Henry acţionase fără să se gândească. Cei care-l cunoşteau erau uimiţi. Henry nu-şi luase nicio zi liberă, ca să nu mai vorbim de două săptămâni.

— Vom face o călătorie ce va fi luna noastră de miere, înainte de a ne întoarce la New York, o anunţă pe Anna după oficierea căsătoriei lor.

— Da, dar tu ai mult de lucru.

— Totul mai poate aştepta două săptămâni. Şi oricum bunica va avea grijă ca totul să meargă bine.

— Dair ce va spune familia ta? Ei nici măcar nu ştiu că te-ai căsătorit.

— Vor afla curând. Dar acum te vreau numai pe tine şi o strânse în braţe tu căldură.

— Şi unde vrei să mergem?

O sărută pe vârful nasului, copilăreşte. Se întâmplase totul atât de repede încât era încă uimit de câtă fericire adusese Anna în viaţa lui. Nu se aşteptase niciodată că ar putea să iubească pe cineva atât de mult încât să dorească să împartă cu acea fiinţă fiecare moment al zilei.

— Vom merge unde doreşti tu, atât timp cat alegerea

este departe de oricare hotel Hale. Şi vom fi singuri, numai tu şi eu. Spuneţi ce doriţi, doamnă Hale.

— N'-am nici cea mai vagă idee despre locul unde am putea să mergem.

— Nu-i nimic. Am o idee. Vom juca un vechi joc american. „Pune coadă măgăruşului".

— Pune... ce?

— Vei vedea. Luă telefonul şi ceru o hartă de la recepţie spunând de ce fel de hartă are nevoie.

— Şi vă mai rog să-mi aduceţi şi o eşarfă, prefer una închisă la culoare şi o broşă. Şi treceţi-ley vă rog, în contul meu.

Când funcţionarul de la recepţie spuse că nu crede că are o hartă a lumii, Henry răspunse scurt.

— Nu-i nimic, mă descurc şi altfel.

Anna era uimită Dacă zânele şi prunele glasate erau visele copilăriei, atunci acum vedea cum pot visa adulţii. Minunile pe care banii le pot produce erau încă necunoscute ei. Să ai posibilitatea să-ţi alegi unde vrei să călătoreşti fără să te gândeşti la banii hecesari, era un lucru pe care ea încă nu-l putea înţelege.

Funcţionarul de la recepţie nu reuşi să găseas?ă o hartă a lumii dar aduse nişte pliante şi broşuri ce făceau reclamă călătoriilor în jurul lumii. Fiecare avea şi câte o hartă a locului pe care te îndemna să-l vizitezi. Henry decupă hărţile şi apoi le prinse de perete realizând o hartă a lumii care arăta cel puţin ciudat. Era o lume care avea o Mediterană uriaşă, un Mexic gigantic, o minusculă peninsulă Scandinavă, o microscopică Africă* toate după cum fuseseră fotografiate în pliante.

Henry luă eşarfa şi desfăcând-o o legă pe Anna la ochi.

— Chiar e necesar, Henry?

— Taci, te rog, spuse Henry sărutând-o uşor. Iată, acum ţine broşa şi înfige acul In perete. Oriunde vei Înfige acul, acolo vom merge. Fii aientă... Acum... mergi aşa...! O ţinea de umeri şi o îndrepta spre hartă. Anna se mişca cu grijă, chiar cu greutate din cauza eşarfei *zare* îi acoperea

ochii. Apei o *lazu* să se rotească de câteva ori, în aşa fel încât să nu mai ştie cum sunt aşezate hărţile pe perete.

— Acum alege locul. Deci să nu uiţii, oriunde vei înfige acul, acolo ne vom petrece luna de miere.

— Henry…

— Vorbesc foarte serios. Fă cum ţi-am spus.

Dădu din cap ascultătoare şi făcu un pas înainte, pipăind drumul cu mâinile. Ţinea broşa îndreptată înainte şi tot pipăind drumul ajunse la perete şi înfipse acul.

Henry ii scoase eşarfa şi atunci Anna citi pe hartă locul pe care i-l indica broşa.

— C… Cozumel?

— Deci Cozumel va fi!

— Dar nu avem nimic de îmbrăcat pentru Mexic.

— Vom cumpăra tot ce ne trebuie în drum spre Mexic.

— Henry… şi nu mai continuă căci o înecau lacrimile.

— De ce plângi? Nu te bucuri?

— Oamenii nu plâng numai din nefericire, spuse Anna aruncându-se la pieptul lui.

Cele două săptămâni pe care le-au petrecut la Cozumel au fost cele mai fericite din viaţa lor. Nu au locuit în niciunul din marile hoteluri. Henry l-a sunat pe un producător de filme, Schulkin, pentru a-l ruga să-i lase să locuiască în casa lui. Cu doi ani în urmă, Elizabeth-Anne investise într-unul din filmele lui Schulkin, acesta se dovedise a fi un succes şi de atunci deveniseră prieteni. Nu numai că Bernie Schulkin fusese de acord să le închirieze casa, dar mai mult, jurase pe mormântul mamei sale să păstreze secretul privind călătoria lui Henry în Mexic.

— Am ghicit, vrei să petreci într-un cuib de dragoste neştiut de nimeni! Câte fete ai cu tine?

— La revedere, Bernie.

Bernie oftă.

— Aş vrea să fiu şi eu alături de tine.

— Cel puţin doi din cei de aici nu sunt de acord cu venirea ta, spuse Henry şi închise telefonul. Bernie privi telefonul uimit. Niciodată nu-l auzise pe Henry Hale

glumind în felul acesta.

— Dacă raiul există undeva, atunci aici este, spuse Anna în momentul în care maşina oprea în faţa vilei

Construcţia era aşezată sus, pe terasele aflate în fa a mării. Era o vilă minunată, dar mobilată fără ostentaţie. Era construită din piatră, cu multe arcade, niciuna asemănătoare cu celelalte, fapt ce-i dădea un aer aparte şi mai ales lăsa briza oceanului să intre. Avea douăzeci, de camere şi două piscine, una cu,apă dulce şi alta cu apă sărată. Amândouă piscinele erau construite din piatră nefinisată şi din loc în loc ţişneau în afară colţuri de piatră. în jurul vilei, palmieri, eucalipţi, floarea suferinţei, dădeau un aspect de junglă, efect produs şi de talentul grădinarului.

Proprietatea era un paradis şi era deosebit de izolată oferind celor ce o locuiau intimitatea mult dorită. în fiecare zi, Anna şi Henry înotau, se plimbau cu barca, serveau masa pe terasă şi, mai ales, se iubeau. După o săptămână amândoi arătau ca două fructe proaspete, pârguite de soare.

Legănaţi de parfumul florilor şi de briza oceanului, niciunul dintre ei nu simţise când cele două săptămâni ajunseseră la sfârşit. De când se apropia ziua plecării, Anna începu să se teamă.

în ultima după-amiază, stând la soare, Anna întrebă:

— Henry, ce se va întâmpla dacă nu voi fi bine primită de familia ta.

— Te vor primi bine.

— Dar nici măcar nu ştiu că te-ai căsătorit. Nu am spus nimănui.

— Nu este o familie prea mare. In două minute toţi vor afla.

— Dar totuşi, bunica ta…

— Bunica mea. Henry rămase tăcut, gândindu-se la Elisabeth-Anne. Nu mi-aş face griji dacă aş fi în locul tău. Sunt convins că va fi încântată de tine. Nu te sperla! Nimeni nu te va muşca. Hai mai bine să mergem şă înotăm.

— Da, dar în bazinul cu apă dulce. Sarea îmi arde ochii.

— Bine, nici mie nu-mi place apa sărată.

In acelaşi moment auziră telefonul din vilă.

— Ce bine că nu ne caută pe noi. Nici acum nu pot să cred cât de bine este să nu fii legat de telefon. Totuşi de câte ori aud telefonul, simt nevoia să răspund. Sunt ca şi câinele lui Pavlov, cred. Reflex condiţionat.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse fata din casă, venind cu telefonul spre Henry.

— Ce s-a întâmplat?

— Este pentru dumneavoastră.

— După cum îl cunosc eu pe Bernie, cred că vrea să-mi ceară o favoare. Aşa este bătrânul Bernie.

— Nu, domnule, nu este domnul Schulkin.

— Dar nimeni nu ştie că suntem aici. Acum era chiar speriat.

— Ba da, domnule. Este doamna Hale.

Anna privi spre Henry care se ridicase şi se apropia de telefon.

— Bunica?

— Henry, dragule! Este plăcut la soare? Vocea ei era veselă şi uşoară şi avu darul să-l liniştească pe Henry.

— Cum ai ştiut unde mă aflu?

— Ai lăsat urme serioase la plecare. Nu uita că la hotelul Hale din Roma ai făcut rezervările pentru Ischia şi hotelul de la Ischia a făcut rezervări pentru zborul spre Cozumel.

— Deci Schulkin m-a pârât, mârâi Henry.

— Bernie? Nu, nici să nu gândeşti aşa ceva. De fapt secretara mea a avut nevoie de câteva ore pentru a te găsi şi în cele din urmă a reuşit.

— Şi ce ai de gând să faci, bunica? Să-i dai o primă?

— Poate că în viitor va trebui să mă gândesc şi la aşa ceva, oricum mă bucur că ţi-ai luat o vacanţă, spuse râzând Elizabeth-Anne.

— Şi crezi că nu merit?

— Bineânţeles că meriţi, dragul meu. Totuşi, cred că

puteai să mă anunţi. Nu era nicio undă de reproş în vocea ei. Doar o simplă constatare.

— Da, poate ai dreptate.

— Te simţi bine?

Privind spre Anne, îi întâlni privirea şi zâmbi:

— Perfect, bunico! răspunse Henry gândindu-se ce ar fi crezut Elizabeth-Anne dacă ar fi ştiut cât era de fericit.

— Bravo. Bucură-te atunci şi de această ultimă zi.

— Dar cum de ai aflat...? Ah, da. Rezervările pentru drumul spre casă.

— Da, rezervările. Deci ne vedem mâine. Te rog treci pe la Madison Squire când te întorci. Voi fi acasă toată seara.

— Voi trece.

— Şi Henry?

— Da, bunico?

— Sărut-o pe mireasa ta pentru mine.

înainte de a putea răspunde ceva, legătura se întrerupse brusc. Puse jos telefonul şi rămase gânditor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anna.

O privi cu o expresie uşor nedumerită.

— Ştie deja. Este de necrezut. Nu ştiu cum a aflat, dar deja ştie tot. Mi-a spus să te sărut pentru ea.

5

Era aproape zece seara când ajunseră în Madison Squire. Henry nu se anunţă la recepţie căci mulţi dintre angajaţii hotelului îl ţinuseră pe genunchii lor când era copil şi îl salutară acum cu căldură.

Intrând în holul enorm al hotelului îl învălui o dulce nostalgie. Nimic nu se schimbase aici; niciodată nu se schimba. Jumătate din personal îşi petrecea cea mai mare parte din viaţă aici. Paula Kelley, şefa operatoarelor telefoniste lucra în hotel de patruzeci şi nouă de ani şi nu era singura în această situaţie. Mulţi din angajaţi depăşiseeră vârsta pensionării. Hotelul era viaţa lor şi bucuria de a trăi şi erau hotărâţi să lucreze până în ultima zi a vieţii. Toţi erau mândri că făceau parte din familia de la Madison Squire, sentiment ce lipsea în alte hoteluri.

Elizabeth-Anne niciodată nu lăsase să se strecoare cea mai slabă notă de ostentaţie în ţinuta hotelului, aşa încât atmosfera rămăsese plăcută, familială. Rezultatul acestui mod de a-şi conduce hotelul atrăsese o mulţime de clienţi permanenţi şi personalul hotelului se mândrea cu faptul că putea să-şi amintească numele clientului după o singură şedere în Madison Squire.

— Se pare că toată lumea te cunoaşte, remarcă Anna când urcau în lift. „

— Da, pentru că am crescut în acest hotel.

— îmi place. Este atât de... primitor.

— Eu cred că ar mai trebui puţin aranjat. A început să îmbătrânească.

— Da, dar orice schimbare i-ar ştirbi farmecul.

— Şi eu gândesc la fel, se auzi o voce vioaie din capătul holului.

Intorcându-se o văzură pe Elisabeth-Anne învăluită într-o lumină caldă, arătând mândră şi frumoasă, o adevărată doamnă.

Pentru o clipă, timpul păru să stea în loc când cele două femei îşi încrucişară privirile. Se examinară scurt intr-o secundă cum numai femeile care iubesc acelaşi bărbat o fac când se întâlnesc.

Dar pentru Elizabeth-Anne aceasta era mult mai mult decât o întâlnire cu soţia nepotului ei. Privită din afară era o femeie frumoasă, elegantă, în vârstă de şaizeci şi nouă de ani, cu un zâmbet cald, dar în ea emoţia şi gândurile negre se învălmăşau până la o copleşi. Privind-o pe tânăra cu ochii albaştri ce stătea mândră în faţa ei, Elizabeth-Anne se simţea ca o adolescentă la prima ei întâlnire. Analiza trăsăturile Annei, căutând cele mai mici semne de asemănare şi privea adânc ochii albaştri atât de asemănători cu ai lui Henry şi o trecură fiorii.

„Oare era posibil?”

Ochii i se umplură de lacrimi. La început nu crezuse că e posibil. Vestea neaşteptată a căsătoriei lui Henry o şocase profund, deschizând răni vechi care nu se vindecaseră niciodată definitiv. Totul începuse în momentul

în care încercase să ia legătura cu Henry la Roma şi aflase că acesta se afla la Ischia împreună cu domnişoara Vigano.

Vigano.

Numele îi îngheţase pe buze, âmintindu-i de dureroase înfrângeri şi speranţe pierdute. Când îşi recăpătase glasul, întrebase care era celălalt nume al domnişoarei Vigano.

— Anna, i se spusese.

„Nu se putea”, îşi repetase de mii de ori. Era o glumă proastă. Doar atât! Anna era pierdută, Anna dispăruse.

Această apariţie nu era altceva decât un miracol şi Elizabeth-Anne nu credea în miracole. Banii o atrăgeau pe această Anna. Probabil era o aventurieră, una din cele care vânează averi şi care într-un anume fel aflase despre Anna şi găsise profitabil să se dea drept Anna cea de mult dispărută. Nu era greu de realizat un asemenea plan căci nimeni nu o văzuse vreodată pe Anna cea adevărată.

Dar cât de perfidă putea să fie dacă reuşise să se strecoare în sufletul lui Henry! Henry care nu privise de două ori aceeaşi femeie. Henry care nu auzise niciodată povestindu-se despre Anna, pentru că nici ea, nici Janet şi nici Zaccheus nu aduseseră vreodată în discuţie povestea dureroasă a dispariţiei copilului născut de Charlotte-Anne. Era prea dureros pentru ei să-şi amintească această tragedie.

După ce Elizabeth-Anne aflase despre Anna, aşteptase ca Henry să sune din clipă în clipă şi să anunţe că şi-a descoperit verişoara. Până la urmă, Anna îşi va dezvălui identitatea, căci acesta ar fi pasul firesc în planul iniţiat de ea. In acest caz Henry ar fi trebuit să sune şi să-i ceară bunicii lui lămuririle necesare legate de această verişoară necunoscută.

Şi totuşi, femeia nu părea să dorească să-şi dezvăluie planurile. Cel puţin nu încă. Tăcerea lui Henry, creştea temerile în care şi aşa erau în mare fierbere. In cele din urmă simţind că nu mai poate suporta această tensiune, dăduse câteva telefoane.

Abia atunci aflase despre căsătorie.

Vestea o lovise ca un trăsnet. Henry căsătorit? Fără s-o anunţe?

Dar nu avea timp să se lamenteze. Trebuia să afle totul despre această Anna Vigano şi cât mai repede.

Ceea ce o neliniştea era faptul că nu înţelegea rostul acestei căsătorii. Doar dacă această femeie dornică de avere nu găsise mai uşor acest drum pentru a intra în familie. Da, acesta era motivul…

Dar Elizabeth-Anne simţea că totul i se învălmăşeşte în cap. Totuşi această căsătorie putea să mai aibă şi altă explicaţie. Dacă fata aceasta era Anna cea adevărată, înseamnă că nici nu ştie cine este cu adevărat.

Poate fi într-adevăr Anna Vigano, cea pierdută? Se mai întâmplă, totuşi, minuni!

Deodată nu mai înţelese nimic. Tot ce ştia era că trebuie să afle cine era această Anna Vigano.

Aflase cu ajutorul unui detectiv particular că tânăra pereche era în Cozumel în călătorie de nuntă.

— Doresc să cunosc trecutul acestei femei. Mai ales cine este. Nu vreau să i se scormonească viaţa trecută, nici ce fapte bune şi ce fapte rele a făcut. Doresc să ştiu numai unde s-a născut şi în ce familie. Dacă a fost adoptată sau nu. Nimic mai mult. Esţe limpede? Aşa îşi instruise Elizabeth-Anne detectivul particular.

Acesta fusese prompt şi eficient. Veştile aduse nu făcuseră decât să întărească slabele speranţe pe care le avea.

Anna Vigano avea nouăsprezece ani şi locuise în Roma până la căsătorie. La Roma venise împreună cu familia, din Campania, când avea trei ani. Tatăl ei, care fusese muncitor, acum era mort; fratele ei, Dario, era preot şi mama ei se mutase din apartamentul în care locuiseră un fel de ghetou, într-un apartament mult mai elegant, se pare ca urmare a căsătoriei făcută de fiica ei. Reieşea că mama nu ştia că fiica ei nu ar putea fi carne din carnea ei, deşi recunoştea că atunci când o născuse avusese o perioadă grea, fiind foarte bolnavă. Deci, nu putea să se bazeze prea mult pe amintirile ei de atunci.

Era greu să faci imposibilul să devină dintr-o dată posibil. Dar Elizabeth-Anne ştia că încercarea din urmă nu sosise încă. Trebuia s-o vadă pe Anna Vigano, deoarece doar văzând-o în realitate putea să ştie dacă exista ceva din iubita ei Charlotte-Anne în chipul acestei fete.

Şi acum inima ei bătea năvalnic văzând ochii aceia care-i erau dureros de familiari. Dacă nu erau ai ficei ei, erau cel puţin foarte asemănători. Şi nasul acela ferm… era nasul familiei di Fontanesi, era nasul lui Luigi. Acum ştia.

Aceasta era Anna. Anna pe care o căutase cu disperare.

Toate acestea îi trecură prin minte fulgerător. Se priviră ca paralizate pentru câteva momente, în holul luminos şi apoi, în acelaşi moment, se aruncară una în braţele celeilalte. Şi atunci Elizabeth-Anne ştiu cu adevărat. La gâtul tinerei femei atârna un medalion delicat, o panseluţă-amuletă, care odată, demult, fusese a ei.

— Bine ai venit, Anna, spuse Elizabeth-Anne printre lacrimi. Mângâindu-i obrajii cu gesturi tandre repetă:

— Bine ai venit acasă!

— Mulţumesc, murmură Anna cu ochii în lacrimi, simţind că într-adevăr era acasă aici, lângă această femeie care o primea cu braţele deschise.

Elizabeth-Anne se întoarse apoi spre Henry. Acesta zâmbea fericit, cu inima uşoară şi cu o privire strălucitoare cum nu mai văzuse în ochii lui. Şi în acel moment un alt gând rău puse stăpânire pe ea. Henry se căsătorise cu verişoara lui. El şi Anna nu ştiau – şi când ar descoperi adevărul, iubirea lor ar fi distrusă. Şi asta, din câte înţelegea Elizabeth-Anne, l-ar deprima pe Henry Acum Elizabeth-Anne încercă să zâmbească spre nepotul ei şi îl îmbrăţişă. Trebuia să se bucure de această clipă şi se va gândi mai târziu la urmări.

Henry era copleşit de atâta fericire; nu o mai văzuse niciodată pe bunica lui aşa fericită şi emoţionată. O strânse tare în braţe şi o sărută pe amândoi obrajii, gândindu-se că

deşi sperase că o va primi cu căldură pe Anna, nu se aşteptase la o asemenea bucurie şi o asemenea manifestare de iubire din partea ei.

6

Elizabeth-Anne şedea ţeapănă pe canapea luptându-se cu conştiin'a ei. De ore întregi stătea nemişcată, de când Henry şi Anna plecaseră. Veiozele de mătase - aruncau o lumină caldă în apartamentul din Madison Squire şi Elizabeth-Anne privea nimic altceva decât fotografia din mâna ei.

Cea mai recentă fotografie a lui Henry îl arăta din semiprofil, o figură dură, rece, cu trăsături frumoase. Şi acum îşi amintea de fericirea strălucitoare pe care o citise pe chipul lui în seara aceea şi simţea cum inima ei se frânge de durere.

Cum putea să nu*le spună că sunt veri? Căsătoria între veri de gradul unu nu era permisă de lege în multe state. Oare şi în New York era la fel? Nu era greu de aflat, dar Elizabeth-Anne nu era sigură că ar vrea să afle.

Atunci cum rămânea cu partea morală a căsătoriei? Fiind crescută în religia catolică, Anna ar fi putut privi această căsătorie ca pe un incest, unul din cele mai mari păcate recunoscute de biserică. Cum ar fi putut trăi – indiferent de cât de mare îi era iubirea pentru Heny – cu gândul la un asemenea păcat?

Greutatea de a le spune adevărul cădea asupra ei. Şi Elizabeth-Anne era torturată de întrebarea privind atitudinea pe care să o adopte. Cum s-o privească oare pe Anna: ca pe o nepoată sau ca pe o noră? Dorinţă de a-l îmbrăţişa pe copilul fiicei ei, de a regăsi o părticică din ceea ce pierduse era copleşitoare. Posibilitatea aceasta era împlinirea unui vis îngropat de mult. Dar ce ar însemna un asemenea gest egoist pentru viitorul lui Henry şi al Annei?

Care era responsabilitatea ei ca cea mai în vârstă membră a familiei? Avea ea dreptul să aleagă pentru Henry şi Anna? Dezvăluirea adevărului era un act de dreptate, dar ar fi dus la distrugerea căsniciei lor.

Şi ce s-ar fi întâmplat cu toată fericirea lor? Henry

fusese totdeauna un tânăr serios, hotărât să joace un rol important în activitatea imperiului Hale, să dovedească faptul că este unul din cei mai străluciţi tineri de afaceri din lume. Acum părea să se bucure de viaţă cu toată puterea tinereţii lui, părea să înţeleagă că a trăi înseamnă şi o mulţime de alte lucruri. Găsise puterea şi spontaneitatea în dragostea pentru o femeie.

Elizabeth-Anne îl pierduse pe Zaccheus şi dragostea lui cu mulţi ani în urmă… apoi trecuse prin aceeaşi durere imposibilă când îl pierduse pe Larry. Oare familia Hale nu plătise un tribut destul de greu?

Avea ea oare dreptul în numele adevărului, să otrăvească iubirea dintre Henry şi Anna, să distrugă această rpinune prin dezvăluirea incestului? Putea fi atât de crudă? Avea oare dreptul?

Ştia că nu. Deci nu vor afla niciodată. Era un secret pe care urma să-l păstreze indiferent de urmări, pe care trebuia să-l ducă cu ea în mormânt. Se iubeau prea mult, putea să citească în privirea lor această nemărginită iubire.

Nehotărârea ei se topi.

„Voi lăsa totul aşa cum este” îşi spuse ea.

„Şi, de altfel, oare câte bunici se puteau bucura să iubească atât de profund pe soţia nepotului?”

Nu, nu vor afla niciodată. Şi numai de ea depindea totul.

Mai rămase încă multă vreme nemişcată. Apoi se ridică şi merse sus, în dormitorul ei, neavând cum să ştie că de fapt aruncase sămânţa nefericirii pentru strănepoata sa, nenăscută încă.

7

1

Când Henry, Anna şi Elizabeth-Anne părăsiră casa răcoroasă şi ieşiră afară, fură orbiţi de lumina soarelui strălucitor. Coborâră treptele şi se îndreptară spre bătrânul Rolls-Royce galben cu negru. Traversând pajiştea din faţa casei, Anna rămase în urmă, lăsându-i pe Henry şi pe Elizabeth-Anne să vorbească numai ei doi. Mergeau

încet, cu capetele plecate şi Henry îşi conducea bunica plin de tandreţe.

Anna, cu mâinile în buzunarele fustei de lână, se oprise şi respiră adânc aerul proaspăt. Cât de plăcut era aici şi cât de curat era aerul faţă de cel din oraş! Era greu de crezut că această proprietate era la numai patruzeci şi cinci de minute de Manhattan. Aici liniştea era alungată numai de trilul păsărilor şi de şoaptele frunzelor. Aerul era minunat, încărcat de mireasma ierbii proaspete.

Se întoarse şi privi plină de admiraţie casa, o construcţie colonială situată pe vărful unui deal ce străjuia apele râului Hudson.

Murmurul produs de vocile celor doi se pierdea, aşa. că întorcându-se îi văzu cum se depărtează şi se grăbi să-i urmeze. Când li se alătură, erau adânciţi în conversaţie.

— Ştiu că este o casă mare, dar tu ai nevoie de aşa ceva. Trebuie să te gândeşti că tu şi Anna aveţi o anume poziţie socială.

— Dar, bunico, acesta era ultimul lucru pe care ni l-am dorit ca dar de nuntă.

— Da, înţeleg, pentru că nici eu nu sunt obişnuită să dăruiesc case. Dar m-am gândit demult la acest dar şi a luat ceva timp până l-am găsit. Asemenea proprietăţi nu sunt de vânzare în fiecare zi.

— Cred că a costat o avere.

Elizabeth-Anne îşi privi nepotul şi începu să râdă.

— Pe tine nu te-a costat un cent, aşa că te rog nu te-îngrijora. Şi ştii foarte bine că îmi pot permite. Este ca o picătură în mare sau chiar mai puţin, mult mai puţin. Tot ce-ţi trebuie sunt câţiva oameni care să te ajute…

— Câţiva!? Avem nevoie de o armată de servitori pentru a întreţine această casă. Câţiva grădinari…

— Atunci angajează o armată, răspunse scurt Elizabeth-Anne, fără a-l lăsa s-o încolţească şi continuă cu mai multă voioşie.

— Te rog nu mai fi conservator, pentru numele lui Dumnezeu, Henry. Dacă nu am avea bani, aş înţelege. Dar nu se pune această problemă pentru noi.

— Dacă vom fi prevăzători, nici nu vom avea probleme.

— Vorbeşti exact ca un bancher. Totuşi dacă te gândeşti bine, poţi face unele investiţii care nu sunt inutile. Cumpărarea de proprietăţi este o astfel de investiţie. Privind peste umăr spre Anna, care încă nu se apropiase suficient pentru a-i auzi, adăugă:

— Şi hainele sunt o altă investiţie profitabilă. Anna are nevoie de o nouă garderobă.

— De ce? Ea se simte bine cu ce are. Când are nevoie de ceva se duce şi cumpără.

— Da, când are nevoie de ceva se duce şi cumpără la Gimbels sau la Alexander când sunt mărfuri cu reduceri. Nu crezi că ar trebui s-o duci la Saks sau la Bergdorfs?

— Nu e absolut necesar să-şi facă cumpărăturile la Paris. Este frumoasă şi tânără şi se poate descurca cu ce are, dar trebuie să fie ceva de calitate, înţelegi?

— Doar ştii că a crescut în sărăcie. Acum se teme să risipească banii.

— Nu, se teme să cheltuiască banii. Este o diferenţă. Elizabeth-Anne cu greu îşi ascunse un zâmbet. Când auzise prima dată de Anna, o văzuse ca pe o aventurieră dornică să pună mâna pe averea familiei Hale. Acum simţea cu regret ce rău o judecase. Dacă Henry era conservator, atunci Anna era deosebit de econoamă. Şi, în fugă, îi trecu prin cap întrebarea dacă păstra pungile de plastic şi borcanele goale.

— Nu i-ai spus că suntem bogaţi?

— Ştie.

— Dar i-ai spus cât de bogaţi suntem?

— Da, desigur.

— Şi?

— Şi nu poate crede că e posibil. Spune că nu există atâţia bani pe lume.

— Uneori, parcă nici eu nu pot crede. Două sute şaptezeci şi cinci de milioane de dolari îşi reaminti, râzând. Oricum, e cazul să revenim la casă. Trebuie să accepţi. Nu poţi s-o schimbi ca pe o mobilă, la. Tiffany. A fost plătită şi

nu ar fi politicos s-o refuzi. Este un dar şi e frumos s-o accepţi cu eleganţă.

— Eşti o scumpă, bunico, dar este imposibil.

— Tu şi Anna sunteţi nepoţii mei. Lasă-mă să vă răsfăţ din când în când.

— Atunci, mulţumim, bunico.

— Ai făcut-o deja, de nenumărate ori. Gândeşte-te numai la avantajele acestui loc. Chiar şi drumul până în oraş e foarte scurt. Şi dacă vrei, poţi evita şoseaua.

— Cum să evit şoseaua?

— Cumpărându-ţi o barcă. Agentul imobiliar mi-a spus că fostul proprietar se ducea în oraş cu barca cu motor. Cred că a împrumutat ideea de la milionarii care au locuit aici înainte de marea criză economică.

— Bine, vom vedea!

— Am pierdut-o pe Anna? Ah, iată-te, spuse Elizabeth-Anne întorcând capul şi văzând-o, in timp ce se apropia. întinse braţul şi o cuprinse cu afecţiune şi porniră toţi trei să admire proprietatea.

— Abia aştept să vedeţi livada. Dar este prea departe să mai mergem azi. întreaga proprietate are patruzeci şi trei de acri, dar este absolut necesară împreună cu toată casa. O familie numeroasă are nevoie de spaţiu mult. Şi sper că vă gândiţi să-mi oferiţi o mulţime de strănepoţi, nu-i aşa?

Elizabeth-Anne zâmbi şi privi spre Anna care deveni palidă.

— S-a întâmplat ceva?

Anna zâmbi, dar nu înainte ca Elizabeth-Anne să vadă norul acela de tristeţe care-i întunecase chipul.

— Nu, nimic. Mă gândeam doar la altceva.

nu cunoştea altele, dar aceasta era marea bucurie a iubirii lor, aceea de a se descoperi unul pe altul.

Dar acum totul se va sfârşi.

O, Doamne, gândi ea, şi ochii îi străluceau în momentul când simţi acea mică durere în pântecele ei, durere atât de bine cunoscută. Ştia că în curând durerea se va transforma într-o greaţă permanentă. Aceasta era

marea ei nelinişte, suferinţa ei!

Oare de ce nu-i spusese despre Amedeo?

Dar, ştia, recunoştea, că niciodată nu-i păruse rău că el nu ceruse explicaţii. Henry ştiuse că nu era virgină, când s-au cunoscut şi nu păruse să aibă importanţă pentru el acest fapt.

Dar simţea că îi datora, totuşi, o explicaţie. Pentru că Henry avea dreptul să ştie că atunci când ea căzuse pe scări nu pierduse copilul lui Amedeo, ci şi copiii ei şi ai lui Henry.

In zilele acelea, nu se gândise la asemenea lucruri. După ce s-au cunoscut şi s-au iubit, nu a mai interesat-o nimic altceva decât dragostea lor. Il voia numai pentru ea şi nu se gândise niciun moment la posibilitatea de a avea copii. Abia acum înţelegea ce greşeală făcuse. Henry era un membru al familiei Hale, moştenitorul unui imperiu şi bineânţeles că avea nevoie de mulţi copii. Un om cu situaţia socială şi materială a lui Henry nu-şi putea permite doar să se îndrăgostească.

îşi simţea sufletul plin de vinovăţie şi regret. Se ridică de pe bancă şi porni gânditoare pe alee,. Trecu pe lângă o dădacă ce se juca cu o fetiţă de-a cucu-bau. Femeia îşi ascundea faţa în mâini şi întreba:

— Unde e Rhea? şi tot ea răspundea:

— Iat-o pe îthea şi îşi descoperea faţa.

Chiar după ce trecuse de ele, Anna auzea râsetele copilului şi ale dădacei. Fericirea lor părea că se amuză de ea şi închise ochii oftând. Chiar în ziua când le dăruise casa din Tarrytown, Anna ştiuse că Elisabeth-Anne vedea peste tot în jurul ei copii, bebeluşi, amintindu-i cu durere de mutilarea trupului ei.

Privi spre ceas. în cincisprezece minute urma să se întâlnească cuz Henry la restaurantul 21 şi trebuia să se grăbească. Făcând un efort teribil de voinţă îşi îndreptă ţinuta şi hotărî să nu lase să i se citească nefericirea în priviri. Era un necaz pe care singură îl adusese pe umerii ei. îl iubea prea mult ca să nu dorească să-l ferească de orice problemă. Era toată lumea ei, îl iubea atât de mult

încât…

Da. Aceasta era rezolvarea problemei. Nu trebuia să-si mai facă nicio problemă. Hotărârea era luată şi era însufleţită de iubirea ei pentru Henry.

îl iubea pe Henry atât de mult încât trebuia să încerce să-i ofere un copil.

Dintr-o dată se simţi minunat. Greutatea pe care o simţise pe umeri se ridică şi o făcu să fie liberă şi veselă, fericită şi norocoasă că a descoperit adevărata cale a iubirii.

Dar, oricum, Henry nu ţrebuia să ştie ce risc îşi asuma ea pentru aducerea pe lume a acestui copil. Numai ea avea dreptul să ştie ce riscă: el nu ar fi lăsat-o niciodată dacă ar fi bănuit că-şi pune viaţa In pericol. Sensul vieţii ei era acum să aducă pe lume rodul iubirii lor. Era hotărâtă şi avea să-i ascundă adevărul indiferent de urmări.

Va fi greu pentru că atât medicul familiei cât şi ginecologul erau cei mai buni din oraş, dar în acelaşi timp, erau şi medicii la care mergea Elizabeth-Anne şi cu care aceasta era în relaţii de strânsă prietenie.

Deci, va trebui să găsească alţi doctori.

Dar nu era o problemă de nerezolvat.

New York City nu era Italia. Era inima uneia din cele mai dezvoltate ţări din lume şi existau o mulţime de specialişti şi numeroase spitale. Oamenii veneau aici din diverse locuri ale lumii pentru a-şi trata maladiile. Era sigură nu numai că va reuşi, dar chiar că va putea supravieţui cu un anume tratament. Era un vis dulce, ademenitor şi cu puterea dată de dragostea neţărmurită pentru Henry, va reuşi.

Ochii îi străluceau când ajunse pe Fifth Avenue. Era copleşită de bucurie şi zâmbea tuturor, în special copiilor şi bebeluşilor.

Acum că ştia ce are de făcut se simţea strălucind de iubire şi fericire şi mai presus de toate, îndrăgostită de viaţă.

8

Henry şi Elizabeth-Anne se aflau în Grecia în vederea

construirii unui sat de vacanţă la Seropetra când primiră vestea. Sotirios Kyrikos, directorul executiv al hotelului Hale din Atena fu cel care răspunse la telefon:

— Este pentru dumneavoastră, domnule Hale. Vă caută de la biroul dumneavoastră din New York.

— Da, imediat, mulţumesc. Henry se ridică de pe ca-. napeaua albă, şi traversă camera pardosită cu marmură albă, strălucitoare, îndreptându-se spre telefon. Elizabeth-Anne rămase aşezată pe canapea şi, continuă să studieze planurile desfăşurate în faţa ei. Materialele erau transpunerea pe hârtie a unei idei proprii despre o staţiune la Marea Egee, asemănătoarea unui sat pescăresc. In momentul în care sesiză schimbarea survenită în vocea lui Henry îşi ridică privirea spre el şi ascultă atentă.

După ce puse jos telefonul, Henry privi spre ea, alb la faţă.

— Era doctorul Dadourian. Anna este la spital.

— De ce? I s-a întâmplat ceva rău? întrebă Elizabeth-Anne speriată.

— Se pare că va pierde copilul.

— Doamne, Henry!

Henry întoarse spatele şi ieşi pe terasa scăldată în soare. Privea fără să vadă însă nimic, peste oraş spre Acropole şi ţinea mâinile adânc înfipte în buzunare. Elizabeth-Anne îl urmă şi-şi puse o mână încurajator pe umărul lui.

— Este îri pe'ricol să-şi piardă şi viaţa, spuse el cu greu.

Elizabeth-Anne simţi cuvintele lui ca pe un pumnal înfipt în inimă.

„Nu, nu se poate".

Dar când Henry se întoarse spre ea şi citi în ochii lui teama şi disperarea ce-l cuprinseseră, înţelese că totul era posibil. Dar nu era timp să se lase cuprinsă şi ea de aceeaşi teamă şi disperare. Indiferent de ceea ce simţea, trebuia să fie tare. Henry avea nevoie de ajutorul ei.

— Stai calm, dragul meu. Se grăbi să intre şi se

îndreptă spre Sotirios Kyrkos.

— Domnule Kyrkos, vă rog să faceţi pregătirile necesare pentru plecarea noastră. Trebuie să ajungem la New York cât mai curând posibil.

Kyros nu ştia ce veşti primiseră, dar după expresia feţei lor, înţelesese că acestea erau departe de a fi bune.

— îmi pare rău, doamnă Hale, dar nu pleacă niciun avion după-amiază şi mă tem că nici diseară. Cred că va trebui să aşteptaţi până mâine dimineaţă.

— Mâine este prea departe. Singura noastră speranţă este o cursă particulară. Vă rog, ne puteţi ajuta să găsim un avion particular pentru o cursă transatlantică? Nu are importanţă preţul.

— Voi încerca, doamnă Hale.

— Şi vă rog să anunţaţi că avem nevoie de o maşină care să ne ducă la aeroport imediat. Vom aştepta acolo până când avionul va fi gata de plecare.

— Da, doamnă, răspunse scurt Kyrkos şi cu o scurtă înclinare a capului părăsi încăperea.

Elizabeth-Anne păstrând un calm aparent, ieşi pe terasă şi se apropie de Henry:

— Nu trebuie să ne pierdem vremea cu împachetatul. Personalul ne va trimite bagajele acasă sau le vom lua când vom reveni. Nu avem neve ie decât de paşapoarte, aşa că putem pleca chiar acum.

Henry se întoarse spre ea cu ochii în lacrimi.

— O iubesc atât de mult. Doamne Dumnezeule cât q iubesc. Dacă i se întâmplă… Şi vocea i se frânse într-un suspin.

Elizabeth-Anne îl îmbrăţişă pe Henry şi-l ţinu strâns în braţe, încercând să nu-l privească drept în ochi pentru a nu lăsa să i se citească teama ce o simţea şi ea.

— Ştiu, Henry, şi eu o iubesc mult.

„Mult mai mult decât îşi poate oricine imaginau.

La ora două noaptea, Henry şi Elizabeth-Anne intrau în spiitailufl Presbiiteri’an. Doctorul Dadouri-an îi aştepta plimbându-se neliniştit prin holul spitalului. Când îi văzu intrând se grăbi să-i întâmpine.

— Cum se simte, doctore? întrebă Elisabeth-Anne în timp ce se îndreptau spre lift.

— Nu este bine deloc. Timp de opt ore a stat în sala de operaţii.

— Şi care este problema?

— Niciodată nu ar fi trebiut să aducă pe lume un copil. Am examinat-o şi am constatat că în urmă cu câţiva ani a suferit un accident.

Henry îl privi uimit.

— Dar niciodată… nu mi-a povestit…

— Eu nici nu am ştiut că este gravidă până în momentul când m-a sunat şi mi-a spus că are mari probleme. Nu dm mai văzut-o de altfel de zece luni. Mi-a telefonat şi mi-a spus că este însărcinată şi că a fost în grija altui doctor. Dar în momentul acela era plecat din oraş şi ea era teribil de înspăimântată.

— Nici mie nu mi-a spus nimic, şopti Henry temător.

— Va rezista până la capăt? întrebă Elizabeth-Anne.

— Sincer să fiu, nu ştiu.

— Şi copilul?

— Cui îi pasă de copil? întrebă brusc Henry cu o voce stridentă.

Elizabeth-Anne şi doctorul Dadoufian priviră unul spre celălalt şi nu schimbară o vorbă.

Continuară să urce în tăcere. La etajul patru doctorul Dadourian îi conduse spre biroul asistentelor. Culoarele spitalului eru tăcute şi mirosul greu de medicamente ce plutea în jur, nu făcea altceva decât să accentueze atmosfera deprimantă de spital. Elizabeth-Anne privi spre Henry, dar acesta părea să nu mai vadă nimic în jurul lui.

Doctorul Dadourian vorbi cu o asistentă şi le spuse să aştepte pentru a lua legătura cu chirurgul, dr. Loamis, pentru a primi informaţii suplimentare.

Douăsprezece minute mai târziu dr. Loamis apăru. Era un bărbat înalt, uşor încărunţit şi cu mâini fine, de artist. Faţa palidă-şi trasă ca şi ochii verzi, încercănaţi acum şi străbătuţi de vinişoare roşii, trădau oboseala.

— Cum se simte, doctore? întrebă Henry ridicându-se

repede în picioare pentru a-l întâmpina.

— Mai întâi veştile bune. Am reuşit să salvăm copilul. Felicitări. Aveţi o fiică minunată. Deocamdată este la incubator. După aum ştiţi, este un copil prematur şi s-a născut în urma unei operaţii cezariene. Va mai rămâne încă un timp la incubator, dar o puteţi vedea oricând doriţi.

— La naiba, omule. Soţia mea? Ce se întâmplă cu soţia mea?

Doctorul lăsă ochii în jos.

— Mă tem că nu este bine deloc. Facem tot ce ne stă în puteri.

Henry închise ochii şi faţa îi deveni palidă şi rămase aşa un timp. Când redeschise ochii, se vedea că face eforturi mari pentru a rămâne liniştit.

— Pot… pot s-o văd?

— 'Desigur, răspunse dr. Lacmis. Pe aici, vă rog, şi arătându-i drumul spre lift începuse să-i explice starea în care se afla Anna.

— Se pare că doamna Hale nu ar fi trebuit să aibă copii. Uterul ei a suferit nişte traumatisme în urmă cu câţiva ani. Mă mir că problemele nu au apărut chiar mai devreme. Sau poate că a avut ceva probleme dar nu a luat niici o măsură pentru a nu face un rău copilului. In acest caz ar fi' trebuit să renunţe la copil şi se pare că ştia acest lucru.

— Va supravieţui? întrebă Elizabeth-Anne cu teamă.

Doctorul rămase o clipă tăcut şi apoi spuse.

— Există desigur posibilitatea să-şi revină. Corpul omenesc are rezerve nebănuite. Niciodată nu poţi cunoaşte aceste resurse în întreaga lor complexitate şi ele diferă de la individ la individ.

Privindu-l drept în ochi, Elisabeth-Anne spuse scurt:

— Dar, gândiţi că ea nu va reuşi să supravieţuiască.

— In cazul acesta, da, şansele sunt minime. îmi1 pare rău, dar aşa este, spuse dr. Loamis aproape şoptit.

Elizabeth-Anne înclină uşor din cap şi strânse şi mai tare braţul lui Henry care părea să se prăbuşească la fiecare pas.

înainte de a intra în rezerva de la reanimare, dr. Loamis se opri:

— Ştiu că este un moment greu pentru dumneavoastră, dar vă rog să nu staţi prea mult înăuntru. Şi dacă nu vă recunoaşte sau este încă sub efectul… Vă rog nu uitaţi că a primit multe sedative şi este şi foarte slăbită. Deschise apoi uşa şi îi lăsă să intre, el şi dr. Dadourian rămânând afară.

Asistenta ce avea grijă de Anna, evita să le întâlnească privirile. Elizabeth-Anne strângea braţul lui Henry şi când ajunseseră lângă pat, acesta -se prăbuşi în genunchi luând mâna Annei în mâna sa. Atingerea ei eră de gheaţă.

O privea şi nu putea înţelege. O văzuse ultima oară cu doar câteva zile în urmă. Era sănătoasă, plină de viaţă şi strălucind de fericire. Acum era palidă şi părea total lipsită de viaţă. O clipă se temu că este deja moartă. Dar privind-o cu atenţie văzu cum pieptul i se ridică uşor de la respiraţia slabă ce o mai ţinea în viaţă. Nu, încă nu murise.

Henry se simţea gol, lipsit de orice sentiment. Cum putea fiinţa aceasta nemişcată, lipsită de viaţă să fie Anna? Anna cea plină de viaţă şi exuberanţă, cea care împrăştia în jurul ei atâta bucurie şi dragoste! Zăcea acum în salonul de reanimare cu tuburi legate la mâini şi un altul în nas şi părea mai mică şi mai fragilă decât un copil.

— Anna, mă auzi, iubirea mea?

O privi, dorind cu disperare să vadă un semn cât de mic de viaţă străbătând acest trup în suferinţă. Elizabeth-Anoe se apropie de el şi îi atinse uşor umărul, întorcând capul citi în privirile bunicii lui' adevărul pe care nu avea curajul să-l înfrunte. Privi din nou disperat spre Anna. Nu, nu era Anna, soţia lui. Nu era posibil. Aceasta era doar umbra ei.

întinse din nou mâna, mângâindu-i faţa cu degete tremurătoare şi cu ochii în lacrimi:

— Anna! Anna!

Nu avea să ştie niciodată cât timp rămăsese lângă Anna îngenuncheat. Doar când asistenta veni şi desprinse

mâna lui de a Annei, înţelese că Anna îl părăsise.

Plecase de lângă el fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

Henry se prăbuşi cu întreg trupul său puternic scuturat de suspine. Elizabeth-Anne îl îmbrăţişă şi-l legănă aşa cum legeni copiii pentru a-i linişti şi încuraja şi plângând murmura:

— Henry, dragul meu, ştiu. Cunosc această durere. Te rog, fii tare. Te rog, nu te lăsa doborât.

*

*

Elizabeth-Anne intră cu o ţinută ţeapănă în holul întunecat şi sărăcăcios din subsolul staţiei Penu. Trecu printre mesele din mijlocul barului şi ajunse în cele din urmă în separeul din spatele barului. Henry stătea prăbuşit la o masă strângând paharul ou ambele mâini. După înmormântarea, care avusese loc cu trei zile mai înainte, dispăruse şi aiba cu greu reuşise să-l găsească în această tavernă numai datorită unei. simple coincidenţe. Unul din angajaţii hotelurilor Hale mergea zilnic pe drumul dintre New York şi Port Washington şi-l văzuse două zile la rând în acelaşi bar. El o anunţase pe Elizabeth-Anne unde era Henry.

— Henry, Henry, te rog, hai să mergem acasă!

O privi cu ochi ceţoşi şi răspunse cu greu, bolborosind:

— Lasă-mă în pace!

— Henry, nu poţi continua în felul acesta, îl rugă Elizabeth-Anne aşezându-ise pe un scaun alături de el şi încercând să-i prindă mâinile în ale ei. Henry îşi smulse mâinile şi răsturnă paharul împrăştiind băutura pe masă. Mirosul de alcool pe care-l răspândea în jurul lui era dezgustător.

— Hai să mergem acasă!

— Acasă? Care casă, a ta sau a mea?

— Nu are importanţă. Amândouă sunt căminul tău, ştii bine.

Scutură capul nefiresc de tare şi îşi turnă din nou în

pahar.

— Te rog, mu înrăutăţi şi mai mult întreaga nenorocire care ne-a lovit.

— O văd peste tot, înţelegi. Este cu mine tot timpul. Ii pot simţi parfumul. Ii văd hai'nele. Tablourile pe care le-a cumpărat îmi amintesc de ea. Este prezentă oriunde mă întorc.

— Este în inimile noastre şi va fi mereu. Hai să mergem acasă la Madison Squire.

— Niu.

— Ascultă Henry. Toţi avem dreptul la suferinţă şi în special tu. Dar ca să-ţi îneci suferinţa în băutură este lipsit de sens.

— Da, şi atunci ce are sens?

— Poţi să plângi până ţi se uşurează sufletul.

— Am plâns, spuse Henry turnându-şi un alt pahar.

— Henry, te rog, asculţă-mă. Anna este moartă, am pi'erdiut-o şi nimic nu ne-o poate aduce înapoi. Nu ai dreptul să te înfunzi în băutură. Te rog!

— Şi de ce nu, bunico? Şi dădu paharul peste cap în întregime.

— Pentru că ai un copil. Copilul tău şi al Annei. Acesta este motivul pentru care trebuie să devii tu, cel de altă dată.

— Nu mă interesează acel copil. Ţi-am mai spus şi repet: nu mă interesează.

— Henry, dar este fiica ta, pledă Elizabet-Anne cu disperare.

— Şi dacă este, ce importanţă are?

— Te rog, Henry. Maşina ne aşteaptă afară. Hai' să mergem. Azi fiica ta va părăsi spitalul. Hai să mergem împreună s-o luăm şi să o ducem acasă. împreună, tu şi eu.

— Nu, nu vreau.

— Dar nu înţelegi? Ea esite o parte din Anna. Credeam că ai iubit-o pe Anna.

— Da, am iubit-o cum n-am iubit pe nimeni în viaţa mea şi copilul acela a ucis-o.

— Nu copilul a ucis-o. Anna ştia ce riscă, dar şi-a

dorit acest copil. Voia un copil al vostru. L-a dorit, atât de mult încât şi-a riscat viaţa de bunăvoie pentru a7l avea. Vrei să faci ca toată jertfa ei să pară inutilă?

— Vrei aicel copil? întrebă Henry cu răutate. Dacă-l vrei, i-al. Nu doresc s-o văd niciodată. Şi acum lasă-mă în pace, vreau să fiu singur.

Elizabeth-Anne Se ridică şi trecu pe lângă chelnerul care aducea un alt pahar plin, soios. Ieşi şi lăsând scara rulantă s-o poarte spre ieşire se întreba de ce trecătorii o priveau ciudat. Abia când se urcă în vechiul Rolls înţelese.

Plângea.

9

Asistenta, îmbrăcată în uniforma albă, apretată, îi înmână un pachet de scutece gălăgios. Copilul era îmbrăcat într-o rochiţă de botez din bumbac alb împodobită cu o dantelă fină belgiană. Elizabet-Anne o cumpărase special pentru ea şi era încântată de cât de bine îi,scotea în evidenţă trăsăturile angelice.

îşi legănă strănepoata, susţinându-i cu grijă căpşorul. Copilul părea să se simtă în siguranţă şi înconjurată de dragoste căci încetă să plângă. Părea că ele două pot comunica printr-un limbaj secret, cunoscut numai lor. Guriţa ca de păpuşă începu să scoată un gângurit dulce.

— Cred că vă veţi înţelege minunat, spuse asistenta râzând.

ELsabe’th-Anne încuviinţă din cap şi zâmbi.

Legănă din nou bebeluşul apropiindu-şi obrazul de capşorut micuţei. Acest copil arăta familiar, părea să fie o combinaţie a trăsăturilor celor patru copii ai ei, aşa cum arătau ei la câteva zile după naştere. Dar acest copil era mult mai preţios.

Ochii i se umplură de lacrimi. Micuţa blondă, ou ochii albaştri era cu adevărat o urmaşă a familiei Hale.

Ţinând fetiţa în braţe, Elizabeth-Anne simţea cum toată durerea rămâne undeva în urmă. Numai când se urcă din nou în Rolls simţi cum se prăbuşeşte în prăpastia - disperării.

Copilul acesta era copilul Annei.

Ea ţinea în braţe nu numai primul ei strănepot, dar şi o părticică din iubita ei fiică pierdută de mult ca şi o părticică din nepreţuita ei nepoată pe care, de asemenea, o pierduse pentru totdeauna. Suferinţa prin care trecuse când se prăpădise Charâotte-Anne şi moartea Annei, toate vechile dureri care nu se vindecaseră niciodată şi cele noi care nu avuseseră timp să se liniştească, păreau acum să se aline. Chiar şi moartea prematură a Annei, tragică şi dureroasă, era mai uşor de îndurat. Toate acestea enau posibile numai datorită copilului pe care-l ţinea în braţe.

Privea gânditoare prin geamul maşinii. Printre coroanele bogate ale copacilor, putea vedea sclipirile argintii ale râului Hudson.

„Ar fi trebuit să merg în direcţia opusă, spre Tarrytowri, spre casa ei. Nu că nu aş dori să fie alături de mine, dar ea trebuie acum să fie împreună ou tatăl eitt.

Oftă şi clătină din cap cu resemnare. O copleşea o imensă tristeţe gândindu-se la Henry. Un tată nu are dreptul, indiferent de situaţie, să spună că nu-şi doreşte copilul şi să-i întoarcă spatele. Spera ca odată cu trecerea timpului Henry să-şi revină, să accepte şi să înţeleagă pierderea Annei. Era fiica lui, carne din' carnea lui. Dar rănile au nevoie de timp pentru a se vindeca şi nimeni nu ştia acest adevăr mai bine ca ea.

Dar dacă Henry nu va trece peste durerea lui?

— Ochii ei albaştri se îngustară şi îi apăru acea expresie de voinţă atât de obişnuită la ea. în acest caz ea va avea grijă de copil. Va angaja o dădacă şi îşi va căuta timp pentru a petrece câteva ore cu fetiţa. Va găsi timpul necesar să-şi reverse iubirea asupra lui până când Henry îşi va revenişi îşi va înfrânge nefericirea.

Intre timp va lua copilul sub ari'pa ei ocrotitoare. Era sigură că Henry o va accepta pe micuţă în cele din urmă. Pierzându-şi mama, bebeluşul avea şi mai multă nevoie de tată. i

Oare ce va aduce viitorul? îşi pusese toate speranţele în Henry privindu-l ca pe urmaşul ei la conducerea imperiului Hale. Dar nu bănuise niciodată că el va dovedi

atâta slăbiciune în faţa unei nenorociri. Moartea Annei ii dezvăluise această carenţă. Nu din cauza durerii, ci din cauza acestei neputinţe de a îndura nenorocirea, acuza copilul de moartea Annei. Nu putea oare înţelege că fetiţa nu era vinovată de dispariţia mamei?

Oare era imposibil să intuiască acum că Annaâncă mai trăia prin fiica ei'?

Legănă încetişor copilul:

— Nu te speria, iubito! Te voi iubi şi voi avea grijă de tine, chiar dacă nimeni altcineva nu te doreşte. Tot oe-mi aparţine va fi într-o zi al tău. Doar eşti o membră a dinastiei Hale…

Copilul o privea cu ochii mari, gravi.

Era oare acolo, în ochii aceia, un semn că a înţeles sau dcar imaginaţia ei o făcea să creadă aşa ceva?

— Şi trebuie să-ţi găsim şi un nume. Cred că este datoria mea din moment ce Henry nu vrea să-şi asume acest rol de tată. Hai să vedem… Adele… nu, n>u prea semeni cu o Adele. Alice? Barbara? Nu. Caria? Dorothy? Da, da. Te vom numi Dorothy-Anne Hale. Cred că sună foarte bine.

Copilul începu din nou să gângurească agitându-şi mânuţele în aer.

In acel moment sentimentele deosebite ce aveau să le unească tot restul vieţii se născură. Anii nu aveau alt rost decât să crească şi mai' mult dragostea ce le unea.

— Tatăl tău se va schimba, vei vedea, Dorothy-Anne. Ţine minte ce-ţi spun acum! Nu va trece mult. Este doar foarte nefericit, dar va reuşi să depăşească acest moment.

Dar greşea. Henry n-avea să-şi ierte fiica niciodată pentru că venise pe lume. Nici măcar atunci când copilul se mutase în casa din Tarrytown. Pentru el rămânea o prezenţă vie a tot ceea ce el ura. Durerea, pierderea Annei, moartea ei.

Pentru el, Dorothy-Anne avea să fie pentru totdeauna ucigaşa iubitei sale Anna.

IV

DOROTHy-ANNE

Qiict *ecV*, Texas
14 august 1985
1

Afara vântul urla cu furie şi ploaia biciuia ferestrele. In cameră lumânarea pâlpâia, împrăştiind o lumină slabă. Fredie se aplecă asupra soţiei sale. Dorothy-Anne zăcea în pat, luptându-se să respire printre lacrimi.

Freddie nu era atât de uimit de afirmaţia ei cât era de speriat de starea ei şi de aceea, dornic să o liniştească.

— Dorothy-Anne, scumpa mea, cum poţi spune asemenea lucruri? Mama ta a murit la naştere. Tu nu eşti vinovată de moartea ei.

— Ba da, Freddie. Mi-au spus… i-am auzit vorbind.

— Ce vrei şă spui?

— Doamne, Freddie… Deodată faţa ei se strâmbă de durere şi strânse mâna lui Freddie cu putere în momentu în care o nouă contracţie apăru. Trupul încordat, spatele arcuit şi nicio vorbă… Când în «sfârşit, trecu durerea, $e relaxă şi Fredie o urmări cum cade pradă somnului. Cât îşi doarea să doarmă dar nu reuşea din cauza confracţiilor tot mai dese! Trebuia să se odihnească. Avea nevoie, dar agitaţia care o stăpânea îl încolţise şi pe el.

— Care ei, Dorothy-Anne, ce vrei’ să spui?

— Tatăl meu… el a spus… a spus că mă urăşte, la aniversarea mea de zece ani… Dar nu mai putu continua. Se cufundă intr-o lutme numai a ei departe de motelul Hale. Pornise înapoi, în timp şi ajunse la ziua aceea când împlinind zece ani se afla în casa din Tarrytown. Era ziua ei de naştere şi se afla în vila uriaşă de pe malul râului.

Era singură în camera de zi. Ceasul ticăia molcom şi înitorcându-se să-l privească, observă că trecuse de amiază.

Se întoarse şi admiră din nou peisajul ce se zărea dincolo de ferestrele înalte, franţuzeşti. Jos râul se întindea neobişnuit de albastru şi de liniştit iar soarele strălucea pe un cer albastru, senin. De-a lungul râului, malurile sale erau acoperite în nuanţe calde de galben şi portocaliu, o vară indiană, pe care mama natură o răspândea pentru

bucuria muritorilor. Dar Dorothy-Anne părea să nu ia în seamă toată frumuseţea ce o înconjura. Se simţea tare nefericită, mai nefericită ca niciodată în viaţă.

întoarse spatele revărsării de culori de dincolo de ferestre şi se prăbuşi pe canapea în faţa căminului. Evită să privească în jurul ei pentru că această cameră nu-i plăcea. Ca şi restul casei, şi această încăpere era încărcată cu mobilă grea. Se simţea inutilă şi nelalocul ei în acest loc care era singurul, pe care-l putea considera căminul ei.

Rămase nemişcată minate în şir până când guvernanta intră în cămeră.

— Tatăl tău nu a putut să-şi ia o zi liberă azi. Purta pe braţe un pachet uriaş, frumos ambalat pe care-l puse mai apoi în faţa ei.

— Ţi-a lăsat acest dar minunat.

Dorothy-Anne nici nu privi pachetul.

Disperarea mută pe care o simţea mocnind în ea de câteva zile îi provoca adevărate dureri fizice. Pentru prima dată, de când îşi amintea, nu dorea s-o vadă nici măcar pe străbunica ei. ISTu voia să vadă pe nimeni şi nimic. Tot ce-şi dorea era să pună capăt durerii şi singurătăţii care o copleşeau. Voia să i se şteargă din minte cine este şi să se trezească apoi ca altă persoană. Dorea… dorea mult să moară.

— Tata nu mă iubeşte. Şi nicioadată nu m-a iubit.

— Ei, ei’, nu fi prostuţă. Tăticul te iubeşte.

— Nu, nu mă iubeşte. N-u stă aproape niciodată acasă, mai ales în ziua aniversării mele. Şi de ce străbunica îşi petrece ziua cu mine în timp ce tata nu?

— Dar, ţi-am explicat. Tăticul tău este un om ocupat.

Intorcându-se şi privind-o în ochi, Dorothy-Anne spuse sec:

— Străbunica este mult mai ocupată ca tata. Ea este proprietara hotelurilor Hale şi tot ea le conduce. Tata doar lucrează pentru ea.

— Tatăl tău este preşedintele reţelei de hoteluri Hale, o corectă cu ton sever guvernanta.

— Şi străbunica este preşedinta consiliului de

administraţie, nu se dădu bătută Dorothy-Anne.

Şi pentru că era guvernantă cu experienţă şi ştia când disputa era pierdută, oftând, aşează pachetul pe un scăunel.

— Nu vrei să vezi cadoul tatălui tău?

— Nu. Nu ta ca l-a cumpărat. A pus pe altcineva să aleagă darul. Am auziit când vorbea la telefon cu secretara lui. I-a spus să sune la FAO Schwarth. Şi acum nu este la lucru. Este la La Jolla,, ou o femeie.

— De unde ştii tu jtoate acestea? Ai auzit o mulţime de lucruri în ultimul timp.

Dorothy-Anine stătea ghemuită pe canapea şi nu scotea o vorbă.

— Domnişoarele nu ascultă la uşi…

Dorothy-Anne nu ridică privirea. Ştia ce putea citi pe faţa guvernantei în asemenea momente. Experienţa o învăţase. Trăsăturile ei hotărâte exprimau severitatea iar în ochi 1 se putea citi dezamăgirea.

— N-am tras cu urechea pe la uşi, spuse Dorothy-Anne cu hotărâre.

Rămaseră amândouă tăouite. Ştia că această izbucnire de furie a copilului nu era altceva decât o modalitate de a-şi ascunde durerea.

Dorothy-Anne îşi muşcă buzele. Simţea cum lacrimile i se adună în ochi, dar era hotărâtă să şi le ascundă.

— Trebuie să merg la baie.

— Dar, dar grăbeşte-te. Străbunica ta va fi aici în câteva minute.

— Da, aşa voi face.

Părăsi oamera şi începu să urce scările pentru a a junge în baia de la etaj şi cercetă să vadă dacă este vreun servitor prin preajmă. Intră în oamera tatălui ei şi închise uşa.

Baia era enormă şi mirosea uşor a dezinfectant. Se ridică în vârful picioarelor şi găsi în dulăpior ceea *ce* căuta.

Şi cu mişcări sigure îşi tăie venele.

Şi totiil din cauza acelui telefon de ieri dimineaţă…

— t

Tocmai cobora scările când auzi telefonul sunând. Se grăbi să ajungă jos pentru a răspunde. Era ziua liberă a servitorilor şi tatăl ei era ooupat în biroul de la etaj. După ce ridicase receptorul şi se pregătea să vorbească, auzi un zgomot ce însemna că ridicase şi tatăl ei telefonul.

— Henry Hale la aparat.

Recunoscu glasul tatălui ei şi voia să îhchidă când auzi o voce plăcută de femeie. Undeva în adâncul fiinţei ei ceva îi spunea să nu închidă. Poate pentru că auzise acea voce de femeie.

— Numărul doi, tu eşti, iubitule?

— Nu sunt Numărul doi, Chessy. Ştii foarte bine că sunt Henry Hale.

— Vai, dar nu eşti prea vesel în această dimineaţă.

— Uite ce e Chessy… începu Henry deja enervat.

— îmi pare rău iubitule. Dar ştii cât îmi place să te necăjesc.

— Da, dar uneori glumele tale nu sunt prea plăcute.

— Da, dar când te necăjesc noaptea nu te deranjează, iubiţele, nu-i aşa? Ascultă, motivul pentru care te-am sunat a fost acela că spuneai că s-ar putea să vii mâine la „La Jollau… Şi din moment ce este ziua de naştere a lui Cece…

„Oare icine era Cece? Şi era şi ziua ei mâine. Dorothy-Anne îşi amintea că şi ziua ei urma să fie tot mâine.

— La naiba! exclamă aspru Henry.

Dortothy-Anne îşi ţinu respiraţia. Oare făcuse zgomot şi tatăl ei aflase că ascultă conversaţia?

— Ce s-a întâmplat iubitule?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, numai că mi-am amintit că şi ziua fiicei mele este tot rnâir.e.

— îmi pare rău Henry. N-am intenţionat să te smulg de lângă fiica ta. Trebuie să petreci ziua cu ea.

Nu, Chessy. Voi fi încântat să vin la „La JolIai;. Nu este nevoie de mine aici. De fapt, este mai bine să nu fiu acasă.

— Henry, dar cum poţi vorbi altfel? Doar este fiica

ta…

— Prefer să nu mă gândesc la ea în felul acesta.

Femeia părea şocată de asemenea cuvinte.

— Henry, vorbeşti de parcă o urăşti, biata de ea.

Henry tăcu o clipă, apoi spuse ou o voce rece străină.

— Da, o urăsc. Nu suport să o văd în jurul meu. Ştii, mâine este ziua când a murit soţia mea. Urăsc acest copil, în special în zilele când se aniversează ziua în care a fost ucisă soţia mea.

închfee ochii din nou şi lăsă ca totul să dispară în timp ce ea se scufunda adânc, tot mai adânc.

Şi după un timp simţi cum i se ascute simţul mirosului. Percepea un miros tare, de medicamente ce păreau să să emană din ea.

Ridică capul şi cu ploapele. grele încearcă să privească printre gene. Aceleaşi umbre albe se mişcau în jurul ei ca într-un balet. Totul în jur era. alb în afară de firul acela rubiniu care pornea din braţul ei şi care la rândul său era înghiţit de marea albă din jur. Murmurele venite de departe păreau nişte incantaţii.

Şi din nou albul şi rubiniul dispărură şi Dorothy-Anne se cufundă în somn.

Când se trezi din nou, formele albe deveniseră de un galben cald, plăcut. Acum era mai uşor să deschidă ochii, pleoapele nu mai erau grele ca mai înainte. Se uită fân jurul ei fără să-şi mişte capul. Privirea îi era încă tulbure dar reuşi să distingă câteceva din locul unde se afla. Se afla intr-o cutie bicoloră. Partea de sus a cutiei era albă, iar cea de jos verde. Culoarea aceea galbenă, plăcută, era dată de un bec electric. Şi recunoscu şi mirosul acela ciudat, îl mai simţise cu trei ani în urmă când fusese operată de apendicită. Era într-un spital.

Un spital? Nu, nu putea fi un spital.

Întoarse capul şi zări o mână albă cu un bandaj în jurul încheieturii. Privi nedumerită şi pentru o clipă nu înţelese. Apoi cu o strângere de inimă îşi aminti.

Lama de ras argintie şi tăietura nedureroasă pe care şi-o făcuse la mână şi sângele pulsând, ieşind prin tăietură,

ca şi când ar fi vrut să părăsească trupul în mare grabă. Ţâşnea ca un gaizer puternic, o arteziană rubinie care se împrăştia ca ploaia în jurul ei.

Simţi durerea fremătând în ea şi amintirea acelui moment îi provocă greaţă.

Încet-încet îşi reveni şi fiecare detaliu al acelei întâmplări îi reveni in minte. Acum ştia de ce ea nu are o mamă ca toţi ceilalţi copii. Nu avea mamă pentru că ea o ucisese. Nu-şi amintea să-şi fi văzut vreodată mama, dar dacă tata a spus că ea a ucis-o, atunci aşa era. Şi se ura atât de mult pentru ceea ce făcuse, încât dorise să-şi ia singură viaţa.

Şi nu reuşise.

Era intr-adevăr îr tr-un spital.

închise ochii şi simţi cât îi era de ruşine să mai privească în ochii celor din jur.

Moartea! Ce plăcut era totul... Senzaţia aceea de alunecare în gol ca şi când era atrasă într-un vârtej, întunericul care o cuprinsese în braţele lui ca mai apoi să se transforme într-o lumină strălucitoare, mai strălucitoare ca soarele. Cât de uşor era şi cu ce plăcere se lăsase în voia acelei lumini.

Simţi cum faţa i se umezeşte şi cum pe buze i şe adună stropi mici. îi atinse cu limba şi simţi gustul lacrimilor. Da, totuşi era bine că era în viaţă.

Auzi o uşă deschizându-se şi o asistentă îmbrăcată în ^ uniformă apretată intră, se opri lângă ea şi apoi fără o vorbă se întoarse şi ieşi imediat. Uşa se deschise din nou şi auzi zgomotul slab al cauciucurilor unui cărucior. Luptă cu sine să se trezească complet. Asistenta deschise uşa larg şi o lăsă pe guvernantă să împingă în cameră căruciorul de invalid al străbunicii.

în afară de faptul că se deplasa cu ajutorul căruciorului, străbunica nu se schimbase foarte mult după cât îşi amintea Dorothy-Anne, deşi trecuse bine de optzeci de ani. Avea aceeaşi ţinută dreaptă, mândră şi părul argintiu coafat cu grijă. Chiar şi rid,urllle de la colţul ochilor păreau să nu se fi schimbat deloc. Singura

deosebire era doar faptul că nu se mai putea mişca cu aceeaşi uşurinţă.

Dorothy-Anne era mulţumită că nu trebuia să dea ochii cu altcineva în afară de străbunica sa. Dacă exista cineva pe lume care o putea înţelege, străbunica era acea persoană.

Elizabeth-Anne era unicul om în viaţa ei, care îi arătase că o iubeşte cu adevărat. Totdeauna dăduse dovadă că o înţelege şi fusese alături de ea atunci când avusese nevoie de sprijin. Se bucura că mai trăia, măcar pentru că nu o îndurera pe -străbunică. încă d? când era foarte mică, între ele existase o relaţiespecială, un sentiment puternic ce izvora din convingerea că ele seamănă foarte mult una cu cealaltă.

Toate acestea îi trecură prin minte înainte ca Elizateth-Anne să ridice mâna şi să spună:

— Gata, aici sunt destul de aproape. Vă rog să ne lăsaţi singure.

Guvernanta părăsi camera. Elizabeth-Anne singură îşi manevră căruciorul şi se apropie de pat şi zâmbi lui Dorothy-Anne.

— Bună seara, Dorothy-Anne. Cum te, simţi? o întrebă mângâindu-i mâna istrănepoatei cu multă căildură.

— Eşti supărată pe mine, străbunico?

— Nu sunt supărată. Sunt doar dezamăgită. Dacă aveai nişte probleme care te frământau, ar fi trebuit sâ vii la mine.

Dacă Dorothy-Anne se pregătea de o morală zdravănă, era pentru că uitase un singur lucru: Elizabeth-Anne Hale era o doamnă. Scoase de sub şal câteva cărţi cu benzi desenate şi spuse.:

— Ştiu că nu ai permisiunea guvernantei să citeşti asemenea cărţi, dar măcar o dată putem să trecem peste asemenea interdicţii. Dacă nu va ştii, nici nu va fi supărată pe noi.

— Dar cum ai reuşit să le ascunzi de ea?

— Am rugat-o să facă anumite servicii şi domnişoara Bunt m-a ajutat să merg într-un magazin, şi continuă cu

mândrie, leu le-am ales pe toate singură. Nici măcar noi poţi găsi un Superman adevărat, numai acele creaturi dezgustătoare ca Hydraman şi Femeia de granit. Ascunde-le sub ’pătură căci guvernanta va apare în curând. Spune-mi, te mai doare ceva?

— Nu, dar mă simt încă ameţită…

— Da, chred că acesta e rezultatul pierderii de sânge. Am vorbit’cu. doctorul Sidney şi. m-a asigurat că îţi vei reveni curând. Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit la timp, altfel ai fi’ putut muri. Totdeauna am fost de părere că nu există efecte fără cauză. Sunt oameni care spun că există acte ne justificate, dar eu nu aparţin acestui grup. Oamenii totdeauna acţionează din anumite motive. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

— Nu… nu cred că m-ai putea înţelege. în ochi-i străbunicii, Dorothy-Anne putea citi cât era de rănită de această afirmaţie. Te rog să nu mă înţelegi greşit. Ştiu că ai spune doar că… Nu pot vorbi despre aşa ceva. Cel puţin nu acum.

— Am trăit ani mulţi şi am învăţat că nu este bine să încerci să intri, în sufletul nimănui. Tot ce trebuie să faci este să te însănătoşeişti cât mai repede şi dacă nu vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat, vom face cum vrei tu şi să ştii că te înţeleg.

— Mulţumesc, murmură cu ochii umezi Dorothy-Anne.

— Ei, acum e mai bine să plec înainte ca asistenta să mă arunce afară. Mi-a spus: cinci minute, nu mai mult.

Ca’ la o comandă, uşa se deschise şi asistenta intră.

— Cinci minute, doamnă Hale.

— Gata, am plecat. Pentru câteva mii de oameni pot fi stăpână, dar când sunt în faţa doctorilor şi asistentelor eu sunt cea care trebuie să fiu ascultătoare. Fii atentă să ăi grijă de tine cum trebuie, pentru că tu eşti o Hale. N-am plătit degeaba construirea unei noi aripi pentru spital.

— Străbunico?

— Da, iubita mea.

— De ce sunt bărbaţii aşa cum sunt?

— Sinceră sa fiu, nu ştiu. Este o întrebare la care nu pot să răspund,

— Şi străbunicul, cum era?

— Zacchêus? Era un bărbat extraordinar. Şi l-am iubit mult.

— Era ca tata?

Elizateth-Anne tresări. Deci aceasta era problema. Henry îşi adusese fiica în pragul morţii, împinsese un copil spre sinucidere. Cât era de copleşită, adevărul acesta nu era o surpriză pentru ea. Il certase de multe ori din cauza comportării faţă de fiica lui. Şi totuşi ce putea fi mai greu decât să te prefaci că iubeşti pe cineva când această iubire, de fapt, nu există?

— Tatăl tău nu este un om rău. Doar că el este încă rănit de ceva de care nimeni nu poate fi învinuit! Este neconsolat de faptul câ nu a putut domina destinul, cu ani în urmă.

— Sunt toţi bărbaţii la fel?

— Nu, iiibita mea. Vei vedea într-o zi că nu sunt toţi la fel. Ai' răbdare şi într-o zi vei afla.

*

* *

în ziua în care Dorothy-Anne a părăsit spitalul, străbunica ei trebuia să plece spre Tokyo pentru a inaugura hotelul Hale nou construit şi numit Imperial Palace. Cel mai ambiţios proiect din reţeaua Hale se înălţa în mijlocul unei grădini cu multă piatră, lacuri şi cireşi. Sfida orice idee de lux modern dar, în acelaşi timp, respecta tradiţia japoneză. Elizabeth-Anne primise laudele tuturor pentru că insistase să se păstreze cât mai mult posibil din peisajul autentic japonez.

— Arta trebuie respectată şi păstrată, indiferent de cât de mult ne costă, afirmase Elizabeth-Anne într-o conferinţă de presă.

Preţul fusese cu un milion de dolari mai mult decât se prevăzuse.

Când venise la spital s-o vadă pe Dorothy-Anne, înainte de plecare, îi explicase strănepoatei sale motivele

deplasării:

— S-a făcut atâta vâlvă încât trebuie să merg acolo. Vor fi o mulţime de ziarişti, va veni şi ambasadorul american şi chiar un reprezentant al împăratului. Am vorbit cu doctorul Sidney. Vei pleca acasă în această după-amiază. Guvernanta va avea maşina mea la dispoziţie şi va veni să te ia. Am vorbit şi cu tatăl tău şi va fi acasă diseară.

Era de două zile în spital şi avusese timp destul să se gândească. Spera că la întoarcere când tata va afla ce se întâmplase lucrurile se vor schimba în bine. Cel puţin ştia, acum, de oe o ura. Era totuşi un început. îşi promisese că va face tot ce depinde de ea pentru ca tatăl ei să se împace cu prezenţa ei. Poate, dacă şi ea şi-ar fi dat silinţa mai mult, tatăl ei poate ar fi reuşit s-o ierte pentru că-şi ucisese mama. S-ar înţelege poate mai1 bine. Poate chiar ar sărbători zilele ei de naştere.

Ar fi posibil s-o ia şi la diverse mese în oraş. Poate ar lua-o şi la birou şi ar prezenta-o asociaţilor lui.

Acum când se gândea însă, că va da ochii cu el, îşi dorea să nu-l mai vadă. Dacă ar fi fost străbunica alături de ea s-o susţină! Fără ea, visele ei de împăcare nu aveau niciun rost. Cel mai. tare se temea de explicaţia pe care tatăl ei* ar fi putut s-o ceară despre încercarea ei de sinucidere. Şi, mai mult, ea simţea că a dat dovadă de prostie şi slăbiciune şi ştia că tatăl ei îi dispreţuia pe cei slabi.

In drumul spre casă se simţea cumplit de nefericită. Urcă imediat în camera ei şi rămase acolo, până când guvernanta veni s-o anunţe de sosirea tatălui ei.

Rămase surprinsă când intră în camera de zi. Văzu patru persoane: tatăl ei, o femeie frumoasă pe care nu o mai văzuse niciodată şi două fe e apropiate de vârsta ei. Femeia era înaltă şi blondă, o combinaţie de feminitate şi virilitate, elegantă şi cu alură spoitivă. O studia pe Dorothy-Anne cu ochi mari, albaştri. Cele două fete erau două imagini asemănătoare mamei lor, dar de proporţii mai mici'.

Tatăl său îşi drese vocea şi o făcu să se simtă şi mai

timidă şi mai' nefericită din cauza bandajelor de la mână, când îi rosti numele.

— Da, tată, răspunse ea.

— Aceasta este Chessy şi ele sunt fiicele ei, CeCe şi Diane.

Borothy-Anne privi întâi'. spre femela frumoasă şi apoi spre fiicele ei. Nu înţelegea rostui venirii 'lor acolo. Privi cu un aer tâmp spre tatăl ei.

— Eu şi Chessy ne-airn oprit în Las Vegas în această dimineaţă şi ne-am căsătorit. Nu vrei să o săruţi pe noua ta mamă?

Dorothy-Anne rămase ţeapănă, nemişcată. Nu putea crede cuvintele auzite. Era prea mult pentru ea.

— Tu nu eşti mama mea. Nu vei fi niciodată mama mea.

Apoi izbucni în plâns, porni în fugă spre camera ei şi închise uşa după ea.

Chessy se ridigă în picioare hotărâtă să o urmeze, dar Henry Hale o opri:

— Las-o în pace, rosti el cu o voce împietrită.

Chessy privi spre el fără să ştie ce să spună şi se aşează din nou pe canapea.

între timp Dorothy-Anne plângea în hohote şi strângea perna cu furie.

— Nici măcar nu rn-a întrebat de ce am făcut ceea ce am făcut sau culm mă simt. Nici dacă aş fi murit nu ar fi suferit.

Plânse toaită noaptea până când îi secară lacrimile. Când se iviră zorile încă mai suspina. Faţa îi era roşie şi obosită şi ochii adânciţi în orbite iar aşternutul de pe paf era ud şi şifonat. Dair în cele din «urmă plânsul îi făcuse bilne. îi amesteziase durerea.

Se ridică încet şi se şterse la ochi trecându-şi degetele peste ei. în timpul acestei nopţi aflase adevărul. Era prea sensibilă şi vulnerabilă. Rănindu-se pe sine, nu făcea nimănui un bine şi cel mai puţin o ajuta pe ea. Trebuia să se protejeze singură. Va deveni indiferentă. Nu-şi va mai exprima emoţiile faţă de nimeni, nu va mai lăsa

pe nimeni să o rănească.

Va fi exact ca străbunica Eiizabeth-Anne.

£

Freddie mai trase un ultim fum din ţigară. Scrumul străluci roşiatic în camera întunecoasă, apoi stinse rămăşiţa de ţigară în scrumieră. Luă cafeaua adusă de doamna Ramirez, şi prinzând-o cu amândouă mâinile spuse recunoscător:

— Mulţumesc.

— Da nada, răspunse Felicia Ramirez. Cum se simte?

— Se odihneşte. Suflă în ceaşcă pentru a răci cafeaua şi sorbi cu grijă. Era tare şi amară şi ştia că îl va ajuta să rămână treaz şi lucid. îl va ajutia să facă ceea ce simţea că va fi imperios necesar.

Doamna Ramirez sorbi din ceaşca ei şi spuse încet:

— Am încercat din nou telefonul cât am pregătit cafeaua. încă*nu funcţionează.

Freddie îşi privi ceasul. Pe cadranul verde deschis putu citi ora: trecuse de zece. Credea că este mai târziu căci minutele se târau ca şi când ar fi fost ore. Privi spre doamna Ramirez:

— Crezi că ar trebui să merg afară, şi să aştept să treacă <o maşină?

— Nu. Localnicii nu folosesc acest drum.. Ei nu pleacă la drum pe asemenea furtună. De multe ori apele iau podul la vale.

Freddie privi spre Dorothy-Anne care părea că doarme liniştită.

— Are mare nevoie de un medic.

— Trebuie să aşteptăm până se mai potoleşte furtuna, încercă să-l liniştească doamna Ramirez.

— S-ar putea ca atunci să fie prea târziu.

Felicia Ramirez îl privi grav şi pe chipul ei, se putea citi că este de acord cu el. Contracţiile erau tot mai dese şi tânăra femeie ardea din cauza febrei.

— Atunci, ce propui?

— Voi pleca pe jos în oraş. îmi spui cum să ajung şi mă voi întoarce cu un medic.

— Cel mai bine este prin pădurice. Te poţi însă rătăci. Este un drum lung.

— Trebuie să risc. Nu am de ales.

Câteva minute mai târziu Dorothy-Anne se chinuia să se trezească. Când deschise ochii totul era învăluit în abur. Apoi imaginile se limpeziră şi îl văzu pe Freddie la picioarele patului îmbrăcându-şi haina. Doamna Ramirez îi dădu şi o haină de ploaie spunându-i:

— Ia-o, vei avea nevoie de ea.

— Freddie?

Privi înspre soţia sa şi încercă să zâmbească.

— Da, iubito. Te simţi mai bine?

— Da, mult mai bine. Unde pleci?

— Să cumpăr nişte covrigi. Se aşează pe marginea patului şi îi prinse mâinile în ale lui.

— Nu glumi, te-am întrebat serios.

— Mă duc să caut un medic.

— Dar…

— Taci, te rog. E doar un drum scurt prin pădurice până in oraş. Doamna Ramirez mi-a explicat cum să ajung în oraş.

— Dar nu vreau să pleci, spuse Dorothy-Anne cu vocea speriată.

— Nu vrei să dai naştere unui copil sănătos? Copilul nostru!

Dorothy-Anne clătină uşor din cap.

— Dacă vrei, atunci trebuie să ai încredere în mine. Şi tu ai încredere în mine, nu-i aşa iubito? îi mângâie încet fruntea şi o privi încurajator.

— Da, murmură Dorothy-Anne. Am încredere în tine.

O rafală puternică de vânt păru să smulgă acoperişul care scoase lunetele produse în teatre când este nevoie de imitarea tunetului.

— Te iubesc, spuse ea cu seriozitate.

— Şi eu te iubesc.

— Te rog să ai grijă de tine.

— Bineânţeles că voi avea grijă de mine, răspunse Freddie, apoi luă mâinile ei şi le lipi de obrajii lui.

— N-aş vrea…

— N-aş vrea să ţi se întâmple ceva în pădure… pe o asemenea furtună.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Se aplecă şi o sărută, apoi. şe ridică pregătind,u-se de plecare.

Părea, atât de înalt, de puternic şi desigur pe el. Era plină de recunoştinţă şi de dragoste pentru e'I şi pentru copilul pe care-l purta în pântece.

— Te iubesc. Şi te-am iubit din prima clipă când te-am văzut.

— Şi eu te-am iubit Dorothy-Afine, - răspunse el, zâmbind amintirilor.

Se priviră unul pe celălalt şi amintirea părea să fie acolo între ei, puternică, de neînvins.

*

* *

17 octombrie 1983 fusese o zi plină de vânt la Chicago. Giganţii zgârâie-nori se ridicau mândri spre cerul acoperit cu nori. Se simţea chiar mirosul umed venind de pe lacul aflat la trei blocuri depărtare. Plajele lacului Miehigan erau bătute de valuri şi soarele încerca timid să-şi facă loc printre nor? Jn clipa în care Dorothy-Anne cobora din maşina închiriată.

Atentă şi îngândurată cercetă din priviri clădirea cenuşie scuturând capul cu deznădejde. Nu o atrăgea de loc perspectiva de a intra în interior. Totuşi străbunica ei ceruse să afle cât mai multe amănunte despre Freddie Cantwell, aşa că va încerca să afle deşi nu înţelegea de loc la ce folosea această cercetare.

Trânti cu putere uşa maşihii şi porni pe scândurile ce formau o pasarelă printre dărâmături şi moloz şi pătrunse prin uşa clădirii. Scările dispăruseră şi înăuntru era plin de cărămidă şi praf.

Când piciorul i se cufundă în nisip se enervă. Cheltuise o sută cincizeci de dolari pentru pantofii Maud Frizon pe care îi purta şi acum îi distrugea prin moloz şi dărâmături. Nici nu-i trecuse prin cap că va găsi atâta mizerie în acest loc; era pentru ultima oară când mai

îmbrăca haine elegante în timpul vizitării unei clădiri în construcţie. Dar acum nu avea de ales. Zburase până aici, închiriase maşina pentru că urma să plece din nou la

New York în aceeaşi seară. Nu avea timp să se mai schimbe.

O mică neatenţie şi îşi răsuci glezna stângă şi ţipă de durere. Se opri şi-şi masă piciorul.

Un muncitor de culoare cu o cască argintie şi cu un tricou fără mâneci se apropie de ea:

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

îl privi şi dădu din cap în semn că nu şi încercă să suporte (durerea fără a da semne de nervozitate.

— Nu, mulţumesc, totul este în regulă.

— Nu prea arătaţi ca şi când ar fi totul bine. Vreau să spun, că aşa cum sunteţi îmbrăcată nu prea aveţi ce căuta pe. aici.. Ce treburi aveţi? Sunteţi de la bancă?

— Nu, nu sunt de la bancă.

— Perfect, păru el să se liniştească şi văzând-o că încearcă să facă câţiva paşi, se apropie pentru a o sprijini. %

— Mulţumesc, zâmbi şters Dorothy-Anne. Lucrezi pentru Freddie Cantwel 1?

— Pentru el, domnişoară. Şi n-aş vrea să lucrez pentru nimeni altcineva.

— Da? Şi de ce?

— Pentru că e un geniu. Ia în primire o clădire veche ca asta, mai dă jos câte ceva şi apoi face una mult mai bună ca cea de dinainte. Şi mai arătoasă. Taie pe ici pe colo, chiar şi din faţadă, ştie unde să intervină. Şi cel mai bine face când angajează oameni ca mine. Ştiţi, nu prea am avut şansa să am multe slujbe. Şi ceilalţi la fel. Toţi am avut probleme mai înainte de a veni aici: droguri, puşcărie, chestii de-astea. Cantwell a fost singurul care ne-a acordat o şansă.

— înţeleg.

— Vreţi să-l vedeţi, domnişoară?

— Acesta este motivul pentru care sunt aici.

— Este sus, acolo.

Bărbatul îşi scoase casca şi lăsă capul pe spate şi arătă spre vârful clădirii. O macara ridica cărămizi spre cer.

— Perfect. Arată-mi drumul.

— Tocmai acolo sus. Dar trebuie să aşteptăm până descarcă cărămizile.

— Adică… vrei să spui că numai aşe putem ajunge sus?

— Mă tem că da. Pentru asta suntem plătiţi. Voi merge cu dumneavoastră. Nu veţi păţi nimic rău.

Mult mai curând decât şi-ar fi dorit Dorothy-Anne se agăţa de braţul bărbatului negru şi amândoi urcau încet spre cer. Privea cu teamă şi simţea cum i se taie respiraţia văzând pământul depărtându-se. Se uita din când în când spre însoţitorul ei care părea să nu se teamă de nimic.

— Bătrânul Sepp este cel de colo. El manevrează macaraua aşa încet.

Dorothy-Anne făcea eforturi să nu privească decât în sus. Nu-i plăceau înălţimile, dar nu scoase o şoaptă. Un minut mai târziu ajunseră sus.

— Vedeţi? Ce v-am spus eu? Totul a mers foarţe bine..

— Mă vei însoţi şi la întoarcere? întrebă zâmbind Dorothy-Anne.

— Sigur, domnişoară. Trebuie doar să-mi spuneţi când plecaţi. Numele meu este Luther şi vedeţi, acolo.

este domnul Cantwell. Şi îi arăta spre celălalt capăt al acoperişului.

Dorothy-Anne privi în direcţia indicată. Un bărbat stătea îngenuncheat şi cu spatele la ei. In faţa lui se aflau o mulţime de planuri fixate cu ajutorul cărămizilor.

— Bună ziua. Sunteţi domnul Cantwell?

Bărbatul păru să nu audă. Şi atunci Dorothy-Anne îşi făcu curaj şi porni spre el.

— Domnule Cantwell, strigă ea, sunt Dorothy-Anne Hale de la…

In acel moment bărbatul întoarse capul şi fără să înţeleagă de ce, Doroth-Anne îşi pierdu graiul.

Sau poate totul a fost din cauza zâmbetului cald, a

ochilor adânci şi atrăgători sau poate pur şi simplu farmecului pe care îl răspândea în jurul lui.

Doroithy-Anne simţea că se prăbuşeşte an gol, că toitul în jurul ei dispare şi rămân numai ei doi.

Privea figura lui şi mai ales ochii aceia ciudaţi, gri cu sclipiri fine galben-auriu şi verzui. Nu avea să uite niciodată cămaşa lui murdară care se mula pe muşchii fini şi pe umerii puternici. Faţa bronzată şi aspră, părul negru albăstrui, bărbia puternică şi gura generoasă, senzuală, toată înfăţişarea lui o hipnotiza.

Deşi cu o clipă înainte fusese un străin, pentru ea, iu clipa următoare îşi dorea să o atingă, s-o strângă în braţe la pieptul lui puternic.

Când sosise, era o tânără domnişoară abia ieşită din şcoală şi în secunda următoare, sub privirea lui, deveni o femeie adevărată, dominată de, o dorinţă ce o. făcuse să se sperie.

Dispăru până şi durerea gleznei. Şi era conştientă de faptul că şi el se simţea la fel de tare atras de eâ. Se priveau fără cătunul din ei să aibă curajul să rupă vraja. Ştia că i se înroşise obrajii şi spuse simplu:

— Am făcut tot acest drum de la New York ca să vă întâlnesc domnule Cantwell.

— Şi m-aţi întâlnit, nu?

— Da, v-am întâlnit. Sunt reprezentanta companiei hoteliere Hale. Ne interesează munca dumneavoastră. Aveţi reputaţia unui constructor care respectă bugetul iniţial şi face chiar economii când renovează şi reconstruieşte clădiri.

— Da… şi?

Simţi că începe să se înfurie. Nu era obişnuită ca cineva să se poarte în felul acesta cu ea. Ştia că acest străin nu numai că simte cât era de tulburată, dar chiar îl amuza starea ei. Totodată, presupunea că nu va face nimic pentru a o ajuta să depăşească această stare.

— Am venit să vă văd în timp ce lucraţi.-

— Dar, mai ales, ca să vedeţi dacă pot fi cumpărat de filistini? zâmbi el, făcând cu ochiul strengăreşte.

Ignoră veselia lui şi continuă:

— Poate îmi arătaţi câte ceva din ceea ce faceţi dumneavoastră aici?

— Nu, spuse el punându-şi mâinile pe şoldurile înguste.

— Şi pot să întreb de ce?

— In primul rând pentru că a trecut de mult ora prânzului.

— Atunci vă invit la masă.

— îmi pare rău. Nu am timp. Mai am ceva de făcut pentru azi.

— Domnule Cantwell, am venit tocmai din New York ca sâ vă întâlnesc, spuse Dorothy-Anne în culmea exasperării.

— r Da, dar nici eu, nici altcineva nu v-a cerut aşa ceva.

— Da, aveţi dreptate, recunoscu ea. Dată fiind situaţia, înţeleg că tot ce rămâne de făcut este să plec.

— Şi de ce să plecaţi?

— Din întâmplare ştiu că din punct de vedere financiar sunteţi cam strâmtorat. Aţi investit tot ce aţi avut în acest proiect şi lucrarea este departe de a fi terminată. Va fi o minune finalizarea ei.

— Deci aţi făcut cercetări în ce mă priveşte. Şi ce altceva aţi mai descoperit domnişoară…

— Hale. Dorothy-Anne Hale. Am cercetat situaţia dumneavoastră foarte amănunţit. Ştim că aveţi nevoie de bani, de foarte mulţi bani.

— Şi îmi puteţi oferi banii aceştia? Dacă intru în afaceri cu dumneavoastră?

— Poate.

— Nu am nevoie.

— Dar încă nu v-am oferit nimic.

— Dar îmi veţi oferi, nu-i aşa? Altfel ce rost ar fi avut să zburaţi până aici? Răspunsul este nu.

— Deci, nu-mi veţi arăta nimic?

— Vreau să spun că nu am nevoie de banii dumneavoastră. îmi place să fiu independent. Nu vreau să

lucrez pentru nimeni altcineva decât pentru mine. Nu am nimic personal cu dumneavoastră, vă rog să înţelegeţi.

— Atunci care este motivul?

— Nu cred că este sănătos ca soţul şi soţia să lucreze împreună, spuse el cu un zâmbet dezarmant.

Dorothy-Anne tresări. Era o tensiune în vocea lui care aproape că o făcu să se, prăbuşească. îşi «reveni şi vorbi cât mai calm posibil:

— Domnule Cantwell, nu-mi plac glumele de acest gen. îmi iau munca în serios şi timpul meu este preţios.

— Şi eu gândesc la fel.

întinse mâna şi o luă pe a ei. Simţi cum atingerea lui o electriză.

— Să… să încercăm să fim serioşi, domnule Cantwell.

— Freddie, o corectă el. Trebuie să-mi spui Freddie. In fond nu trăim în epoca victoriană când soţii şi soţiile se adresau unul celuilalt cu numele de familie.

— Te rog, încetează cu glumele.

— Dar, să ştii, că sunt al naibii de serios.

— Dar… dar, nici. nu mă cunoşti i

Simţi că nu-l mai poate privi în ochi, îşi îndreptă privirea spre mâna ei, care rămăsese în mâna lui.

— Ştiu destule, spuse el încrezător.

Se aşternu o tăcere adâncă între ei. Se auzeau zgomotele şantierului, dar totul părea ireal. De undeva de jos se auzea vocea aspră a unui bărbat strigând ceva, ce ei nu desluşeau; Freddie o cerceta cu ochii aceia adânci, clari şi zâmbetul lui strălucitor o vrăjea.

— Nu doresc să-mi răspunzi acum. Trebuie ca mai întâi să te gândeşti, ştiu! Şi pentru acest răspuns am răbdare cât doreşti tu.

— Eşti un tip perseverent, nu-i aşa? întrebă Dorothy-Anne admirativ.

— Da, să ştii că sunt perseverent. Şi după cum ţi-am spus, am destul timp pentru că înainte de a mă căsători vreau să termin acest proiect. Fără niciun ajutor.

— Şi de ce doreşti să termini proiectul? Poate să dureze un an, poate doi, se trezi Dorothy-Anne prinsă in

joc.

— N-aş vrea să-ţi formezi o părere greşită despre mine.

— Ce vrei să spui?

— N-aş vrea să crezi că vreau banii tăi. Sunt un tip independent Acum, pentru că am stabilit toate acestea, vrei să bem o cafea împreună?

Şi ca un copil fericit, Dorothy-Anne zâmbi, roşii şi spuse:

— Da, mulţumesc, adică… dacă vrei…

— Da, vreau, spuse el blând şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei. Vorbele lui încă îi răsunau în urechi. Nu ştia dacă acest bărbat credea ceea ce spunea.

„Frederick Cantwell, o iei pe această femeie să-ţi fie soţie, să o cinsteşti, să fii alături de ea la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi?w

„Da.”

„Da” ce cuvinte simple. Dar puternice, pline de semnificaţi?. însă urma să fie rostite abia un an mai târziu.

Intre timp Dorothy-Anne şi Freddie îşi petreceau sfârşiturile de săptămână împreună. In restul timpului el muncea la Chicago şi ea călătorea pentru rezolvarea problemelor companiei. Şi până nu a fost terminat proiectul, el nu a vrut să se căsătorească.

Dar în momentul acela se punea problema plecării ei la New York, un zbor pe care-l făcu încărcată de emoţie, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Toate visele ei se învârteau în jurul lui Freddie Cantwell. Abia în momentul când ajunse pe aeroport îşi aminti ce zi era şi când o văzu pe Elizabeth-Anne înţelese că trebuia să stea de vorbă cu ea.

…La New York era o noapte limpede şi luminoasă. Circulaţia spre Long Island era liniştită. Elizabeth-Anne luă poşeta uriaşă pe care o purta permanent cu ea şi scoase un plic gros.

— Draga mea, te rog.

— Da, străbunice?

— Te rog să accepţi acest dar.

Dorothy-Anne luă plicul, aprinse lumina în maşină şi privi plicul cu nedumerire. In colţul stâng al plicului se putea citi: Shatzkin, Morris., Bernstein & Bigood, P.C., 666 Fifth Avenue, New York, N.Y. 100019.

Rupse plicul cu mişcări lente şi desfăcu documentele privindu-le în lumina slabă.

— Dar sunt nişte documente.

— Crezi că nu ştiu?

— Da…

— Niciun dar. Am aşteptat destul.

— Ce vrei să spui?

— Să riu aud că ai uitat! spuse Elizabeth-Anne privindu-şi strănepoata cu atenţie.

— Dorothy-Anne, scumpa mea, aminteşte-ţi aniversarea ta. Ai împlinit optsprezece ani. Azi Hotelul Hale este al tău, este oficial al tău.

— Dar… dar uitasem, am crezut…

— Ce ai crezut?

— Ştii…

— Eu când fac un dar, îl fac pentru a fi păstrat.

Dorothy-Anne îşi îmbrăţişă străbunica plină de căldură şi duioşie.

*

* *

Un fulger lumină camera pentru o clipă. Trecutul şi prezentul se amestecau în mintea înceţoşată şi Dorothy-Anne se reîntoarse, cu greu, la motelul Hale din Quebeck, Texas. Privi spre Freddie cu o expresie gravă.

— Mai ai dureri? o întrebă el.

Scutură uşor capul şi cu respiraţia grea, şopti:

— Freddie, te rog, nu pleca! Nu vreau să mergi pe o asemenea furtună.

— Nu mi se va întâmpla nimic rău, draga mea.

— Promiţi să ai grijă de tine?

— Pe onoarea mea de cercetaş, spuse el zâmbind.

— N-ai fost niciodată cercetaş. Freddie?

— Da!

— îmi este teamă.

— Nu trebuie să te temi de nimic. Nu fac altceva decât să mă duc să aduc un medic. Îţi aminteşti ce-mi spuneai? De câte ori auzeai o sirenă, când erai copil, şi te speriai, îţi aminteşti ce-ţi spunea străbunica?

— Nu înseamnă că se întâmplă ceva rău. Sunetul sirenei anunţă,că ajutorul e pe drum.

— Da, ai dreptate. Te rog, nu uita acest lucru. Şi acum spune-mi te rog cine te iubeşte? întrebă el cu un zâmbet larg.

Era un joc vechi între ei. Şi zâmbind răspunse:

— Kojak.

— Minunată fată, răspunse Freddie şi o sărută pe frunte, apoi ieşi pe uşă.

Dorothy-Anne se cufundă din nou într-un somn agitat şi se trezi când doamna Ramirez se întoarse în cameră.

— Cât timp a trecut de când a plecat Freddie?

Privindu-şi ceasul, doamna Ramirez minţi cu nevinovăţie:

— Nu a trecut prea mult timp.

Apoi pentru a-şi găsi ceva de făcut, se ridică şi stinse una dintre lumânări care arsese aproape în întregime. Puse o nouă lumânare în locul ei, o aprinse şi puse sfeşnicul din nou pe noptieră.

Dorothy-Anne privea tavanul şi asculta ropotul ploii. Părea că ploaia devine tot mai puternică.

— Frutuna nu se potoleşte, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Nu, încă nu. Dar curând se va domoli.

— Pare să devină tot mai puternică.

Doamna Râmirez ascultă câteva secunde zgomotul de afară şi încercă să o încurajeze pe Dorothy-Anne spunând’:

— Uneori furtuna atinge intensitatea maximă chiar înainte de sfârşitul ei. Te rog. odihneşte-te şi rămâi acoperită. Vei avea nevoie de multă putere. Şi, mai ales, te rog, nu fii îngrijorată. Nu te voi lăsa singură nicio clipă.

Oftând Dorothy-Anne dădu din cap în semn că a înţeles şi se aşează cât mai comod. închise ochii şi ascultă mugetul vântului şi ropotul ploii. Era tot mai puternică

ploaia, ca atunci, în ziua când împlinise cinci ani.

Şi atunci turnase cu găleata.

*

* *

Era în 1970. Afară tuna şi fulgera şi ploua în torente, înăuntru focul era aprins în cele două cămine ale camerei de zi din Tarrytown..

Dorothy-Anne era aşezată pe scaunul pentru copii stil Ludovic al XVI-lea şi se juca cu un joc din piese, pe care îl primise în dar de la guvernantă.

Se tot chinuia încercând să reconstituie imaginea uriaşă a lui Mickey Mouse de pe coperta jocului şi alături de ea guvernanta o privea cu atenţie dar nU părea de loc dornică să o ajute în realizarea imaginii. Era genul de guvernantă care consideră că fiecare copil trebuie lăsat să se descurce singur.

Pe nesimţite, în camera plăcută şi liniştită, intră servitorul negru care o anunţă că maşina sosise.

— Mulţumesc, Franklin. Este timpul să plecăm Dorothy-Anne, spuse ea şi se ridică îmdreptându-se spre copil. Ii aranjă rochiţa în ciuda protestelor ei de a rămâne pentru a termina jocul.

— Nu poate să mai aştepte?

— Mă tem că nu, răspunse guvernanta ferm. Vreau să arăţi foarte bine, străbunica ta este o mare admiratoare a ordinii şi eleganţei. Şi nu uita că şi eu sunt la fel.

— Dar de ce nu vine străbunica aici?

— Ar fi venit cu multă plăcere, dar a sunat şi a anunţat că este foarte ocupată azi. Hai, copila mea. E timpul să plecăm, încheie ea, îmbrăcând-o pe Dorothy-Anne cu mantaua de ploaie.

Copilul privi mantaua cu multă neplăcere. O făcea să transpire şi să se simtă încorsetată.

— Nu-mi place să merg în oraş. Este prea mult zgomot şi sunt atâţia oameni! Totdeauna mă înspăimântă!

— Nu ai de ce să te sperii. Voi fi acolo, alături de tine. Şi va fi şi străbunică. Vrei s-o vezi, nu-i aşa? Şi am aflat că intenţionează să te ducă într-un anume loc, foarte

deosebit.

Dorothy-Anne zâmbi cu încântare.

— Eşti sigură?

— Da. Dar nu am voie să spun mai mult. Trebuie ca totul să fie o surpriză.

— Dacă este aşa, hai să mergem se bucură copilul şi o trase de mână pe guvernantă.

Ploaia cădea în continuare la fel de deasă chiar şi când ajunseră în oraş. Pe drum, guvernanta îi povesti despre tunete şi fulgere şi Dorothy-Anne o asculta fascinată. Ştergea din când în când cu mâna geamul maşinii şi privea afară la lumea înconjurătoare, colorată parcă în cenuşiu.

— Uite, aproape am ajuns, o anunţă pe fetiţă când maşina intră în Central Park. Apoi, peste câteva minute opriră în faţa clădirii din sticlă şi oţel situată pe Park Avenue.

— Pune din nou pelerina, altfel îţi vei distruge rochia.

Dorothy-Anne se strâmbă şi atunci veni replica promptă a guvernantei.

— Dacă nu-ţi pui pelerina, vom întoarce maşina şi plecăm spre Tarrytown.

Bombănind, copilul îmbracă pelerina şi ajutată de şofer care le ţinu umbrele deasupra capului, se grăbiră spre intrarea în uriaşa clădire.

Odată adăpostite, Dorothy-Anne privea holul imens pHacat cu marmură şi cju:o înălţime uriaşă diupă părerea ei.

— Este unul din hotelurile străbunicii?

— Nu, este doar o clădire pentru birouri. Aici lucrează o mulţime de oameni împreună cu străbunica ta. Afacerea această cu hotelurile este foarte mare şi este nevoie de mai multe birouri pentru a rezolva problemele. Străbunica ta este proprietara multor hoteluri din lumea întreagă.

— Şi toată această clădire îi aparţine ei? întrebă în timp ce aşteptau liftul.

— Nu, bineînţeles că nu. * Dar, după câte ştiu, are

închiriate două etaje, ceea ce înseamnă destul de mult.

— Şi tata lucrează aici?

— Nu ştiu sigur. Va trebui s-o întrebi pe străbunica ta, răspunse guvernanta cu un aer ce trăda încurcătura în care o puse întrebarea copilului.

— Nimeni nu-mi spune niciodată câte ceva despre el. De câte ori întreb, mi se răspunde să cer explicaţii altcuiva.

Guvernanta o privi cu multă tristeţe şi simpatie dar Dorothy-Anne era prea mică pentru a înţelege această privire.

— Da şi ştii de ce? Pentru că un copil trebuie să înveţe să se poarte şi să-şi vadă de treburile lui.

— Dar este şi treaba mea să ştiu ce face tata.

Guvernanta fu salvată de a mai răspunde căci sosi liftul, urcară şi apăsă pe butonul 32 care se aprinse. Văzând luminiţa, Dorothy-Anne începu să apese şi alte butoane plină de încântare. Rezultatul acestui joc fu o palmă uşoară primită peste mână. Privi spre cei din jur zâmbind, totuşi, dar nimeni nu păru să-i dea atenţie.

Apoi liftul se opri şi când uşile se deschiseseră Dorothy-Anne intră într-o lume complet nouă pentru ea.

— Aici lucrează străbunica?

— Da, aici, îi răspunse guvernanta cu un aer grav.

Sufletul copilului se umplu de o neţărmurită mândrie la gândul că toate acestea aparţineau familiei „ei. Interiorul era mobilat într-un stil ce vorbea de la sine despre bogăţie, confort şi stabilitate financiară.

Pereţii erau acoperiţi cu mahon şi covoarele erau groase, în diferite nuanţe de roz. Canapelele şi fotoliile realizate de Andreni Groult erau nu numai opere de artă, dar, chiar adevărate mici comori dacă te gândeai la valoarea lor financiară. Uriaşul cămin era artificial dar nu făcea nicio clipă notă discordantă cu restul interiorului. Cesa ce contribuia ca acest hol să fie diferit de cel al unui hotel de liux era faptul că vizitatorul putea citi în spatele biroului secretarei o plăcuţă pe care scria Hale Hotels Inc.

Secretara era o femeie tânără, blondă. Păru uimită să

vadă un copil în acel loc, dar îşi reveni repede din uimire şi întrebă cu o voce rece, profesională?

— Vă pot fi de folos?

— Am dori s-o vedem pe doamna Hale spuse guvernanta.

— Aveţi întâlnire cu doamna Hale?

— Da.

— Şi pe cine să anunţ, vă rog?

Guvernanta privi în jos spre copilul a cărei mânuţă o strânse uşor, pentru a-i da încredere şi spuse zâmbind

— Domnişoara Dorothy-Anne Hale.

Aceste cuvinte făcură minuni. Zâmbetul profesional al secretarei dispăru şi făcu loc unui surâs cald, plăcut.

— Vă rog să luaţi loc şi imediat voi căuta pe cineva să vă conducă. Ridică un telefon de culoarea fildeşului în timp ce guvernanta şi Dorothy-Anne se îndreptau spre o canapea.

Abia se aşezaseră când o uşă mare în stil francez se deschise şi o femeie elegantă cu un păr minunat intră.

— Domnişoara Hale? spuse ea înclinându-se spre Dorothy-Anne şi zâmbi.

— Eu sunt doamna Goldstaln, secretara doamnei Hale.

— îmi pare bine să vă cunosc, răspunse grav copilul, dând mâna cu doamna Gold & tein.

— Şi mie îmi face plăcere. Vă rog să veniţi cu mine şi porni urmată de Dorothy-Anne şi de guvernantă.

Trecuseră pe lângă numeroase uşi închise şi diupă un colţ întâlniră un zid de sticlă prin care se putea vedea o cameră uriaşă, fără ferestre şi plină cu şiruri de birouri.

— Acesta este biroul dactilografelor.

— Aici aş vrea să lucrez câr>d voi fi mare.

— Da, dar mă tem că atunci când vei fi mare străbunica ta va avea alte planuri în legătură cu locul unde vei munci.

— Şi aici ce este? întrebă copilul când trecură pe lângă alte birouri asemănătoare.

— Este departamentul financiar-contabil, adică un loc

unde lucrează toţi acei oameni care au grijă de banii străbunicii pe care îi adună fiecare hotel.

— Şi nu vă rătăciţi niciodată printre aceste birouri şi hoteluri?

— La început eram uşor derutată, dar m-am obişnuit repede. Gata, iată am ajuns.

Prima încăpere era ocupată de doamna. Goldstein şi în ea se afla un birou mare în stil renascentist şi scaune îmbrăcate în catifea. Uşile înalte în stil francez aveau ferestrele din sticlă opacă şi draperii albastre.

Doamna Goldstein ciocăni la uşă şi apoi o deschise. Dorothy-Anne rămase în prag şi examină uimită, în tăcere, biroul străbunicii.

Elizabeth-Anne stătea pe canapea şi vorbea la telefon. Când o zări pe Dorothy-Anne închise telefonul şi se ridică.

De când se ştia, mereu, Dorothy-Anne fusese impresionată de străbunica ei. Elizabeth-Anne avea totdeauna un aer impunător şi era foarte stăpână pe siiie. Era înaltă şi subţire şi părea mai tânără ca cei şaptezeci şi cinci de ani pe care îi împlinise. Era îmbrăcată într-un costum de lână de culoarea piersicii şi la gât purta un singur şirag de perle din mările Sudului.

— Străbunico! exclamă plină de încântare Dorothy-Anne şi se aruncă în braţele ei.

— Doamnă, Goldstein, vă rog să nu-mi daţi nicio legătură telefonică, spuse ea îmbrăţişându-şi nepoata.

— Voi aştepta afară, spuse şi guvernanta şi se retrase discret. Elizabeth-Anne şi nepoata sa rămaseră singure în birou.

— Acesta este biroul tău? întrebă neîncrezătoare Dorothy-Ânne.

— Da. Îţi place?

Dorothy-Anne se învârti în jurul ei. Camera era uriaşă cu ferestre înalte ce se deschideau spre Central Park şi spre clădirile pentru locuit din West Side. Peisajul de dincolo de ferestre era cenuşiu şi rece, dar în cameră era plăcut. Mobilierul era asemănător cu cel din holul de la

intrare dar era dominat de nuanţe albastre. Biroul la care lucra Elizabeth-Anne era uriaş şi în faţa lui se aflau două fotolii confortabile. Dorothy-Anne găsea totul foarte frumos şi plăcut. Se simţea ca acasă.

— încă mai plouă, spuse Elizabeth-Anne, dar maşina ne aşteaptă aşa că putem pleca.

— Bine că cel puţin nu mai tună. Tunetele mă sperie totdeauna.

— Te înţeleg. Şi pe mine mă speriau când eram de vârsta ta.

— Ai fost şi tu ca mine?

— Bineînţeles, răspunse Elizabeth-Anne şi se îndreptă spre telefon. Fără să anunţe cine este spuse doar atât:

— Acum voi pleca la masă. Ne vom întâlni aici în biroul meu. închise şi îi făcu cu ochiul, ştrengăreşte, strănepoatei sale.

— Cu cine ai vorbit?

— Vei afla curând.

— Guvernanta spunea că vom merge undeva anume, într-un loc deosebit.

— Da, aşa vom face, răspunse Elizabeth-Anne şi mângâie căpşorul strănepoatei.

Uşa se deschise şi Dorothy-Anne se întoarse odată cu străbunica. Rămase mută de uimire, căci îl văzu pe tatăl ei, cu care se întâlnea rareori, deşi locuiau sub acelaşi acoperiş. Era prea mică pentru a înţelege că tatăl său nu dorea să o vadă şi că ceilalţi copii de vârsta ei îşi vedeau taţii în fiecare zi. De asemenea, copilul nu ştia că atunci când o angajase pe guvernantă, Henry ii spusese că trebuie să facă în aşa fel încât s-o ţină pe fiica lui cât mai departe de el. Guvernanta nu aprobase această comportare şi acceptase postul numai datorită sentimentelor pe care le trezise în ea fetiţa aceea mică şi f blondă cu aer angelic. Era evident că acest copil avea nevoie de cineva.

Dorothy-Anne nu găsea ciudată comportarea tatălui ei, căci de când se ştia îl vedea foarte rar şi atunci doar

câteva minute. îl iubea cu toată ardoarea vârstei şi pentru ea, el era cel mai frumos bărbat din lume şi acum privindu-l inima ei bătea năvalnic de bucurie.

— Tăticule, ţipă ea alergând spre el şi cuprinzându-l în braţe cu ardoare.

Figura lui Henry se întunecă şi făcu un efort supraomenesc să nu se retragă din braţele fiicei sale. Traversă camera şi apropiindu-se de Elizabeth-Anne întrebă neîncrezător:

— Aceasta este întâlnirea fixată pentru prânz?

— Da, Henry. Trebuie să-ţi reamintesc că azi este ziua de naştere a fiicei tale?

Henry o privi nemişcat şi răspunse aspru:

— Să uit? Cum pot să uit? Este a cincea aniversare de când mama…

— Henry, îl întrerupse cu un ton aspru Elizabeth-Anne şi întorcându-se spre Dorothy-Anne spuse cu o voce blândă:

— Fii o fetiţă cuminte şi du-te şi aşteaptă în biroul doamnei Goldstein. Eu şi tatăl tău avem ceva important de discutat. Nu va dura mult, îţi promit, zâmbea sperând ca micuţa să nu observe falsitatea zâmbetului.

Dorothy-Anne se posomori. Nu înţelegea exact ce se întâmplă, dar simţea că străbunica era supărată şi aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci.

Părăsi camera întristată şi închise uşa în urma ei. In aceeaşi clipă auzi vocile celor doi furioase. Se uită speriată spre guvernantă şi la doamna Goldstein. Aceasta din urmă bătea cu multă energie la maşină într-o încercare* disperată de. a acoperi vocile celor doi din biroul alăturat.

— La naiba, bunico! nu înţelegi că nu trebuie să te amesteci în treburile mele?

— Eşti nepotul meu, răspunse Elizabeth-Anne încercând să rămână calmă. Dorothy-Anne este strănepoata mea. Este minoră şi are nevoie de cineva care să-i apere interesele. Nu cred că este cazul să-ţi reamintesc că este fiica ta. Fiica ta pe care o neglijezi permanent.

— Şi crezi că nu ştiu toate acestea? răspunse Henry furios. Era roşu la faţă şi gâtul îi era încordat de furie.

— îndrăzneşti să-mi spui mie, cine este acest copil? îndrăzneşti să mă înveţi cum să mă port cu ea? Cred că următorul pas pe care-l voi face va fi să mă înveţi cum s-o iert pentru ce a făcut! După toată durerea şi nefericirea pe care le-a adus asupra mea.

— Henry, ceea ce s-a întâmplat a fost o mare nenorocire, dar nu este vina ei. Dacă cfiţeva este vinovat, acel cineva este Anna. Doctorul a avertizat-o, dar ea nu l-a ascultat. Nici măcar ţie nu ţi-a spus în ce pericol îşi punea viaţa.

— Nu pot crede că vorbeşti în felul acesta, răspunse el furios.

— Ce vrei să spvii?

— Da, cum poţi vorbi astfel despre Anna, cum poţi s-o învinuieşti. Vorbeşti ca şi când nu simţi nimic pentru ea, ca şi când pentru tine numai copilul acesta este totul.

— Da, acum ea este totul. Este fiica ta şi strănepoata mea. Este moştenitoarea noastră. Restul este de do'meniul trecutului. Dorothy-Anne e vie, este aici, acum. Este tot ce ne-a rămas. Nu distruge această moştenire, Henry, nu trăi în trecut. Ce-a fost a fost şi trebuie să laşi trecutul în urma ta.

— Sigur. Şi s-o sărut seara înainte de culcare. Să-i spun poveşti. S-o alint.

— Da, Henry, este exact ce trebuie să faci.

— Niciodată, auzi? Niciodată, răspunse el cu o voce de gheaţă. Şi este un lucru care depinde de mine, vei vedea.

Aceste cuvinte ca şi tonul şi duritatea cu care fuseseră rostite aduseseră tot adevărul la lumină. Elizabeth-Anne înţelese, cu sufletul plin de durere, că Henry nu-şi va schimba părerea niciodată. El nu numai că-şi ignora fiica, dar o ura. în mintea lui chinuită de pierderea Annei, el o văzuse pe Dorothy-Anne ca pe o întruchipare a răului care-i distrusese fericirea. Şi această atitudine se continua ca şi când ar fi fost singura lui şansă

de a supravieţui pierderii Annei. Avea nevoie de cineva pe care să-l fagă vinovat de nefericirea lui şi acest cineva era propria fiică.

Şi Elizabeth-Anne înţelese în sfârşit de ce. Pentru Henry, Dorothy-Anne era nu numai un simbol al morţii, dar şi o dovadă vie a neputţpţei lui. Până în clipa pierderii Annei se considerase de neînvins, era totdeauna câştigător în orice luptă. Dar abia.atunci, la moartea Annei, înţelesese că singura bătălie care fusese cu adevărat importantă pentru el, o pierduse. Şi devenise şî el un muritor ca ceilalţi. Moartea câştigase şi numai copilul era de vină.

— Henry, nu reuşeşti să găseşti puţină putere pentru a uita trecutul?

— Să uit? Să uit trecutul? Te rog, bunico, să nu pierzi din Vedere un lucru: indiferent de puterea pe care o ai aici, nu vreau să te amesteci, in viaţa mea, în casa mea. Şi în privinţa acelui copil – fă ce vrei cu el. Aş fi foarte bucuros dacă n-aş mai vedea-o niciodată.

Şi cu o privire care o înspăimântă şi pe Elizabeth-Annă părăsi încăperea. Trecu ca o vijelie prin biroul doamnei Goldstein fără să arunce o privire în jurul lui.

Elizabeth-Anne îşi prinse capul în mâini cu disperare. Arăta îngrozitor de bătrână ca şi când toţi anii pe care-i trăise o acoperiseră cu povarea lor.

Dorothy-Anne îşi urmări tatăl cu o privire nedumerită. Privi şi spre guvernantă, dar aceasta purta o mască lipsită de orice expresie. Doamna Goldstein continua să bată la maşină ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

— Hai, draga mea, să vedem ce face străbunica, spuse în cele din urmă guvernanta.

Intrară împreună în birou dar în următoarea clipă guvernanta lăsă mâna copilului şi se îndreptă în grabă spre Elizabeth-Anne care se clătina şi care se prăbuşi în următoarea clipă în braţele ei. O întinse cu grijă pe covor şi descheie gulerul bluzei.

— Doamnă Goldstein, chemaţi repede o ambulanţă.

Maşina de scris se opri brusc şi doamna Goldstine se ridică. Aruncă o scurtă privire în birou şi apoi ridică telefonul în grabă.

Dorothy-Anne rămăsese tăcută, o mulţime de imagini perindându-se în minte. Nu înţelegea prea bine ce se întâmpla, dar un lucru era sigur şi anume că străbunica şi tatăl ei se certaseră. Şi acum străbunica zăcea prăbuşită pe covor, părând lipsită de viaţă.

Dorothy-Anne începu să plângă în tăcere, simţind cum o cuprinde o teamă necunoscută.

3

Aşteptând sosirea ambulanţei, doamna Goldstein dădu câteva--telefoane. Nu degeaba o angajase cu ani în urmă Elizabeth-Anne şi nu degeaba o învăţase o mulţime de lucruri şi nu-i plătea cincizeci şi cinci de mii de dolari pe an fără rost. Elizabeth-Anne considera acest salariu ca pe o mică recompensă pe care o putea acorda pentru serviciile pe care Natalie Goldstein i le aducea ei şi companiei. Şi chiar în acel moment doamna Golstein îşi dovedea eficienţa.

Primul lucru pe care-l făcuse fusese să-l sune pe doctorul Vartan Dadourian, care îi spuse doar atât:

— Ai grijă să fie dusă la Spitalul Columbia Presbyterian. Voi fi şi eu acolo şi închise telefonul înainte ca doamna Goldstein să-i poată mulţumi.

Apoi încercă să-l caute pe Henry, lucru care se dovedi mult mai greu de realizat decât crezuse ea la început. în cele câteva minute care trecuseră de la cearta lor, acesta dispăruse, părăsise clădirea.

Ruby Schaber, secretara lui, îi spuse:

— A plecat la masă şi după câte ştiu nu are nicio întâlnire după-amiază, deci nu ştiu când se va întoarce.

— Sună la toate restaurantele unde obişnuieşte să ia masa şi anunţă-l. Şi dacă nu-l găseşti nici aşa, încearcă şi în alte locuri din oraş. Noi vom fi la spitalul Columbia Pri sbyterian.

— Când a plecat părea foarte furios, nu cred că ar trebui să-l mai deranjez.

Printre celelalte talente, Na talie Goldstein. îl avea şi pe acela de a asculta câte o mică bârfă pe care apoi o folosea la momentul potrivit, deci spuse:

— Domnişoară Schaber, dacă ţii cât de cât la slujba dumitale, încearcă şi află unde este domnul Hale şi asta cât se poate de repede. Şi caută-l şi la acele numere de telefon din agenda lui secretă, la care te lauzi peste tot că ai acces.

Acestea fiind spuse, doamna Gtildsitein închise telefonul. Dar nici temerile domnişoarei Schaber care încercă tot ce se putea nu reuşiră să o facă să-l găsească pe Henry înainte de sosirea ambulanţei.

Doamna Goldstein, guvernanta, şi Dorothy-Anne urmară targa până jos în hol. Ştiau că starea sănătăţii doamnei Hale era deosebit de gravă, dar se hotărâseră să n-o sune încă pe singura ei fiică în viaţă, Regina, care trăia singură în California de când murise soţul ei. Urmau s-o sune de la spital după ce vor fi aflat părerea medicului privind starea pacientei.

— Eu voi merge în ambulanţă cu doamna Hale şi dumneavoastră luaţi maşina doamnei Hale, o sfătuise ea pe guvernantă.

Aceasta din urmă n-ar fi vrut să rămână departe de Elizabeth-Anne. Dacă aceasta şi-ar fi revenit, poate dorea să-şi vadă strănepoata.

Parcă citindu-i gândurile, doamna Goldstein spuse:

— Nu cred că este bine pentru copil să vadă chiar tot ce se întâmplă în ambulanţă.

Deci, ea se urcă împreună cu Elizabeth-Anne iar guvernanta şi Dorothy-Anne se întorseră la Rolls-Royce.

Când ajunseră la spital, începu o aşteptare chinuitoare. Sala de urgenţe a spitalului era aglomerată, gemetele pacienţilor se auzeau, medici şi asistente, într-un du-te vino şi toate acestea aveau o stare de confuzie totală pentru copilul de cinci ani.

Figura guvernantei era neliniştită. Doamna Goldstein îşi privea mereu ceasul şi dădea telefoane unul după altul de la telefonul public.

— L-au găsit? întrebă într-un târziu guvernanta.

— Nimeni nu ştie unde s-au dus şi la telefonul din maşină nu răspunde. Nu este ceva obişnuit pentru el.

Şi de fiecare dată când revenea de la telefon, doamna Goldstein răspundea dând din cap întrebărilor mute ale guvernantei.

— Mă duc să aduc ceva de băut, spuse într-un timp doamna Goldstein şi se întoarse cu două cafele şi o ciocolată fierbinte pentru Dorothy-Anne. Cele două femei nu băură mai mult de două-trei guri, dar Dorothy-Anne bău toată ciocolata în ciuda faptului că nu era la fel ie gustoasă ca cea de acasă. Sau teama şi aerul închis din sala de aşteptare a spitalului o făcuseră să şe simtă însetată.

După un timp, care păru să dureze o veşnicie, apăru şi doctorul Dadourian. Era un bărbat înalt, cu sprâncene stufoase, cărunte. Când îl zăriră, cele două femei se ridicară in picioare îndreptându-se spre el.

— Doamna Hale a suferit un atac cerebral serios.

— O putem vedea? întrebă guvernanta nerăbdătoare.

— încă nu.

— Dar când?

— Poate mâine, dar nu se ştie sigur.

— Şi de ce nu se poate, spuneţi vă rog? întrebă guvernanta speriată.

— Pentru că doamna Hale nu poate vorbi cu nimeni. Este în comă, răspunse doctorul Dadourian privindu-le pe cele două femei.

Dorothy-Anne care rămăsese pe canapea nu auzise conversaţia lor, dar văzu cum cele două femei devin palide şi speriate.

Apoi guvernanta se apropie de ea şi spuse abia şoptit:

— Hai să mergem acasă.

Şi toate acestea erau amintirile legate de cea de a cincea aniversare a zilei ei de naştere.

4

Furtuna se înteţise şi mai tare. Fulgerele şi tunetele se succedau cu rapiditate şi ploaia cădea în rafale izbind

cu furie în geamuri. Câte o pală uşoară de vânt ajungea până în casă făcând să pâlpâie lumânările. Totul se învârtea în jurul ei şi Dorothy-Anne se simţea undeva în mijlocul haosului.

Haosul primordial.

Zei furioşi.

Teamă.

Şi durere.

O durere care părea să devină tot mai puternică, de nesuportat.

Zăcea perfect nemişcată, cu faţa înspăimântător de palidă. Nu avea putere să facă nici cea mai mică mişcare.

Această contracţie părea să dureze *o* veşnicie şi îi cuprindea întregul trup. O treceau fiori reci în timp ce în interiorul ei ceva se chinuia să iasă la lumină.

Dpamna Ramirez o privea într-o tăcere plină de spaimă.

Tânăra femeie însă se lupta cu amintirile. O poveste auzită de mult părea că vrea să iasă la suprafaţă, dar dispărea din nou. Trebuie să-mi amintesc îşi repeta!

Ochii tinerei femei erau închişi şi părea pierdută, departe, într-o lume ştiută numai de ea.

Felicia Ramirez îşi făcu semnul crucii şi se întrebă în ce lume călătorea această tânără femeie.

fira departe In alt timp In alt spaţiu

Rezerva particulară din aripa Hale a spitalului Columbia Presbyterian era locul unde se afla acum Dorothy-Anne.

Trecuse o săptămână de când Elizabeth-Anne ieşise din comă. Trăise într-o stare de inconştienţă patru luni şi trei zile. Când îşi revenise, primul om pe care dorise să-l vadă fusese nepotul ei Henry. Ii ceruse un raport amănunţit asupra situaţiei afacerilor.

Când intră în rezervă, Henry era vizibil surprins. O văzu zăcând în pat, cu picioarele devenite inutile în urma accidentului suferit şi Henry ştia că bunica lui nu va mai putea merge niciodată. Din fericire, doctorii îl anunţaseră că nu mai suferise alte efecte secundare în urma

accidentului cerebral. îl asiguraseră, totodată, că Elizabeth-Anne va putea să-şi reia munca.după o perioadă de odihnă şi linişte.

Elizabeth-Anne nu fusese bolnavă niciodată în viaţa ei şi acum găsea sâcâitor faptul că trebuie să stea nemişcată şi să se odihnească. Şi dacă trebuia timp pentru a-şi recâştiga puterea pierdută, era hotărâtă ca acest timp de recuperare să-fie cât mai scurt cu putinţă.

Deşi doctorul Dadourian îi organizase programul de recuperare, Elizabeth-Anne dorea să-şi vadă nepotul şi pentru această întrevedere dorea să arate cât mai bine.

Reuşi să-şi aducă propria coafeză şi ceruse să i se tundă şi să i se vopsească părul, căci în timpul celor patru luni acesta crescuse mult şi devenise complet alb.

Se fardă uşor ca pentru dimineaţă şi astfel pregătită îl aştepta pe Henry.

Când acesta intră în rezervă, rămase uimit de cât de bine arăta Elizabeth-Anne. Stătea în pat, dreaptă, sprijinită uşor de perne, îmbrăcată cu o bluză pentru casă, frumos brodată. Era înconjurată de ziare care publicau numai informaţii legate de lumea afacerilor. Pe noptieră se afla o tavă cu un serviciu jde ceai şi ceaiul de plante gata pregătit. Camera era plină cu flori trimise de prieteni şi cunoştinţe.

Henry se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Arăţi de parcă ţi-ai petrecut vacanţa pe Coasta de Azur.

— Mulţumesc, Henry dragule, dar decât să ai o vacanţă impusă, mai bine să n-o ai de loc.

— Cum te simţi, bunico?

— Mult mai bine, acum că am aflat ce s-a întâmplat cu hotelurile Hale în cele patru luni cât am fost bolnavă.

Trage un-scaun mai aproape. Este bine să începem imediat.

Petrecură două ore împreună şi la insistenţele asistentei, Henry plecă. După plecarea lui, Elizabeth-Anne ceru s-o vadă pe Dorothy-Anne şi pe doamna Goldstein. Se odihni până la sosirea lor, dar nu li se permise decât o

vizită scurtă de cincisprezece minute. Şi pentru că Elizabeth-Anne nu părea deloc dispusă să urmeze programul stabilit pentru vizite, veni chiar doctorul Dadourian care le invită afară din rezervă pe doamna Goldstein şi pe Dorothy-Anne. Acesta nu fu surprins deloc de protestele manifestate de Elizabeth-Anne. Era prieten cu ea de ani de zile şi cunoştea încăpăţânarea ei foarte bine. Nici nu se miră când Elizabeth-Anne insistă ca Dorothy-Anne să mai rămână câteva minute cu ea.

— Pentru Dumnezeu Vartan, vreau doar să-mi mai privesc strănepoata câteva minute. Nu am văzut-o de patru luni. Doar nu vrei să iei bucuria unei femei bătrâne?

— Şi de când te consideri o femeie bătrână?

— De când consider că mă avantajează această situaţie.

— Da, aşa am gândit şi eu.

Dorothy-Anne primi permisiunea să rămână şi asistă la ce se poate numi o bătălie a două voinţe de fier, deoarece doctorul Dadourian insista ca Elizabeth-Anne să meargă să urmeze un tratament de recuperare într-o staţiune europeană, în timp ce Elizabeth-Anne era hotărâtă să se opună unei asemenea idei.

— Vartan, înţelege, nu sunt bolnavă. Poate sunt slăbită şi dezorientată, dar nu este un lucru care să te sperie. Am doar nevoie de timp pentru a mă obişnui din nou cu viaţa normală. Asta-i tot. Nici nu vreau să aud să-mi petrec timpul în spital printre oameni bolnavi.

— Dar acele staţiuni nu sunt spitale.

— Din punctul meu de vedere aşa sunt. Şi te rog nu-mi repeta că sunt staţiuni la modă. Ştii foarte bine că nu suport aceste staţiuni. Nu suport să mi se programeze zilele şi nopţile. Şi nici nu cred că am nevoie de tratamente cu ape curative. Cea care curge acasă, la robinetul meu mi se -pare foarte bună.

— Ştii, uneori îmi pui răbdarea la grea încercare..

— Vartan, recunoaşte că dacă n-aş fi eu şi nu ai avea cu cine să te cerţi, te-ai plictisi de moarte.

— Ai totuşi nevoie de odihnă şi de tratament, repet,

tratament de readaptare la viaţă, ca şi de adaptare la viaţa în căruciorul de invalid. E nevoie de o perioadă de trecere. Te rog să nu uiţi că nu mai eşti o tinerică.

— Nimeni nu ştie mai bine ca mine. Zâmbi, dar nu şi ochii ei care-l priveau cu încăpăţânare. Era un doctor minunat, cel mai bun dintre toţi. Dar şi cel cu cele mai mari tarife. Dar, era, mai ales, un om serios, bun, care îi acordase prietenia lui ani la rând. Poate că avea dreptate când îi spunea că are nevoie de tratament şi odihnă. Dar nu accepta ideea să meargă într-o staţiune, indiferent de ce gândea el. Şi era hotărâtă să nu meargă.

Şi îşi aduse aminte de ceea ce îi spusese Henry.

— Vartan, ştii poate, totuşi, ai dreptate. Poate îmi voi lua o vacanţă şi cred că mi-ar face mult mai bine. Dumnezeu ştie de când nu am mai avut o vacanţă. Dar nu vreau nimic care să-mi amintească de spitale, clinici sau sanatorii.

Doctorul Dadourian o privi suspicios.

— Şi mai ales, nu voi pleca singură. M-aş plictisi groaznic şi aş fi tot timpul neliniştită.

Ochii ei străluciră cu şiretenie privind spre Dorothy-Anne.

— De fapt, nu vreau să plec deloc. Vreau să ştii acest lucru dintr-un început. Dar nu mă opun – cu o singură condiţie.

— Şi mă rog, care este această condiţie?

— Vreau ca Dodothy-Anne să mă însoţească.

Dadourian privi spre copil. Poate că această fetiţă de cinci ani ar ajuta-o pe Elizabeth-Anne să-şi revină. Ea avea nevoie de linişte şi tratament. Copilul, oricum, avea o guvernantă şi faptul că Elizabeth-Anne nu se simţea singură, puteafi de mare ajutor. Era şi aceasta o terapie, mai ales pentru că cele două, străbunica şi strănepoata erau aşa strâns legate una de cealaltă.

— Cred. că ai pleca împreună cu ea şi fără acordul meu.

Elizabeth-Anne se hotărî, în cele din urmă, pentru sudul Franţei. Contactă un agent imobiliar şi după căutări

intense, acesta reuşi să găsească o vilă aşa cum dorea Elizabeth-Anne. A fost găsit şi un medic în regiunea respectivă care urma să treacă zilnic pentru a urmări starea pacientei. Henry găsi trei infirmiere care urmau să o însoţească pe Elizabeth-Anne. Prima dintre ele, Miss Hepple, îi păru total antipatică. Era o femeie de vârstă mijlocie, mică şi îndesată, foarte puţin vorbăreaţă şi care se înţelegea mult prea bine cu Henry pentru a nu deveni suspectă. Elizabeth-Anne adulmeca spionii de departe. Era sigură că această Miss Hepple urma să raporteze lui Henry orice încălcare cât de mică a ordinelor date de doctorul Dadourian.

Elizabeth-Anne nu avea nici cea mai mică intenţie să stea în şezlong, la soare. Era hotărâtă ca împreună cu Natalie Goldstein să facă numeroase afaceri prin telefon şi toate acestea contrar ordinelor date de doctorul Dadourian. Celelalte două infirmiere însă erau pe placul ei. Miss, Bunt şi Miss Kimey şi nu păreaii să fie foarte încăpăţânate ca Miss Hepple.

Planurile de călătorie erau încheiate: avionul familiei Hale urma să le ducă pe Elizabeth-Anne, Dorothy-Anne, guvernanta şi cele trei infirmiere la Paris, apoi la Nisa. De la Nisa urma o călătorie cu maşina până la St Paul de Vence.

în diminea.a plecării doctorul Dadourian veni într-o ultimă vizită.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru absolut nimic. Cele trei infirmiere sunt.minunate. De asemenea am aranjat ca domnişoara lise Lang, una din cele mai bune terapeute din Europa, să sosească la St,’. Paul de Vence.

— Şi bănuiesc că următorul lucru pe care-l vei spune despre ea este că mă va ajuta să pot merge din nou!

— Nu, nu voi spune aşa ceva. Ştii foarte bine că nu am minţit niciodată şi nu voi începe acum. Este posibil, dar nimeni nu crede că vei mai putea merge.

— Mulţumesc Vartan. Este crud adevărul, dar este mai bine aşa. Nu doresc minciuni ţesute în jurul meu.

— Dacă aş fi putut…

— Ştiu, ai fi făcut ceva pentru mine. Îţi sunt recunoscătoare şi poate această vacanţă îmi va fi folositoare. Numai dacă n-aş fi avut-o pe Miss Hepple cu mine

— Nu agreezi prezenţă ei, nu-i aşa?

— Absolut deloc. Henry a ales-o pentru că are stofă de spion. îi va raporta lui Henry fiecare mişcare pe care o voi face.

— Atunci să-ţi recomand o altă infirmieră.

— Nu, mulţumesc. După cum îl cunosc eu pe Henry. ştiu că va încerca să găsească o nouă Miss Hepple. Cei puţin acpm ştiu de cine trebuie să mă feresc.

— Da, dar cred că nu vei încerca să mă minţi pe mine?

— Să te mint pe tine?

— Te rog aminteşte-ţi ce ti-am spus. Nu ai voie să lucrezi de loc. Absolut de loc.

Elizabeth-Anne nu era genul de om care să mintă, nici măcar pentru a face plăcere altora. Dădu, deci, vag din cap în semn că a înţeles, gest despre care ştia că este destul de interpretabil. O determină pe doamna Goldstein să-i comunice telefonic în mod regulat tot ceea ce se întâmplă în cadrul companiei. Ştia că în absenţa ei s-ar putea ca Henry să treacă la conducerea acesteia pe nesimţite. Ar fi concediat pe toţi cei loiali ei din cadrul personalului şi i-ar fi înlocuit cu oamenii lui şi numai ea ar fi putut împiedica asemenea demers. Ştia că dacă pierde controlul, îi va fi foarte greu să-l mai recâştige.

Henry era nepotul ei şi îl iubea mult, în ciuda defectelor. Dar setea lui de putere era prea mare şi cu trecerea timpului părea să devină tot mai copleşitoare.

Trebuia să găsească o modalitate de a-l ţine în frâu şi soluţia era una, de care se temea.

5

Vila se numea „Zoreaua” şi părea imaginea unei cărţi poştale transpusă în realitate. Era aşezată pe un deai împădurit ce domina oraşul Cannes şi o parte a casei data din secolul treisprezece. Fortificată, renovată şi extinsă de

mai multe ori, vila era acum’ un conglomerat de coridoare şi odăi tainice. Avea între unu şi patru etaje şi zidurile înalte care o înconjurau asigurau linişte şi intimitatea celor care o locuiau.

La sosire, după ce şoferul o aşezase cu grijă pe scaunul cu rotile, Elizabeth-Anne privise clădirea şi fusese încântată de perspectiva de a locul în ea. Era o casă de vis, aglomerare de lemn vechi purtând clar patina vremii şi piatră masivă, cu coloane numeroase şi cu o terasă ce se întindea pe trei din cele patru laturi ale construcţiei. Dintre coloanele legate între ele cu arcuri uriaşe se putea vedea marea până departe. Chiar în faţă puteai admira grădina vilei, o îmbinare încântătoare de flori şi plante luxuriante.

In timp ce şoferii maşinilor care le adusese până la vilă descărcau bagajele supravegheaţi de Miss Kinney şi Miss Hepple, agentul imobiliar le arăta lui Elizabeth-Anne şi strănepoatei sale întregul domeniu. Grădina era minunată. în afara plantelor luxuriante se înălţau mândri stejari verzi cu tulpinile groase învăluite în jtfianât’e agăţătoare şi o pădurioe de măslini. Pe sulb mădlinii, violetele formau un covor minunat, de un a’. Ublaistru ca marea.

Primăvara urma ca acest loc să se transforme într-un adevărat paradis. Margarete, lămâiţă şi mimoze aveau să înflorească într-o izbucnire de culori şi parfumuri şi, mai târziu, în luna august, vor fi înlocuite de ficuşi, leandri parfumaţi şi zorele. Chiar înainte de a vedea interiorul casei, gradina deja le vrăjise pe Elizabeth-Anne şi strânepoata sa.

Structura c(a’sei ridica câteva probleme pentru Eliziabeth-Anne şi atunci luară hotărârea ca ea să locuioască numai la parter din cauza căruciorului de invalid. Era mai bine aşa pentru ca sentimentul ei de independenţă să nu aibă de suferit ca şi mândria şi încrederea în sine.

Totul era sau părea a ii perfect. Frumuseţe şi confort. într-o îmbinare perfectă.

Dar chiar şi paradisul are lipsurile sale.

în ciuda orelor petrecute cu domnişoara lise Lang şi a exerciţiilor ei terapeutice, a momentelor plăcute petrecute împreună cu strânepoata ei şi a lungilor conversaţii cu Alicia, alias Natalia Goldstein (pentru a adormi vigilenţa domnişoarei Hepple), Elizabeth-Anne devenea tot mai neliniştită.

Era plictisită şi dezgustată de această stare de inactivitate. Nu mai suporta nici imaginea căruciorului. Devenise pentru ea simbolul neputinţei ei.

Dar cel mai mult o supăra inactivitatea. Tratamentul, jocurile, telefoanele nu erau activitate. Era doar un mod de a se considera ocupată. Ea, care toată viaţa construise şi condusese, era acum obligată la odihnă. Tânjea după emoţiile de altădată, după tensiunea creată de o zi de muncă adevărata.

Se simţea inutilă.

Nu făcea nimic altceva decât să stea în grădina plină de parfumuri. îmbătătoare şi să se gândească la un singur lucru: „Ce aş putea găsi de făcut, trebuie să găsesc ceva de făcut".

*

* *

Şi totul a pornit ca o glumă, dar s-a transformat în micile palate, *6* reţea de vile şi minihoteluri deosebit de elegante care se aflau sub patronajul marii reţele hoteliere Hale.

într-o după-amiazâ, după masa de prânz, Elizabeth-Anne şi strănepoata sa se jucau in curte. Dorothy-Anne arunca-mingea spre străbunica sa, care i-o arunca înapoi şi tot aşa până când fetiţa muta căruciorul în alt loc şi o luau de la capăt. Curând fetiţa se plictisi şi Elizabeth-Anne ii mulţumi în gând cu recunoştinţă. Era un joc care o plictisea îngrozitor şi pe care pentru a-l suporta făcea un teribil efort de voinţă.

— Acum ne vom juca de-a hotelul, spuse Dorothy-Anne..

Elizabeth-Anne era obosită şi-şi privi nepoata cu o

infinită tristeţe, apoi închizând ochii pentru o clipă spuse:

— Ce bine ar fi dacă am putea. Dar acesta nu este un hotel, din păcate.

— Ba da, este. Ne vom preface că este un hotel. Poţi obţine tot ce vrei dacă faci aşa, şi porni spre casă invitând-o pe străbunica ei să o urmeze.

— Unde mergem?

— Chiar la intrarea în vilă. Ne vom preface că abia am ajuns şi trebuie să ne luăm valizele. Acesta este primul lucru care se întâmplă intr-un hotel, nu-i aşa?

— Da, domnişoară. Elizabeth-Anne îşi privea strănepaata cu dragoste şi era încântată de imaginaţia ei vie. Dar să joace acest joc era şi mai neplăcut pentru Elizabeth-Anne căci îi accentua şi mai mult sentimentul că era îndepărtată definitiv din imperiul ei, din lumea atât de palpitantă a afacerilor. Dar, era hotărâtă-să nu-şi dezamăgească copilul favorit, mai ales că fără drăgălăşenia şi veselia ei viaţa ar fi fost de nesuportat.

Aşa încât, Elizabeth-Anne o urmă pe Dorothy-Anne spre casă pe drumul ce ducea prin grădină, apoi pe culoarele răcoroase ale vilei până la parcarea din faţa casei, în afara zidurilor.

— Şi acum ce propui să facem?

— j-Eu conduc o maşină, da? Şi porni în fugă spre capătul parcării mărginită de câţiva chiparoşi pitici şi apoi în viteză, spre spaima străbunicii, porni înapoi simulând mişcările unui şofer, cu mâinile într-o poziţie ce-ţi amintea de cele puse pe volan. Se opri alături de Elizabeth-Anne cu un zgomot asemănător cu cel al frânelor încât Elizabeth-Anne chiar îşi acoperi urechile.

— Şi acum cobor şi îmi iau bagajele, explică copilul.

Imita perfect totul. Un personaj bogat coborând alene din maşină şi trântind portiera cu nonşalanţă. Apoi deschise portbagajul imaginar al la fel de imaginarei maşini şi se prefăcea că se luptă cu două valize grele.

— Stai, nu aşa! spuse Elizabeth-Anne care se prinse şi ea în joc. Trebuie sa vină un băiat de la hotel să care bagajele. O doamnă nu-şi duce singură niciodată bagajele.

în niciun caz intr-un hotel care se respectă.

— Da, iafă-l ca vine, continuă Dorothy-Anne jocul. Ai întârziat băiete. Nu aşa se câştigă banii, dacă vrei intr-adevăr să-i câştigi. E bine străbunieo, aşa?

— Da, şi acum spune-i ca ai o rezervare în hotel.

Dorothy-Anne ridică mâna şi spuse #cu un aer. plin de importanţă.

— Am o rezervare.

Jocul continuă mai bine de o oră. Elizabeth-Anne fu rccepţioneră la masa lungă din hol, apoi Dorothy-Anne se lăsă condusă de un liftier imaginar şi apoi servi masa în curte.

Şi în tot acest timp o nouă idee încolţi în mintea bătrânei doamne.

„Un mic birou chiar în sufragerie”.

închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum ar fi totul aranjat.

Realitatea părea să prindă viaţă în jurul ei. Aproape că auzea vocile din curte şi vasele la bucătărie, murmurul conversaţiilor purtate In jur. râsetele oaspeţilor. Aproape că vedea şi feţele celor ee veneau pe terasă.

„Băieţii de la lift, liniştiţi şi amabili”.

„Clinchetul clopoţelului de la recepţie”.

„Zgomotul produs de valizele ce alunecau încet pe podea”.

Deschise brusc ochii şi privi în jurul ei.

Simţi că se trezeşte la viaţă cu adevărat. O cuprinse o emoţie puternică şi se simţi plină de încântare.

— Străbunico! Ce se întâmplă? Ce ai? Te doare ceva? Am comandat o băutură şi nu mi-ai adus-o.

Dar Elizabcth-Anne nu auzi cuvintele copilului. Era precipitată în propriile ei gânduri. Era într-o atlă lume. Chiar în acea lume pe care Dorothy-Anne o imaginase în jocul ei.

Da, putea realiza acest vis crescut dintr-un joc de copii.

Îşi întoarse încet căruciorul de invalid şi privi spre casa imensă. Cu cât se gândea mai mult. cu atât simţea că

totul este posibil. Da, da, va putea realiza acest hotel.

Casa de alături era părăsită şi cele două clădiri erau legate printr-o galerie.

Curtea *s-ar* putea transforma in restaurant. Logia ar putea fi şi ea transformată in sufragerie.

S-ar instala şi un lift.

Personalul nu va fi greu de angajat.

Va amenaja mai multe băi.

Da, dar bucătăria nu era destul de mare. Va trebui să se mai gândească la acest aspect.

Gândurile dădeau navală. Deodată întinse mâna şi strânse copilul lângă ea.

— Iubito, ce-ai zice dacă am transforma aceasta casă intr-un hotel?

— Oh, străbunico, dar ar fi minunat!

— Trebuie, însă, ca totul să fie păstrat în mare taină. Nu vom şti decât noi.

— Ştiu să păstrez un secret. Promit.

Elizabeth-Anne era fericită şi mândră de ea din ncu.

Găsise ceva de făcut.

Şi acum urma planul de luptă.

Trebuia să cumpere această proprietate ca şi pe cea de alături. Dacă erau de vânzare bineînţeles.

Mai era şi problema banilor, căci băncile ei erau la trei mii de mile depărtare. Trebuia să transfere sume importante la o bancă din apropiere. Nu putea folosi banii din veniturile hotelurilor pentru că Henry ar fi aflat imediat. Dar avea milioanele ei puse deoparte..

Va angaja oamenii de care avea nevoie.

Şi în tot acest timp va trebui să găsească un mijloc de a îndepărta pe Miss Hepple. Pentru început îi-va cere să lucreze în schimbul de noapte. Şi pentru că observase că Miss Hepple se uită cam des spre grădinar cu o privire nu tocmai indiferentă, găsi soluţia. Deşi nu-i plăceau asemenea lucruri, ştia că situaţiile speciale necesită măsuri speciale. Deci, grădinarul primi o sumă de bani şi începu să devină tot mai atent cu Miss Hepple care nu mai ştia ce să creadă.

Agentul imobiliar care perfectase contractul de închiriere al vilei fu trimis la Paris şi reuşi cu mult succes să cumpere proprietatea pentru Elizabeth-Anne.

Două milioane de dolari fură transferaţi din băncile din New York într-o bancă din Franţa şi în curând, casa de alături era şi ea proprietatea doamnei Hale.

Încă o mie de franci şi grădinarul o invită pe Miss Hepple la o plimbare cu maşina în împrejurimi. După aceasta urmară altele şi altele, astfel încât infirmiera era tot mai des văzută piimbându-se. Şi când sosi timpul, grădinarul fu asigurat că nimic rău nu se va întâmpla cu slujba lui dacă va urma instrucţiunile date de Eliza beth-Anne. Astfel încât el o conduse pe Miss' Hepple intr-una din camerele de la etaj undo fură „surprinşi" făcând dragoste. Grădinarul iu imediat „concediat" şi Miss Hepple fu trimisă urgent înapoi în Statele Unite. Elizabeth-Anne îl anunţă pe Henry că două infirmiere îi erau de ajuns şi îi atrase atenţia asupra faptului că nu ştia să aleagă o infirmieră de calitate. Grădinarul fu. reangajat imediat.

Banii îşi dovedeau puterea încă o dată.

In timp ce transformările ce aveau loc în vilă progresau, Elizabeth-Anne se trezea la viaţă. Nu se simţise şi nu arătase niciodată aşa de bine. Era un joc – de milioane de dolari – dar pana şi lise Lang se simţi obligată să mărturisească că era cea mai bună terapie pentru Elizabeth-Anne.

Construirea unui alt hotel, dar unul total diferit de celelalte! Şi făcea toate acestea fără ca Henry şi Vartan Dadourian să bănui e ceva. Voia să-şi dovedească ei ş: celorlalţi că o femeie bătrână, ţintuită intr-un cărucior de invalid putea, totuşi, realiza un proiect măreţ, mai ales când munca de transformare a vilei în hotel deveni o pasiune şi o plăcere pentru toţi cei implicaţi.

De mult nu mai văzuse Elizabeth-Anne oameni care să lucreze împreună cu atâta plăcere şi dăruire. Constructorii deveniră repede prietenii ei, mai ales Bertrand Delacroix şi Dancrois Briche, cu care punea la cale o seamă de escapade.

Dimineaţa devreme, aceştia o urcau în camioneta lor şi fixau scaunul pe rotile, o luau şi pe Dorothy-Anne în cabină şi porneau să străbată întreaga regiune Provence şi mai departe în Languedoc şi Dauphine.

Dar aceste drumuri aveau un scop anume.

Elizabeth-Anne era în căutare de opere de artă. Dintr-un hotel din secolul cincisprezece, aflat în demolare, au cumpărat un cămin şi încercau să găsească şi altele, deoarece fiecare cameră urma să aibă unul. Cumpărară paturi mari, în stil provensal şi scaune asemănătoare.

Vila era legată de casa de alături printr-o galerie cu două nivele şi astfel două clădiri deveniră un tot unitar. Datorită liftului montat, Elizabeth-Anne putea acum să circule prin toată vila şi petrecea ore în şir examinând terasa şi cele patru etaje.

uu & *iiNt*; întreg personalul fu ales de ea, om cu om, dintr-un restaurant din Dauphina şi nimeni nu se mai miră, când Zoreaua deveni un hotel de lux. Toţi cei care stăteau in acest hotel plecau încântaţi căci a sta aici, era ca şi când ar fi locuit împreună cu prieteni dragi. Şi Elizabeth-Anne se felicita pentru * acest succes pentru că aceasta fusese intenţia ei: deşi la început se temuse să facă cea mai mică referire despre cum avea să fie primit acest hotel.

în curând hotelul cu cele douăzeci şi cinci de camere ale sale deveni unul din cele mai căutate din reţeaua hotelieră Hale. Din primul sezon ajunse un loc preferat pentru scriitori, vedete, artişti şi în felul acesta, cu trecerea anilor, se transformă într-un hotel în care cu greu se putea pătrunde.

Şi Elizabeth-Anne continuă această idee începută ca un joc şi ca o terapie după accidentul suferit.

Următorul hotel asemănător fu ridicat într-o vilă toscană din apropiere Florenţei. Apoi apărură altele: un castel alb, minunat, pe valea Loarei şi o vilă în apropierea plajei de la Poierto Vallarto pe malul Pacificului.

Realizările toate erau mândria doamnei Hale! Aceste mici palate erau încununarea muncii şi aspiraţiilor ei de o viaţă. Devenise castelană şi gazdă primitoare pentru cei

mai celebrii oaspeţi din lume. Chiar şefi de state erau oaspeţii ei, fie pentru a-şi scrie memoriile în liniştea minihotelurilor, fie pentru a se odihni. Alegerea oaspeţilor a fost şi ea un mod de a aduce faimă acestor minunate locuri de odihnă. Cei mai bogaţi şi cele mai cunoscute personalităţi treceau pragul lor şi curând aceste oaze deveniră un secret bine păstrat.

Deşi nimeni nu ştia acest lucru, anul 1985 avea să însemne sfârşitul vieţii pentru Elizabeth-Anne. Vorbea celor din jurul ei despre multe lucruri, celor dragi şi apropiaţi le mărturisea câte ceva din viaţa şi felul ei de a lupta in această viaţă, dar erau şi gânduri pe care nu le mărturisea nimănui. Şi unul din acestea era faptul că avea cancer. Nu voia să-şi nelinişteascâ familia care oricum mai curând sau mai târziu tot avea să afle adevărul.

Şi mai ales, nu voia ca Dorothy-Anne să afle acest adevăr. Ea şi Freddie erau atât de fericiţi împreună şi oricum veştile rele circulă-destul de repede.

,, Chiar prea repede” gândi ea în timp ce vechiul Rolls-Royce o purta prin ploaia deasă din New Jersey.

Elizabctli-Anne îşi odihnea capul sprijinit în mână şi privea prin fereastra maşinii. Cauciucurile ca şi rafalele de vânt scoteau aceleaşi zgomote monotone prin ploaia deasă.

Brusc, apăsă butonul ce cobora geamul dintre ea şi şofer.

— Mai repede, Max.

Max ezita şi privi prin oglinda retrovizoare. Elizubeth-Anne personifica imaginea unei femei cu voinţă puternică şi sigură pe sine. Doar calmul ei, atât de neobişnuit, părea s-o fi părăsit.

— Mergem deja cu viteza maximă admisă, doamnă Hale! Drumul este alunecos şi toţi ceilalţi au micşorat şi ei viteza.

— Vederea mea este încă perfectă, mulţumesc. Poate că ceilalţi nu sunt presaţi de timp. Dar eu sunt. Şi nu uita Max, eu nu sunt ca toţi ceilalţi.

Max tăcu şi strângând volanulbine, mări viteza automobilului. Era pentru prima dată când Elizabeth-Anne

îi vorbea în felul acesta şi când intervenea în modul lui de a conduce maşina.

— Prea bine, doamnă Hale.

Elizabeth-Anne privea înainte cu ochi atenţi şi urmărea acul vitezometrului. Maşina, de aproape trei tone şi jumătate, se avânta prin ploaie.

Ochii ei albaştri exprimau o mare încântare. Închise geamul şi rămase calmă sprijinită pe bancheta din spate.

îşi privi ceasul şi oftă. încercă să-şi găsească de lucru pentru a face timpul să treacă mai repede.

Ar fi fost mai uşor să zboare până la Baltimore, dar Max ar fi trebuit s-o ducă la avion şi de acolo un străin ar fi trebuit s-o care în braţe la aterizare. Şi nu suporta ca străinii să se ocupe de ea. Max era singura persoană în care avea deplină încredere şi ştia că nu spune nimănui nimic din ceea ce Elizabeth-Anne dorea să fie ţinut secret. Era mult prea devreme pentru ca ceilalţi să ştie că face acest drum la Spitalul universităţii Johus Hopkins.

Faptul că mersul cu maşina dura numai patru ore o făcuse să o prefere avionului. Un drum mai lung ar fi fost mai dificil. Orice drum lung pe eare-l făcea îi crea probleme. Trebuia că douăsprezece ore înainte. de călătorie să consume foarte puţine lichide deoarece chiar şi folosirea toaletei devenise o problemă pentru ea de când se afla în scaunul de invalid. Ura acest scaun deşi de ani de zile făcea parte din viaţa ei. Era mulţumită, însă, pentru că putea să angajeze oameni care să compenseze incapacitatea ei de a circula.

Oftă din nou din adâncul sufletului.

Niciodată nu suportase oamenii care se autocompătimeau. Şi cel mai puţin îşi dorea să intre in rândurile lor.

Îşi luă servieta Vuilton care o însoţea de decenii şi pe care numai privind-o şi atingând-o căpăta curaj.

O deschise şi îşi scoase ochelarii stil Ben Franklin. Aprinse lampa şi din mapa de plastic scoase câteva pagini cu antetul companiei Hale sub care simbolul statului Texas, statul în care se născuse, erau elegant îngemănate:

un arbore stilizat, o mierlă şi o bonetă albastră încununând o stea albastră şi-de fiecare parte a ei încă c.lte două steluţe, care sugerau nu numai originea ei, dar şi faptul că ea era cea care avea în stăpânire cea mai mare reţea de hoteluri de cinci stele.

Citi mai departe: „Studiu privind posibilităţile de realizare a unui hotel Mayfair Hale în partea de sud a zonei Central Park prin transformarea hotelului existent".

Citi cu atenţie şi datele privind renunţarea la acest proiect din partea altor trei corporaţii hoteliere. Trebuia să încerce să afle care erau cauzele acestor renunţări.

Pe fiecare pagină a raportului, însumând 526 pagini, scria „confidenţial", „original, singura copie existentă Interzis a se multiplica." Aserqenea măsuri erau strict necesare căci ştia prea bine ce înseamnă spionajul în domeniul hotelier. De câte ori se afla faptul că ar dori să cumpere o nouă proprietate, preţul acesteia urca fulgerător şi atunci se vedea nevoită să apeleze la cumpără – teri intermediari căci preţul scădea brusc în momentul când compania Hale dispărea din rândul celor interesaţi în a cumpăra.

Continuă să citească. Raportul era făcut cu multă precizie, cu sânge rece şi prezenta până la ultimul cent valoarea frumoasei construcţii în stil Belle Epoque. De asemenea, prezenta valoarea estimativă a modificărilor ce urmau să se facă. Se prevedea până şi numărul de camere libere care ar fi putut exista de-a lungul anilor. Erau prezentate şi posibilele implicaţii ale unei împotriviri din partea unui grup de cetăţeni care se opuneau oricăror modificări arhitectonice in zonă.

Pentru a se întocmi acest raport se trimiseseră cincisprezece mii de chestionare clienţilor obişnuiţi şi hotelurilor Hale, oameni de afaceri şi răspunsurile lor fuseseră centralizate in banca de date Hale.

Specialiştii din departamentul de creaţie întocmiseră o documentaţie care prezenta planul hotelului în amănunt de la sala de festivităţi şi restaurante cu specific până la soneria de deasupra patului.

Directorii celorlalte hoteluri Hale întocmiseră rapoarte privind serviciile oferite m exclusivitate de reţeaua hotelieră Hale, ce lipsea unora dintre ele în acest domeniu şi ce credeau ei eă ar face ca acest nou complex hotelier Hale să devină unul din cele mai căutate din lume.

Deja simţea că totul o copleşeşte.

La început fusese altfel. Şi acum nu era tocmai sigură dacă îl place acest mod de a lucra.

In epoca computerelor nu avea altceva de făcut decât să citească aceste rapoarte. Totul se dorea perfect. Şansele de a comite cea Tnai mică greşală erau minime. Dar tocmai aceste noutăţi păreau să îndepărteze emoţia şi sentimentul de fiinţă vie al acestor afaceri.

Simţi o undă de regret, dar şi de mulţumire. Mulţumire pentru că se născuse mult mai devreme de a apare toate acestea, intr-o vreme când un om putea visa şi putea să-şi îndeplinească visele prin muncă şi credinţă.

Închise raportul. îşi scoase ochelarii şi privi din nou spre ploaia de afară. Vizibilitatea era şi mai redusă şi ropotul ploii deasupra maşinii avea. acelaşi ritm monoton.

Tuse raportul în servietă. Simţea că nu ar fi trebuit să-l citească. In acel moment nu se simţea. atrasă de muncă. Pur şi simplu nu putea sâ-şi scoată din minte gândul ce o chema.

încercase să se abată de la acel gând, dar nu reuşea. Poate, la întoarcere, când mintea îi va fi clară, când va şti ce aduce viitorul, atunci va încerca să citească din nou raportul. Dar nu, până atunci, nu trebuia să mai încerce.

Nu va mai întreprinde nimic până când tumoarea din ea, de care numai ea şi medicii ştiau, nu va fi scoasă. Medicii o asiguraseră că nu vor ii probleme, în ciuda vârstei pe care o aVea.

Şi atunci de ce era atât de pesimistă, de unde acest sentiment întunecat al morţii iminente?

De unde sentimentul că începuse sfârşitul pentru ea?

7

Câte amintiri! Atât de multe amintiri. Timpul părea să se fi oprit in loc.

Simţi ceva rece şi plăcut pe frunte.

Deschise ochii şi zâmbi vag privind spre doamna Ramirez:

— Mi-e frică, murmură ea.

— Nu trebuie să te temi. Totul va fi bine... Se va sfârşi cu bine. Vei vedea.

Doamna Ramirez îşi descheie bluza şi scoase de la gât un medalion strălucitor ce atârna pe un lanţ subţire de aur:

— Este al Sfintei Fecioare, ll port tot timpul. Jose, un nepot al meu şi soţia lui au fost la Fatima. Mi l-au adus de acolo sfinţit. Poartă-l acum, te rog. Sfânta-Fecioară m-a ocrotit şi acum te va ocroti şi pe tine.

— Mulţumesc.

O privi pe doamna Ramirez cum pune din nou compresa în vasul cu apă şi se ridică pornind spre uşă.

— Mă duc să văd dacă telefonul a început să funcţioneze.

Şi deodată faţa doamnei Ramirez păru să nu-i mai aparţină ei. Se schimbă cu una frumoasă, cu o bărbie trădând încăpăţânare şi cu pomeţi înalţi, încununată cu un păr argintiu şi cu doi ochi albaştri atât de bine cunoscuţi. *

— Da, străbunico, murmură Dorothy-Anne, deşi ştia că ea nu era acolo. Nu atunci. Nu avea să mai fie vreoodată undeva.

*

* *

Fusese ultima dată când îşi mai văzuse străbunica în viaţă.

Cu trei zile în urmă o viaţă care trăise aproape toate evenimentele secolului se sfârşise.

Fusese seara celui mai mare succes obţinut şi sărbătorit de Elizabeth-Anne Hale. Fusese încununarea muncii pentru ridicarea unui imperiu din nimic.

Perla coroanei: Castelul Hale.

Fusese cea mai strălucitoare împlinire a ei, un monument închinat ei, familiei şi visului de o viaţă.

Privind înapoi, Dorothy-Anne se gândea că ar fi

trebuit să ştie că atunci când hotelul acesta va fi terminat, atunci şi străbunica va fi la capătul vieţii. Era cea mai mare realizare, şi deşi toată viaţa construise şi renovase, aceasta era încununarea muncii ei de o viaţă. Şi înţelesese acest lucru în momentul un care totul se terminase şi Elizabeth-Anne era moartă.

Elizabeth-Anne se luptase cu boala câţiva ani fără ca nimeni să bănuiască acest lueru. îi trimitea pe cei dragi în călătorii sau vacanţe sau dispărea ea însăşi sub pretextul odihnei, dar de fapt se interna în spital pentru tratament. Făcuse totul in tăcere, pe ascuns, fără ca ceilalţi să bănuiască ceva. în tot acest timp când cancerul o rodea din ce în ce mai adânc, ea continua să construiască, să împlinească cea mai măreaţă idee a ei şi luptase cu boala până când totul fusese terminat.

Şi toate acestea îi dovediseră strănepoatei ei cât de puţin o cunoscuse, cât de puţine lucruri ştia despre femeia care-i fusese cea mai apropiată şi iubitoare rudă.

Peitrecuseră atâţia ani împreună şi totuşi Elizabeth-Anne nu-i spusese niciun cuvânt despre boala ei.

„Oare cum am putut fi aşa oarbă?”

De trei zile şi trei nopţi îşi punea aceeaşi întrebare chinuitoare.

„Nici măcar în acea ultimă seară nu am văzut că se află în pragul morţii”.

Dar cum ar fi putut bănui? Chiar în ultima seară a vieţii ei, la inaugurarea noii stele a reţelei hoteliere Hale”, bătrâna doamnă îşi adunase ultimele puteri şi dăduse tuturor iluzia că totul era perfect.

Inaugurarea fusese petrecerea de adio faţă de tot ce iubise şi preţuise.

Şi nimeni nu ştiuse nimic până nu se sfârşise..

Marea sală din Castelul Hale era plină la refuz. Fuseseră invitaţi două mii de oaspeţi şi veniseră mai mult de o mie opt sute. La cererea străbunicii ei, Dorothy-Anne stătuse în dreapta căruciorului de invalid şi Freddie în partea stângă şi fiecare o ţinuseră de mână pe Elizabeth-Anne. în spalele scaunului Miss Bunt stătea dreaptă şi

nemişcată ca un sfinx şi numai ochii ei trădau grija pentru Elizabeth-Anne. Undeva mai în spate se aflau Henry şi Che-ssy. Numai Regina lipsea de la eveniment,,deoarece călătoria ar fi fost prea obositoare pentru ea.

Dorothy-Anne strălucea de mândrie. N-ar ii crezut niciodată că străbunica va fi aşa dc frumoasă ca in această seară. Avea o aură regală, aşa cum stătea mândră în scaunul ci de invalid. în fond, era stăpâna absolută a unui imperiu ce se întindea pe tot globul.

La nouăzeci de ani, ochii îi erau plini de viaţă, strălucitori şi rochia de culoarea ochilor îi dădeau o notă în plus de frumuseţe şi delicateţe Din când în când ridica capul şi privea spre Dorothy-Anne ca şi când ar fi vrut să spună:

— Vezi? Priveşte la tot ce am realizat împreună, tu şi eu! Totul este un spectacol, o distracţie. Toţi mă felicită şi mă laudă, şi-mi spun vorbe frumoase, deşi in adâncul sufletului mă urăsc. Şi ştii de ce? Pentru că nu înţeleg cum am reuşit toate acestea. Şi noi nu le vom spune niciodată secretul nostru. Imaginaţie şi multă muncă, curajul să visezi şi dăruirea ultimei picături de energie pentru a-ţi împlini Visele! Dar proştii nu ştiu toate astea. Ei cred că totul este noroc şi minune. Dacă ar ştii adevărul, ar fi profund dezamăgiţi.

Dorothy-Anne strângea mâna străbunicii şi ochii îi străluceau de lacrimi. Era însărcinată şi copilul -urma să vină pe lume cât de curând. Un nou copil avea să se nască şi. atunci străbunica va fi stră-străbunică.

— Sper să fie o fată, pentru că în această familie femeile sunt cu totul deosebite, spuse Elizabeth-Anne. Să nu mă înţelegi greşit. Bărbaţii nu au fost lipsiţi de importanţă, dar femeile au dat putere' familiei noastre. Da, sper din tot sufletul să fie o fată. Oare ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie?

O stră-strănepoată.

Şi acest Castel Hale terminat în ciuda tuturor greutăţilor apărute în timpul construirii.

Ce altceva îşi mai putea dori?

,, Nu ma mir că arată aşa fericită, gândea Dorothy-Anne. Acum a sosit momentul să se retragă şi să se odihnească. Merită tot respectul, dragostea şi admiraţia noastră. Săptămâna aceasta va împlini nouăzeci şi unu de ani şi totuşi nu se gândeşte să. se retragă din afaceriu.

A reuşit să realizeze complexul hotelier Castelul Hale. Costase un sfert de bilion de dolari şi era de departe cel mai costisitor hotel din lume.

Douăzeci, şi şapte de etaje se înălţau în mijlocul lui Fifth-Avcnue. Numai achiziţionarea terenului durase şapte ani şi necesitase multă răbdare şi perspicacitate. Mai multe zeci de agenţii imobiliare cumpăraseră p;o prietăţile fără a şti cine urma să fie proprietarull lor. Clădirile existente fuseseră demolate şi fusese angajat unul din cei mai mari arhitecţi din ţară, dar nu pentru a construi un gigant de sticlă şi oţel, ci pentru a realiza cel mai minunat palat din New York.

Dorothy-Anne fusese in mijlocul acestei activităţi şi urmărise fiecare pas al lucrărilor.

— Ai mână liberă atâta vreme cât faci ceea ce aş fi dispus şi eu, spusese Elizabeth-Anne.

Arhitectul se arătase amuzat de ideea lui Elizabeth-Anne, dar în cele din urmă se lăsase şi el furat de această idee. Avea să fie o clădire modernă in stil medieval. Camerele promiteau a fi impunătoare şi în exterior clădirea avea să fie împodobită cu turnuri şi turle ca palatele din poveştile pentru copii.

Arhitectul reuşise totul în mod strălucit. Din momentul când se făcuse publică ideea realizării acestei construcţii, specialiştii in. arhitectură din întreaga lume îşi concentraseră atenţia asupra ei. Unii lăudau această idee, alţii o considerau absurdă.

Elizabeth-Anne era încântată, căci publicitatea făcută de aceste controverse era mai bună decât cea făcută de orice agenţie publicitară pentru o sumă imensă.

Când totul fusese terminat şi hotelul urma să fio ocupat şi birourile închiriate, Elizabeth-Anne îşi uimise personalul spunând:

— Cereţi preţuri maxime. Vreau ca totul să fie cât mai scump. Şi astfel Castelul Hale deveni cel mai costisitor, cel mai puternic şi cel mai vestit.

Oaspeţii veniseră din întreaga lume. Primarul, gu vernatorul şi vicepreşedintele erau prezenţi alături de mari oameni de afaceri, judecători la Curtea Supremă de Justiţie, artişti şi stele de cinema. Toţi puternicii zilei erau prezenţi pentru a sărbători acest eveniment.

La ora zece seara petrecerea se apropia de final. Elizabeth-Anne se simţea obosită şi dorea ca totul să ia sfârşit cât mai repede. Dar era hotărâtă să reziste până la urmă, să-şi ducă ultima dorinţă la îndeplinire şi apoi putea să se odihnească; o odihnă ce avea să fie eternă.

Privi spre orchestră şi când întâlni ochii dirijorului îi făcu un semn discret. Acesta, după câteva acorduri, dădu tonul melodiei „Alerg după o stea”.

— Acesta e momentul. Urează-mi noroc, spuse Elizaleth-Anne către strănepoata sa.

— Noroc! Deşi sunt convinsă ca nu ai nevoie de urări.

— Linguşitoare ce eşti, spuse Elizabeth-Anne cu vioi ciune. întoarse capul spre Miss Bunt şi credincioasa infirmieră porni împingând căruciorul.

Cânu Elizabeth-Anne ajunse la marginea estradei, muzica încetă şi lumina reflectorului se opri asupra ei.

întreaga sală tăcu. Toată lumea privea spre estradă.

Elizabeth-Anne luă microfonul din mâna unui bărbat îmbrăcat în costum negru şi începu să vorbească având o voce sigură şi sonoră:

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru amabilitatea de care aţi dat dovadă venind aici şi transformând inaugurarea acestei construcţii într-un succes. Si vă mulţumesc şi pentru amabilitatea de care veţi da dovadă ascultând cuvintele unei femei bătrâne.

După ce râsetele politicoase se stinseră, contiună:

— După cum bine ştiţi, mulţi au crezut că această realizare nu va fi posibilă. De fapt, uneori chiar şi eu m-am îndoit că voi reuşi. Totuşi, ceea ce am dorit, s-a îndeplinit, şi sunt bucuroasă căci cerul New York-ului s-a mai

schimbat puţin, aceste prefaceri dau farmec şi frumuseţe oraşului. Îmi plac, înnoirile şi sunt mândră că şi eu am putut face câte ceva în această privinţă. Iubesc mult acest oraş. Am sosit în 1928 şi de atunci, a devenit căminul meu. Sunt mândră că am trăit aici. Oraşul a fost darnic cu mulţi dintre noi şi, în special, cu mine.

Totuşi, pentru a vă arăta cât de mult s-au schimbat lucrurile, aş dori să vă citesc o reclamă din ziarul New York Times privind hotelurile Hale. Vreau mai întâi să vă spun că nici nu am remarcat-o de la început, pentru că imperiul hotelier Hale este atât de mare, incit nu pot şti în permanenţă ce se întâmplă în fiecare departament Deci, am văzut, totuşi, acest anunţ, l-am citit şi acum o să-l cunoaşteţi dumneavoastră.

Şi începu să citească un text cu termeni de specialitate din lumea calculatoarelor privind un curs de programatori şi analişti ce urma să se deschidă de către corporaţia hotelieră Hale.

— Ce Dumnezeu înseamnă toate acestea?

Aplauze şi râsete în întreaga sală.

— Da şi eu simt la fel. Da, toate acestea ne arată cât de mult s-au schimbat lucrurile în junii nostru. Şi cum Dumnezeu am reuşit s-o pornesc la înălţarea acestui edificiu hotelier fără să fii terminat o astfel de şcoală? Oricum, sunt mult prea bătrână şi mult prea conservatoare pentru a mai putea schimba ceva in ce mă priveşte.

Deci, având toate acestea în vedere ca şi faptul că în această săptămână voi împlini, nouăzeci şi unu de ani…

întreaga sală izbucni în ropote de aplauze. înclină capul şi aşteptă ca asistenţa să se liniştească.

Vă mulţumesc, deşi longevitatea în sine nu.meri’ă aplauze şi nici succesul legat direct de longevitate. După cum spune revista Foirbes citându-mă: oricine poate ajunge ca mine cu condiţia să trăiască suficient de mult timp.

Din nou râsete şi aplauze.

— Şi acum să fim iarăşi, serioşi. De când am devenit cetăţean vârstnic al acestui oraş am considerat că trebuie

să îmi îndeplinesc încă o obligaţie şi anume, aceea de a-mi găsi un succesor. Şi cei din preajma mea au aşteptat destul să decid acest lucru. în sfârşit, a sosit momen ul. Cred că este timpul sâ mă bucur de pace şi odihnă. Oricum, nu mai sunt tânără ca altădată.

Din nou aplauze şi mai puternice.

Elizabeth-Anne ridică mâna pentru a-şi linişti oaspeţii:

— Când voi anunţa cine este succesorul meu, ştiu câ veţi fi uimiţi şi veţi crede că în sfârşit am făcut şi eu un pas greşit în afaceri. Dar să ştiţi că nu este aşa. Eu am realizat această corporaţie pornind lupta singură şi având în grija mea patru copii. Şi pentru că am îmbătrânit şi timpurile s-au schimbat, după cum aţi văzut din anunţul din ziar, am ajuns la concluzia că este nevoie de tinereţe pentru a conduce. De aceea, doamnelor şi domnilor, sunt mândră să vă prezint succesorul meu, noul şi probabil cel mai tânăr preşedinte al unui consiliu de administraţie al unei corporaţii de asemenea dimensiuni, Dorothy-Anne Hale Cantwell. Şi cu aceste cuvinte Elizabeth-Anne ridică mâna strănepoatei sale.

Doro'hy-Anne privea uimită şi lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

— Chiar eu? întreba uimită.

— Da, tu. Tu vei fi în fruntea imperiului Hale construit de mine.

Aplauze furtunoase izbucniseră în sală şi când se domoliră, Elizabeth-Anne spuse:

— Ca şi mine când am pornit pe acest drum vei fi şi tu în curând mamă. Dar asta este cu totul altceva. Ceea ce vreau eu să demonstrez prin această alegere e fap'ul că femeile se pot descurca la fel de bine în lumea afacerilor ca şi bărbaţii. Tu trebuie să arăţi că am avut dreptate. Şi te rog, să fii convinsă că nimeni nu es+e mai potrivit-pentru acest loc ca tine care de când te ştii ai trăit în hotel. Sau poate ai uitat?

— Cum aş putea să uit vreodată? murmură emoţionată Dorothy-Anne.

Se aplecă atât cât îi permitea sarcina avansată şi o îmbrăţişă pe Elizabeth-Anne sărutând-o pe amândoi obrajii. Ceilalţi membri ai familiei se apropiară şi ei şi o felicitară pe Dorothy-Anne.

Henry se apropie de fiica sa, aceasta simţi o undă de regret pentru deziluzia tatălui său, căci el sperase totdeauna să devină succesorul bunicii sale. Acum ştia că nu are cum să acţioneze şi această nouă deziluzie a lui nu avea să îmbunătăţească relaţiile dinitre ei, căci prăpastia dintre ei continua să existe. Şi mai puţin ca oricând, Dorothy-Anne putea acum să-l înţeleagă.

Cu ochii în lacrimi şi epuizată, Elizabeth-Anne spuse strănepoatei sale:

— Acum trebuie să mă retrag. Sunt foarte obosită şi a trecut de mult ora la care e obligatoriu să fiu în pat. In noaptea aceasta voi dormi liniştită. Acum hotelurile Hale sunt ale tale. Actele au fost deja semnate şi sunt liniştită că am făcut ceea ce trebuia făcut. Deci, pot merge acasă şi mă pot odihni. Voi dormi şi mâine dimineaţă voi lua micul dejun în pat. Poate voi urmări şi un program la televizor.

Dumneavoastră, vă rog, rămâneţi şi distraţi-vă! Cu aceste cuvinte se înclină şi o durere o făcu să se chircească vizibil.

— Străbunico, te simţi bine?

— Da, desigur, spuse Elizabeth-Anne încercând să pară cât mai relaxată. De ce nu m-aş simţi bine! Şi acum acasă, domnişoară Bunt!

Cu un aer grijuliu, vădit iritată de excesele doamnei Hale, Miss Bunt împinse căruciorul printre oaspeţii care se dădeau de o parte şi îi făceau loc să treacă în tumultul aplauzelor şi acordurilor orchestrei.

Regina abdicase. O nouă regină fusese încoronată.

Când se întoarseră La Madison Sqiure, Elibabeth-Anne spuse domnişoarei Bunt:

— Doresc să rămân, un Ump, singură pe terasa, dacă…

Dar o durere puternică o făcu să nu poată duce fraza la bun sfârşit.

Miss Bunt se aplecă şi-i privi chipul contorsionat de durere.

— A trecut efectul calmantului? Să vă dau o altă pastilă?

— Nu, de ce să vreau? întrebă iritată Elizabeth-Anne care udă de transpiraţie după durerea îndurată încerca să se liniştească.

Ştiind că nu are cum să 'treacă peste încăpăţânarea pacientei sale Miss Bunt nu mai insistă.

Deşi nu discutaseră niciodată despre boala ei, tratamentul, vizitele dese la spital, totul era evident pentru Miss Bunt care era o infirmieră profesionistă. Elizabeth-Anne era recunoscătoare pentru discreţia infirmierei. Fusese o uşurare faptul că nu era obligată să vorbească nimănui – nici măcar infirmierei – despre proporţiile bolii ei. Operaţia nu reuşise să scoată totul. Fusese imposibil şi acum boala se generalizase, prinzând în ghearele ei ucigaşe toate organele vitale.

— Pe terasă, Miss Bunt.

Miss Bunt împinse scaunul pe terasă prin uşile mari în stil francez şi o acoperi pe Elizabeth-Anne cu o pătură.

— Acum, te rog, lasă-mă singură, doar nu sunt copil.

— Nu doriţi să rămân prin apropiere?

— Nu, prefer să fiu singură. Credincioasă domnişoară Bunt, oare ce m-aş fi făcut fără dumneata?

Infirmiera părea să izbucnească în lacrimi.

— Nu plânge, te rog. Lacrimile sunt pentru cei cu regrete. Eu nu am niciunul. Absolut niciunul. Mi-am trăit viaţa din plin. Să ştii că am lăsat în testamentul meu o sumă importantă pentru dumneata, aşa încât te vei putea retrage. Ai fost foarte bună cu mine şi-ţi mulţumesc din suflet.

Miss Bunt nu reuşea să scoată o vorbă de emoţie, ana că se întoarse să plece.

— Te rog, un ultim serviciu!

— Da, doamnă Hale?

— Nu intra la mine până mâine dimineaţă. Şi nu chema pe nimeni. Promiţi?

— Da, murmură Miss Bunt fără să poată privi spre Elizabeth-Anne.

— Nu are rost să le stricăm petrecerea. Vor afla curând. Lasă-i ca în această noapte să se distreze. Şi acum du-te, te rog.

Miss Bunt părăsi terasa fără să închidă uşile.

Elizabeth-Anne rămase nemişcată, cu ochii pe cerul oraşului pe care-l numise căminul ei timp de aproape şaizeci de ani. Noaptea de august caldă, limpede şi umedă, răcorită din când în când de briză, era minunată. Totul strălucea în jurul ei. Luminile monoliţilor din Manhattan erau diamante strălucind din mii de feţe. Şi deasupra tuturor putea vedea turnurile luminoase ale Castelului Hale.

Trandafirii din jardiniere înmiresmau aerul. Era o noapte minunată.

Ce plăcut era să simţi că trăieşti!

Cât era de minunat acest oraş! Acest oraş care avea forţa să* creeze şi să distrugă, putere care îi oferise ei şansa cea mare.

Cât de mult se schimbase această terasă de-a ’Lungul timpului, datând dinainte ca avioanele cu reacţie sâ zboare deasupra ei. Plantele sădite de ea eu atâţia ani în urmă erau minunate şi acopereau pereţii de cărămidă ai hotelului, îmbrăcându-i în mantia lor verde. Câte anotimpuri privise ea de aici suceedându-se! De câte ori nu zâmbise ea soarelui cenuşiu de iarnă şi soarelui strălucitor de vară de pe această terasă!

Călătorise des şi în locuri îndepărtate pentru a-şi vedea hotelurile împrăştiate în întreaga lume, dar de fiecare dată se întorsese cu o bucurie nemărginită în acest sanctuar, drag inimii ei. Era ea însămi uimită de cât de mult trăise şi luptase, construise şi călătorise, îşi crescuse copiii şi îi văzuse murind!

Î3e câtă bucurie şi durere avusese parte în viaţă!

Era minunat să, trăieşti! Dar era minunat şi să te odihneşti, să te linişteşti t Să închizi cehii pentru ultima cară!

Era timpul să înceteze lupta şi să se încline în faţa inevitabilului. Trăise destul şi pe deplin. Imperiul ei era lăsat pe mâini bune şi Ia fel şi bunurile ei personale. Testamentul fuse" demult mtc 'mi* şi s:mnat cu martori şi se afla închis în siguranţă în safe-ul avocatutului ei. Ce binecuvântată fusese pentru că avusese toi timpul să-şi pună ordine în afaceri şi să-şi lase descendenţii bine asiguraţi din punct de vedere, material. Ce bucurie că putuse să o numească pe Dorothy-Anne în fruntea imperiului.

Şi ce imperiu construise! Hoteluri şi moteluri, investiţii sigure! Şi mai ales, Dorothy-Anne şi copilul pe care urma să-l nască!

Acesta era marele dar al vieţii!

Oftă.fericită şi se miră ca şi altă dată când simţea cum o părăsesc puterile cât de mulţumită era totuşi. Nu avea să înţeleagă niciodată de ce oamenii se tem să trăiască, dar să şi moară. Atât viaţa cât şi moartea erau două experienţe pe care omul trebuie să le simtă din plin!

Lăsă capul pe spate şi privi spre cerul spuzit de stele, imaginându-şi că fiecare stea era un suflet. Acolo sus se aflau părinţii ei, mătuşa ei, Zaccheus şi Janet, Re-cci şi Charlotte-Anne, dragul ei Larry, Zaccheus jr. pe care-i plânsese mult şi Anna, neaşteptata comoară – descoperită când toate speranţele erau de mult suplberate. Toţi parcau s-o cheme la ei, să li se alăture.

f închise ochii* şi ascultă muzica vocilor lor în timp cc simţea cum viaţa o părăseş'e încet. Ştia că durerea devine tot mai puternică, dar părea să n-o mai simtă. Capul rămase dat pe spate şi zâmbind, îşi pierdu cunoştinţa. Nu se va mai trezi în zori... iar zâmbetul îi îngheţase pe buze pentru totdeauna.

8

Fulgeră din nou şi tunetul rupse liniştea. Ploaia continua să cadă cu aceeaşi intensitate. Camera mirosea puternic a ceară.

Contracţiile erau din ce în ce mai dese, sfâsiindu-i trupul de durere şi storcându-i ultimele puteri.

Durere şi regrete. Atât de multe regrete. Dansau în mintea ei pline de frenezie. Regrete pentru că nu făcuse o mulţime de lucruri pentru străbunica ei. Cuvinte pe care ar fi vrut să i le spună, nu va mai avea ocazia niciodată să le rostească. Regreta ca nu stătuse acasă până la naştere, urmând să vină în aceste locuri după ce s-ar fi născut copilul. Dar cum ar fi putut să trăiască cu gândul că străbunica aştepta să se întoarcă în aceste locuri pentru; totdeauna? Regreta încăpăţânarea şi egoismul ei.

Dacă măcar în dimineaţa care trecuse, când s-a urcat la bordul Boieng-ului 727-100 al familiei Hale, ar fi ezitat un moment, şi s-ar fi gândit la consecinţe! Măcar atunci dacă s-ar fi răzgândit şi tot ar fi fost bine, acum ar fi fost în siguranţă!

Interiorul avionului fusese conceput ca o cameră de zi, cu canapele de catifea de culoarea ciocolatei cu lapte şi scaune cu spătar înalt. Ea şi Freddie stătuseră alături unul de celălalt, fără să vorbească şi soţul ei o ţinuse de mână tot drumul. Freddie ştia că aşa, ca fiinţă fizică ea se afla alături de el, era acolo, dar cu gândul era departe, învăluită în amintirile vieţii petrecute alături de străbunica ei.

Ii strânse mâna uşor ca pentru a o asigura că nu e singură, că el este acolo oricând are nevoie de el. Zâmbi, obosi lă, mulţumindu-i din priviri şi ochii i se umplură de lacrimi.

închise ochii şi auzii clar cuvintele venite din vremurile de acum duse pentru totdeauna.

Străbunica la aniversarea ei ’de nouă ani: „Palatul Hale este al tău şi numai al tăutt.

Domnul Morris, avocatul tunicii, unul din cei mai. vechi parteneri de afaceri ai acesteia citind testamentul doamnei Hale: „întreaga mea avere incluzând toate proprietăţile, bunurile mele personale, întreaga reţea hotelieră, toate motelurile, le las iubitei mele strănepoate Dorothy-Anneu.

Şi Freddie privind-o cu ochi strălucitori în timpul incinerării: „Nu va fi moartă niciodată cu adevărat.

Niciodată cât îi păstrăm vie memoria. Nu atât timp cât un hotel Hale mai există pe lume.w

Şi ultima dorinţă a străbunicii, rostită de vocea impersonală a domnului Morris: „Doresc ca rămăşiţele mele pământeşti să se întoarcă în Texas şi cenuşa mea să fie împrăştiată acolo unde a fost împrăştiată şi cenuşa primului mei soţ, Zaccheus Hale.

Ochii îi străluceau plini cu lacrimi.

Elizâbeth-Anne Hale se întorcea definitiv acasă.

O

Ploaia îi biciuia faţa lui Freddie lovindu-l cu o forţă neobişnuită. Se clătina sub rafalele de vânt şi mergea aplecat în faţă, căutând în felul acesta să se apere do loviturile ploii.

Un fulger străbătu cerul şi păduricea se ilumină scăldată într-o culoare argintie.

Privi în jur. Şiruri de lămâi şi portocali se întindeau în jurul lui. Frunzele erau rupte şi fructele cădeau sub loviturile ploii. Indiferent în ce direcţie privea, peisajul era acelaşi.

Spera doar în ajutorul lui Dumnezeu ca să nu rătă-. ceaşcă drumul. Se împiedică şi căzu. Vântul urla în jurul lui şi noroiul i se lipea de picioare îngreunându1! fiecare pas. Dar nu se gândea la nimic decât la fapful că trebuia să ajungă în oraş. îşi repeta în gând doar atât

,, Trebuie să ajung în oraş şi să găsesc un medic.

Gânduri negre i se învălmăşeau în minte: Dorothv-Anne cu faţa contorisonată de durere şi copilul... copilul...

Moartea fusese şi era peste tot şi nu depindea decâr de el să o ţină cât mai departe de cei dragi lui.

Continuă să lupte cu furtuna şi merse înainte până când piciorul său întâlni ceva. încercă să-şi recapete echilibrul, dar celălalt picior părea să nu mai găsească pământul şi pentru o fracţiune de secundă rămase s*-spendat în aer, apoi se prăbuşi în apă. Căzuse într-un canal de irigaţie. Căzu în apă până când picioarele atinseră fundul betonait, plin de mâl al canalului şi apoise luptă sâ ajungă la suprafaţă. înotă spre mal şi târându-se prin

pământul noroios reuşi să urce pe mai. La lumina unul nou fulger încercă să vadă unde se află. Din nou copaci şi acum nici nu mai ştia de ce pe parte a canalului căzuse.

Ezită o clipă, neştiind în ce direcţie să pornească. Nu era însă timp de. pierdut cu cât pleca mai repede, cu atât avea să afle mai curând dacă direcţia de mers era cea. bună.

Trebuia să se grăbească. Viaţa soţiei lui şi a copilului lor depindea numai de el.

Parcă şi vântul îl îndemna. Grăbeşte-te, grăbeşte-te,

*

Doamna Ramirez blestema în gând mărimea mâinlor ei iâiuncite şi grosimea degetelor. Acum ar fi avut,nevoie de mâini delicate, cu degete lungi.

— Totul este în zadar, doar nu sunt moaşă.

Dorothy-Anne respira greu, muşcându-şi buzele ca să nu ţipe de durere. Totuşi ţipătul ţâşni în noapte şi trupul i se arcul sub lovitura durerii. Degetele aspre, străine în trupul ei şi aşa lovit de suferinţă, erau de nesuportat.

— Te rog, te rog. Contracţiile sunt dese, La mai puţin de un minut. Trebuie să schimbăm poziţia copilului, trebuie să-l ajutăm! înţelegi?

Doamna Ramirez, gâfâia, îngenunchiată în faţa patului pe care zăcea Dorothy-Anne.

— Dar Freddie, de ce nu vine? Doar,a plecat să aducă un medic!

— Dar noi nu mai avem timp. Când se va întoarce, s-ar putea să fie prea târziu. Gândeşte-te la copil! Te rog, ascultă-mă! Nu-ţi voi face niciun rău. Trebuie să ai încredere în mine. Ştiu că este greu, dar trebuie să fii curajoasă. Respiră adânc şi împinge tare. Şi îi arătă cum să respire, săltându-şi bustul enorm. Poţi face aşa, dă?

Cu cehii închişi, Dorothy-Anne imită respiraţia ritmică a doamnei Ramirez.

— Perfect! Acum lasă-mă să încerc din nou. Şi începu din nou, cu toată blândeţea de care era capabilă, să pătrundă cu o mână în trupul tinerei femei şi cu cealaltă să controleze abdomenul.

Dar totul era în zadar.

— Este bine acum? întrebă plină de speranţă Dorothy-Anne.

— Nu, este imposibil, răspunse doamna Ramirez dezamăgită şi plecă să se spele pe mâini. – Dar deodată ea izbucni:

— Da, îmi amintesc şi un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiu, îmi amintesc acum că există o soluţie.

Toată noaptea încercase să-şi amintească. Aşa se născuse şi cel de-al treilea nepot al ei, Jorge. Sora ei Mariana fusese la un pas de a i se face operaţie cezariană. Dar moaşa mexicană reuşi să schimbe poziţia copilului.

— Atunci să facem aşa cum ştii că trebuie făcut, o încurajă şi Dorothy-Anne.

— Nu te mişca. Mai este o problemă. Am nevoie de ajutor.

— Ajutor?

— Da, mai am nevoie de cineva. Cineva care să mă ajute. Oare de ce nu mi-am amintit înainte de a-l lăsa pe bietul om să plece pe o asemenea vreme. Proastă ce sunt!

Freddie cerceta drumul cu privirea prin perdeaua de ploaie.

Luminile slabe de la ferestre îl atrăseseră spre această casă redându-i speranţa. Alergase şi în graba lui nc lovise de masa aceea metalică, întunecată.

O maşină.

Privi şi cu dezamăgire recunoscu maşina: un uria", Lincoln Continental atât de cunoscut lui.

închise ochii şi se prăbuşi în genunchi gemând de supărare. Cât de prost fusese! Plecase, rătăcise drumul şi se întorsese de unde plecase!

Ca să-i arate şi mai limpede că făcuse o greşeală, un fulger lumină întreaga curte a motelului.

Oftă, se ridică elătinându-se. Gândurile îi alergau în goană nebună. Ce să facă? Putea să continue încercând din nou să găsească drumul spre oraş sau putea să intre, pierzând minute preţioase, ca să afle cum se simte

Dorothy-Anne.

Era atât de aproape, de cealaltă parte a drumului.

Ezită un moment. Apoi trecu în fugă drumul şi ajunse în curtea motelului.

în clipa în care auzi paşii pe scările din faţa casei, inima Feliciei Ramirez începu să bată cu putere. Sfânta Fecioară ascultase rugăminţile ei şi îi dădea răspunsul.

Chiar în clipa când avea nevoie de ajutor, acesta ii era dat.

îşi făcuse cruce murmurând recunoscătoare o scurtă rugăciune şi se îndreptă spre uşă. Dar când deschise şi îl văzu pe Freddie, se înnegură.

— Nu ai găsit un medic?

Nu, m-am rătăcit,, răspunse Freddie epuizat, sprijinindu-se de perete.

— Nu-i nimic. Am nevoie de tine pentru că mi-am amintit cum putem s-o ajutăm.

— Cum se simte?

— La fel. Dar cred că putem face ceva pentru ca. N-avem timp de pierdut.

Văzând speranţa ce strălucea în privirile femeii, o urmă.

— Freddie, te-ai întors. Mă bucur, spuse Dorothy-Anne când îl văzu în dormitor.

— Da, iubito, m-am întors şopti Freddie strângându-i uşor mâna.

— Am nevoie de tine. Trebuie s-T) aşezăm în genunchi.

— Dar sunt atât de obosită.

— Te vei odihni mai târziu. In momentul acesta trebuie să-ţi schimbăm poziţia. Tu rămâi de partea aceea i patului, ui spuse ea lui Freddie şi eu rămân de partea aceasta.

Apoi trase cearceaful ce o acoperea pe Dorothy-Ann \

— Mi-e frig, şopti epuizată aceasta.

Felicia Ramirez nu-i dădu nicio atenţie şi continua să-i spună lui Freddie cc are de făcut.

— Atunci când spun eu, o întoarcem pe partea

stângă. Apoi o facem să îngenuncheze. Eşti gata?

Tonul şi expresia feţei sale nu lăsau loc pentru contraziceri.

Freddie ezită un moment, apoi aprobă din cap.

— Bun.. Acum o ridicăm.amândoi şi o întoarcem cu mare grijă.

încetişor, o întoarseră amândoi pe Dorothy-Anne, care în pofida gesturilor blânde ale celor doi, gemu de durere.

Freddie păli de emoţie.

— Acum o vom aşeza pe genunchi. Te rog, ajutămă! Sprijină-te pe coate, te rog, trebuie să ne ajuţi, şopti ea cât mai convingător către Dodothy-Anne.

Tânăra femeie strânse tare din dinţi de durere, când cei doi o ajutară să-şi schimbe poziţia. Cu greutate reuşi să ajungă în genunchi şi atunci îşi prăbuşi capul pe pat, între braţe.

— Biner foarte bine. Fără a da atenţie stării de epuizare în care se afla Dorothy-Anne, îngenunche alături de ea presându-i abdomenul cu palmele. Pielea era întinsă pe burta rotundă ca o pară uriaşă.

— E mai bine acum? întrebă ea.

— Da... cred că da. Şi pare să nu mă mai doară la fel ca. mai înainte.

— Da, ştiu. Este din cauza presiunii făcută de cel mic. Acum nu mai împinge în direcţie greşită.

— Şi acum trebuie s-o mişti înainte şi înapoi ca şi când ar fi în leagăn. In timpul acesta eu am să încerc să mut copilul din poziţia in care se află. Gata, acum!

Froddie începu s-o legene pe Dorothy-Anne ţinând-o cu grijă în aşa fel încât să nu se prăbuşească.

Deodată Dorothy-Anne tresări.

— Ce s-a întâmplat? Te doare? întrebă Freddie spe riat.

— Nu, copilul. Se mişcă. îl simt cum se mişcă şi-ş îndreptă privirea uimită către Freddie şi doamna Ramirez.

Dar doamna Ramirez nu privi spre ea. Aceasta avea ochi numai pentru pântecul ei uriaş. Chiar şi din afară se

putea vedea cum copilul se rotea dintr-o parte în alta, lent.

— încă puţin, încă o dată.

Ghemul uriaş se opri din mişcare. Apoi se agită din nou.

— Rămâi aşa!

— Ce se întâmplă? întrebă Freddie cu nerăbdare.

Zâmbind, doamna Ramirez spuse:

— Capul! îi simt capul. Este acum exact în poziţia în care trebuia să fie. Dios mio! Am reuşit! Intr-adevăr, am reuşit! Repede, acum! Trebuie să o întoarcem în pat şi lacrimi de bucurie i se rostogoliră pe faţa mare, întunecată.

— Vrei să spui că totul va fi bine?

— Da, perfect. Repede s-o aşezăm pe spate. Va mai avea dureri, dar vor fi suportabile. Sunt obişnuitele dureri ale naşterii. Şi acum vom putea aduce micuţul pe lume. Mă auziţi? Am reuşit!!

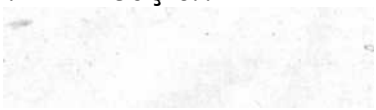

Queteclc, Texas

15 august 1985

Dororhy-Anne nu cunoscuse bucurie şi mulţumire mai mare ca in ciij-a când auzi ţipătul copilului.

— Priveşte ce fată minunată ai! Ai o fiică deosebi, de frumoasă!

Dorothy-Anne simţi cum ochii i se împăienjenesc d? lacrimi. Dar erau lacrimi de bucurie. Durerile cumplite ale nopţii trecuseră odată cu furtuna. Totul era acum o amintire. Soarele strălucea sus pe cer şi razele Iri pătrundeau prin ferestre. încălzind cu lumina lor aurie >i aducând fericire în inima ei.

Freddie stătea alături de ea şi ochii lui lăcrimau de bucurie in timp ce-şi legăna fiica. Doroâhy-Anne îşi bucura ochii şi inima privindu-i'. Apoi ocini:i alunecară spre urna Buccellati rămasă încă pe comodă. Aceasta arunca reflexe luminoase, vesele sub soarele dimineţii.

Se simţe; extenuată, dar fericită cum nu mai fusese

vreodată.. Auzea ciripitul păsărelelor cărora greierii le răspundeau la fel de melodios şi pe doamna Ramirez care spunea vorbe de alint copilului. Şi mirosul pământului ud, al copacilor mustind de apă se contopea cu parfumul din pădurea de citrice.

Simţi cum o sufocă regretul şi cum un val de lacrimi îi umple ochii. Privi din nou urna.

Vocea străbunicii era abia o şoaptă, ca o adiere:

— Priveşte sus, Dorothy-Anne.

Şi urmări degetul străbunicii, care îi arăt'a în sus, spre Palatul Hale. Mii şi mii de tone de piatră şi beton, de sticlă, deosebit de elegantă şi zveltă în ciuda masivităţii şi soarele scălda ferestrele, transformându-fe în mii şi mii de oglinzi.

Cele două turnuri ornamentale împrăştiau norii apăruţi pe cerul albastru.

Cum ar putea oare cineva să-şi exprime recunoştinţa pentru un asemenea dar, pentru norocul de a moşteni un imperiu â cărui întemeiere şi dezvoltare durase, cât viaţa unui Om?

Şi deodată găsi răspunsul. Noaptea trecuse. Era ziua de 15 august.

Era ziua în care Elizabeth-Anne Hale ar fi împlinit nouăzeci şi unu de ani.

Dorothy-Anne se întoarse spre Freddie şi acesta îi aşează copilul în braţe.

Privindu-şi fiica, Dorothy-Anne zâmbi fericită. Cât de fragilă era şi totuşi cât de plină de viaţă. Mânuţele mici, ca ale unei păpuşi se mişcau permanent ca şi când ar fi vrut să prindă un obiect nevăzut. Ca o adevărată Hale ce era, avea părul blond şi ochii albaştri de culoarea mării.

Îşi ridică ochii spre Freddie şi întrebă:

— Elizabeth-Anne?

— ÎDa, Elizabeth-Anne, deşi, să nu uiţi, că nu va fi uşor pentru ea să calce pe urmele celei al cărui nume îl va purta.

— Nu, nu va fi uşor, dar v.a dovedi că merită că-l poarte.

Şi a.poi abia şoptit, atât da încet, încât nici Freddie nu auzi, murmură:

— La mulţi ani, străbunico!

— Din „Forbes”, 1988

Dorothy-Annc Cantwell

Moştenire, hotelurile Hale şi toate celelalte investiţii. New York. 24 ani. Căsătorită, 3 copii. Crescută de străbunica sa, Elizabeth-Anne Hale. Cea mai tânără preşedintă a unui consiliu de administraţie din istoria Statelor UnCe. Se remarca prin acţiuni filantropice, în rest trăieşte o viaţă foarte retrasă de societate. Fără fotografii, interviuri. Angajaţii păstrează tăcerea în legătură cu viaţa ei, aacă ţin la slujbele lor. In ciuda faptului că a devenit mamă de trei ori, munceşte pentru extinderea imperiului hotelier, pentru creşterea investiţiilor în „satele de vacanţă” începute de Elizabeth-Anne Hale şi estimate la 500 mii. dolari realizabile în cinci ani. Deja a cheltuit 100 mii. dolari renovând vechile hoteluri. Refuză să apară în public. Venit anual, 83 mii. dolari. A devenit cea mai - bogată femeie din lume, luând-locul străbunicii sale. Este şi cea mai tânără în această poziţie. Soţul, Freddie, întreprinde acţiuni ce urmăresc extinderea afacerilor familiei Hale prin noi terenuri, hoteluri, apartamente de închiriat, complexe hoteliere, restaurante, agenţii de turism, bănci, ruine istorice, pe întreg globul. Refuză să confirme o avere estimată la 2,6 bilioane de dolari. „Sunt într-o situaţie financiară bună, asta-i tot ce se poate spune”.

CUPRINS

Recviem 7

Cap. I. Elizabeth-Anne.. 32

Cap. II. Charlotte-Anne. * 169

Cap. III. Anna 401

Cap. IV. Dordthy-Anne 475

Geneză. 563

După „ORGOLII”, Editura VIVALDI vă propujp, „DESTINE”, al doilea roman ai trilogiei câte urmăreşte povestea Elisabethei-Anne. „Averile se fac uşor dacă

trăieşti cât mine", obişnuieşte să spună ea. Deosebit de autoritară, deţine rolul dominant în ca* drul celei mai puternice familii americane din industria hotelieră.

Urmează…

„A DOUA DRAGOSTE" – romanul care încheie această trilogie.

jj r *ţ* fgigg *hăk*.

3900

* *

Dorothy-Anne se trezi la auzul ploii biciuind acoperişul. Freddie se aplecase deasupra ei, chipul lui trădând îngrijorarea ce pusese stăpânire pe el.

îl privi cu teamă şi faţa ei era palidă, cu pete roşii şi şopti:

— S-a mai potolit -furtuna? Doamna Ramirez tresări la auzul vocii ei şi scutură uşor din cap.

— Copilul meu, şopti Dorothy-Anne, în timp ce-şi mângâia pântecele parcă uriaş. Copilul meu va fi bine?

— Copilul va fi sănătos, o asigură doamna Ramirez cu blândeţe. Femeia este creată să dea viaţă, mai spuse ea mângâindu-şi fruntea şi îndepărtându-i şuviţele de păr ud de pe frunte.

Dorothy-Anne încuviinţă fără putere din cap în vreme ce Freddie o ajută să se întindă din nou în pat.

*

* *

Dar Anna nu avea să meargă niciodată la cursul pentru dâredtor/; adjuncţi. Mirella Brino a fost aceea care a câştigat şi în cele din urmă* a plecat la New York. După ce au luat prânzul împreună, Henry şi-a luat liber întreaga zi şi a petrecut-o în compania Annei. O vrajă îi cuprinsese pe amândoi şi niciunul din ei nu trebuia să caute prea adânc în inima fiecăruia pentru a înţelege ce se întâmplă. Atracţia unuia faţă de celălalt fusese imediată şi instinctivă.

* *

La început văzu îngerii cân;ând în jurul ei. Aripile lor împrăştiau curenţi reci de aer ce-i mângâiau faţa. Auzea \

oci venind de departe, şoptite. Asculta intens, dar nu înţelegea ce spun. O senzaţie ciudată ca şi când ar fi zburat o cuprinse treptat. Nu era deloc neplăcut. Era ca şi când ar fi plutit alene într-o piscină. Apa era caldă şi catifelată şi avea un uşor mitos de clor. Cu ochii întredeschişi încercă să privească în jurul ei. Umbre albe, uriaşe se mişcau lent ca într-un dans. Indiferent unde se afla, acesta era un loc unde nu mai fusese niciodată. Nu înţelegea ce se întâmplă cu ea, se simţea însă atât de bine…